
sessizlik
BECCA FITZPATRICK
PEGASUS

Geride sadece sessizlik kaldığında gerçek duyulabilir mi?

Patch ve Nora arasında yükselen çığlık, yerini sessizliğe bırakmıştır. Patch'in karanlık geçmişindeki sırların üstesinden gelmişler... İhanet, sadakat ve güven duyguları zorlu sınavlardan geçmiştir. Ve bütün bunlar, cennet ve dünya arasındaki sınırları aşan bir aşk uğruna göze alınmıştır. Birbirlerine duydukları sarsılmaz güven haricinde hiçbir şeye sahip olmayan Patch ve Nora, uğruna çaba harcadıkları her şeyi -hatta aşklarını- paramparça edebilecek bir güce karşı umutsuz bir savaşa başlarlar...

Nora Grey, hayatının son beş ayına dair hiçbir şey hatırlamamaktadır. Bir mezarlıkta uyanmanın ve haftalardır kayıp olduğunun kendisine söylenmesinin ilk şokunun ardından geçmişinin peşine düşer.

Ama zihninin gerisinde, bildiği hayatla hiçbir ilişkisi olmayan melek kanatları ile dünyevi olmayan varlıklara dair görüntüler dolaşmaktadır. Ve bir parçasının kaybolduğuna dair sarsılmaz bir hisse sahiptir...

Bütün bunların ardından, Nora'nın yolu geçmişine dair tüm cevaplara -ve kalbine- sahip olabileceğini hissettiği çekici bir yabancıyla kesişir. Birlikte geçirdikleri her dakika, Nora bu gizemli yabancıdan daha fazla etkilenir... Ta ki ona âşık olabileceğini fark edene kadar.

1979 yılında Amerika'da doğan Becca Fitzpatrick'in ilk kitabı fısıltı *New York Times* bestseller listelerine girerken, bu kitabıyla yazar, tüm dünyada milyonlarca hayrana sahip oldu. Her ne kadar sağlık bilimlerinden mezun olsa da, bu mesleğini yazar olabilmek için bıraktı. Fitzpatrick Colorado'da yaşıyor.

2011 YALSA
Gençlik Top 10 Adayı

Publishers Weekly bestseller

USA Today bestseller

2009 Indie Top 10

Barnes & Noble 2009
En İyi Gençlik Kitabı

Goodreads En İyi Gençlik Serisi

Amerika, İngiltere, Fransa ve Brezilya'da gençlik kategorisinin çok satanlar listesinde yer aldı.

Kapak Görseli: © James Porto. 2011
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

hush, hush
serisi

1. kitap

2. kitap

"Becca Fitzpatrick'in kaleme aldığı aşk, büyüleyici."
THE BOOK CELLAR

"Unutulmaz karakterler, harika diyaloglar, etkileyici bir espri anlayışı ve karanlık olduğu kadar merak uyandıran bir olay örgüsü. *hush, hush* serisi, okuyucuyu kendinden geçiriyor."
REVIEWER X

"Becca Fitzpatrick unutulmaz karakterler yaratmada eşsiz b[illegible]neğe sahip. Nora ve Patch'in arasındaki çekim, [illegible]mın kalbini yerinden oynatacak cinsten!"
STEPH SU READS

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-5360-24-5

sessizlik

BECCA FITZPATRICK

BECCA FITZPATRICK

SESSİZLİK

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Riley ve Jace'e

xoxo

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

GİRİŞ

COLDWATER, MAINE

ÜÇ AY ÖNCE

Siyah ve parlak Audi, mezarlığa yukarıdan bakan park alanında yavaşlayarak durdu ancak arabadaki üç adamdan hiçbirinin bir ölüye saygılarını sunmak gibi bir niyeti yoktu. Saat geceyarısını çoktan geçmişti ve mezarlık resmî olarak kapalıydı. Yaza özgü tuhaf bir sis, ayaklanmış bir dizi hayalet misali cılız ve kasvetli bir şekilde mezarlığın üstünde asılı duruyordu. Yükselmekte olan yeni ay bile ağırlaşmış bir göz kapağını andırıyordu. Daha yolun üstündeki tozlar yere inmeden sürücü dışarı atladı ve çevik hareketlerle arabanın arka kapılarını açtı.

İlk inen Blakely oldu. Blakely, kırlaşmaya yüz tutmuş saçları ve sert, dikdörtgen suratıyla her ne kadar Nefilimlere göre belirgin biçimde daha yaşlı olsa da, insan yılıyla otuzlu yaşlarında ve uzun boyluydu. Hank Millar adında ikinci bir Nefil onu takip etti. Hank de sarı saçları, ışık saçan mavi gözleri ve karizmatik yakışıklılığıyla sıradışı sayılacak kadar uzun boyluydu. Hayat felsefesi 'Adalet, merhametten önce gelir'di ve bu felsefe, son birkaç yıl içinde Nefilim yeraltı dünyasındaki hızlı yükselişiyle birleşerek ona Adaletin Yumruğu, Demir Yumruk ve –en meşhur olanı– Kara El lakaplarını kazandırmıştı. Halkı tarafından ileri görüşlü bir lider, bir kurtarıcı olarak kabul ediliyordu. Ancak daha

küçük ve gizli çevrelerde sessizce Kanlı El olarak anılıyordu. Kısık sesler sadece bir kurtarıcının değil, aynı zamanda zalim bir diktatörün de adını mırıldanıyordu. Hank bu gergin gevezelikleri eğlenceli buluyordu; gerçek bir diktatörün mutlak gücü olur, muhalefetle karşılaşmazdı. Günün birinde onların bu beklentilerini yerine getirebilmeyi umuyordu.

Hank arabadan indi, bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. "Adamlarım toplandı mı?"

Blakely, "Üstümüzdeki ormanda on adam var," diye yanıtladı. "İki çıkıştaki arabalarda bir on kişi daha var. Beşi mezarlığın içinde farklı noktalarda saklanıyor, üçü mozolenin içinde, ikisi de çit boyunca konuşlandı. Daha fazlası olursa, kendimizi ele veririz. Hiç şüphesiz bu akşam buluşacağınız adam da kendi desteğiyle gelecektir."

Hank karanlıkta gülümsedi. "Ah, bundan şüpheliyim."

Blakely gözlerini kırpıştırdı. "Tek bir adama karşı en iyi yirmi beş Nefil dövüşçünüzü mü getirdiniz?"

Hank, "Bir adam değil," diye hatırlattı. "Bu akşam hiçbir şeyin yanlış gitmesini istemiyorum."

"Nora elimizde. Adam canınızı sıkarsa telefonda Nora'yla görüştürün. Meleklerin dokunmayı hissedemediklerini söylüyorlar ama duyguları hedef alınabilir. Nora çığlık atınca bunu hissedeceğinden eminim. Hançer hazırda bekliyor."

Hank, Blakely'ye dönüp ona ağır ve takdir dolu bir gülümsemeyle baktı. "Hançer kızı mı izliyor? Akıl sağlığının yerinde olduğu pek söylenemez."

"Kızın cesaretini tamamen kırmak istediğinizi söylemiştiniz."

"Öyle söyledim, değil mi?" Hank düşündü. Nora'yı Delphic Eğlence Parkı'nın içindeki bir bakım barakasından sürükleyerek

çıkarıp rehin alalı dört kısa gün olmuştu ama hangi dersleri alması gerektiğini çoktan belirlemişti. Öncelikle adamlarının önünde Hank'in otoritesini hafife almayacaktı. İkincisi, Nefilim soyuna sadakatle bağlanacaktı. Ve belki de en önemlisi, kendi babasına saygı gösterecekti.

Blakely, Hank'e tam ortasında doğallıktan uzak mavi renkte bir düğmenin parladığı küçük, mekanik bir cihaz uzattı. "Bunu cebinize koyun. Düğmeye bastığınız anda adamlarınız dört bir yandan çıkagelecekler."

Hank, "Şeytan hilesiyle güçlendirildi mi?" diye sordu.

Blakely başını salladı. "Devreye girdiği anda meleği geçici bir süre için hareketsiz kılmak üzere tasarlandı. Bu bir prototip ve henüz tam anlamıyla test etmedim."

"Bundan kimseye bahsettin mi?"

"Etmememi emretmiştiniz, efendim."

Hank aldığı cevaptan hoşnut bir şekilde cihazı cebine yerleştirdi. "Bana şans dile, Blakely."

Arkadaşı omzunu sıvazladı. "İhtiyacınız yok."

Hank sigarasını bir yana fırlatırken avantajlı konumunu faydasız kılan oldukça puslu toprak parçasına bakarak mezarlığa uzanan taş basamakları indi. Meleği önce kendisi yukarıdan görmeyi ummuştu ama arkasının kendi elleriyle seçtiği, iyi eğitimli silahlı adamlar tarafından kollandığını bilmek onu rahatlatıyordu.

Basamakların sonuna varınca gölgelerin arasından temkinli bir bakış attı. Yağmur çiselemeye ve sisi dağıtmaya başlamıştı. Göğe yükselen mezar taşlarını ve vahşice kıvrılıp bükülen ağaçları seçebiliyordu. Bakımsız otlar, mezarlığa bir labirent havası vermişti. Blakely'nin bu noktayı önermesine şaşmamak gerekirdi.

İnsan soylu gözlerin bu geceki olaylara kazara şahitlik etmesi ihtimali oldukça düşüktü.

İşte. Karşıdaydı. Melek, bir mezar taşına yaslanmıştı ama Hank'i görünce doğruldu. Deri motosiklet ceketi de dâhil olmak üzere, baştan aşağı siyahlar içindeydi. Günlerdir tıraş olmamıştı, saçları dağınık ve hırpaniydi; ağzının çevresinde kaygının neden olduğu çizgiler belirmişti. Demek kız arkadaşının kaybolmasının yasını tutuyordu, öyle mi? Bu daha da iyiydi.

Hank meleğin birkaç metre uzağında durdu ve, "Biraz kötü görünüyorsun... *Patch*'ti, değil mi?" dedi.

Melek gülümsedi ama bu, sevimli olmaktan çok uzak bir gülümsemeydi. "Bense senin birkaç uykusuz gece geçirmiş olacağını düşünüyordum. Ne de olsa, o senin kanından. Görünüşe bakılırsa güzellik uykunu aksatmamışsın. Rixon her zaman hoş çocuk olduğunu anlatırdı."

Hank hakareti üzerine alınmadı. Rixon, eskiden her sene Heşvan ayı boyunca bedeninin hâkimiyetini ele geçiren kovulmuş melekti ve artık bir ölüden farksızdı. Artık o olmadığına göre, dünyada Hank'i korkutacak bir şey kalmamıştı. "Eee? Bana ne getirdin? İyi bir şeyler olsa bari."

Melek kısık ancak Hank'in tam olarak adlandıramadığı bir tını taşıyan bir sesle, "Evine uğradım ama kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp tüymüşsün ve aileni de yanına almışsın," dedi. Sesinde yarı küçümseme yarı... alay vardı.

"Evet, düşüncesizce davranıp bir şeyler deneyebileceğini düşündüm. Göze göz; kovulmuş meleklerin hayat felsefesi bu değil midir?" Hank meleğin rahat duruşundan etkilenmesi mi, yoksa rahatsız mı olması gerektiğini kestiremiyordu. Meleği telaşlı ve çaresiz durumda bulacağını sanmıştı. En azından şiddet kullanması için onu kışkırtabileceğini ummuştu. Adamlarının koşarak

gelmesi için herhangi bir bahane. Dostluğu telkin etmek için katliam gibisi yoktu. "Şakalaşmayı keselim. Bana işe yarar bir şeyler getirdiğini söyle."

Melek omuz silkti. "Sıçanını oynamak, kızını nereye tıktığını bulmanın yanında çok önemsiz göründü."

Hank'in çene kasları gerildi. "Anlaşmamız böyle değildi."

Melek –gözlerindeki o dondurucu parıltı olmasaydı– neredeyse sohbet ediyormuş hissi uyandıracak bir sesle, "Sana ihtiyacın olan bilgiyi getireceğim," diye yanıtladı "Ama önce Nora'yı bırak. Adamlarını hemen ara."

"Uzun vadede işbirliği yapacağına dair güvenceye ihtiyacım var. Sen anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirene dek onu elimde tutacağım."

Meleğin dudaklarının kenarları kıvrıldı ama buna bir gülümseme denemezdi. Tebessümünde ciddi anlamda tehditkâr bir şey vardı. "Buraya pazarlık etmeye gelmedim."

"Pazarlık edecek konumda değilsin." Hank göğüs cebine uzandı ve telefonunu çıkardı. "Sabrımın sonundayım. Eğer bu akşam zamanımı boşa harcamışsan, kız arkadaşın için nahoş bir gece olacak. Tek bir telefonla, açlıktan..."

Daha tehdidini tamamlama fırsatı bulamadan arkaya doğru sendelediğini hissetti. Meleğin kolları iki yana uzandı ve Hank'in ciğerlerindeki bütün hava bir anda boşaldı. Kafası sert bir şeye çarptı ve siyah dalgalar görüş alanına dolmaya başladı.

Melek, "İşte böyle olacak," diye tısladı. Hank çığlık atmaya çalıştı ama meleğin eli gırtlağına yapışmıştı. Bir tekme savurdu ama bu anlamsız bir hareketti; melek çok güçlüydü. El yordamıyla cebindeki panik düğmesini aradı ama parmakları amaçsızca kıpırdanıyordu. Melek oksijenini kesmişti. Hank'in gözleri-

nin arka tarafında kırmızı ışıklar çakmaya başlamıştı, sanki göğsünün üstünde bir taş yuvarlanıyordu.

Hank ani bir ilham patlamasıyla meleğin zihnini ele geçirdi ve düşüncelerini oluşturan iplikleri darmaduman ederek meleğin amacını yeniden yönlendirmeye, konsantrasyonunu zayıflatmaya odaklanırken hipnoz etkili, "Hank Millar'ı bırak, onu hemen bırak..." cümlesini fısıldadı.

Melek, "Zihin hilesi, ha?" diye azarladı. "Zahmet etme. Aç şu telefonu," diye emretti. "İki dakika içinde serbest kalırsa, seni çabucak öldürürüm Daha uzun sürerse, seni yavaş yavaş parçalarına ayırırım. Ve koparacağın her feryattan ayrı bir haz alacağımı söylediğim zaman bana güven."

Hank, "Sen... beni... *öldüremezsin...*" dedi kelimelerin üzerinde tek tek durarak.

Yakıcı bir acının yanağında boydan boya patladığını hissetti. Uludu ama dudaklarından ses çıkmadı. Meleğin sıkıca kavradığı nefes borusu tamamen ezilmişti. Keskin ve yakıcı acı yoğunlaştı, Hank kendi terine karışan kan kokusunu alabiliyordu.

Melek, "Yavaş yavaş," diye tıslarken kâğıdımsı ve koyu renk bir sıvıya bulanmış bir şeyi Hank'in hızla dönen görüş alanında salladı.

Hank gözlerinin iri iri açıldığını hissetti. *Kendi derisi!*

Melek gittikçe azalan bir sabırla, "Adamlarını ara," diye emretti.

Hank boğuk bir homurtuyla, "Konuşamam!" dedi. Panik düğmesine bir ulaşabilseydi...

Onu şimdi salıvereceğine yemin et, konuşmana izin vereyim. Meleğin tehdidi, Hank'in zihnini doldurdu.

Hank, *Büyük bir hata yapıyorsun, oğlum*, diye karşılık verdi. Parmakları cebine sürtünüp içeri uzandı. Panik cihazını sıkıca kavradı.

Melek gırtlağından yükselen sabırsız homurtu eşliğinde cihazı Hank'in elinden koparırcasına aldı ve sisin içine savurdu. *Ya yemin edersin ya da sıradaki hedefim kolun olur.*

Hank, *Asıl anlaşmaya sadık kalacağım*, diye karşılık verdi. *Canını bağışlayacağım ve eğer ihtiyacım olan bilgiyi bana getirebilirsen, Chauncey Langeais'nin ölümünün intikamını almakla ilgili bütün düşüncelerimi gömeceğim. O zamana kadar ona insanca davranacağıma yemin...*

Melek, Hank'in kafasını yere çarptı. Hank duyduğu mide bulantısı ve acı arasında meleğin, *İstediğin şeyi bulmam için gereken zaman şöyle dursun, kızı senin yanında beş dakika bile bırakmam*, dediğini duydu.

Hank, meleğin omzunun üstünden bakmaya çalıştı ama tek gördüğü mezar taşlarından oluşmuş bir çit oldu. Melek onu yere yapıştırmış, görüşünü bloke etmişti. Adamları onu göremezdi. Meleğin onu öldürebileceğine inanmıyordu –Hank ölümsüzdü– ama orada öylece yatıp onu bir cesede dönüştürene kadar kesip biçmesine izin vermeyecekti.

Dudaklarını büktü ve bakışlarını meleğinkilere kilitledi. *Onu sürüklerken nasıl bir çığlık attığını asla unutmayacağım. Senin adını haykırdığını biliyor muydun? Tekrar tekrar. Onun için geleceğini söylüyordu. Tabii bu ilk birkaç gün böyleydi. Sanırım sonunda senin benim dengim olmadığını kabul etmeye başlıyor.*

Meleğin yüzünün kana bulanmış gibi kararmasını izledi. Omuzları sarsıldı, siyah gözleri hiddetle irileşti. Ve sonra her şey, afallatıcı bir acıyla olup bitti. Hank bir an yumruklanan etinin ak-

korlaşmış acısıyla bayılmanın kıyısındayken, bir an sonra meleğin kendi kanıyla boyanmış yumruklarına bakıyordu.

Hank'in vücudundan kulakları sağır edici bir uluma koptu. Acı içinde patladı, az kalsın onu kendinden geçirecekti. Çok uzaktan, Nefil adamlarının koşan ayak seslerini duydu.

Melek bedenini paramparça ederken, "*Onu-üstümden-alın*!" diye tısladı. Sinir uçlarının her biri alev alev yanıyordu. Cildinin bütün gözeneklerinden ısı ve acı sızıyordu. Elini görür gibi oldu ama geride et diye bir şey kalmamıştı; sadece paramparça olmuş kemikler. Melek onu paramparça edecekti. Adamlarının çaba dolu homurtularını duydu ama melek hâlâ tepesindeydi ve elleri dokundukları her yere ateş saçıyordu.

Hank haşin bir küfür savurdu. "*Blakely*!"

Blakely'nin adamlarına emreden sesi duyuldu. "Onu hemen *alın*!"

Ancak meleğin çekilmesi, gerektiği kadar hızlı olmadı. Hank yerde soluk soluğa yatıyordu. Kanla ıslanmıştı ve acı, sıcak süngüler gibi derisine batıyordu. Blakely'nin uzattığı eli iterek güçlükle ayağa kalktı. Kendi acısından sarhoş olmuş gibi sallanıyor, dik duramıyordu. Adamlarının bir karış açık ağızlarına ve şaşkın bakışlarına bakılırsa, dehşet verici bir görüntüsü olmalıydı. Yaralarının ciddiyeti göz önüne alınınca iyileşmesi, şeytan hilesiyle bile tam bir haftayı bulurdu.

"Onu içeri tıkmalı mıyız?"

Hank yarılıp açılmış ve yüzünden aşağı bir posa gibi sarkan dudağına mendil bastırdı. "Hayır. Kilit altına alırsak bir işimize yaramaz. Hançer'e söyle, kıza kırk sekiz saat boyunca sudan başka bir şey vermesin." Nefesi hırıltılıydı. "Oğlumuz işbirliği yapmazsa bedelini kız öder."

Blakely başıyla onayladı ve telefonunu tuşlayarak uzaklaştı.

Hank kanlı bir diş tükürdü, dişi sessizce inceledi ve sonra cebine tıktı. Bakışlarını, hiddetinin tek göstergesi sıkılı yumrukları olan meleğe sabitledi. "Yanlış anlaşılma olmasın diye yeminimizin şartlarını bir kez daha tekrarlıyorum. Önce, kovulmuş meleklerin güvenini geri kazanacak, saflarına katılacaksın..."

Melek sakin bir uyarıyla, "Seni öldüreceğim," dedi. Beş adam tarafından tutuluyor olmasına rağmen artık mücadele etmiyordu. İntikamla yanan siyah gözleriyle ölü gibi hareketsiz duruyordu. Hank bir an için bir korku sancısının karnında kibrit misali çaktığını hissetti.

Serinkanlı ve kayıtsız bir tavır takınmaya çalıştı. "... ve ardından, casusluk yapıp bağlantılarını bana rapor edeceksin."

Melek kontrollü ancak hızlanmış bir nefes eşliğinde, "Sana yemin ederim," dedi. "Bu adamlar şahidim olsun ki, ölene dek sana huzur vermeyeceğim."

"Nefesini boşa harcıyorsun. Beni öldüremezsin. Belki de bir Nefil'in doğuştan sahip olduğu ölümsüzlük hakkının kimden geldiğini unuttun."

Adamlarının arasında bir keyif homurtusu dolaştı ancak Hank onları bir el hareketiyle susturdu. "Bana önümüzdeki Heşvan'da kovulmuş meleklerin Nefil bedenlerini ele geçirmekten alıkoymaya yetecek bilgiyi verdiğine kanaat getirdiğim zaman..."

"Ona sürdüğün her eli sana on katıyla ödeteceğim."

Hank'in ağzı belli belirsiz bir gülümsemeyle büküldü. "Sence de bu gereksiz bir duygusallık değil mi? Onunla işim bittiğinde seni hatırlamayacak bile."

Melek buz gibi bir sertlikle, "Bu anı hatırla," dedi. "Daha sonra karşına çıkacak."

Hank tiksinti dolu bir jest eşliğinde, "Bu kadarı yeter," diye çıkıştı ve arabasına doğru yürümeye başladı. "Onu Delphic Eğlence Parkı'na götürün. Bir an önce kovulmuş meleklerin arasına dönmeli."

"Sana kanatlarımı veririm."

Hank, meleği doğru duyduğundan emin olamayarak olduğu yerde kaldı. Bir kahkaha attı. "Ne?"

"Nora'yı hemen şimdi bırakacağına yemin et, kanatlarım senindir." Meleğin boğuk sesi yenilginin ilk ipucunu verir gibiydi. Hank'in kulaklarına müzik gibi gelmişti.

Tatlılıkla, "Kanatların ne işime yarar ki?" diye cevap verdi. Oysa melek dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bildiği kadarıyla o güne dek *hiçbir* Nefil, bir meleğin kanatlarını koparmamıştı. Arada sırada bunu kendi türlerine yaparlardı ancak bir Nefil'in bu güce sahip olması yenilik sayılırdı. Bir hayli cazip bir fikirdi. Zaferinin ünü, bir gecede Nefil evlerine yayılacaktı.

Melek gittikçe artan bir bitkinlikle, "Bir şeyler düşünürsün," dedi.

Hank sevincini ele vermesinin felaketle sonuçlanacağını bildiği için hevesini sesine yansıtmadan, "Onu Heşvan'dan önce salacağıma yemin ederim," dedi.

"Yeterince iyi değil."

"Kanatların cici bir ödül olabilir ama benim daha önemli planlarım var. Onu yaz sonunda serbest bırakırım. Son teklifim." Döndü ve açgözlü hevesini bastırmaya çalışarak uzaklaştı. Melek sessiz bir teslimiyetle, "Anlaştık," deyince, Hank nefesini bıraktı.

Döndü. "Nasıl olacak?"

"Adamların koparacaklar."

Hank itiraz etmek üzere ağzını açtı ama melek sözünü kesti. "Yeterince güçlüler. Karşı koymazsam, dokuz ya da on tanesi bir arada yapabilir. Delphic'e döner ve kanatlarımı baş meleklerin kopardıklarını yayarım. Ancak bunun işe yaraması için seninle aramızda hiçbir bağlantı olmamalı," diye uyardı.

Hank hiç gecikmeden şekli bozulmuş elinden birkaç damla kanı ayaklarının dibindeki çimlerin üstüne silkeledi. "Nora'yı yaz sona ermeden salıvereceğime yemin ediyorum. Yeminimi çiğnersem, ölmeyi ve yaratıldığım toza dönmeyi kabul ediyorum."

Melek tişörtünü çıkardı ve ellerini dizlerine dayadı. Her nefes alıp verişinde göğsü inip kalkıyordu. Hank'in hem nefret ettiği hem de imrendiği bir cesaretle, "İşe koyulun," dedi.

Hank bu onuru üstlenmek isterdi ama temkin duygusu galip geldi. Meleğin üstünde şeytan hilesi izleri olmadığından emin olamazdı. Bir meleğin kanatlarının sırtıyla bütünleştiği yer söylendiği kadar alıcılara açıksa, tek bir dokunuş onu ele verebilirdi. Oyunun bu son safhasında tökezlememek için çok fazla çalışmıştı.

Üzüntüsünü bastırmaya çalışarak adamlarına seslendi. "Meleğin kanatlarını koparın ve her tür pisliği temizleyin. Sonra bedenini Delphic'in kapısına, birileri tarafından mutlaka bulunacağı bir yere bırakın. Ve kimsenin sizi görmemesine özen gösterin." Onlara meleği mührüyle –sıkılmış yumruk– damgalamaları talimatını verebilirdi. Bu, Nefiller arasında duruşunu sağlamlaştıracak bir zafer ilanı olurdu ama meleğin haklı olduğu bir nokta vardı. İşe yaraması için ilişkilerinden geriye hiçbir iz bırakmamalıydılar.

Arabaya dönünce Hank bakışlarını mezarlığın üstünde dolaştırdı. Her şey çoktan bitmişti. Melek yerde yüzüstü kapaklanmış halde tişörtsüz yatıyor ve sırtından aşağı iki açık yara iniyordu. Zerre acı hissetmese de, vücudu kaybından ötürü şoka girmiş gi-

biydi. Hank, kovulmuş bir meleğin yara izlerinin Akhilleus'un topuğundan farksız olduğunu duymuştu. Bu konudaki dedikodular gerçek olmalıydı.

Blakely arkasından geldi ve, "Artık geceyi bitirsek mi?" diye sordu.

Hank belli belirsiz bir ironiyle, "Son bir telefon daha," dedi. "Kızın annesine."

Numarayı tuşlayıp cep telefonunu kulağına yerleştirdi. Gırtlağını temizleyip sıkıntılı ve endişeli bir ses tonu takınarak, "Blythe, hayatım, mesajını aldım. Ailemle birlikte tatildeydik ve şu anda son hızla havaalanına gidiyorum. İlk uçağa atlayacağım. Bana her şeyi anlat. Ne demek kaçırıldı? Emin misin? Polis ne dedi?" Durup kadının sıkıntılı hıçkırıklarını dinledi. "Dinle beni," dedi sertçe. "Ben yanındayım. Gerekirse elimdeki bütün kaynakları zorlayacağım. Nora dışarıda bir yerdeyse, onu mutlaka bulacağım."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

1

COLDWATER, MAINE

GÜNÜMÜZ

Daha gözlerimi açmadan, tehlikede olduğumu anlamıştım. Gittikçe yaklaşan ayak seslerinin yumuşak hışırtısıyla kıpırdandım. Uykudan geriye, görüşümü sersemleten sönük bir bulanıklık kalmıştı. Sırtüstü yatıyordum ve serin hava tişörtümden içeri süzülüyordu.

Boynum acı verecek bir açıyla kıvrılmıştı, gözlerimi açtım. Mavi siyah sisin arasından ince taşlar göründü. Tuhaf bir belirsizlik anı boyunca zihnime çarpık dişler görüntüsü girdi ve sonra gerçekte ne olduklarını anladım. Mezar taşları.

Kendimi zorlayıp oturmaya çalıştım ama ellerim ıslak çimenin üstünde kayıyordu. Zihnimin etrafına kıvrılmış halde durmaya devam eden uyku sersemliğine direnerek ve sisin arasından yolumu bulmaya çalışarak, yarısı çökmüş bir mezardan yana doğru yuvarlandım. Rastgele sıralanmış mezarların ve anıtların arasında emeklerken pantolonumun dizleri bütün çiyi emiyordu. Hafif bir tanıdıklık hali belirmişti ama bu, uzak bir düşünceydi; kafatasımın içine yayılan dayanılmaz acı yüzünden odaklanmayı bir türlü başaramıyordum.

Senelerdir birikmeyi iş edinmiş çürüyen yaprak katmanını ezerek ferforje bir çit boyunca emekledim. Yukarıdan ölümü andıran bir uluma sesi duyuldu, ses içimi ürpertse de en çok korktuğum şey bu değildi. Arkamdaki çimenler ayak sesleri eşliğinde eziliyordu ama yakında mı yoksa uzakta mı olduklarını ayırt edemiyordum. Bir sesleniş sisi bölünce, hızımı artırdım. İçgüdüsel olarak saklanmam gerektiğini biliyordum ama yön duygumu kaybetmiştim ve hava, net göremeyeceğim kadar karanlıktı; ürkütücü mavi sis gözlerimin önünde hayalî görüntüler oluşturuyordu.

Biraz uzakta, ağaçların oluşturduğu cılız ve bakımsız duvarların arasına sıkışmış beyaz, taş bir mozole gecenin içinde parlıyordu. Ayağa kalkıp ona doğru koştum.

İki mermer anıtın arasından geçtim ve diğer tarafa vardığımda, oradaydı. Heybetli bir silüet, bana bir darbe indirmek üzere kolunu havaya kaldırmıştı. Geriye doğru sendeledim. Düşerken hatamı anladım. Taştan yapılmıştı. Ölüleri korumak için bir kaidenin üstünde yükselen bir melek. Gergin bir kahkaha koyverebilirdim ama başımın sert bir şeye çarpmasıyla dünya yana doğru kaydı. Karanlık, görüş alanımı ele geçirdi.

Baygınlığım çok uzun sürmemiş olsa gerekti. Bilinç kaybının keskin siyahlığı dağıldığında, koşmanın etkisiyle hızlı hızlı solumaya devam ediyordum. Kalkmam gerektiğini biliyordum ama nedenini hatırlayamıyordum. Bu yüzden, buz gibi çiy tenimin ılık terine karışırken orada öylece yattım. Uzun bir süre sonra gözlerimi kırpıştırdım, işte o zaman en yakındaki mezar taşının görüntüsü keskinleşip odağıma girdi. Mezar taşına oyulmuş harfler çizgi halini aldı.

HARRISON GREY
SEVGİ DOLU BİR KOCA VE BABA
16 Mart 2008'DE ÖLDÜ

Çığlık atmamak için dudağımı ısırdım. Birkaç dakika önce uyandığımdan beri omzumun üstünden bakan o tanıdık gölgenin ne olduğunu şimdi anlamıştım. Coldwater şehir mezarlığındaydım. Babamın mezarında.

Bir kâbus, diye düşündüm. *Henüz gerçekten uyanmadım. Bütün bunlar korkunç bir kâbustan ibaret.*

Melek, sırtında açılmış bir şekilde duran uçları kırık dökük kanatları ve mezarlığın karşı tarafını işaret eden sağ koluyla beni izliyordu. Yüz ifadesi özenli bir kayıtsızlık yansıtıyordu ama dudaklarının kıvrımı iyiliksever olmaktan çok, alaycıydı. Bir an için neredeyse kendimi onun gerçek olduğuna ve yalnız olmadığıma inandıracaktım.

Ona gülümsedim ve sonra dudağımın titrediğini hissettim. Kolumu elmacık kemiğime sürtüp gözyaşlarımı kuruladım, gerçi ağlamaya başladığımı hatırlamıyordum bile. Kollarına tırmanmayı ve bizi demir kapıların üstünden geçirip bu yerden çok uzaklara taşırken kanatlarının çırpışını hissetmeyi deli gibi istiyordum.

Ayak seslerinin yeniden duyulması beni uyuşuk halimden sıyırdı. Şimdi çimleri ezip geçerken çok daha hızlıydılar.

Çıtırtı... hızlı adımlar, çıtırtı... hızlı adımlar.

Sese doğru dönünce, puslu karanlığın içinde bir belirip bir kaybolan ışık topu karşısında afalladım. Işık, ayak seslerinin ritmiyle eş zamanlı olarak inip kalkıyordu.

Bir el feneri.

Işık iki gözümün tam ortasında durup beni âdeta kör edince gözlerimi kıstım. Kesinlikle rüya görmediğimi berbat bir şekilde idrak etmiştim.

Parlak ışığın arkasına gizlenmiş bir erkeğin sesi, "Bak sen," diye homurdandı. "Burada olmaman gerek. Mezarlık kapalı."

Yüzümü çevirdim, göz kapaklarımın arkasında ışık noktacıkları hâlâ dans ediyordu.

"Daha kaç kişi var?"

"Ne?" Sesim kuru bir fısıltı halindeydi.

Daha saldırgan bir sesle, "Seninle birlikte daha kaç kişi var?" diye devam etti. "Dışarı çıkıp gece oyunları oynamaya karar verdiniz, değil mi? Tahmin edeyim, saklambaç mı? Ya da belki de Mezarlıktaki Hayaletler, ha? Ama benim nöbetimde değil!"

Burada ne arıyordum? Babamı ziyarete mi gelmiştim? Hafızamı yokladım ama zihnim rahatsız edici derecede boştu. Mezarlığa gelişimi anımsayamıyordum. Pek fazla bir şey hatırlamıyordum. Sanki bütün gece, ayaklarımın altından çekilip alınmıştı.

Daha kötüsü, bu sabahı da hatırlayamıyordum.

Giyindiğimi, yemek yediğimi, okulu. Peki hafta içi miydi ki?

Paniğimi geçici bir süre için bastırarak fiziksel olarak uyum sağlamaya konsantre oldum ve adamın uzattığı eli tuttum. Doğrulup oturduğum anda, fener ışığı tekrar yüzüme çevrildi. "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Sonunda kesin olarak bildiğim bir şey. "On altı." Neredeyse on yedi. Doğum günüm ağustostaydı, yaklaşıyordu.

"Burada tek başına ne arıyorsun? Yatma saatinin çoktan geçtiğini bilmiyor musun?"

Çaresizlik içinde etrafıma bakındım. "Ben..."

"Kaçak falan değilsin ya? Bana gidecek bir yerinin olduğunu söyle."

"Evet." Çiftlik evi. Birden evimi anımsayınca kalbimden bir ağırlık kalktı ama hemen ardından midemin dizlerime kadar indiğini hissettim. Yatma saatinden sonra dışarıda mıydım? Ne kadar sonra? Ön kapıdan içeri girerken annemin yüzünde beli-

recek olan haşin ifadeyi zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama başaramadım.

"Bu 'evet'in bir adresi var mı?"

"Hawthorne Yolu." Ayağa kalkmaya çalıştım ama başımdan kan fışkırınca şiddetle sarsıldım. Buraya nasıl geldiğimi neden anımsamıyordum? Elbette arabayla gelmiştim. Fiat'ı nereye park etmiştim peki? Ya çantam neredeydi? Anahtarlarım?

Adam gözlerini kısarak, "İçki mi içtin?" diye sordu.

Başımı hayır der gibi salladım.

Fenerin ışığı yüzümden biraz uzaklaşmıştı ancak birdenbire gözlerimin arasındaki yerine geri döndü.

"Dur bir dakika," derken adamın sesine hoşuma gitmeyen bir tını yansımıştı. "Sen şu kız değilsin, değil mi? Nora Grey?" Adımı bir refleksmiş gibi söyleyivermişti.

Bir adım geri çekildim. "Adımı... nereden biliyorsunuz?"

"Televizyon. Hank Millar'ın koyduğu ödül."

Sonrasında her ne söylediyse bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Marcie Millar hayatımda bir baş düşmana en yakın şeydi. Babasının bu konuyla ne ilgisi vardı?

"Haziran sonundan beri seni arıyorlar."

İçimde dört bir yana saçılan panik damlaları eşliğinde, "Haziran mı?" dedim. "Siz neden bahsediyorsunuz? Nisan ayındayız." *Ve beni arayan kimdi? Hank Millar? Neden?*

"Nisan mı?" Beni soran gözlerle süzüyordu. "Hey, kızım, eylül ayındayız."

Eylül mü? Hayır. Olamazdı. İkinci sınıfın bittiğini bilirdim. Yaz tatili gelip geçseydi haberim olurdu. Daha birkaç dakika önce uyanmıştım, allak bullak haldeydim ama aptal değildim.

Ama yalan söylemek için ne tür bir gerekçesi vardı?

Fenerin ışığı yüzümden çekilince, onu baştan aşağı süzdüm ve ilk izlenimini edinmiş oldum. Kot pantolonu kir içindeydi, tıraş bıçaksız geçen günler yüzünden saçı sakalı birbirine karışmıştı, tırnakları uzun, uçlarının altları kapkaraydı. Demiryolu raylarında avare avare dolaşan ve yaz ayları boyunca nehrin kıyısında yaşayan serseriler gibiydi. Silah taşımalarıyla bilinirlerdi.

"Haklısınız. Eve gitsem iyi olur," diyerek geri adım attım ve elimi cebimin üstünde dolaştırdım. Cep telefonumun tanıdık şişkinliğinden eser yoktu. Aynı şey araba anahtarlığım için de geçerliydi.

Arkamdan gelirken, "Nereye gittiğini sanıyorsun bakalım?" diye sordu.

Ani hareketiyle mideme bir kramp girdi ve koşmaya başladım. Güney girişini gösterdiğini umarak taş meleğin işaret ettiği yöne doğru son hızla koşmaya başladım. Aşina olduğum kuzey girişini kullanırdım ancak bunun için adamdan uzağa değil, ona doğru koşmam gerekirdi. Yer ayağımın altından kesildi ve yokuş aşağı tökezledim. Dallar kollarımı çizdi, ayaklarım engebeli ve taşlık zemine çarptı.

Adam, "Nora!" diye bağırdı.

Ona Hawthorne Yolu'nda yaşadığımı söylediğim için kendime tokat atmak istiyordum. Ya beni takip ederse?

Adımları benimkilerden genişti ve gittikçe yaklaştığını, arayı kapadığını duyabiliyordum. Kıyafetlerime pençe gibi saplanan dallardan kurtulmak için kollarımı telaşla savurmaya başladım. Eli omzuma kapandı, hızla dönüp elini ittim. "Bana dokunma!"

"Dur bakalım. Sana ödülden bahsettim ve o ödülü almayı hedefliyorum."

Koluma ikinci bir hamle yapınca ani bir adrenalin patlamasıyla ayağımı baldırına geçirdim.

"Ah!" Bacağının alt kısmını sıkıca kavrayarak iki büklüm oldu.

Vahşiliğim beni de şaşırtmıştı ama başka seçeneğim yoktu. Sendeleyerek birkaç adım geri çekildim, etrafıma hızlı bir bakış atarken toparlanmaya çalışıyordum. Tişörtümü nem içinde bırakan ter omurgamdan aşağı süzülüyor ve vücudumdaki bütün tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu. Yanlış olan bir şeyler vardı. Sersemleşmiş hafızamla bile zihnimde mezarlığın net bir haritasını çizebiliyordum –babamın mezarını ziyaret etmek için sayısız kez gelmiştim– ancak yakılan yaprakların ve bayat gölet suyunun baş döndürücü kokusu da dâhil olmak üzere mezarlık en ince detayına kadar aşina *gelse* de, *görünüşünde* tuhaf bir şey vardı.

Ardından bunun ne olduğunu anladım.

Akçaağaçlar kırmızı beneklerle kaplıydı. Yaklaşan sonbaharın habercisi. Ama bu imkânsızdı. Nisan ayındaydık, eylül değil. Yapraklar nasıl değişiyor olabilirdi ki? Adamın doğruyu söylüyor olması mümkün müydü?

Arkama dönüp bakınca adamın cep telefonunu kulağına yapıştırmış halde topallayarak peşimden geldiğini gördüm.

"Evet, o. Eminim. Mezarlıktan çıkmak üzere, güneye doğru gidiyor."

Yeni bir korkuyla ileri atıldım. *Çitin üstünden atla. Aydınlık, kalabalık bir yer bul. Polisi ara. Vee'yi ara...*

Vee. En yakın ve en çok güvendiğim dostum. Evi buraya, benimkinden daha yakındı. Oraya gidecektim. Annesi polisi arardı. Polise adamın neye benzediğini tarif ederdim, onlar da izini sürüp bulurlardı. Beni rahat bırakmasını sağlarlardı. Sonra adımlarımı geriye doğru takip edip benimle konuşarak geceyi başa sardırırlardı ve hafızamdaki boşluklar bir şekilde kapanırdı. Böylece elimde, üzerinde çalışacak bir şey olurdu. Bu kopuk halimden ve

bir zamanlar benim olan ama şimdi beni reddeden bir dünyadan uzaklaştırılmış olma duygusundan kurtulurdum.

Sadece mezarlık çitinin üstünden atlamak için koşmaya ara verdim. Bir blok yukarıda, Wentworth Köprüsü'nün hemen ardında bir arazi vardı. O araziyi geçecek, Elm, Maple ve Oak caddelerinden yolumu bulacak ve nihayet Vee'nin evinde, güvende olana dek sokak aralarından ve yan bahçelerden kestirme yollar tutacaktım.

Telaşla köprüye doğru ilerlerken bir siren sesi köşeyi döndü ve bir çift far beni olduğum yere yapıştırdı. Köprünün uzak ucunda keskin bir frenle duran arabanın tepesine mavi bir tepe lambası tutturulmuştu.

İçimden gelen ilk şey, ileri doğru koşmak ve polis memuruna mezarlığı işaret edip az önce beni tutan adamı tarif etmek oldu ama düşüncelerim toparlanmaya başlayınca içim korkuyla doldu.

Belki de adam bir polis memuru değildi. Belki de kendisine polis havası vermeye çalışıyordu. İsteyen herkes bir tepe lambası edinebilirdi. Devriye aracı neredeydi? Durduğum ve gözlerimi kısarak ön camından içeri baktığım noktadan üniforması varmış gibi görünmüyordu.

Bütün bu düşünceler zihnimde telaşla dolanıyordu.

Köprünün ayağında durdum ve destek almak için taş duvara tutundum. Polis memuru olma ihtimali olan adamın beni gördüğünden emindim, yine de nehrin üstüne sarkan ağaçların gölgesine doğru ilerledim. Görüş alanım içinde Wentworth'ün siyah suları parlıyordu. Çocukken Vee'yle birlikte tam bu köprünün altına çömelir, uçlarına sosis parçaları geçirilmiş çubukları suyun içine daldırıp dere yatağından minik kerevitler yakalardık. Kerevitler sosisleri kıskaçlarının arasına sıkıştırır ve on-

ları sudan çıkarıp bir kovanın içine silkelediğimizde bile bırakmamakta direnirdi.

Nehir köprünün ortasında derinleşiyordu. Ayrıca hiç kimsenin sokak lambası dikmeye para yatırmadığı ve gelişmemiş bir bölgenin ortasında kıvrıldığı için çok da iyi gizleniyordu. Su arazinin ucunda endüstriyel bölgeye uzanıyor, gözden uzak fabrikaların yanından geçip sonunda denize açılıyordu.

Kısa bir an, içimde köprüden atlayacak cesaretin olup olmadığını merak ettim. Yüksekten ve düşme hissinden deli gibi korkardım ama yüzme biliyordum. Tek yapmam gereken suya ulaşmaktı.

Bir araba kapısının kapanma sesiyle hızla sokağa döndüm. Polis arabasının içindeki adam dışarı çıkmıştı. Tam bir mafya tipiydi; koyu renk kıvırcık saçlar, siyah bir gömlek, siyah kravat ve siyah pantolondan oluşan resmî bir kıyafet.

Adamda hafızamı dürten bir şey vardı ama daha ben ne olduğunu idrak edemeden, hafızam yeniden kapandı ve az önceki kaybolmuş halime geri döndüm.

Zemin dal ve çalı çırpılarla kaplıydı. Eğildim, yeniden doğrulduğumda kolumun yarı kalınlığında bir sopa tutuyordum.

Polis memuru olma ihtimali olan adam silahımı görmemiş gibi davranıyordu ama ben gördüğünü biliyordum. Gömleğine bir polis rozeti tutturdu ve ellerini omuz hizasına kaldırdı. Bu hareketi, *canını yakmayacağım*, mesajı veriyordu.

Ona inanmıyordum.

Herhangi bir ani hareket yapmamaya özen göstererek öne doğru birkaç adım attı. "Nora, benim." Adımı söylediği anda irkildim. Bu sesi daha önce hiç duymamıştım ve bu, kalbimin kulaklarımdan çıkacakmış gibi çarpmasına neden oldu. "Yaralı mısın?"

Onu gittikçe artan bir kaygıyla izlemeyi sürdürürken zihnim sayısız istikamet arasında son hızla gidip geliyordu. Rozet pekâlâ sahte olabilirdi. Tepe lambasının sahte olduğuna çoktan karar vermiştim. Ama polis değilse, o zaman kimdi?

Köprünün gittikçe artan eğimini tırmanırken, "Anneni aradım," dedi. "Bizimle hastanede buluşacak."

Sopayı bırakmadım. Her soluğumda omuzlarım kalkıp iniyordu, havanın dişlerimin arasından girip çıktığını duyabiliyordum. Kıyafetlerimin altından bir ter damlası daha kayıp gitti.

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Artık bitti. Hiç kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Artık güvendesin."

Uzun, rahat adımlarından ve benimle samimi bir şekilde konuşmasından hiç hoşlanmamıştım.

"Daha fazla yaklaşma," derken avuçlarımdaki ter, sopayı düzgün tutmamı zorlaştırıyordu.

Alnını kırıştırarak, "Nora?" dedi.

Sopa elimde titriyordu. Ne kadar korktuğumu –beni ne kadar korkuttuğunu– anlamasına izin vermemeye çalışarak, "Adımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Benim," diye tekrarlarken bir anda aydınlanma yaşamamı bekliyormuş gibi doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Dedektif Basso."

"Seni tanımıyorum."

Bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra yeni bir yol denedi. "Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Onu temkinli bir bakışla süzdüm. Hafızamdaki en karanlık ve en eski koridorlara dahi bakarak derinlere doğru indim ama yüzü orada yoktu. Ona dair hiçbir anı bulamamıştım. Ve onu hatırlamak *istiyordum*. Benim durduğum noktadan bakınca, çarpı-

lıp bozulmuş gibi görünen dünyaya bir anlam verebilmek için tutunacağım tanıdık bir şey –herhangi bir şey– istiyordum.

Başını hafifçe oraya doğru eğerek, "Bu akşam mezarlığa nasıl geldin?" diye sordu. Hareketleri ve bakışları temkinliydi. Hatta ağız çizgisi bile ihtiyatlıydı. "Seni birisi mi bıraktı? Yoksa yürüdün mü?" Bekledi. "Bana anlatman gerek, Nora. Bu önemli. Bu gece neler oldu?"

Bunu bilmeyi ben de isterdim.

İçimden bir bulantı dalgası geçti. "Eve gitmek istiyorum." Ayaklarımın dibinde gevrek bir tıkırtı duydum ve sopayı düşürmüş olduğumu çok geç olarak fark ettim. Esintinin soğukluğunu boş avuçlarımda hissettim. Burada olmamam gerekirdi. Bu gece, baştan sona kocaman bir hataydı.

Hayır. Belki de bütün gece değil. Gecem hakkında ne biliyordum ki? Tamamını anımsayamıyordum bile. Tek başlangıç noktam, zamanda küçük bir dilimdi. Üşümüş ve kaybolmuş halde, bir mezarın üstünde uyandığım an.

Zihnimde çiftlik evinin güvenli, sıcak ve *gerçek* görüntüsünü canlandırdım. Ardından burnumun yanından bir damla gözyaşının indiğini hissettim.

"Seni eve götürebilirim." Başını sempatik bir tavırla sallıyordu. "Ama önce hastaneye götürmem gerek."

Ağlayacak kadar küçüldüğüm için kendimden nefret ederek gözlerimi sımsıkı kapadım. Ona, aslında ne kadar korktuğumu göstermenin daha hızlı bir yolunu düşünemiyordum bile.

İç geçirdi, sanki vermek üzere olduğu haberi geçiştirmenin bir yolu olmasını dilermiş gibi, bu mümkün olabilecek en yumuşak sesti. "On bir haftadır kayıpsın, Nora. Ne dediğimi duyuyor musun? Son üç aydır nerede olduğunu kimse bilmiyor. Kontrol edilmeye ihtiyacın var. İyi olduğundan emin olmalıyız."

Ona, onu gerçekten görmeden bakıyordum. Kulaklarımda minik çanlar çalıyordu ama ses çok uzaktan geliyor gibiydi. Midemin derinliklerinde bir kıpırtı hissettim ama bulantıyı bastırmaya çalıştım. Önünde ağlamış olabilirdim ama kusmayacaktım.

Yüzünde anlaşılması güç bir ifadeyle, "Zorla alıkonulduğunu düşünüyoruz," dedi. Aramızdaki mesafeyi kapamıştı ve şimdi çok yakınımda duruyordu. Kavrayamadığım şeyler söylüyordu. "Kaçırıldığını."

Gözlerimi kırpıştırdım. Olduğum yerde durdum ve sadece gözlerimi kırpıştırdım.

Bir his, kalbimi sıkıca kavramış çekiştiriyor ve büküyordu. Bedenim boş bir çuvala dönmüş, havada sallanıyordu. Üstümdeki sokak lambalarının altın rengi bulanıklığını görüyor, köprünün altından akan nehrin kıyıyı usul usul okşadığını duyuyor ve adamın çalışır haldeki arabasının egzoz kokusunu alıyordum. Ama bütün bunlar geri plandaydı. Sonradan aklıma gelen, baş döndürücü düşüncelerdi.

Ve bu kısacık uyarıyla sallandığımı, sallandığımı hissettim. Hiçliğe düştüğümü.

Yere çarpmadan önce bilincimi kaybetmiştim.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

2

Bir hastanede uyandım.

Tavan beyaz, duvarlar açık maviydi. Oda leylak, çamaşır yumuşatıcısı ve amonyak kokuyordu. Yatağımın yanına itilmiş tekerlekli masanın üstünde iki çiçek aranjmanı, GEÇMİŞ OLSUN! diye haykıran bir balon buketi ve mor renkli parlak bir hediye torbası duruyordu. Not kartlarının üstündeki isimler, görüş alanıma girip çıkıyordu. DOROTHEA VE LIONEL. VEE.

Köşede bir kıpırtı oldu.

Tanıdık bir ses, "Ah, bebeğim," diye fısıldadı ve sesin sahibi koltuğundan fırlayıp üzerime atıldı. "Ah, tatlım." Yatağımın kenarına ilişti ve beni boğucu bir kucaklamanın içine çekti. Boğuk bir sesle kulağıma, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

"Anne." Sadece adını duymak bile, kendimi az önce kurtardığım kâbusları paramparça etmeye yetmişti. İçim, göğsümdeki korku düğümünü gevşeten bir sükûnet dalgasıyla doldu.

Benimkinin hemen yanı başındaki vücudunun önce küçük hıçkırıklar ve ardından gelen büyük sarsıntılarla titreyişinden ağladığını anlamıştım. "Beni hatırlıyorsun," derken sesinde beliren

tını bir kurtuluş müjdesini aratmıyordu. "O kadar korktum ki. Ben sandım ki... Ah, bebeğim. En kötüsünü düşündüm!"

Bir anda kâbuslar yeniden tenimin altına süzülüverdi. Midem yağlı ve asitli bir şeyle yanarken, "Doğru mu?" diye sordu. "Dedektifin söyledikleri. Yani ben... On bir hafta boyunca..." Dilim dönüp de o kelimeyi söyleyemiyordum. *Kaçırılmak*. Fazla soğuktu. Bir o kadar da imkânsız.

Sıkıntılı bir ses çıkardı.

"Bana... ne oldu?" diye sordum.

Annem gözyaşlarını kurulamak için parmak uçlarını göz altlarında dolaştırdı. Sadece benim iyiliğim için güçlü ve kontrollü görünmeye çalıştığını bilecek kadar onu iyi tanıyordum. Kendimi hemen kötü habere hazırladım.

"Polis cevapları bir araya getirebilmek için elinden gelen her şeyi yapıyor." Dudaklarına bir gülümseme yerleşti ama bu titrek bir gülümsemeydi. Kendini bir şeye bağlamaya ihtiyaç duyuyormuş gibi elime uzandı ve tutup sıktı. "Önemli olan geri dönmen. Evdesin. Bütün olanlar geldi geçti. Bunu atlatacağız."

"Nasıl kaçırıldım?" Bu soruyu daha çok kendime yöneltmiştim. Bütün bunlar nasıl olmuştu? Beni kaçırmayı kim isterdi ki? Okuldan çıkarken yanıma bir arabayla mı sokulmuşlardı? Park alanında yürürken beni bagaja mı tıkmışlardı? O kadar kolay mı olmuştu? Lütfen öyle olmasın. Neden *koşmamıştım*? Neden *direnmemiştim*? Kaçmam neden bu kadar uzun zaman almıştı? Zira görünüşe bakılırsa olan buydu. Öyle değil mi? Cevap kıtlığı beynimi didikliyordu.

Annem, "Ne hatırlıyorsun?" diye sordu. "Dedektif Basso en ufak bir detayın bile yardımcı olabileceğini söyledi. İyi düşün. Hatırlamaya çalış. Mezarlığa nasıl gittin? Öncesinde neredeydin?"

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sanki hafızam..." Durdum. Hafızamın bir kısmı çalınmıştı sanki. Koparılıp alınmış ve yerinde içi boş bir panikten başka bir şey kalmamıştı. İçimde bir tecavüz hissi dolaşıyor, bir ön uyarı olmaksızın yüksek bir platformdan aşağı itilmişim gibi hissetmeme neden oluyordu. Düşüyordum ve bu histen, yere düşmenin kendisinden daha çok korkuyordum. Son yoktu, sadece daimî bir yer çekimi hissi beni parmağında oynatıyordu.

Annem, "Hatırladığın son şey ne?" diye sordu.

"Okul." Cevap ağzımdan otomatik olarak çıkmıştı. Paramparça haldeki anılarım yavaş yavaş kıpırdanmaya, parçalar yerlerine oturmaya ve sağlam bir şey oluşturmak üzere birbirine kenetlenmeye başladı. "Biyoloji sınavım yaklaşıyordu. Ama sanırım kaçırdım," diye ekledim. Sekiz kayıp haftanın gerçekliğini daha derin idrak etmeye başlamıştım. Kafamda, Koç McConaughy'nin biyoloji dersinde oturduğuma dair net bir resim vardı. Tebeşir tozunun, temizlik malzemelerinin ve havasız kalmış ortamın kokusu, sınıfta her daim bulunan keskin vücut kokularıyla birlikte hafızamda ayaklanmıştı. Vee, laboratuvar partnerim yanımda oturuyordu. Ders kitaplarımız önümüzde, siyah granit masanın üstünde ve açıktı ama Vee kendi kitabının arasına çaktırmadan bir *US Weekly* dergisi yerleştirmişti.

Annem, "Kimya," diye düzeltti. "Yaz okulu."

Gözlerimi ona sabitledim, emin değildim. "Ben yaz okuluna hiç gitmedim."

Annem elini ağzına götürdü. Rengi solmuştu. Odadaki tek ses pencerenin üstündeki saatin düzenli tik taklarıydı. Sesimi bulmadan önce, her bir minik tik tak sesinin –tam on tane– içimde yankılandığını duydum.

"Hangi gündeyiz? Hangi ayda?" Zihnim yeniden mezarlığa dönmüştü. Kurumaya yüz tutmuş yapraklar. Havadaki ince serinlik. Eylül ayında olduğumuz konusunda ısrar eden, el fenerli adam. Zihnimde sürekli tekrarlanan tek kelime *hayır*'dı. *Hayır*. İmkânsızdı. Hayır, bu gerçek değildi. Hayır, hayatımdan bu kadar ay farkına varmadan geçip gitmiş olamazdı. Yeniden anılarımın arasına daldım ve bana içinde bulunduğum an ile Koç'un biyoloji dersinde oturmam arasında köprü olabilecek bir şeye tutunmaya çalıştım. Ancak üzerine inşa edebileceğim bir şey yoktu. Yaza dair her türlü anı tamamen kaybolmuştu.

Annem, "Sorun değil, bebeğim," diye mırıldandı. "Hafızanı geri kazanacağız. Dr. Howlett, hastaların çoğunun zamanla bariz bir iyileşme kaydettiklerini söylüyor."

Doğrulup oturmaya çalıştım ama kollarımda hortumlar ve tıbbi gözlem ekipmanlarından oluşmuş bir kördüğüm vardı. İsterik bir sesle, "Bana hangi ayda olduğumuzu söyle!" diye tekrarladım.

"Eylül." Buruşturduğu yüzü dayanılmazdı. "6 Eylül."

Gözlerimi kırpıştırarak yeniden yatağıma gömüldüm. "Ben Nisan sanıyordum. Ötesini hatırlayamıyorum." İçimde yaygara koparan korku patlamasını bastırmak için duvarlar ördüm. Bu büyük selle baş edemezdim. "Yaz... gerçekten *bitti* mi? Yani öylece?"

Annem dalgın bir sesle, "Öylece mi?" diye tekrarladı. "Bitmek bilmedi. Sensiz her gün... Hiçbir şey bilmeden geçen on bir hafta. Panik, endişe, korku, o sonu gelmeyen çaresizlik..."

Kafamda hesap yaparak bir kez daha düşündüm. "Eğer eylül ayıysa ve on bir haftadır yoksam, demek ki kaybolduğumda..."

"21 Haziran'dı," dedi duygusuz bir sesle. "Yaz gündönümü gecesi."

İnşa ettiğim duvar, zihnimde tamir edemeyeceğim bir hızla çatırdıyordu. "Ama ben haziranı hatırlamıyorum. Mayısı bile hatırlamıyorum."

Birbirimize bakınca aynı berbat düşünceyi paylaştığımızı anladım. Hafıza kaybımın kayıp olan on bir haftadan öteye, *nisana* kadar uzanıyor olması mümkün müydü? Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Kâğıt gibi kupkuru olan dudaklarımı ıslatarak, "Doktor ne dedi?" diye sordum. "Başımdan mı yaralanmışım? İlaçla mı uyuşturulmuşum? Neden hiçbir şey hatırlayamıyormuşum?"

"Dr. Howlett bunun geriye doğru giden bir hafıza kaybı olduğunu söyledi." Annem duraksadı. "Bu önceden var olan bazı hatıralarının kaybolduğu anlamına geliyor. Sadece hafıza kaybının ne kadar geriye gittiğinden emin değildik." Kendi kendine, "Nisan," diye fısıldadı, gözlerindeki umudun silinip gittiğini görebiliyordum.

"Kayıp mı? Nasıl kayıp?"

"Psikolojik olduğunu düşünüyor."

Ellerimi saçlarımın arasına daldırdım ve bu hareketim, parmaklarımda yağlı bir kalıntı bıraktı. Onca haftadır nerede olduğumu hiç dikkate almadığım birden kafama dank etmişti. Rutubetli bir bodruma zincirlenmiş olabilirdim. Ya da ormana bağlanmış. Günlerdir duş almadığım ortadaydı. Kollarıma bir kez bakınca bile toprak lekeleri, küçük kesikler ve ezikler olduğunu gördüm. Neler yaşamıştım?

"Psikolojik mi?" Kendimi, histerimin daha da derinlerde yer edinmesine neden olan tahminlere karşı kapamaya zorladım. Güçlü kalmak zorundaydım. Cevaplara ihtiyacım vardı. Kendimi bırakamazdım. Zihnimi, görüş alanımda zıplayıp duran şu noktacıklara rağmen odaklamaya bir zorlayabilseydim...

"Travmatik bir şeyleri hatırlamaktan kaçınmak için hafızanı bloke ettiğini söylüyor."

"Bloke *etmiyorum*." Köşelerinden süzülen yaşlara mani olamayarak gözlerimi yumdum. Titrek bir nefes aldım ve ellerimin berbat bir şekilde titremesine mani olmak için yumruklarımı sıktım. Sesime bir miktar sükûnet katarak, "Hayatımın beş ayını unutmaya çalışıyor olsaydım, bunu bilirdim," dedim. "Bana ne olduğunu ben de bilmek istiyorum."

Ona dik dik baktıysam da annem bunu görmezden geldi. Yumuşak bir sesle, "Hatırlamaya çalış," diye ısrar etti. "Bir adam mıydı? Bunca zamandır bir adamın yanında mıydın?"

Öyle miydim? Şu ana kadar beni kaçıran şahsa bir yüz yerleştirmemiştim. Zihnimdeki tek resim, ışığın uzanamayacağı bir yerden gözlerini dikmiş bana bakan bir canavardı. Korkunç bir belirsizlik bulutu üzerime çökmüştü.

Aynı yumuşak tonla, "Hiç kimseyi korumak zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?" diye devam etti. "Kiminle olduğunu biliyorsan, bana söyleyebilirsin. Sana ne söylemiş olurlarsa olsunlar, artık güvendesin. Sana ulaşamazlar. Sana bu korkunç şeyi yaptılar ve bu onların hatası. *Onların* hatası," diye tekrarladı.

Boğazımdan öfkeli bir hıçkırık yükseldi. Boş sayfa tabiri mide bulandıracak kadar yerindeydi. Tam çaresizliğimi dile getirmek üzereyken kapı girişinde bir gölge kıpırdandı. Dedektif Basso odanın hemen girişinde duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu; bakışları tetikteydi.

Vücudum refleks olarak gerildi. Bunu annem de hissetmiş olacaktı ki, bakışımı takip edip yatağın ilerisine baktı. Dedektif Basso'ya özür diler gibi, "Hazır ikimiz baş başayken Nora bir şeyler hatırlayabilir diye düşündüm," dedi. "Onu sorgulamak istediğinizi söylediğinizi biliyorum, ben sadece düşündüm ki..."

Dedektif sorun olmadığını göstermek için başını eğdi. Sonra yanımıza yaklaştı ve gözlerini bana dikti. "Kafanda net bir resim olmadığını söyledin ama bulanık detaylar bile işe yarayabilir."

Annem, "Saç rengi gibi," diyerek araya girdi. "Belki de... siyahtı, mesela?"

Ona kafamda *hiçbir şey*, anlık bir renk görüntüsü bile olmadığını söylemek isterdim ama Dedektif Basso odadayken buna cüret edemezdim. Ona güvenmiyordum. İçgüdülerim onunla ilgili bir şeyin... yanlış olduğunu söylüyordu. Yakınımdayken kafa derimdeki tüyler dikeliyor ve ensemden aşağı bir buz küpü iniyormuş gibi kısa bir süreliğine fakat bariz bir şekilde ürperiyordum.

Tek söylediğim, "Eve gitmek istiyorum," oldu.

Annem ve Dedektif Basso birbirlerine baktılar.

Annem, "Doktor Howlett birkaç test yapmak istiyor," dedi.

"Ne tür testler?"

"Ah, hafıza kaybınla alakalı şeyler. Uzun sürmeyecektir. Sonra eve gideriz." Elini umursamaz bir tavırla sallaması beni daha da kuşkulandırmıştı.

Bütün cevaplara sahipmiş gibi göründüğü için yüzümü Dedektif Basso'ya çevirdim. "Neden söylemiyorsunuz?"

İfadesi çelik kadar sabitti. Sanırım polislikle geçen yılları bu duruşunu kusursuzlaştırmıştı. "Birkaç test yapmamız gerek. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için."

Yolunda mı?

Bütün bunların hangi kısmı ona *yolunda* gibi görünüyordu acaba?

3

Annem ve ben, Coldwater'ın şehir sınırı ile Maine'in ücra taşra bölgesinin arasına yerleşmiş bir çiftlik evinde yaşıyorduk. Herhangi bir penceresinden bakıldığında, insanda zamanda geriye yolculuk yapılmış gibi bir his uyandırırdı. Bir yanda engin, katışıksız bir vahşi doğa, diğerindeyse etrafı, yapraklarını yaz kış dökmeyen ağaçlarla çevrili soluk sarı tarlalar vardı. Hawthorne Yolu'nun sonunda oturuyorduk ve en yakın komşumuza bir kilometre mesafedeydik. Geceleri ateş böcekleri ağaçları altın rengine boyadığında havayı kaplayan ılık ve miskimsi çam kokusu sayesinde, bambaşka bir yüzyıla ışınlandığıma zihnimi ikna etmekte zorlanmazdım. Eğer hayal gücümü biraz daha şekillendirecek olursam, gözümün önünde kırmızı bir ambar ve otlanan koyunları bile canlandırabilirdim.

Evimiz beyaza boyanmıştı, mavi panjurları ve evin etrafını çevreleyen, çıplak gözle dahi görülebilir bir eğime sahip olan bir verandası vardı. Pencereler uzun ve dardı, açmak için ittiğinizde çirkin bir homurtuyla karşılık verirlerdi. Babam yatak odamın penceresine alarm taktırmaya gerek olmadığını söylerdi; bu ara-

mızdaki bir espriydi, çünkü ikimiz de benim gizlice tüyecek bir kız olmadığımı iyi bilirdik.

Ailem bu çiftlik evi-taksim-para-tuzağına benim doğumumdan kısa süre önce, ilk görüşte aşka karşı koyamazsınız felsefesiyle taşınmıştı. Hayalleri açık ve netti: Evi yavaş yavaş 1771'deki büyüleyici haline dönüştürecek şekilde restore etmek ve günün birinde ön bahçeye bir pansiyon tabelası çakıp Maine sahilinin en iyi ıstakoz çorbasını sunmak. Bu rüya, babamın bir gece Portland şehir merkezinde öldürülmesiyle yok oldu.

Bu sabah hastaneden taburcu edilmiştim ve şimdi odamda yalnızdım. Yastıklarımdan birini göğsüme bastırarak yatağıma uzanmıştım, bakışlarım özlemle duvardaki mantar panoya asılı fotoğraflarda dolaşıyordu. Annem ile babamın Raspberry Tepesi'ndeki pozları, Vee'nin birkaç sene önceki bir Cadılar Bayramı'nda sentetik ve elastik kumaştan yapılma bir Kedi Kadın faciasına modellik ettiği fotoğraflar, benim lise ikinci sınıftaki yıllık fotoğrafım. O gülümseyen yüzlere bakarken kendimi, dünyama geri döndüğüm için artık güvende olduğuma ikna etmeye çalışıyordum. İşin aslı, bu son beş ayda –özellikle de son iki buçuk ayda– neler yaşadığımı hatırlayana kadar kendimi asla güvende hissetmeyecektim. Beş ay, on yedi senenin –bu sekiz esrarlı hafta sırasında doğum günümü de kaçırmıştım– yanında önemsiz görünebilirdi ama görebildiğim tek şey o eksik parçaydı. Yolumda duran ve beni ötesini görmekten alıkoyan kocaman bir delik. Geçmişim ya da geleceğim yoktu. Sadece bana bir türlü rahat vermeyen devasa bir boşluk vardı.

Dr. Howlett'in istediği testlerin sonuçları iyi çıkmıştı, gayet iyiydim. Anlaşılabildiği kadarıyla iyileşme yolundaki birkaç kesik ve ezik dışında, fiziksel sağlığım en az kaybolduğum günkü kadar parlaktı.

Ancak daha derin ve görünmeyen şeylerle, yüzeyin hiçbir testin ulaşamayacağı kadar derinliklerinde yatan parçalarımla direncimin sarsıldığını hissediyordum. Şimdi kimdim? O kayıp aylarda başımdan neler geçmişti? Travma beni hiç anlamayacağım şekillerde biçimlendirmiş olabilir miydi? Ya da daha kötüsü, hiç iyileşemeyeceğim şekilde.

Annem ben hastanedeyken oldukça sıkı bir ziyaretçi yok politikası dayatmış, Dr. Howlett de onu desteklemişti. Endişelerini anlayabiliyordum ama artık eve döndüğüme ve dünyamın aşinalığına yavaş yavaş yerleştiğime göre, annemin beni iyi niyetli ancak yanlış bir koruma yöntemiyle kilitlemesine izin vermeyecektim. Belki değişmiştim ama ben hâlâ bendim. Ve şu anda istediğim tek şey, her şeyi Vee'yle konuşabilmekti.

Aşağıdayken annemin Blackberry'sini tezgâhın üstünden aşırıp odama kaçırmıştım. Mezarlıkta uyandığımda cep telefonum yanımda yoktu ve bir yenisini alana kadar onunkiyle idare etmem gerekecekti.

Vee'ye, BEN NORA, MÜSAİT MİSİN? diye mesaj attım. Vakit geç olmuştu ve Vee'nin annesi saat onda ışıklar söner kuralından ödün vermezdi. Aradığım takdirde annesi telefonun çaldığını duyabilir ve bu, Vee için bir yığın bela anlamına gelebilirdi. Bayan Sky'ı tanıdığım için mevcut şartların hassasiyetinde bile hoşgörülü olacağını sanmıyordum.

Birkaç saniye sonra mesaj geldi. BEBEK?!?!!!!! KAFAYI YİYORDUM. ENKAZ HALDEYİM. NEREDESİN?

BENİ BU NUMARADAN ARA.

BlackBerry'yi kucağıma bırakıp tırnağımın ucunu kemirdim. Bu kadar gergin hissettiğime inanamıyordum. Karşımdaki *Vee*'ydi. En iyi arkadaşım olsa da olmasa da aylardır konuşmamıştık. Bu süre zihnimde o kadar da uzunmuş gibi gelmiyordu ama uzundu

işte. İki deyişi düşünüyordum: "Gözünde tütmek," ve buna karşılık olarak, "Gözden ırak, gönülden ırak." Kesinlikle birincinin galip gelmesini umuyordum.

Vee'nin aramasını bekliyor olmama rağmen telefon çalınca yerimden sıçradım.

Vee, "Alo? Alo?" dedi.

Sesini duymak, boğazıma bir yumrunun oturmasına neden oldu. "Benim!" dedim boğuk bir sesle.

"Nihayet," diye ofladı ama onun sesi de boğuk ve duygu yüklüydü. "Dün bütün gün hastanedeydim ama seni görmeme izin vermediler. Güvenliği aşmayı başardım ama beni yakalayıp yeniden aşağı indirip kelepçelerle dışarı kadar eşlik ettiler. Eşlik etmek derken, bolca tekme ve her iki tarafın birbiri için kullandığı çirkin bir dilden bahsediyorum. Bana göre ortada tek bir suçlu var, o da annen. Ziyaret *yasağı* mı? Ben senin en iyi arkadaşınım, yoksa son on bir yıldır bunu fark edememiş mi? Bir daha oraya geldiğimde, o kadına *girişeceğim*."

Karanlıkta titreyen dudaklarımda bir gülümsemenin belirdiğini hissettim ve gülmek ile ağlamak arasında kalakalmış halde telefonu göğsüme bastırdım. Vee'nin beni yüzüstü bırakmayacağını bilmem gerekirdi. Üç gece önce mezarlıkta uyanmamdan bu yana berbat derecede kötü giden her şeyin anısı, çabucak dünyadaki en iyi arkadaşa sahip olduğum gerçeğinin gölgesine saklanmıştı. Belki diğer her şey değişmişti ama Vee'yle ilişkim kaya gibi dayanıklıydı. Bizi kırmak imkânsızdı. Hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

"Vee," derken müthiş bir rahatlamayla iç geçirdim. Şu anın *normalliğinin* tadını çıkarmak istiyordum. Saat geç olmuştu, uyuyor olmamız gerekiyordu ve sönük ışıklar altında sohbet ediyorduk. Geçen sene Vee'nin annesi onu yatma saatinden sonra be-

nimle konuşurken yakaladığı için telefonunu çöpe atmıştı. Vee ertesi sabah bütün mahallenin gözü önünde çöp konteynerine dalış yapmıştı. Bugüne kadar hep o telefonu kullanmıştı. Telefona Oscar derdik, Huysuz Oscar[1].

Vee, "Sana sağlam ilaçlar veriyorlar mı?" diye sordu. "Görünüşe bakılırsa Anthony Amowitz'in babası eczacıymış, belki senin için el altından iyi bir şeyler kapabilirim."

Şaşkınlık içinde kaşlarımı kaldırdım. "Bu da ne? Sen ve Anthony?"

"Ah, hayır. Öyle değil. Erkeksizlik yemini ettim. Romantizm istiyorsam, Netflix[2] bunun için var zaten."

Alaycı bir gülümsemeyle, gözümle görsem inanmam, diye düşündüm. "En yakın arkadaşım nerede ve ona ne yaptın?"

"Erkek detoksu yapıyorum. Diyet gibi, sadece duygusal sağlık için. Neyse boş ver, tadım kaçacak." Vee sözlerine devam etti. "En yakın arkadaşımı üç aydır görmedim ve telefon buluşması olayı berbat bir şey. Kızım, sana söylüyorum, ayı kucaklaşması neymiş göreceksin."

"Annemi aşmak konusunda bol şans dilerim," dedim. "Çocuklarının etrafında pervane gibi dönen ebeveynlerin yeni sözcüsü annem."

Vee, "O *kadın*," diye tısladı. "Şu anda istavroz çıkarıyorum."

Annemin cadılık statüsünü başka bir gün de tartışabilirdik. Şu anda konuşmamız gereken daha önemli şeyler vardı. Sohbetimizi daha ciddi bir seviyeye taşıyarak, "Kaçırılmama uzanan günler hakkında bir özet geçmeni istiyorum, Vee," dedim. "Kaçırılmamın tesadüfi bir şey olmadığı hissinden bir türlü kurtulamı-

1 Oscar the Grouch, *The Muppet Show* kuklalarından biri. Bir çöp varilinde yaşar ve en sevdiği şey çöptür. (ç.n.)

2 Amerika'da üyelik sistemiyle internet üstünden ya da kargoyla film kiralayan bir şirket. (ç.n.)

yorum. Mutlaka uyarı işaretleri olmuştur ama ben hiçbirini hatırlayamıyorum. Doktorum hafıza kaybının geçici olduğunu söyledi ama bu arada nereye gittiğimi, neler yaptığımı ve o son hafta boyunca kimlerle olduğumu söylemen gerek. O günlerin üzerinden geçmeliyiz."

Vee cevap vermekte tereddüt etmişti. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? O tür şeyler uğruna stres yapmak için daha çok erken. Annen bana hafıza kaybından bahsetti..."

"Sen ciddi misin?" diyerek sözünü kestim. "Yani annemin tarafını mı tutacaksın?"

Vee yumuşayarak, "Kes şunu," dedi.

Bunu izleyen yirmi dakika boyunca, o son haftadaki bütün olayları en baştan anlattı. Bununla birlikte, o konuştukça benim keyfim kaçtı. Tuhaf telefon konuşmaları yoktu. Hayatıma beklenmedik biçimde süzülen yabancılar da. Şehirde peşimize takılan sıradışı arabalar da.

Cümlesini yarıda keserek, "Ya kaybolduğum gece?" diye sordum.

"Delphic Eğlence Parkı'na gittik. Sosisli almak için yanından ayrıldığımı hatırlıyorum, sonra kıyamet koptu. Silah sesleri duydum ve insanlar parktan dışarı akın etmeye başladı. Seni bulmak için geri koştum ama gitmiştin. Akıllıca hareket edip kaçtığını sandım. Ancak seni park yerinde de bulamadım. Parka geri dönerdim ama polis gelmişti ve herkesi dışarı atıyorlardı. Senin hâlâ parkta olabileceğini anlatmaya çalıştım ama keyifleri pek yerinde değildi. Herkesi zorla eve gönderdiler. Seni zilyon kez aradım ama cevap vermedin."

Mideme bir yumruk yemiş gibi hissediyordum. Silah sesi mi? Delphic'in adı çıkmıştı, evet ama *silah sesi*? O kadar tuhaf ve o

kadar rezil bir durumdu ki, bunu bana anlatan Vee değil de bir başkası olsaydı inanmazdım.

Vee, "Seni bir daha görmedim," dedi. "Daha sonra bu rehin alma olayını öğrendim."

"Rehin alma olayı mı?"

"Görünüşe bakılırsa, parkta ateş eden psikopat seni Eğlence Evi'nin altındaki kontrol odasında rehin tutmuş. Nedenini kimse bilmiyor. Bir süre sonra seni bırakıp kaçmış."

Ağzımı açtım, sonra yeniden kapadım. Sonunda şoke olmuş biçimde, "*Ne*?" diyebilmeyi başardım.

"Polis seni buldu, ifadeni aldı ve sabah iki civarında eve bıraktı. Birilerinin seni en son görüşü bu. Seni rehin alan adama gelince... Hiç kimse ona ne olduğunu bilmiyor."

İşte o anda bütün iplikçikler bir araya toplanıp kalın bir ip oluşturdu. "Evimden kaçırılmış olmalıyım," dedim ve bu ihtimali kafamda işlerken sözlerime devam ettim. "Sabahın ikisinden sonra büyük ihtimalle uyumuşumdur. Beni rehin alan adam peşimden eve gelmiş olmalı. Delphic'te yapmayı umduğu şey her neyse yarıda kalmış ve tekrar peşime düşmüş. İçeri zorla girmiş olsa gerek."

"Sorun da burada. Hiçbir mücadele izi yokmuş. Kapı ve pencerelerin tamamı kilitliymiş."

Avucumu alnıma bastırdım. "Polisin herhangi bir ipucu var mıydı? Bu adam her kimse, tamamen bir hayalet olamaz ya?"

"Büyük olasılıkla sahte bir ad kullandığını söylediler. Bir faydası olur mu bilmem ama polise adamın adının Rixon olduğunu söylemişsin."

"Ben Rixon diye birisini tanımıyorum."

Vee iç geçirdi. "Mesele de bu ya. Kimse tanımıyor." Kısa bir an sessiz kaldı. "Bir şey daha var. Bazen adı bana tanıdık gibi geliyor ama nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştığım anda zihnim boşalıveriyor. Sanki anı orada bir yerde ama ben ulaşamıyorum. Neredeyse şey gibi... adının olması gereken yerde bir delik varmış gibi. Bu çok ürkütücü bir his. Kendi kendime, belki de onu hatırlamak istediğim içindir, diye tekrarlayıp duruyorum. Sanki olur da hatırlarsam, bingo! Kötü adamımızı bulduk demektir. Ve polis onu tutuklayabilir. Fazla basit. Biliyorum. Ve şu anda sadece saçmalıyorum." Sonra yumuşak bir sesle ekledi. "Yine de... Yemin edebilirim ki..."

Yatak odamın kapısı aralandı ve annem kafasını içeri uzattı. "Ben yatıyorum." Gözleri BlackBerry'ye kaydı. "Çok geç oldu ve ikimizin de uykuya ihtiyacı var." Bir şeyler bekler gibi durunca gizli mesajını anladım.

"Vee, kapamam gerek. Seni yarın ararım."

"Cadıya sevgilerimi ilet." Ardından telefonu kapadı.

Annem hiçbir şey olmamış gibi BlackBerry'yi elimden alırken, "Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Su? Fazla battaniye?"

"Hayır. İyiyim. İyi geceler, anne." Hızlı fakat güven verici bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Pencereni iyice kontrol ettin mi?"

"Üç kez."

Annem odanın içinde ilerledi ve kilidi bir kez daha zorladı. Sağlam olduğunu görünce hafif bir kahkaha attı. "Son bir kontrolden kimseye zarar gelmez, değil mi? İyi geceler, bebeğim," dedikten sonra saçlarımı düzeltti ve alnımı öptü.

Annem odadan çıkınca yatak örtümün altına kaydım, baş ucu lambamı söndürdüm ve Vee'nin söylediklerini en başından itibaren düşündüm. Delphic'te ateş edilmişti ama neden? Ateş

eden kişi ne elde etmeyi umuyordu? Ve neden o gece parkta bulunan binlerce insan arasından rehine olarak beni seçmişti? Belki de sadece benim kötü şansımdı ama bu bir şekilde doğru gelmiyordu. Bilinmeyenler takatim kesilene dek zihnimde dönüp durdu. Keşke sadece...

Hatırlayabilseydim...

Esneyerek uyumaya hazırlandım.

On beş dakika geçip gitti. Sonra yirmi. Sırtüstü döndüm ve hafızamı savunmasız yakalayacağım anı kollayarak gözlerimi tavana diktim. Bu işten bir sonuç çıkmayınca, daha dolambaçsız bir yaklaşım denedim. Herhangi bir görüntünün düşmesini sağlamak için başımı yastığıma vurmaya başladım. Ya da bir diyalog dizisi. Düşünceleri ateşleyebilecek bir koku. Herhangi bir şey! Ancak kısa sürede anlaşıldı ki herhangi bir şeyden çok, hiçbir şeyle yetinmeyi kabul etmem gerekecekti.

Bu sabah hastaneden taburcu olduğumda hafızamın sonsuza dek kaybolduğuna ikna olmuştum. Ama zihnim netleşip şokun en kötü kısmı geçince aksini düşünmeye başlamıştım. Zihnimde keskin bir şekilde yıkık bir köprünün varlığını hissediyordum ve gerçek, boşluğun diğer ucundaydı. Eğer köprünün kaçırılmam sırasında yaşadığım travmaya karşı bir savunma mekanizması olarak yıkılmasından ben sorumluysam, pekâlâ tekrar inşa edebilirdim. Sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

İşe siyah renkten başlayacaktım. Derin, karanlık, doğal olmaktan uzak siyah. Henüz hiç kimseye söylememiştim ama bu renk en olmadık anlarda zihnimde cirit atıyordu. Üstelik o bunu yaparken tenimde tuhaf bir ürperti oluşuyor ve sanki renk, parmağını çenemde usulca dolaştırıp doğrudan yüzüne bakmam için çenemi yukarı kaldırıyordu.

Bir rengin canlanabileceğini düşünmenin saçma olduğunu biliyordum ama bir ya da iki kez bu rengin arkasında daha maddesel bir şeyin ışığının yanıp söndüğünü hissetmiştim. Bir çift göz. Bana bakışında içime işleyen bir şeyler vardı.

Ancak bunca zamandır hafızamda kayıp olan bir şey, nasıl olur da bana acı yerine zevk verebilirdi ki?

Usulca nefesimi bıraktım. Beni her nereye yöneltirse yöneltsin, bu rengi takip etmek için umutsuz bir telaş duyuyordum. O siyah gözleri görmek ve karşısına dikilmek için can atıyordum. Kime ait olduklarını öğrenmek için. Renk beni çekiştiriyor, peşinden gitmemi işaret ediyordu. Mantıken hiçbir anlamı yoktu. Ama bu düşünce beynime saplanmıştı. Rengin bana rehberlik etmesine izin vermek için hipnotize olmuşum gibi, bu konuda saplantılı bir arzu duyuyordum. Mantığın bile kıramadığı güçlü bir çekim.

Bu arzunun içimde, tenimin altında müthiş bir güçle titreşmeye başlayana kadar büyümesine izin verdim. Rahatsız edici bir sıcaklık hissiyle battaniyemin altından çıkmaya çalıştım. Başımın içindeki yükselen vınlamayla bir o yana bir bu yana döndüm. Vınlamanın yoğunluğu beni yüksek ısıyla titretecek kadar artmıştı. Tuhaf bir ateş. *Mezarlık,* diye düşündüm. *Hepsi mezarlıkta başladı.*

Siyah gece. Siyah sis. Siyah çimenler. Siyah mezar taşları. Işıldayan siyah nehir. Ve şimdi de beni izleyen bir çift siyah göz. Bu siyah görüntüleri göz ardı edemiyor ve bir kenara itip uyuyamıyordum. Bir şeyler yapmazsam huzura kavuşamayacaktım.

Yataktan fırladım. Üzerime triko bir bluz ile kot pantolon geçirdim ve omzuma bir hırka attım. Yatak odamın kapısında duraksadım. Sarkaçlı saatin alt kattan yükselen tik takları dışında koridor sessizdi. Annemin oda kapısı tam kapalı değildi ama ara-

lıktan ışık süzülmüyordu. Çok dikkatli dinlediğim takdirde horlamasının yumuşak uğultusunu duyabilirdim.

Merdivenlerden aşağı sessiz adımlarla indim, bir el feneri kaptım ve ön verandadaki gıcırtılı yer döşemesinin beni ele vermesinden çekindiğim için arka kapıdan dışarı çıktım. Kaldırımın köşesine konuşlanmış üniformalı bir polis memuru vardı. Orada bulunma nedeni muhabir ve kameraları savuşturmaktı ama bu saatte dışarı çıkacak olursam, hızlı arama tuşundan Dedektif Basso'ya ulaşacağına dair içimde bir his vardı.

Zihnimin gerisindeki cılız bir ses, dışarı çıkmanın belki de güvenli olmayacağını fısıldıyordu ama tuhaf bir trans haline girmiştim. *Siyah gece. Siyah sis. Siyah çimenler. Siyah mezar taşları. Işıldayan siyah nehir. Ve şimdi de beni izleyen bir çift siyah göz.*

O gözleri bulmam gerekiyordu. Cevaplar o gözlerdeydi.

Kırk dakika sonra, Coldwater'ın mezarlığına açılan kemerli kapılardan geçmiştim. Esintinin altında yapraklar, dallarından koyu renkli fırıldaklar gibi dönerek iniyordu. Babamın mezarını hiç zorlanmadan buldum. Havadaki nemli soğuğun etkisiyle titrerken, deneme yanılma metodunu kullanarak her şeyin başladığı yassı mezar taşına giden yolu buldum.

Yere çömelip parmaklarımı yıpranmış mermerin üstünde dolaştırdım. Gözlerimi yumdum ve kendimi gecenin seslerine kapayarak o siyah gözleri bulmaya odaklandım. Bir şeyler duyacağımı umarak sorumu boşluğa bıraktım. On bir haftayı esaret altında geçirdikten sonra bir mezarlıkta uyuma noktasına nasıl gelmiştim?

Gözlerimin mezarlıkta yavaş yavaş bir çember çizerek dolaşmasına izin verdim. Yaklaşan sonbaharın çürüme kokuları, biçilmiş çimlerin dolgun kokusu, birbirine sürtünen böcek kanatlarının çıkardığı sesler... Hiçbiri umutsuzca istediğim cevapları aydınlatmıyordu. Boğazımdaki düğüme rağmen, yenilmiş gibi his-

setmemeye çalışarak yutkundum. Günlerdir bana rahat vermeyen siyah renk, beni yüzüstü bırakmıştı. Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve gitmek için döndüm.

Göz ucuyla yerde bir karaltı fark ettim. Elime siyah bir tüy aldım. Omzumdan bileğime kadar, neredeyse kolum boyundaydı. Gözümde bu tüyü nasıl bir kuşun bırakmış olabileceğini canlandırmaya çalışırken kaşlarım çatılmıştı. Bir karga için fazla büyüktü. Aslında bildiğim kadarıyla *herhangi bir* kuş türü için fazla büyüktü. Parmağımı tüyün üstünde dolaştırırken satenimsi telleri tekrar eski hallerini almakta gecikmedi.

İçimde bir anı kıpırdandı. Pürüzsüz bir sesin, *Melek*, diye fısıldadığını duyar gibi oldum. *Sen benimsin.*

Bütün bu saçma ve kafa karıştırıcı şeylerin arasında kıpkırmızı olmuştum. Sesin gerçek olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

Seni unutmadım.

Kaskatı kesilmiş halde sesi tekrar duymayı bekledim ama rüzgâra karışıp gitmişti. Arkasında bıraktığı anının titreşimleri, bana onları sıkıca yakalama fırsatı dahi tanımadan uzanamayacağım bir mesafeye kaçtı. Tüyü bir kenara atma isteği ile hiç kimsenin bulamayacağı bir yere gömme arzusu arasında kalmıştım. Gizli, mahrem bir şeyle karşılaştığım izlenimine kapılmıştım. Keşfedilmesi halinde ciddi bir zarara neden olabilecek bir şeye.

Mezarlığın hemen üstündeki tepedeki park alanına, bangır bangır müzik saçan bir araba yanaştı. Bağırışlar ve kahkaha sesleri duydum; seslerin lisede birlikte okuduğum insanlara ait olması beni hiç şaşırtmazdı doğrusu. Kasabanın sık ağaçlarla kaplı bu kısmı, şehir merkezine çok uzak kalıyordu ve hafta sonları ya da akşamları gözlerden uzak bir şekilde takılmak için çok uygun bir yerdi. Tanıdığım hiç kimseyle –hele aniden ortaya çıkışım ye-

rel haberlerde yankı bulurken– burun buruna gelmek istemediğim için tüyü kolumun altına sıkıştırdım ve ana yola çıkan çakıl taşlı patikada hızlı adımlarla ilerlemeye başladım.

Saat iki buçuğu geçerken çiftlik evinden içeri girdim, kapıyı kilitledim ve parmak uçlarımda üst kata çıktım. Bir süre ne yapacağımı bilemeyerek odamın ortasında dikildikten sonra tüyü, şifonyerimin çorap, tayt ve şallarımın durduğu orta çekmecesine sakladım. Düşününce tüyü neden eve getirdiğimi bile bilmiyordum. Çekmeceme saklamak bir yana, ıvır zıvır şeyleri toplamak tarzım bile değildi. Ama bu tüy bir anıyı canlandırmıştı ve...

Kıyafetlerimi çıkardım ve esneyerek yatağıma döndüm. Aniden durduğumda, yatağıma giden yolun yarısındaydım. Yastığımın üstünde bir kâğıt duruyordu. Ben çıkarken orada olmayan bir kâğıt.

Annemi gizlice tüydüğüm için sinirli ve gergin bir halde kapıda bulma beklentisiyle hızla arkama döndüm. Ama yaşanan onca şeyden sonra yatağımı boş bulunca sadece bir not bırakmakla yetineceğini gerçekten düşünebilir miydim?

Kâğıdı alırken ellerimin titrediğini fark ettim. Okulda kullandıklarım gibi çizgili bir defter sayfasıydı. Mesaj siyah keçeli kalemle aceleyle karalanmışa benziyordu.

Evde olman, güvende olduğun anlamına gelmez.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

4

Kâğıdı buruşturup korku ve gerginlikle duvara fırlattım. Geniş adımlarla cama yürüdüm ve sıkıca kapalı olduğundan emin olmak için kilidi yokladım. Kendimi pencereyi açıp dışarı bakacak kadar cesur hissetmiyordum ama ellerimi gözlerimin çevresine dürbün gibi kıvırıp çayırlık boyunca uzanan ve uzun, ince hançerlere benzeyen gölgelere baktım. Notu kimin bırakmış olabileceği konusunda bir fikrim yoktu ama emin olduğum tek şey, evden çıkarken kapıyı kilitlediğimdi. Ve daha öncesinde, yatmak için üst kata çıkmadan annemin evin her köşesini dolaşıp bütün kapı ve pencereleri tek tek kontrol etmesini seyretmiştim.

O halde bu davetsiz misafir içeri nasıl girmişti? Ve not ne anlama geliyordu? Gizemli ve zalimceydi. Kötü bir şaka mı? Şu anda en iyi tahminim buydu.

Koridorun ucuna gidip annemin yatak odasının kapısını sadece içerisini görebileceğim kadar araladım. "Anne?"

Karanlıkta yatağın içinde hızla doğruluverdi. "Nora? Sorun ne? Ne oldu? Kötü bir rüya mı?" Duraksadı. "Bir şey mi hatırladın?"

Birden karanlıktan ve göremediklerinden korkarak baş ucu lambasını yaktım. "Odamda bir not buldum. Bana güvende olduğumu sanarak kendimi kandırmamam gerektiğini söyleyen bir not."

Annem ani parlaklık karşısında gözlerini kırpıştırdı, ardından gözlerinin sözlerimi algılayışını izledim. Birden tamamen uyanmıştı. "Notu nerede buldun?" diye sordu.

"Ben... Ben..." Gerçeğe nasıl bir tepki vereceği konusunda gergindim. Geriye dönüp baktığımda berbat bir fikir olduğunu anlıyordum. Gizlice tüymek mi? Hem de kaçırıldıktan sonra. Ancak ilkini hatırlamazken ikincinin olasılığından korkmak zordu. Ayrıca mezarlığa akıl sağlığım için gitmem gerekiyordu. Siyah renk beni oraya çekmişti. Aptalca, açıklanamaz ama bir o kadar doğru. "Yastığımın altındaydı. Yatmadan önce dikkat etmemiş olmalıyım," diye yalan söyledim. "Uykumda kıpırdayana kadar hışırtısını duymadım."

Annem sabahlığını üstüne geçirdi ve hızlı adımlarla odama geçti. "Not nerede? Okumak istiyorum. Dedektif Basso bundan hemen haberdar edilmeli." Cep telefonundan numarayı çevirmeye koyulmuştu bile. Numarayı ezbere biliyordu, kayıp olduğum haftalar boyunca birlikte çok yakın bir şekilde çalışmış olmaları gerektiği o anda aklıma geldi.

"Başka kimsede evin anahtarı var mı?" diye sordum.

Annem bir saniye bekle der gibi parmağını havaya kaldırdı. Dudak hareketleriyle, "*Sesli mesaj*," dedi. Ardından Detektif Basso'nun mesaj sistemine konuştu: "Ben Blythe. Bu mesajı alır almaz beni arayın. Nora bu akşam odasında bir not buldu." Bakışları kısa bir an için benimkilere buluştu. "Onu kaçıran adamdan olabilir. Kapıları bütün gece kilitli tuttum, bu yüzden mesaj yastığının altına biz eve varmadan yerleştirilmiş olsa gerek."

Telefonu kapayınca, "Birazdan arar," dedi. "Notu dışarıdaki memura vermem gerekecek. Evi aramak isteyebilir. Not nerede?"

Köşedeki buruşturulmuş kâğıt topunu işaret ettim ama almak için herhangi bir harekette bulunmadım. Mesajı bir kez daha görmek istemiyordum. Bir şaka mıydı? Yoksa bir tehdit mi? *Evde olman, güvende olduğun anlamına gelmez.* Mesajın tonu tehdit hissi yaratıyordu.

Annem kırışıkları parmaklarıyla düzelterek kâğıdı duvarda düzleştirdi. "Bu kâğıt boş, Nora," dedi.

"Ne?" Yakından bakmak için yanına gittim. Haklıydı. El yazısı kaybolmuştu. Telaşla kâğıdı çekip aldım ama arka tarafı da bomboştu.

"Buradaydı," derken kafam karışmıştı. "*Tam buradaydı.*"

Annem beni yavaşça kendine çekip sırtımı sıvazlarken, "Hayal etmiş olmalısın. Bir rüyanın yansıması olmalı," dedi. Bu hareket beni rahatlatmaya yaramamıştı. Mesajı uydurmuş olmam ihtimali var mıydı? Ama neden? Paranoyadan mı? Panikatak yüzünden mi?

"Hayal etmedim." Ama sesim o kadar da kendinden emin çıkmamıştı.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Dr. Howlett bunların olabileceğini söylemişti."

"Neyin olabileceğini söylemişti?"

"Gerçek olmayan şeyler duymanın muhtemel olduğunu..."

"Ne gibi şeyler?"

Bana sakin gözlerle bakıyordu. "İnsan sesleri ve diğer sesler. Gerçek olmayan şeyler görmekten hiç bahsetmedi ama her şey olabilir, Nora. Vücudun iyileşmeye çalışıyor. Büyük stres altındasın ve sabırlı olmamız gerek."

"Yani *halüsinasyon* görebileceğimi mi söyledi?"

Annem yüzümü ellerinin arasına alarak usulca, "Şişşt," dedi. "İyileşmen için bütün bunların yaşanması gerekli olabilir. Zihnin iyileşmek için elinden geleni yapıyor, ona zaman tanımalıyız. Diğer bütün yaralanmalarda olduğu gibi. Birlikte bu işin üstesinden geleceğiz."

Yaşların gözlerime battığını hissediyor ama ağlamayı reddediyordum. Neden ben? Dışarıdaki milyarlarca insan dururken *neden ben*? Bunu bana kim yapmıştı? Zihnim daireler çizerek dönüyor, birisini işaret etmek istiyordu ama elimde ne bir yüz ne de bir ses vardı. En ufak bir fikrim dahi yoktu.

Annem, "Korkuyor musun?" diye fısıldadı.

Gözlerimi kaçırdım. "Kızgınım."

Yatağıma kıvrıldım ve şaşırtıcı bir hızla uyuyakaldım. Uyanıklık ile tam bir rüya halinin ortasındaki o baş döndürücü ve karmaşık yerde bulunan zihnim her adımda biraz daha daralan, uzun ve karanlık bir tünelden aşağı yürüdü. Geçirdiğim gecenin ardından bu mutluluk verici uykuyu hevesle karşıladım.

Tünelin sonunda bir kapı belirdi. Kapı içeriden açıldı. İçerideki ışık, cılız bir parıltıyla öylesine tanıdık bir yüzü aydınlatıyordu ki bir an bayılacak gibi oldum. Duştan yeni çıkmıştı, ıslak siyah saçları kulaklarının etrafında kıvrılıyordu. Güneş yanığı rengi pürüzsüz ve sıkı teni, bana en az on beş santim tepeden bakan uzun ve ince bir bedeni sarıyordu. Düşük belli bir kot pantolon kalçalarını sarmıştı ama göğsü ve ayakları çıplaktı, tek omzuna bir banyo havlusu atılmıştı. Gözlerimiz kilitlendi; tanıdık siyah gözleri benimkilere şaşkınlıkla bakıyordu... Şaşkınlığı, yerini anında temkine bıraktı.

Kısık bir sesle, "Burada ne arıyorsun?" dedi.

Patch, diye düşünürken kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. *Bu Patch.*

Onu nereden tanıdığımı hatırlayamıyordum ama tanıyordum. Zihnimdeki köprü her zamanki kadar yıkıktı ama onu görünce parçalar yerlerine oturdu. Midemde kelebeklerin uçuşmasına neden olan anılar. Bir an kendimi biyoloji dersinde onun yanında otururken gördüm. Bir başkasında çok yakınımda duruyor ve bana bilardo oynamayı öğretiyordu. Bir diğerinde dudakları benimkilere sürtünüyordu...

Cevapların peşindeydim ve o cevaplar beni buraya sürüklemişti. Patch'e. Hafıza kaybımı aşmanın bir yolunu bulmuştum. Bu sadece bir rüya değildi; Patch her kimse, bilinçaltımdan ona ulaşan bir geçitti. Şimdi içimdeki hiç durmayan parçalanma hissini anlıyordum. Derinlerde bir yerde, beynimin kavrayamadığı şeyi anlıyordum. Patch'e *ihtiyacım* vardı. Ve nedeni her ne olursa olsun –kader, şans, saf irade gücü ya da hiç anlayamayacağım sebepler– onu bulmuştum.

Yaşadığım şokun içinde bir şekilde sesimi bulmayı başardım. "Sen söyle."

Başını kapıdan dışarı uzattı ve tünele baktı. "Bu bir rüya. Farkındasın, değil mi?"

"O halde beni kimin izlemesinden endişeleniyorsun?"

"Burada olamazsın."

"Seninle iletişim kurmanın bir yolunu buldum gibi görünüyor. Sanırım geriye sadece daha neşeli bir karşılama umduğumu söylemek kalıyor. Bütün cevaplar sende, değil mi?" Sözler ağzımdan kaskatı ve donuk bir şekilde çıkmıştı.

Parmaklarını dudaklarının üstünde dolaştırdı. Bütün bu süre boyunca gözleri yüzümden bir an olsun ayrılmamıştı. "Senin hayatta kalmanı sağlamayı umuyorum."

Zihnim bu rüyayı daha derin bir mesaj okumaya yetecek kadar anlamaktan âciz kalmıştı. İçimde yükselen tek düşünce şuydu: *Onu buldum. Bunca zaman sonra Patch'i buldum. Ve heyecanıma ayak uydurmak yerine hissettiği tek şey... soğuk bir kayıtsızlık...*

Boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalışarak, "Neden hiçbir şey hatırlayamıyorum?" diye sordum. "Senin neden, ne zaman ya da nasıl gittiğini neden hatırlayamıyorum?" Çünkü olanın bu olduğundan emindim. Patch gitmişti. Aksi takdirde şimdi birlikte olurduk. "Neden beni bulmaya çalışmadın? Bana ne oldu? *Bize* ne oldu?"

Patch ellerini ensesinde birleştirdi ve gözlerini yumdu. Teninin altında dalgalanan bir duygu ürpertisi dışında, ölü gibi hareketsiz bir şekilde durdu.

Boğulur gibi, "Beni neden bıraktın?" dedim.

Doğruldu. "Seni bıraktığıma gerçekten inanıyor musun?"

Bu sözler sadece boğazımdaki yumrunun daha da büyümesine neden oldu. "Ne düşünmem gerekiyor? Aylardır yoksun ve şimdi seni nihayet bulduğunda gözümün içine bile zar zor bakıyorsun."

"Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Hayatını kurtarmak için senden vazgeçtim." Çenesindeki bir kas seğiriyordu. "Kolay bir karar değildi ama doğru olan buydu."

"Benden vaz mı geçtin? Öylece? Kararını vermen ne kadar vaktini aldı? Üç saniye mi?"

Hatırlayınca gözleri buz kesmişti. "Sanırım o kadar vaktim vardı, evet."

Şimdi daha çok parça yerine oturuyordu. "Birisi seni benden ayırmaya mı zorladı? Söylemeye çalıştığın bu mu?"

Konuşmadı ama cevabımı almıştım.

"Seni gitmeye kim zorladı? Seni bu kadar korkutan kimdi? Benim tanıdığım Patch kimseden korkmazdı." İçimde patlayan acı, sesimin yükselmesine neden olmuştu. "Ben senin için mücadele ederdim, Patch. Ben savaşırdım!"

"Ve yenilirdin. Etrafımız sarılmıştı. Beni senin hayatınla tehdit ediyordu ve tehdidini rahatça gerçeğe dönüştürebilirdi. Elindeydin ve bu benim de onun elinde olduğum anlamına geliyordu."

"Kim?"

Aldığım cevap yine sessizlikti.

"Beni bulmayı bir kez olsun denedin mi? Yoksa benden..." sesim titremişti, "... vazgeçmek o kadar kolay mıydı?"

Patch havluyu omzundan çekip kenara fırlattı. Gözleri çakmak çakmaktı, omuzları her soluk alıp verişinde hızla inip kalkıyordu ama içimden bir ses öfkesinin hedefinin ben olmadığını söylüyordu.

Boğuk bir sesle, "Burada olmaman gerek," dedi. "Beni aramaktan vazgeçmelisin. Hayatına dönmeli ve elinden geleni yapmalısın." Bir sonraki nefret dolu çıkışımı tahmin eder gibi, "Benim için değil," diye ekledi. "Kendin için. Onu senden uzak tutmak için her şeyi yaptım ve yapmaya da devam edeceğim ama yardımına ihtiyacım var."

"Benim senin yardımına ihtiyacım olduğu gibi mi?" diye çıkıştım. "Benim sana *şimdi* ihtiyacım var, Patch. Seni geri almaya ihtiyacım var. Kaybolmuş durumdayım ve korkuyorum. Tek bir şey dahi hatırlayamadığımı biliyor musun?" Gerçek kafama dank ederken hüzünlü bir sesle, "Tabii ki biliyorsun," dedim. "Beni aramaya bu yüzden gelmedin. Seni hatırlayamadığımı biliyorsun ve bu da paçayı kurtarmanı sağlıyor. Kolay yolu seçeceğin hiç aklıma gelmezdi. Pekâlâ, ben seni unutmadım, Patch. Her şeyde seni görüyorum. Bir görünüp bir kaybolan siyahlar görüyorum;

gözlerinin, saçlarının rengini. Dokunuşunu hissediyorum. Bana sarılışını anımsıyorum..." Sesim devam edemeyeceğim kadar titrediği için sustum.

"Bilmemen daha iyi," dedi Patch düz bir sesle. "Bu sana yaptığım en berbat açıklama ama kendi güvenliğin için bilmemen gereken bazı şeyler var."

Güldüm ama sesim boğuk ve sıkıntılıydı. "Yani hepsi bu mu?"

Aramızdaki mesafeyi kapadı, tam beni kendisine çekeceğini sandığım anda durdu ve kendini tuttu. Ağlamamak için nefesimi bıraktım. Dirseğini kapının pervazına, tam kulağımın üstüne yasladı. Kokusunun aşinalığı –sabun ve baharat– öylesine yıkıcıydı ki, haz verici anıların o baş döndürücü kokusu, içinde bulunduğum ana katlanmamı daha da güçleştiriyordu. Ona dokunma arzusuyla dolmuştum. Ellerimi teninin üstünde dolaştırmak, kollarının beni sıkıca sardığını hissetmek istiyordum. Burnunu boynuma sürtmesini, sadece bana ait olan özel kelimeler fısıldarken fısıltısının kulağımı gıdıklamasını istiyordum. Onu yakınımda istiyordum, çok yakınımda, hiç bırakmayacak kadar yakınımda.

"Bu iş burada bitmedi," dedim. "Yaşadığımız onca şeyden sonra beni öylece başından savmaya hakkın yok. Seni o kadar kolay bırakmam." Bu son meydan okuma girişimim bir tehdit mi, yoksa parçalara ayrılmış kalbimden yükselen mantık dışı sözler miydi, emin değildim.

Patch yavaşça, "Seni korumak istiyorum," dedi.

Çok yakınımdaydı. Tüm o gücü, sıcaklığı ve sessiz kudretiyle. Her zaman orada olmuştu; her düşüncemi ele geçirmiş, kalbimi ellerinin arasında tutmuş bir halde. Kaçmak bir yana, kontrol dahi edemediğim bir güçle ona çekiliyordum.

"Ama korumadın."

Çenemi avucunun içine aldı, dokunuşu dayanılmaz bir şekilde hassastı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Geri çekilmeye çalıştım ama yeterince güçlü değildim. Dokunuşuna karşı koyamıyordum. Ondan kaçışım yoktu, ne şimdi ne de sonra.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Beni suçlayabilir misin?"

"Uzun bir geçmişim var ama pek çok kısmı iyi değil. Onu silemem ama bir hata daha yapmamaya kararlıyım. Hele de risk bu kadar fazlayken ve konu senken. Bütün bunların içinde bir planım var ama vakit alacak." Bu defa beni kollarının arasına alıp saçlarımı yüzümden geri itti, dokunuşuyla içimde bir şeyler kırıldı. Yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzülmeye başladı. "Seni kaybedersem, her şeyimi kaybederim," diye mırıldandı.

Bir kez daha, "Bu kadar korktuğun kim?" diye sordum.

Elini omuzlarımın üstüne yerleştirirken alnını benimkine eğdi. "Sen benimsin, Melek. Ve hiçbir şeyin bunu değiştirmesine izin vermeyeceğim. Haklısın. Bu iş henüz bitmedi. Bu sadece başlangıç ve bundan sonra yaşanacakların hiçbiri kolay olmayacak." Yorgun bir sesle iç geçirdi. "Bu rüyayı hatırlamayacak ve geri dönmeyeceksin. Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum ama bunu bir daha yapmayacağından emin olmam gerek. Bu rüyanın anısını sileceğim. Kendi güvenliğin için bu, beni son görüşün olacak."

İçimden bir dehşet dalgası geçti. Geri çekildim ve Patch'in yüzünde gördüğüm kararlılık karşısında dehşete düşerek irkildim. İtiraz etmek için ağzımı açtım...

Ve rüya, sanki kumdan yapılmış gibi bir anda yıkılıverdi.

5

Ertesi sabah ensemde bir sızı ve tuhaf, renksiz bir rüyanın uzak anısıyla uyandım. Duşumu aldıktan sonra üzerime zebra desenli bir tunik, altıma da diz altı bir tayt geçirdim ve ayağıma bilek hizasında botlar giydim. En azından dışarıdan bakıldığında toparlanmış gibi görünüyordum. İçimdeki karmaşayı düzene sokmak, kırk beş dakika içinde altından kalkabileceğimden daha büyük bir projeydi.

Mutfağa girince annemi ocağın üstündeki tencerede eski usul yulaf lapası yaparken buldum. Bu hatırlayabildiğim kadarıyla babamın ölümünden bu yana yaptığı ilk yemek girişimiydi. Dün geceki dramanın ardından bunun acıma yemeği sınıfına girip girmeyeceğini merak ediyordum.

"Erkencisin," derken lavabonun yanında çilek dilimleme işine ara verdi.

"Saat sekizi geçti," dedim. "Dedektif Basso aradı mı?" Cevabının ne olacağı umurumda değilmiş gibi görünmeye çalışarak kendimi tuniğimin olmayan tüylerini toplamaya verdim.

"Yanlışlık olduğunu söyledim. Anlayışla karşıladı."

Bir başka deyişle, ikisi halüsinasyon gördüğüm konusunda hemfikir olmuştu. Ben, kurt diye çığlık atan kızdım ve şu andan itibaren söyleyeceğim her şey abartı olarak görülüp göz ardı edilecekti. *Zavallıcık. Sadece başını salla ve anlar gibi görün.*

"Neden yatağına dönmüyorsun?" Annem dilimleme işine kaldığı yerden devam etti. "Hazır olunca kahvaltını yatağına getiririm."

"Ben iyiyim. Kalktım bile."

"Olup bitenlerin ardından işi biraz ağırdan almak istersin diye düşündüm. Biraz uyur, güzel bir kitap okur ve belki uzun, köpüklü bir banyo keyfi yaparsın."

Annemin daha önce bir okul gününde tembellik etmemi önerdiğini hiç hatırlamıyordum. Tipik kahvaltı sohbetimiz genelde, *Kompozisyonunu bitirdin mi? Öğle yemeğini paketledin mi? Yatağın toplandı mı? Okula giderken elektrik faturasını ödeyebilir misin?* cümlelerinin telaşlı bir değiş tokuşunu içerirdi.

Annem bir kez daha şansını denedi. "Ne dersin? Yatakta kahvaltı. Daha iyisi olamaz."

"Ya okul?"

"Okul bekleyebilir."

"Ne zamana kadar?"

Rahat bir tavırla, "Bilmiyorum," dedi. "Bir hafta, sanırım. Ya da iki. Kendini yeniden normal hissedene kadar."

Belli ki bu işi enine boyuna düşünmemişti ama ben birkaç saniye içinde düşünmüştüm. Annemin yumuşaklığından istifa etmek beni cezbetmiş olabilirdi elbette ama konu bu değildi. "Sanırım normale dönmek için bir iki haftamın olduğunu bilmek çok güzel."

Bıçağı bıraktı. "Nora..."

"Son beş aya dair hiçbir şey hatırlamamamı boş ver. Şu andan itibaren, ne zaman kalabalıkta beni seyreden bir yabancı görsem *o* olup olmadığını merak edeceğimi de. Daha da iyisi, hafıza kaybım çarşaf çarşaf bütün haberlerde ve *o* buna kahkahalarla gülüyor olmalı. Onu teşhis edemeyeceğimi biliyor. Ve Dr. Howlett'in yaptığı bütün testler *iyi, gayet iyi* çıktığı için, büyük olasılıkla onca hafta boyunca bana kötü bir şey olmadığı düşüncesiyle teselli bulabilirim. Hatta belki de kendimi Cancún'da güneş banyosu yaptığıma bile ikna edebilirim. Hey, bu gayet mümkün. Belki de beni kaçıran kişi kendini sürüden ayırmak istemişti. Beklenmeyeni yapıp kurbanını şımartmak peşindeydi. Gerçek şu ki, normale dönmek uzun yıllarımı alabilir. Ya da normal halim hiç geri gelmeyebilir. Ama burada sırtüstü yayılıp pembe dizi seyreder ve hayattan kaçarsam kesinlikle gelmez. Bugün okula gidiyorum, nokta." Bunu umursamaz bir tavırla söylemiştim ama kalbim o baş döndürücü dönüşlerinden birini yapıyordu. Bu duyguyu bir kenara ittim ve kendime hayatımın en azından bir benzerini geri almanın bildiğim tek yolunun bu olduğunu söyledim.

"Okul mu?" Annem şimdi tamamen bana dönmüştü. Çilekler ve yulaf ezmesi tamamen unutulmuştu.

"Duvardaki takvime göre bugün 9 Eylül." Annem hiçbir şey söylemeyince ekledim. "Okul iki gün önce açıldı."

Annem dudaklarını bir çizgi haline gelinceye kadar birbirine bastırdı. "Bunun farkındayım."

"Okul açık olduğuna göre benim de orada olmam gerekmez mi?"

"Evet, eninde sonunda." Ellerini önlüğüne kuruladı. Bana zaman kazanmaya çalışıyor ya da kelime seçimine kafa yoruyor gibi gelmişti. Keşke aklındaki şey her neyse bir çırpıda söyleyi-

verseydi. Şu an için ateşli bir tartışma, serinkanlı sempatiden daha iyi geliyordu.

Annemi kışkırtmak için, "Okul asmaya ne zamandır göz yumuyorsun?" diye sordum.

"Sana hayatını nasıl yaşayacağını söylemek istemiyorum ama sanırım biraz yavaşlaman gerek."

"Yavaşlamak mı? Hayatımın son birkaç ayına dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Yavaşlayacak ve her şeyin elimin altından kayıp gitmesine izin verecek değilim. Olanlar konusunda iyi hissetmemin tek yolu, hayatımı geri almam. Okula gidiyorum. Ve sonra Vee'yle çörek ya da bugün hangi abur cubura aşeriyorsa ondan yemeğe gideceğiz. Bu işin sonunda ayakta kalmamın tek yolu bildiklerime sıkı sıkı tutunmak."

"Sen yokken çok şey değişti..."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Üstüne gitmek istemiyordum ama orada durup bana vaaz verebilmesini anlayamıyordum. O kim oluyordu da bana akıl veriyordu? Başına buna benzer herhangi bir şey gelmiş miydi? "Güven bana, *anlıyorum.* Ve korkuyorum. Geri dönemeyeceğimi biliyorum ve bu beni dehşete düşürüyor. Ancak diğer yandan..." Bunu daha kendime izah edemezken ona nasıl açıklayabilirdim ki? *Orası* güvenliydi. *Orada* kontrol benim elimdeydi. Altımdaki zemin hızla çekilirken nasıl öne atılabilirdim ki?

Annem derin ve titrek bir nefes aldı. "Hank Millar ve ben çıkıyoruz."

Kelimeleri bana doğru süzüldü. Alnımın duyduğum şaşkınlıkla kırıştığını hissederek anneme baktım. "Efendim, ne dedin?"

"Sen yokken oldu." Bir elini tezgâha yasladı, onu ayakta tutan tek şey buymuş gibi görünüyordu.

"Hank Millar mı?" Birkaç gün içinde ikinci kez zihnim bu ismi algılamakta geç kalıyordu.

"O boşandı."

"Boşandı mı? Ama ben sadece üç ay yoktum."

"Ve senin nerede olduğunu, hayatta olup olmadığını bilmediğim o sonu gelmeyen günler boyunca sahip olduğum tek şey Hank'ti, Nora."

"Marcie'nin babası?" Şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. Beynimin içinde, bir kulağımdan diğerine uzanan pusun arasında yolumu bulamıyor gibiydim. Annem hayatım boyunca nefret ettiğim tek kızın babasıyla mı çıkıyordu? Arabamı anahtarla çizen, okul dolabıma yumurta atan ve bana Orospura Nora adını takan kızın babasıyla?

"Lisede ve üniversitede çıkmıştık." Telaşla, "Babanla tanışmadan önce," diye ekledi.

Nihayet sesime biraz güç katmayı başararak, "*Sen*?" dedim. "Ve *Hank Millar*?"

Annem çok hızlı konuşmaya başladı. "Onu Marcie hakkındaki görüşlerinle yargılamaya girişeceğini biliyorum ama Hank aslında çok tatlı birisidir. Çok düşünceli, cömert ve romantik." Gülümsedi ve hemen sonra kıpkırmızı kesildi.

Öfkeden deliye dönmüştüm. Ben yokken annem bununla mı meşguldü?

"Pekâlâ." Meyve kâsesinden bir muz alıp ön kapıya yöneldim.

"Bu konuyu konuşabilir miyiz?" Peşimden gelirken çıplak ayakları ahşap zemine vuruyordu. "En azından söyleyeceklerimi dinlesen?"

"Şu-işi-en-başından-konuşalım partisine geç kalmışım gibi görünüyor."

"Nora!"

"Ne?" diye haykırarak hızla döndüm. "Ne dememi istiyorsun? Senin adına mutlu olduğumu mu? Değilim! Millar'larla dalga geçerdik. Marcie'nin tavırlarının, ailesinin sürekli olarak yediği tüm o pahalı deniz mahsullerine bağlı civa zehirlenmesi yüzünden olduğuna dair şakalar yapardık. Ve sen şimdi *onunla* çıkıyorsun!"

"Evet, *onunla*. Marcie'yle değil."

"Bana göre ikisi aynı şey. Boşanma evraklarındaki mürekkebin kurumasını beklediniz mi bari? Yoksa ilk hamlenizi o, Marcie'nin annesiyle evliyken mi yaptınız, çünkü bana sorarsan üç ay feci hızlı!"

"Buna cevap vermek zorunda değilim!" Annem yüzünün ne kadar kızardığını fark etmiş olacaktı ki, ensesini ovalayarak toparlanmaya çalıştı. "Bütün bunlar babana ihanet ettiğimi düşündüğün için mi? Çünkü inan bana, sonsuzluktan daha kısa bir sürenin hayatıma devam etmek için fazla erken olup olmayacağını sorgulayarak kendime yeterince işkence ettim. Ama baban mutlu olmamı isterdi. Sonsuza dek kendime acıyarak yas tutmamı istemezdi."

"Marcie'nin haberi var mı?"

Konunun aniden değişmesi karşısında yüzünü buruşturdu. "Ne? Hayır, Hank'in henüz ona söylediğini sanmıyorum."

Başka bir deyişle, şimdilik Marcie'nin ailelerimizin aldığı kararının acısını benden çıkarmasından korkmam için bir neden yoktu. Tabii ki gerçeği öğrendiği zaman vereceği cezanın hızlı, aşağılayıcı ve gaddarca olacağını garanti edebilirdim. "Okula geç kaldım." Girişteki tabağı kurcalamaya başladım. "Anahtarlarım nerede?"

"Orada bir yerde olmalılar."

"Ev anahtarım burada. Fiat'ın anahtarı nerede?"

Annem elini burnunun kemerine bastırdı. "Fiat'ı sattım."

Bakışlarımın bütün ağırlığını ona yönlendirdim. "Sattın mı? Efendim?" Geçmişte Fiat'ın kabaran kahverengi boyasına, yıpranmış beyaz deri koltuklarına ve vites kolunun kutusundan zamansız fırlamalarına nasıl bir nefret beslediğimi sık sık ifade ettiğim doğruydu. Ama yine de o *benim* arabamdı. Ortadan kayboluşumun ardından annem benden ümidini, eşyalarımı Craigslist'te[3] satışa çıkaracak kadar kesmiş miydi? "Başka?" diye sordum. "Ben yokken başka ne sattın?"

Gözlerini yere indirerek, "Sen kaybolmadan önce satmıştım," diye fısıldadı. Yutkunmam yarıda kalmıştı. Bu, arabamı sattığını bir zamanlar bildiğim ama şimdi hatırlayamadığım anlamına geliyordu. Gerçekte ne kadar savunmasız olduğumun acı verici bir hatırlatmasıydı. Aptal gibi görünmeden annemle bile sohbet edemiyordum. Özür dilemek yerine kapıyı ardına dek açtım ve ön verandanın basamaklarını gürültüyle indim.

Birdenbire durdum ve, "Bu kimin arabası?" diye sordum. Eskiden Fiat'ın durduğu beton plakanın üzerinde üstü açılabilen, beyaz bir Volkswagen duruyordu. Görünüşe bakılırsa kalıcı olarak yerleşmişti. Belki dün hastaneden döndüğümüzde de oradaydı, ancak ben etrafımı algılayacak halde değildim. Evden tek ayrılışım geceyarısından sonra olmuştu ve o zaman da arka kapıdan çıkmıştım.

"Senin."

"Ne demek senin?" Dönüp anneme dik dik bakarken elimi gözlerime siper ettim.

"Scott Parnell sana verdi."

---

3 Pek çok ülkede bulunan bir çevrim içi seri ilan sitesi. (ed.n.)

"Kim?"

"Ailesi yaz başında kasabaya geri taşındı."

İsim belirsiz bir şekilde tanıdık geldiği için uzun vadeli hafızamın sayfalarını çevirirken, "Scott?" diye tekrarladım. "Şu ana sınıfındaki çocuk mu? Seneler önce Portland'a taşınan?"

Annem sıkkın bir tavırla başını salladı.

"Arabayı neden bana versin ki?"

"Sana sorma fırsatım olmadı. Scott'ın arabayı bıraktığı gece sen ortadan kayboldun."

"Scott'ın bana esrarengiz bir araba bağışı yaptığı gece mi ortadan kayboldum? Ve bu sizi alarma geçirmedi, öyle mi? Bir delikanlının doğru dürüst tanımadığı ve uzun senelerdir görmediği bir kıza araba vermesinde hiçbir normallik yok yani. Bunda yanlış olan bir şeyler var. Belki de... belki de araba bir şeyin deliliydi ve ondan kurtulması gerekiyordu. Bu hiç aklından geçti mi?"

"Polis arabayı aradı. Eski sahibini sorguladılar. Ancak sanırım Dedektif Basso senin o geceye dair anlattıklarını dinleyince Scott'ın isminin üstünü çizdi. Kaçırılmandan önce vurulmuşsun ve Dedektif Basso en başta seni vuran kişinin Scott olduğunu düşünürken sen demişsin ki..."

"Vurulmak mı?" Kafam karışmış halde başımı salladım. "Vurulmak derken?.."

Annem gözlerini kısa bir an için yumdu ve nefesini bıraktı. "Silahla."

"Ne?" Vee bunu nasıl atlamış olabilirdi?

"Delphic Eğlence Parkı'nda." Annem başını salladı. Sesi titreyerek, "Düşüncesinden bile nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Telefon geldiğinde şehir dışındaydım. Vaktinde dönemedim. Seni bir daha göremedim. Hayatım boyunca hiçbir şey beni bu kadar

üzmemişti. Kaybolmandan önce Dedektif Basso'ya eğlence evinde seni Rixon denen bir adamın vurduğunu söylemişsin. Scott'ın da orada olduğunu ve Rixon'ın onu da vurduğunu anlatmışsın. Polis, Rixon'ı aradı ama sanki yer yarılıp içine girmişti. Dedektif Basso, Rixon'ın adamın gerçek adı olmadığına ikna olmuştu."

Tenimde nahoş bir karıncalanmayla, "Neremden vurulmuşum?" diye sordum. Gözüme yara izi ya da bir yaranın varlığına işaret edecek herhangi bir leke çarpmamıştı.

"Sol omzun." Söylemek bile anneme acı verir gibiydi. "Mermi sadece bir kasa isabet ettikten sonra çıkmış. Çok şanslıyız."

Yakamı omzumdan aşağı çekip yaranın iyileştiği yerde bir iz gördüm.

"Polis, Rixon'ı haftalarca aradı. Günlüğünü okudular ama pek çok sayfayı koparıp atmışsın ve geri kalan kısımda da adını bulamadılar. Vee'ye sordular ama adını bile duymadığını söyledi. Okul kayıtlarında da yoktu. Motorlu taşıtlar dairesinde de ona dair bir kayıt bulunamadı..."

"Günlüğümden sayfaları mı koparıp atmışım?" diyerek araya girdim. Bu hiç bana göre bir davranış değildi. Neden böyle bir şey yapmıştım ki?

"Sayfaları nereye koyduğunu hatırlıyor musun? Ya da o sayfalarda neler olduğunu?"

Dalgın dalgın kafamı salladım. Bu şekilde saklamamı gerektirecek şey ne olabilirdi ki?

Annem sönen lastik gibi bir ses çıkardı. "Rixon bir hayaletti, Nora. Ve her nereye gittiyse cevapları da yanında götürdü."

"Bunu kabul edemem," dedim. "Ya Scott? Dedektif Basso onu sorgulayınca ne anlatmış?"

"Dedektif Basso bütün enerjisini Rixon'ı bulmaya harcadı. Scott'la konuştuğundan bile emin değilim. Lynn Parnell'la son konuştuğumda Scott hayatına devam ediyordu. Sanırım şimdi New Hampshire'da böcek ilacı satıyor."

İnanamayarak, "Bu kadar mı?" dedim. "Scott'ın izini sürüp hikâyeyi bir de ondan dinlemek Dedektif Basso'nun aklına hiç gelmedi mi?" Zihnim son hızla çalışıyordu. Scott'la ilgili yerine oturtamadığım bir şeyler vardı. Annemin anlattıklarına göre polise Rixon'ın Scott'ı da vurduğunu söylemiştim. Rixon'ın varlığının tek tanığı Scott'tı. Bu durum hediye Volkswagen'le nasıl örtüşüyordu? Hayati öneme sahip bilgi parçalarından en az biri eksikmiş gibi görünüyordu.

"Scott'la konuşmamak için geçerli bir nedeni olduğundan eminim."

Şüpheci bir sesle, "Ben de eminim," dedim. "Yeteneksiz olması olabilir mi?"

"Dedektif Basso'ya bir şans verirsen, aslında çok kurnaz birisi olduğunu sen de görürsün. İşinde çok iyidir."

Duymak bile istemiyordum.

Ters bir sesle, "Şimdi ne yapıyoruz?" dedim.

"Elimizden gelen tek şeyi. Hayatımıza devam etmek için elimizden geleni yapıyoruz."

Bir an için Scott Parnell'a dair şüphelerimi bir kenara ittim. Ondan önce baş edilmesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Kimbilir daha nelerden bihaberdim. Beni bekleyen bu muydu? Hayatımı sil baştan öğrenirken küçümseme üstüne küçümsemeyle geçecek günler mi? Beni okul duvarlarının içinde nelerin beklediğini sadece hayal edebiliyordum. İhtiyatlı acıma bakışları. Gözlerin tuhaf biçimde kaçırılması. Ayakların yere sürtünmesi, uzun sessizlikler. Benden tamamen uzak durma seçeneği...

İçimde bir gazabın kaynamaya başladığını hissettim. Gösteri malzemesi olmak istemiyordum. Ya da heyecanlı tahminlerin konusu. Kaçırılmama dair kimbilir ne tür utanç verici teoriler kulaktan kulağa yayılmıştı? İnsanlar hakkımda neler düşünüyordu?

Buruk bir sesle, "Scott'ı görürsen bana da haber ver. Araba için teşekkür etmek isterim," dedim. "Tabii arabayı bana neden verdiğini sormamdan hemen sonra. Sen ve Dedektif Basso onun masumluğuna ikna olmuş olabilirsiniz ama bu hikâyede birbiriyle örtüşmeyen çok şey var."

"Nora..."

Elimi uzattım. "Anahtarı alabilir miyim?"

Annem anlık bir duraksamanın ardından kendi anahtarlığından bir anahtar çıkardı ve avucuma koydu. "Çok dikkatli ol."

"Ah, endişeye gerek yok. Tek tehlike kendimi aptal durumuna düşürmem. Bugün burun buruna gelip tanımayabileceğim başka kimseyi tanıyor musun? Neyse ki okulun yolunu hatırlıyorum. Şuna bakar mısın?" Arabanın kapısını açıp içeri yerleştim. "Beş vitesli Volkswagen. Hafıza kaybı öncesi beş vitesli araba kullanmayı öğrenmem isabet olmuş."

"Doğru zaman olmadığını biliyorum ama bu akşam yemeğe davetliyiz."

Anneme buz gibi gözlerle baktım. "Bak sen."

"Hank bizi Coppersmith's'e götürmek istiyor. Geri dönüşünü kutlamak için."

Anahtarı kontağa yerleştirip motoru çalıştırırken, "Ne kadar düşünceli bir davranış," dedim. Gürültülü tıksırığından arabanın kaybolduğum günden beri çalışmadığı sonucuna vardım.

Annem motorun homurtusunu bastırmaya çalışarak, "Elinden geleni yapıyor," dedi. "Bu işin yürümesi için gerçekten çok çabalıyor."

Dilimin ucuna küçümseyici bir cevap geldi ama daha büyük bir darbe indirmeye karar verdim. Yankıları için daha sonra endişelenecektim. "Ya sen? Sen de yürümesi için çok çabalıyor musun? Zira sana karşı açık olacağım. O kalıyorsa, ben gidiyorum. Şimdi izninle, hayatımı yeniden yaşamanın bir yolunu bulmam gerek."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

6

Okula vardığımda öğrenci park alanının arka tarafında bir yer buldum ve çimenlerin üstünden yan girişe doğru hızla yürümeye başladım. Annemle ettiğim kavga yüzünden geç kalıyordum. Çiftlik evinden hızla ayrıldıktan sonra sırf sakinleşmek için, arabayı on beş dakikalığına yolun kenarına çekmek zorunda kalmıştım. Hank Millar'la çıkmak. Annem sadist falan mıydı? Hayatımı mahvetmeyi kafasına koymuş olabilir miydi? Ya da her ikisi birden?

Annemden arakladığım BlackBerry'ye bir göz atınca, ilk dersin sonuna yetiştiğimi gördüm. Teneffüs zili on dakika içinde çalacaktı.

Mesaj bırakma niyetiyle Vee'nin numarasını tuşladım.

Vee en başarılı baştan çıkarıcı kadın sesiyle, "*Alooo*? Sen misin, melek?" diyerek yanıtladı.

Komik olmaya çalışıyordu ama az daha tökezliyordum.

Melek.

Bu kelimeyi duymak bile sıcak bir hava dalgasının tenimi yalamasına neden olmuştu. Siyah renk bir kez daha sıcak bir kurdele gibi güçlü bir şekilde etrafımda dalgalanmaya başlamıştı ancak bu kez daha fazlası vardı. O kadar gerçekçi bir fiziksel temastı ki olduğum yerde durdum. Sanki görünmez bir el beni okşamış gibi, elmacık kemiğimin üstünde iç gıdıklayıcı bir dokunuş hissettim, hemen arkasından dudaklarımda yumuşak ve kelimenin tam anlamıyla baştan çıkarıcı bir baskı hissettim.

"Sen benimsin, Melek. Ben de senin. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Sesli olarak mırıldandım. "Bu delilik." Siyah rengi görmek bir şeydi ama onunla sevişmek, olayı tamamen başka bir seviyeye taşımak anlamına geliyordu. Bu tür düşüncelere geçit vermekten vazgeçmeliydim. Buna biraz daha devam edersem, akıl sağlığımdan ciddi anlamda şüphe edecektim.

"Efendim, anlamadım?" dedi Vee.

Hızla toparlandım. "Şey, park ediyordum. Bütün iyi yerler kapılmış."

"Tahmin et ilk ders kimin beden eğitimi var? Bu büyük haksızlık. Güne sıcakta kalmış bir fil gibi terleyerek başlıyorum. Ders programlarımızı yapan kişiler vücut kokusundan anlamıyorlar mı? Ya da kabarmış saçtan?"

Düz bir sesle, "Neden bana Scott Parnell'dan bahsetmedin?" diye sordum. Konuya buradan başlayıp yolumuzu bir şekilde bulurduk.

Vee'nin sessizliği bütün keskinliğiyle aramızda asılı kalarak şüphelerimi doğruladı. Bana bütün hikâyeyi anlatmamıştı. *Bilerek!*

En sonunda, "Ah, evet, Scott," diye geveledi. "Şu mesele."

"Kaybolduğum gece bizim eve eski bir Volkswagen bırakmış. Bu detay dün gece aklından çıkıverdi, değil mi? Belki de *ilginç* veya *şüpheli* diye sınıflandırmamışsındır. Bana kaçırılışının hafifletilmiş bir versiyonunu anlatmasını bekleyeceğim son insan sendin, Vee."

Dudağını ısırdığını duyabiliyordum. "Birkaç şeyi es geçmiş olabilirim."

"Vurulmam gibi mi?"

Bir solukta, "Seni incitmek istemedim," dedi. "Yaşadıkların travmatikti. Travmatik ötesi. Milyon kat beteri. Üstüne biraz da ben yığarsam, nasıl bir arkadaş olurum?"

"Ve?"

"Tamam, tamam. Scott'ın arabayı sana verdiğini duydum. Büyük olasılıkla şoven bir domuz olduğu için özür dilemek adınadır."

"Açıkla."

"Ortaokuldayken annelerimizin bize bir çocuğun seninle dalga geçmesinin senden hoşlandığı anlamına geldiğini öğrettiklerini hatırlıyor musun? Pekâlâ, ilişkiler konusunda Scott yedinci sınıfı bir türlü aşamamış."

"Benden hoşlanıyordu demek." Sesim şüpheliydi; bana bir kez daha yalan söyleyeceğini düşünmüyordum, özellikle de onunla yüzleşmişken. Ama belli ki annem benden önce davranmış ve gerçek için fazla kırılgan durumda olduğum konusunda Vee'nin beynini yıkamıştı. Bu bana lafı dolandıran bir cevap gibi gelmişti, tabii daha önce böyle bir cevap duymuşsam.

"Bir araba alacak kadar, evet."

"Kaçırılmamdan önceki hafta Scott'la herhangi bir temasım oldu mu?"

"Kaybolmandan önceki gece yatak odasını karıştırdın. Ama solmuş bir marihuana bitkisinden başka bir şey bulamadın."

Nihayet bir yerlere varıyorduk.

"Ne arıyordum?"

"Hiç sormadım. Bana Scott'ın kafadan kontak olduğunu söyledin. İçeri girmene yardım etmek için ihtiyaç duyduğum tek kanıt buydu."

Bundan hiç şüphem yoktu. Vee'nin aptalca bir şey yapmak için nedene ihtiyacı olmazdı. İşin acı tarafı, aynı şey genelde benim için de geçerliydi.

Vee, "Tek bildiğim bu," diye ısrar etti. "Yemin ederim."

"Bir daha benden bir şey saklama."

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

Sinir olmuştum ama hoşuma gitmese de Vee'nin beni korumak istemesindeki amacı görebiliyordum. *En iyi arkadaşlar böyle yapar*, sonucuna vardım. Başka şartlar altında bunun için ona hayran bile olabilirdim. Ve onun yerinde olsam, büyük olasılıkla ben de aynı şeyi yapmak isterdim.

"Anlaştık."

Ana ofisin içine girdiğimde geç kâğıdı almak için görevlileri ikna etmek zorunda kalmayı bekliyordum, bu yüzden sekreterin yaklaştığımı görüp gerçekten ben olduğumu idrak ettikten sonra, "Ah, Nora! Nasılsın?" diye sormasına şaşırdım.

Sesindeki yapmacık sempatiyi duymazdan gelerek, "Ders programımı almaya geldim," dedim.

"Ah, Tanrım. Bu kadar çabuk mu? Hiç kimse yaşantına bu kadar hızlı bir giriş yapmanı beklemiyor, tatlım. Personelden birkaç kişi ve ben daha bu sabah birkaç hafta daha dinlenmen gerektiğini konuşuyorduk, bilirsin, şey için..." Uygun bir kelime bul-

mak için debeleniyordu çünkü beni bekleyen şeyi tanımlayacak doğru bir kelime yoktu. İyileşmek? Adapte olmak? Pek sayılmaz. "Uyum sağlamak için." Üzerinde âdeta *"Ne kadar yazık! Zavallı kızcağız. Bu kıza hassas davransam iyi olacak"* yazılı bir neon tabela yanıp sönüyordu.

Dirseğimi tezgâha yaslayıp öne eğildim. "Ben dönmeye hazırım. Önemli olan da bu zaten, değil mi?" dedim. Zaten kötü bir ruh halinde olduğum için fazladan bir ekleme de yaptım: "Bu okul bana, kendiminki dışında herhangi bir fikre değer vermememem gerektiğini öğrettiği için memnunum."

Sekreter ağzını açıp kapadı. Sonra kendini masasının üstündeki karton dosyaları karıştırmaya verdi. "Bir bakayım. Buralarda bir yerde olduğundan eminim... Ah! İşte burada." Dosyaların birinden bir kâğıt çekti ve bana uzattı. "Her şey olması gerektiği gibi mi?"

Programıma göz attım. İleri seviye Amerikan tarihi, ileri düzey İngilizce, sağlık, gazetecilik, anatomi ve fizyoloji, orkestra, trigonomoteri. Belli ki geçen sene derslere kayıt yaptırırken kendi ölüm fermanımı imzalamıştım.

Çantamı sırtıma takıp ofisin kapısını iterken, "İyi görünüyor," dedim.

Ofisin dışındaki koridor, tavan lambalarının cilalı zemine saçtığı donuk ışığın altında loş görünüyordu. İçimden burasının benim okulum olduğunu tekrarladım. Buraya aittim. Ve her ne kadar kendime sürekli ikinci sınıfta olduğumu hatırlatmak zorunda kalmam sinir bozucu olsa da, birinci sınıfı bitirişimi hatırlayamasam da, bu tuhaflık zamanla geçecekti. Geçmek zorundaydı.

Zil çaldı. Bir an sonra, dört bir yanda kapılar açıldı ve koridora bir öğrenci seli aktı. Tuvaletlere, dolaplara ve içecek otomatlarına doğru yol alan öğrenci akışına ayak uydurdum. Çenemi ha-

fifçe dikleştirdim ve bakışlarımı tam karşıda bir noktaya sabitledim. Yine de okul arkadaşlarım benden tarafa baktıklarında gözlerini üstümde hissediyordum. Herkes şaşkınca bir kez daha bakıyordu. Geri döndüğümü çoktan öğrenmiş olmalıydılar; hikâyem yerel haberlerin manşetindeydi. Ancak beni etten kemikten bir varlık olarak görmek, sanırım gerçeği somutlaştırıyordu. Soruları meraklı bakışlarının merkezinde dans ediyordu. *Neredeydi acaba? Onu kim kaçırdı? Başına ne tür iğrenç ve dile getirilemeyecek şeyler geldi kimbilir?*

Ve şimdiye kadarki en büyük varsayım: *Hiçbir şey hatırlayamadığı doğru mu acaba? Her iddiasına girerim ki rol yapıyor. Kim hayatından birkaç ayı unutur ki?*

Çok önemli bir şey arıyormuşum gibi görünmeye çalışarak göğsüme bastırmakta olduğum defterin sayfalarını karıştırmaya koyuldum. Bu hareketimle *sizi fark etmiyorum bile* imasında bulunuyordum. Sonra omuzlarımı arkaya attım ve kayıtsız bir tavır takındım. Hatta belki biraz da mesafeli. Ancak içten içe bacaklarım titriyordu. Aklımda beni ileri doğru hareket ettirecek tek bir amaçla koridor boyunca hızlı hızlı yürümeye başladım.

Kendimi kızlar tuvaletine attım ve en sondaki kabine kilitledim. Duvara yaslandım ve yere oturana dek kaydım. Boğazımdan yükselen safranın tadını alabiliyordum. Kollarım ve bacaklarım uyuşmuş gibiydi. Dudaklarım da. Çenemden aşağı gözyaşları damlıyordu ama kurulamak için elimi dahi kaldıramıyordum.

Gözlerimi ne kadar sıkı yumsam ve görüşümü ne kadar kararsam da yan yan bakan yargılayıcı bakışları bir türlü gözümün önünden gitmiyordu. Artık onlardan biri değildim. Bir şekilde, en ufak bir çaba harcamadan dışlanıvermiştim.

Nefesim düzene girip ağlama isteğim geçene dek, birkaç dakika daha kabinde kaldım. Derse gitmek istemiyordum, eve git-

mek istemiyordum. Asıl istediğim imkânsızdı. Zamanda geriye yolculuk etmek ve ikinci bir şans yakalamak. Kaybolduğum geceden başlayan bir telafi şansı.

Ayağa yeni kalkmıştım ki kulağımın dibinde soğuk bir esintiden farksız bir fısıltı duydum. *Bana yardım et.*

Ses o kadar zayıftı ki, az kalsın duymayacaktım. Hatta bunu kendi kafamdan uydurmuş olma ihtimalimi bile düşündüm. Ne de olsa son zamanlarda bir şeyler uydurmaktan başka bir işe yaradığım yoktu.

Bana yardım et, Nora.

Adımı duyunca, kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Taş kesildim ve sesi tekrar duymak için kulak kabarttım. Ses kabinin içinden gelmiyordu –orada yalnızdım– ancak tuvaletin diğer kısımlarından gelir gibi de değildi.

Benimle işi bittiğinde, ölüden bir farkım olmayacak. Evime bir daha asla dönemeyeceğim.

Ses bu kez çok daha güçlü ve telaşlıydı. Kafamı kaldırdım. Tavandaki havalandırma ızgarasından içeri süzülmüşe benziyordu.

Temkinli bir sesle, "Kim var orada?" diye sordum.

Cevap alamayınca, bunun yeni bir halüsinasyonun başlangıcı olması gerektiğine karar verdim. Dr. Howlett bunu öngörmüştü. Düşüncelerim kaygıyla doldu. Bu ortamdan derhal uzaklaşmam gerekiyordu. Şu andaki düşüncelerimden sıyrılmam ve beni ele geçirmeden önce büyüyü bozmam şarttı.

Kapının kilidine uzandığım anda zihnimde görüşümü kapayan ani bir görüntü belirdi. Ürkütücü bir sahne değişimiyle tuvaleti artık göremez olmuştum. Ayağımın altındaki zemin seramik karo değil, betondu. Başımın üstünde, dev örümcek bacak-

ları gibi tavanı boydan boya geçen metal kirişler vardı. Bir duvar tamamen kepenkle kaplıydı.

Halüsinasyon görüyordum ve kendimi bir...

Bir deponun içinde görüyordum.

Ses, *kanatlarımı kopardı*, diye fısıldadı. *Eve geri uçamıyorum.*

Sesin kime ait olduğunu göremiyordum. Tavandan deponun ortasındaki yürüyen bandı aydınlatan çıplak bir ampul sarkıyordu. Onun dışında bina bomboştu.

Bant dönerken içeride bir uğultu yankılanıyordu. Bandın ucunda, karanlığın içinden metalik bir ses tangırdadı. Bant bir şeyi bana doğru taşıyordu.

"Hayır," dedim çünkü aklıma gelen tek şey buydu. Tuvalet kabininin kapısını bulmaya çalışarak ellerimi önümde gezdirdim. Tıpkı annemin beni uyardığı gibi, bu bir halüsinasyondu. Bunu bir kenara itip gerçek hayatıma giden yolu açmam gerekiyordu. Bu sırada metalik sürtünme sesi gittikçe güçleniyordu.

Sırtım beton bir duvara yaslanana dek geri geri giderek yürüyen banttan uzaklaştım.

Kaçacak hiçbir yerim kalmamıştı; durduğum yerden metal bir kafesin tangırdayıp gıcırdayarak karanlığın içinden çıkmasını ve ışığın altına gelmesini izledim. Parmaklıkları çelik mavisi bir renkle parlıyordu ama dikkatimi asıl çeken bu değildi. İçinde iki büklüm olmuş bir insan vardı. Kafesin içine sığmak için eğilmiş, elleri parmaklıklarda, mavi siyah karmakarışık saçları gözlerinin önüne düşmüş bir kız. Saç tutamlarının arasından bakan gözleri, iki renksiz küreydi. Boynuna, aynı ürkütücü mavi ışığı saçan bir ip bağlanmıştı.

Bana yardım et, Nora.

Bir çıkış bulmak için koşmak istiyordum. Beni halüsinasyonun daha derinlerine çekmesinden korktuğum için yükleme kapılarını denemeye çekiniyordum. İhtiyaç duyduğum kapı kendiminkiydi. Okul tuvaletinin içine kaçabileceğim, *şu anda* yarattığım kapı.

Kolyeyi ona verme! Kız kafesin parmaklıklarını şiddetle sarsıyordu. *Kolyeyi ele geçirirse durdurulamaz. Başka seçeneğim kalmaz, ona her şeyi anlatmak zorunda kalırım.*

Sırtımın alt kısmı ve koltuk altlarım sırılsıklam olmuştu. Kolye mi? Ne kolyesi?

Kendi kendime, *kolye falan yok*, dedim. *Kız da, kolye de hayal gücümün çılgın oyunları. Hemen kov onları. Hemen! Kov! Onları!*

Bir zil sesi duyuldu.

Ve bir anda halüsinasyonun dışına çekiliverdim. Kabinin kilitli kapısı burnuma sadece birkaç santim mesafedeydi. BAY SARRAF BERBAT. B.L.+J.F.=AŞK. CAZ GRUBU SÜPER. Elimi uzatıp derin oyukların üstünde dolaştırdım. Kapı gerçekti. Büyük bir rahatlamayla yere çöktüm.

Tuvaletten içeri sesler akın etti. İrkildim ama normal, neşeli ve gevezelik eden seslerdi. Kapının aralığından aynanın önüne sıralanan üç kızı izledim. Saçlarını kabartıp rujlarını tazelediler.

İçlerinden biri, "Bu akşam pizza söyleyip film izleyelim," dedi.

"Yapamam kızlar, bu gece Susanna ve ben baş başayız." Sesin Marcie Millar'a ait olduğunu fark etmiştim. Sıranın ortasındaydı, kızıl-sarı saçlarına yaptığı yan atkuyruğunu düzeltmekle ve plastik pembe bir çiçekle saçlarını yerine sabitlemekle meşguldü.

"Yani bizi annen için mi ekiyorsun? Hımm, *iyyk*."

"Şey, *evet*. İdare et," dedi Marcie.

Marcie'nin yanındaki iki kız surat asma gösterisine girişti. Addyson Hales ve Cassie Sweeny olduklarına bahse girebilirdim. Addyson da Marcie gibi amigo kızdı, ancak bir defasında Marcie'nin Cassie'yle arkadaşlık etmesinin tek nedeninin aynı semtte oturmaları olduğunu itiraf ettiğini duymuştum. Aralarındaki bağ, aynı hayat standardını karşılayabiliyor olmalarından ibaretti. Bir elmanın iki yarısı gibiydiler. Oldukça zengin bir elmanın.

Marcie, "Başlamayın," dedi ama sesine yansıyan gülümseme kızların hayal kırıklığının gururunu okşadığını anlatır gibiydi. "Annemin bana ihtiyacı var. Kızlar gecesi."

Addyson olduğunu düşündüğüm kız, "Annen... Bilirsin işte, depresyonda mı?" diye sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Marcie bir kahkaha koyverdi. "Ev ona kaldı. Yat kulübüne hâlâ üye. Ayrıca babama bir Lexus SC10 aldırdı. *Çoook* şeker. Ve yemin ederim, kasabadaki bekâr erkeklerin yarısı ya aradı ya da uğradı." Her bir maddeyi parmaklarıyla öylesine akıcı hareketlerle saymıştı ki, bu konuşmayı önceden prova etmiş olduğunu düşündüm.

Cassie iç geçirdi. "O kadar güzel ki."

"Aynen öyle. Babam bundan sonra kiminle takılırsa takılsın, ciddi bir düşüş yaşamış olacak."

"Birisiyle görüşüyor mu ki?"

"Henüz değil. Annemin her yerde arkadaşları var. Birileri mutlaka bir şeyler görürdü. Dolayısıyla..." Marcie'nin sesi dedikodu tonuna geçiş yapmıştı. "Son haberleri duydunuz mu? Nora Grey'le ilgili olanları?" Adımın anılması dizlerimin bağını çözmüştü, destek almak için elimi duvara yasladım.

Marcie, "Onu mezarlıkta bulmuşlar ve hiçbir şey hatırlayamadığını söylüyorlar," diye devam etti. "Sanırım o kadar berbat

durumdaymış ki polisten bile kaçmaya yeltenmiş. Ona *zarar* vereceklerini sanmış."

"Annem onu kaçıran kişinin büyük olasılıkla beynini yıkadığını söylüyor," dedi Cassie. "Pis herifin teki onu evlendiklerine ikna etmiş olabilir mesela."

Hep bir ağızdan, "Iykk," dediler.

"Her ne olmuşsa, malları artık hasarlı," dedi Marcie. "Her ne kadar hiçbir şey hatırlayamadığını söylese de, bilinçaltında her şeyi biliyor. O yükü hayatının sonuna dek arkasında sürüklemek zorunda kalacak. Hatta kendini 'Uzak durun ve sınırı geçmeyin' yazılı sarı bir bantla sarsa yeridir."

Kıkırdaştılar. Sonra Marcie, "Haydi kızlar, derse," dedi. "Geç kâğıtları artık elimin altında değil. Sekreterler çekmeceye kilitlemeye başladılar. Kaltaklar."

Tuvaletin ve koridorların boş olacağından emin olmak için onlar çıktıktan sonra bir süre daha bekledim. Sonra tuvaletten hızla çıktım. Koridorun sonuna dek hızlı adımlarla yürüdüm, kapıyı ittim ve öğrenci park alanına doğru bir koşu tutturdum.

Nasıl olup da hayatıma vals yaparak dönebileceğimi düşündüğümü ve olayların kaldığı yerden devam edebileceğini nasıl umduğumu merak ederek kendimi Volkswagen'e attım. Çünkü olan kesinlikle buydu, hiçbir şey olduğu yerde kalmamıştı.

Hayat bensiz devam etmişti.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

7

Annem ve Hank'le birlikte yiyeceğim akşam yemeğine babet ve dizlerimin altına kadar inen bol, bohem bir elbise giyerek hazırlandım.

Kıyafetim Hank'in hak ettiğinden daha hoştu ama daha derin bir amacım vardı. Bu akşamın amacı ikiye ayrılıyordu. İlki, annemi ve Hank'i beni davet ettiklerine pişman etmekti. İkincisiyse ilişkilerine karşı tutumuma netlik kazandırmaktı. Ayakta, en yüksek sesimle gerçekleştireceğim ve Hank'in başından aşağı kendi kadehindeki şarabı boca etmemle sona erecek olan söylevimin provasını çoktan yapmıştım. Bu akşam Marcie'nin Diva Kraliçe tahtına el koymak niyetindeydim, görgü kurallarının canı cehennemeydi.

Ama her şeyin bir sırası vardı. Önce annemi ve Hank'i, insan içine çıkacak ruh halinde olduğuma ikna etmeliydim. Odamdan üzerinde AŞK BERBAT BİR ŞEY yazan siyah tişörtüm ve ağzımdan köpükler saçarak çıkarsam planımı asla gerçekleştiremezdim.

Duşta, sıcak suyun tenimin her bir zerresine değdiği bir otuz saniye geçirdikten ve şevkle ovalandıktan sonra tenimi bebek ya-

ğıyla şımarttım. Kol ve bacaklarımda zikzaklar çizen minik yara izleri, tıpkı morluklar gibi hızla iyileşiyordu ama her ikisi de zorla alıkonulduğum dönemde hayatımın neye benzediğine dair incecik ve istenmeyen bir ışık tutuyordu. Cildimin hastaneye giriş yaptığım zamanki kirli haliyle bir arada düşününce en iyi tahminim, ormanın derinliklerinde bir yerde tutulduğum yönündeydi. Yoldan geçen birisinin tesadüf sonucu bana rastlamayacağı kadar ücra bir yer olmalıydı. Kaçma ve hayatta kalma şansımın sıfıra yakın olacağı kadar Tanrı'nın unuttuğu bir yer.

Yine de kaçmış olmalıydım, aksi takdirde eve dönüşümü nasıl izah edebilirdim ki? Bu tahmine ek olarak Kuzey Maine ve Kanada'nın dört bir yanındaki sık ormanları gözümde canlandırıyordum. Orada tutulduğuma dair en ufak bir kanıtım olmasa da en iyi tahminim buydu. Kaçmış ve büyük bir şans eseri hayatta kalmıştım. Akla yatkın tek teorim buydu.

Yatak odamdan çıkarken aynanın önünde sadece saçlarımı düzeltmeme yetecek kadar bir süre oyalandım. İyice uzayan ve yaz güneşi sayesinde karamel rengi gölgelere bürünen saçlarım, sırtımın yarısına kadar iniyordu. Açık havada olduğum kesindi. Tenimde hafif bir bronzlaşma vardı ve içimden bir ses, bunca zaman bir solaryum merkezinde tutulmadığımı söylüyordu. Yeni makyaj malzemeleri almayı düşündüm ama hemen sonra bu düşünceden vazgeçtim. Yeni bana uyacak yeni bir makyaj istemiyordum. Ben sadece eski ben olmak istiyordum.

Annem ve Hank'le evin girişinde buluştum. Hank'in buz mavisi gözleri, altın rengi teni ve yandan kusursuzca ayrılmış saçlarıyla gerçek boyutlardaki bir Ken bebeğine benzediğini fark ettim. Tek fark Hank'in vücudunun kolayca eğilip bükülebilmesiydi. Bir kavga olması halinde Ken galip gelirdi hiç şüphesiz.

Annem, "Hazır mısın?" diye sordu. O da ince, yünlü pantolonu, bluzu ve ipek şalıyla oldukça şıktı. Ancak asıl dikkatimi çeken üzerinde olmayan şeylerdi. Alyansı yoktu; yüzük parmağının etrafında soluk renkli ince bir çizgi kalmıştı.

Kaba bir tavırla, "Kendi arabamla geleceğim," dedim.

Hank sempatik bir tavırla omzumu sıktı. Ardından bana elinden silkinip kurtulma fırsatı bırakmadan, "Marcie de böyle," dedi. "Artık ehliyeti olduğu için her yere kendi arabasıyla gitmek istiyor." İtiraz etmeyeceğini göstermek ister gibi iki elini havaya kaldırdı. "Annen ve ben seninle orada buluşuruz."

Bir an için Hank'e kendi arabamla gitme isteğimin cüzdanımdaki bir plastik parçasıyla değil, daha çok onun yakınında olmanın midemi ağzıma getirmesiyle ilgili olduğunu söylemeyi düşündüm.

Yüzümü anneme çevirdim. "Benzin için para alabilir miyim? İbre bayağı indi."

Annem, Hank'e *bana yardım et* bakışı atarak, "Aslında," dedi. "Ben bu süreyi hep birlikte konuşarak değerlendireceğimizi ummuştum. Neden bizimle gelmiyorsun? Depoyu doldurman için sana yarın para veririm." Sesi nazikti ama yanlış anlamaya yer bırakmıyordu. Bana seçme şansı vermeyecekti.

Hank bana kusursuz bir düzen ve beyazlıktaki bir gülümsemeyle bakarak, "Uslu bir kız ol ve annenin sözünü dinle," dedi.

"Yemekte konuşacak bol bol vaktimizin olacağından eminim. Kendi arabamla gitmemde büyütülecek bir şey görmüyorum."

"Doğru ama yine de bizimle gelmen gerekecek," dedi annem. "İşe bak ki, hiç nakdim kalmamış. Bugün sana aldığım cep telefonu hiç de ucuz değildi."

"Benzin parasını senin kredi kartınla ödeyemez miyim?" Ama cevabını zaten biliyordum. Vee'nin annesinin aksine, annem kredi

kartını bana asla vermezdi ve ben de "ödünç alacak" ahlaki esnekliğe sahip değildim. Kendi paramı kullanabileceğimi düşündüm ama bir duruş sergilemiştim ve şimdi geri adım atacak değildim. Annem karşı çıkmadan önce hemen ekledim. "Peki ya Hank? Eminim o bana yirmi dolar borç verebilir? Değil mi, Hank?"

Hank başını arkaya atıp güldü ama gözlerinin çevresinde beliren sıkıntı dolu çizgileri gözden kaçırmamıştım. "Blythe, elinde sıkı bir pazarlıkçı var. İçgüdülerim senin tatlı, uysal yapını almadığını söylüyor."

Annem, "Kabalık etme, Nora," dedi. "Şu anda hiç yoktan olay yaratıyorsun. Bir akşamlığına birileriyle aynı arabayı paylaşmak seni öldürmez."

Zihnimi okuyabileceğini umarak Hank'e baktım. *O kadar emin olma.*

"Yola çıksak iyi olur," dedi annem. "Rezervasyonumuz sekizde ve masamızı kaybetmek istemeyiz."

Ben yeni bir itiraza yeltenme fırsatı bulamadan Hank ön kapıyı açtı ve annem ile bana çıkmamızı işaret etti. "Ah, demek yeni araban bu, Nora." Araç yolunun diğer tarafına bakarak, "Volkswagen?" diye sordu. "Bir dahaki sefere benim araba galerime de uğra. Aynı fiyata sana üstü açık bir Celia ayarlayabilirdim."

Annem, "Bir arkadaşının hediyesiydi," diye açıkladı.

Hank bir ıslık koyverdi. "Sağlam bir arkadaşın varmış."

Annem, "Adı Scott Parnell," dedi. "Eski bir aile dostu."

"Scott Parnell." Hank elini ağzının üstünde dolaştırırken, "Bir çağrışım yapıyor ama..." dedi. "Ailesini tanıyor muyum?"

"Annesi Lynn, Deacon Yolu'nda yaşıyor ama Scott yazın kasabadan ayrıldı."

"İlginç," dedi Hank. "Nereye gittiği konusunda bir fikriniz var mı?"

"New Hampshire'da bir yer. Scott'ı tanıyor musun?"

Hank annemin sorusunu başını sallayarak geçiştirdi. Takdir eder gibi bir tavırla, "New Hampshire, taşra," diye mırıldandı. Sesi o kadar pürüzsüzdü ki, daha o anda sinirimi bozmayı başarmıştı.

Aynı derecede sinir bozucu olan bir diğer gerçek, kolaylıkla annemin küçük kardeşi sanılabilecek olmasıydı. Gerçekten ve tam anlamıyla. Yüzünün büyük kısmını kaplayan ince bir sakal vardı ancak görebildiğim yerlerde kusursuz bir cilde ve çok az kırışıklığa sahipti. Annemin eninde sonunda birileriyle çıkmaya başlayacağı –hatta yeniden evlenebileceği– gerçeğine kafa yormuştum ama kocasının seçkin birisi gibi görünmesini isterdim. Hank Millar ise köpekbalığı grisi takım elbisenin altına saklanmış haliyle bir öğrenci kulübünün yeni üyesine benziyordu.

Coppersmith's'e varınca Hank arabasını arkadaki alana park etti. Arabadan inerken yeni cep telefonum çaldı. Çıkmadan önce Vee'ye yeni numaramı mesaj atmıştım ve mesajımı almış gibi görünüyordu.

BEBEK! SİZİN EVDEYİM, NEREDESİN?

Annem ve Hank'e, "İçeride görüşürüz," dedim ve telefonumu sallayarak, "mesaj," diye açıkladım.

Annem bana *elini çabuk tut* diyen karanlık bir bakış attıktan sonra Hank'in koluna girdi ve restoranın kapısına inen merdivenlerde ona eşlik etmesine izin verdi.

Vee'ye cevap yazdım.

TAHMİN ET NEREDEYİM?

İPUCU? diye cevapladı.

HİÇ KİMSEYE SÖYLEMEYECEĞİNE YEMİN ET.

SORMANA GEREK VAR MI?

İstemeye istemeye, @MARCIE'NIN BABASIYLA AKŞAM YEMEĞİ, yazdım.

#?@#$?!&.

ANNEM ONUNLA ÇIKIYOR.

HAİN! ONUNLA EVLENİRSE SEN&MARCIE...

BİRAZ TESELLİ İYİ GELEBİLİRDİ!

Vee, BENİMLE YAZIŞTIĞINI BİLİYOR MU? diye sordu.

HAYIR ONLAR İÇERİDE. COPPERSMITH'S'İN PARK ALANINDAYIM.

PİSLİK HERİF. ANLADIĞIM KADARIYLA APPLEBEE'S[4] İÇİN FAZLA İYİ.

MENÜDEKİ EN PAHALI ŞEYİ ISMARLAYACAĞIM. HER ŞEY YOLUNDA GİDERSE HANK'İN İÇKİSİNİ SURATINA BOŞALTACAĞIM.

HAH, ZAHMET ETME. GELİR SENİ ALIRIM. TAKILMALIYIZ. UZUN ZAMAN OLDU. SENİ GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM.

BU ÇOK İĞRENÇ, diye yazdım. KALMAYA MECBURUM. ANNEM KAVGAYA HAZIR.

BENİ GERİ Mİ ÇEVİRİYORSUN?!

AİLE GÖREVİMİ YERİNE GETİRİYORUM. İDARE ET.

SENİ GÖRMEK İÇİN SABIRSIZLANDIĞIMDAN BAHSETMİŞ MİYDİM?

BEN DE. HARİKASIN, BİLİYORSUN DEĞİL Mİ?

LAF.

---

4 Merkezi Amerika'da bulunan ve dünyanın birçok yerinde iki binden fazla şubesi olan bir restoran zinciri. (ed.)

YARIN ÖĞLE YEMEĞİ @ENZO'NUN BİSTROSU, OK?

ANLAŞTIK.

Telefonu kapayıp park alanını geçtim ve içeri girdim. Işıklar loştu; tuğla duvarlar, kırmızı deriden sıralar ve boynuzlu avizelerle dekor erkeksiydi. Havayı cızırdayan etin kokusu sarmıştı ve barın üstündeki televizyonda günün önemli spor haberleri yayınlanıyordu.

Hostese, "Beraber geldiğim kişiler az önce girdi," dedim. "Rezervasyon Hank Millar adına."

Kız ışık saçan bir gülümsemeyle, "Evet, Hank az önce geldi. Babam onunla golf oynardı, o yüzden onu iyi tanırım. Benim için ikinci bir baba gibidir. Boşanmanın onu yıktığından eminim, bu yüzden onu yeniden birisiyle çıkarken görmek çok güzel," dedi.

Marcie'nin annesinin her yerde arkadaşlarının olduğuna dair sözlerini hatırladım. Bu akşamki buluşma haberinin ne kadar hızlı yayılacağını düşünerek Coppersmith's'in onun radarında olmaması için dua ettim. "Sanırım cevap kime sorduğuna göre değişir," diye mırıldandım.

Hostesin gülümsemesi bir anda soldu. "Ah, ne kadar düşüncesizim. Haklısınız. Eski karısının hemfikir olmayacağından eminim. Hiçbir şey söylememeliydim. Bu taraftan, lütfen."

Söylemeye çalıştığım şeyi anlamamıştı ama umursamadım. Peşinden barı geçip basamaklardan aşağı, yemek salonuna indim. Her iki tuğla duvarda da mafya üyelerinin siyah beyaz fotoğrafları asılıydı. Masaların üstündeki tahtalar eski gemilerin ambar kapaklarından yapılmıştı. Söylentilere göre abanoz zemin, Fransa'daki harap bir şatodan ithal edilmişti ve tarihi ta on altıncı yüzyıla dayanıyordu. Hank'in eski şeyleri sevdiğini zihnime not ettim.

Yaklaştığımı görünce Hank sandalyesinden kalktı. Tam bir centilmen. Onun için planladıklarımı bir bilseydi...

Annem, "Mesaj atan Vee miydi?" diye sordu.

Kendimi bir sandalyeye attım ve Hank'i görüş alanımdan çıkarmak için menüyü havaya kaldırdım. "Evet."

"Nasılmış?"

"İyi."

"Her zamanki Vee yani," diye takıldı.

Onaylayan bir homurtu çıkardım.

"İkiniz bu hafta bir araya gelmelisiniz," dedi annem.

"Sözleştik bile."

Annem kendi menüsünü almak için birkaç saniye bekledi. "Pekâlâ! Her şey harika görünüyor. Karar vermek zor olacak. Sen ne yemeği düşünüyorsun, Nora?"

En pahalısını bulmak için fiyat sütununu taradım.

Hank birden öksürdü ve yanlışlıkla soluk borusundan su yutmuş gibi kravatını gevşetti. Gözleri hayretle irileşmişti. Bakışlarını takip ettim ve Marcie'nin annesiyle birlikte içeri girdiğini gördüm.

Susanna Millar ceketini ön kapının girişindeki askıya astı ve sonra Marcie'yle birlikte hostesin peşinden bizden dört masa ötedeki yerlerine doğru ilerlediler.

Susanna Millar sırtı bize dönük halde oturdu; bizi fark etmediğinden neredeyse emindim.

Öte yandan Marcie buzlu suyunu havaya kaldırırken bir bakış attı. Bardak dudağına birkaç santim kala durdu. Gözleri babasınınkileri taklit ederek şaşkınlıkla irileşti. Bakışları Hank'ten anneme kaydı ve nihayet bende durdu.

Marcie masanın üstünden eğildi ve annesine bir şeyler fısıldadı. Susanna'nın vücudu gerildi.

Yaklaşan felakete dair gergin bir his midemden aşağı kaydı ve ayak parmaklarıma yerleşene kadar da durmadı.

Marcie ani bir hareketle sandalyesini geriye itti. Annesi kolunu tutacak oldu ama Marcie daha hızlıydı. Sert ve kararlı adımlarla bize yaklaştı.

Masamızın kenarında durdu ve, "Demek," dedi, "hep birlikte, küçük, güzel bir yemeğe çıktınız, ha?"

Hank gırtlağını temizledi ve anneme sessiz bir özürle bir kez baktıktan sonra kısa bir an için gözlerini yumdu.

Marcie tuhaf kaçacak kadar neşeli bir sesle, "Dışarıdan bakan birisi olarak görüşümü paylaşabilir miyim?" diye sordu.

Hank sesine uyarıcı bir tını katarak, "Marcie," dedi.

"Artık bekâr olduğuna göre kiminle çıktığına dikkat etmek isteyebilirsin, baba." Bütün bu cesaret gösterisine rağmen Marcie'nin kollarının hafifçe titrediği gözümden kaçmamıştı. Belki sadece öfkedendi ama bana tuhaf bir biçimde korkudan titriyormuş gibi gelmişti.

Hank dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan, "Senden kibarca annenin yanına dönmeni ve yemeğinin tadını çıkarmanı rica ediyorum," dedi. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Yılmaya hiç niyeti olmayan Marcie, "Kulağa biraz haşin gelebilir," diye devam etti. "Ama sonuçta seni ciddi bir baş ağrısından kurtaracak. Bazı kadınlar servet avcısıdır. Seni sadece paran için isterler." Bakışları anneme kilitlenmişti.

Bakışlarımı Marcie'ye diktim, ben bile gözlerimin düşmanlıkla parladığını hissedebiliyordum. Babası araba satıyordu. Belki bu Coldwater'da etkileyici bir kariyerden sayılabilirdi ama Marcie, ailesi soyluymuş ve ayakları takılıp tökezleyecekleri kadar çok vakıf fonları varmış gibi davranıyordu. Annem bir servet avcısı

olsaydı, Hank adında bayağı bir araba satıcısından daha iyisini, çok çok daha iyisini bulabilirdi.

Marcie neşeli ses tonunu gölgeleyen bir tiksinti tınısıyla, "Üstelik onca yer dururken Coopersmith's," diye devam etti. "Belden aşağı bir darbe. Burası bizim restoranımız. Burada doğum günleri kutladık, iş partileri, yıldönümü davetleri verdik. Daha rezil olabilir miydin acaba?"

Hank burun kemerini sıktı.

Annem sakin bir sesle, "Restoranı ben seçtim, Marcie," dedi. "Aileniz için özel bir anlamı olduğunun farkında değildim."

Marcie, "Benimle konuşma!" diye çıkıştı. "Bu babamla benim aramda. Bu konuda söz hakkın varmış gibi davranma."

Sandalyemi iterek ayağa kalktım. "Pekâlâ. Ben tuvalete gidiyorum." Anneme bana katılmasını istediğimi ima eden hızlı bir bakış attım. Bu bizim sorunumuz değildi. Marcie ve babası kavgaya tutuşmak ve bunu herkesin gözü önünde yapmak istiyorlarsa, bu onların tercihiydi. Ben burada oturup kendimi gösteri malzemesi yapmayacaktım.

Marcie beni hazırlıksız yakalayarak, "Ben de seninle geleyim," dedi.

Ben bir sonraki hamlemi hesaplayamadan önce, Marcie koluma girmiş ve beni restorandan dışarı çekmeye başlamıştı bile.

Bizi duyamayacakları bir mesafeye gelince, "Bana bunun ne anlama geldiğini açıklamanda bir sakınca var mı?" diye sordum. Bakışlarımı birbirine geçmiş kollarımıza kaydırmıştım.

Marcie iğneleyici bir sesle, "Bir ateşkes," dedi.

İşler her saniye biraz daha ilginçleşiyordu.

"Ah, bu ne kadar sürecek acaba?"

"Babam annenden ayrılana dek."

Bir homurtu çıkararak, "Bu konuda sana bol şans dilerim," dedim.

Bayanlar tuvaletine sırayla girebilmemiz için kolumu bıraktı. Kapı arkamızdan kapanınca, yalnız olduğumuzdan emin olmak için tek tek bütün kabinleri kontrol etti. "Umurunda değilmiş gibi davranma," dedi. "Seni onlarla otururken gördüm. İçin dışına çıkana dek kusacakmış gibi görünüyordun."

"Yani?"

"Yani ortak bir noktamız var."

Güldüm ama gülüşüm duygusuz ve mizahtan yoksundu.

"Benimle aynı tarafta olmaktan korkuyor musun yoksa?"

"Temkinli demek daha doğru sanırım. Sırtımdan bıçaklanmaktan pek keyif almam."

"Seni sırtından bıçaklamam." Bileğini sabırsız bir hareketle büktü. "Bu kadar ciddi bir konuda asla."

"Kendime not: Marcie sadece önemsiz konularda arkadan bıçaklar."

Marcie lavabonun kenarına tünedi. Şimdi benden bir kafa boyu uzundu ve bana tepeden bakıyordu. "Hiçbir şey hatırlayamadığın doğru mu? Yani hafıza kaybı olayı gerçek mi?"

Sükûnetini koru. "Beni buraya ailelerimizden bahsetmeye mi çağırdın, yoksa benimle gerçekten o kadar ilgili misin?"

Alnında düşünce çizgileri belirdi. "Aramızda bir şey geçmiş olsa... hatırlamazdın, değil mi? Yani hiç olmamış gibi olurdu. En azından senin zihninde." Beni dikkatle süzüyordu; cevabımı merak ettiği belliydi.

Gözlerimi devirdim. Her geçen saniye biraz daha sinirleniyordum. "Ağzındaki baklayı çıkar. Aramızda ne geçti?"

"Burada tamamen bir varsayımdan bahsediyorum."

Buna bir saniye bile inanmamıştım. Büyük olasılıkla ben ortadan kaybolmadan önce Marcie beni fena halde aşağılamıştı ama şimdi işbirliğime ihtiyaç duyduğu için unuttuğumdan emin olmak istiyordu. Her ne yaptıysa, hatırlamadığıma neredeyse seviniyordum. Şu anda aklımda, Marcie'nin en son saldırgan darbesinden daha önemli sorunlar vardı.

Marcie tam olarak gülümseme ya da kaş çatma denemeyecek bir ifadeyle, "Demek doğru," dedi. "Gerçekten hatırlayamıyorsun."

Ağzımı açtım ama bir cevabım yoktu. Yalan söylemem ve suçüstü yakalanmam, güvensizliklerim konusunda Marcie'ye dürüst ve açık olmamdan daha fazla fikir verecekti.

"Babam son beş aya dair hiçbir şey hatırlamadığını söyledi. Hafıza kaybın neden o kadar geriye uzanıyor? Neden sadece kaçırıldığın zamandan başlamıyor?"

Hoşgörüm sınıra dayanmıştı. Herhangi birisiyle tartışacaksam bile Marcie o listede yoktu, nokta. "Buna vaktim yok. Masaya dönüyorum."

"Ben sadece bilgi edinmeye çalışıyorum."

Konuyu kapamak için, "Üzerine vazife olmadığı hiç aklına geldi mi?" dedim.

"Yani bana Patch'i hatırlamadığını mı söylüyorsun?" deyiverdi.

Patch.

İsim Marcie'nin dudaklarından döküldüğü anda aynı uğursuz siyah renk, görüşümü kaplayıverdi. Geldiği kadar hızlı kaybolup gitti ama geride bir etki bırakmıştı. Sıcak ve açıklanamaz bir his. Surata inen beklenmedik bir tokat gibi. Bir an için nefes alma yeteneğimi kaybettim. Batma hissi iliklerime kadar işledi. Bu adı *biliyordum*. Onda bir şeyler vardı.

Ağır ağır ona dönerken, "Ne dedin sen?" diye sordum.

"Beni duydun." Gözleri beni süzüyordu. "Patch."

Çabaladım ama şaşkınlığın ve belirsizliğin neden olduğu kızarmanın yüzüme yansımasına mani olamadım. Marcie beni böyle çıplak ve savunmasız yakalamanın ona vereceğini tahmin ettiğimden daha az bir memnuniyetle, "Bak sen," dedi.

Çıkıp gitmem gerektiğini biliyordum ancak kolay kolay ele geçmeyecek bu bir anlık anımsama olduğum yerde kalmama neden oldu. Belki Marcie'yle konuşmayı sürdürürsem geri gelirdi. Belki bu defa bir anlam çıkarmama izin verecek kadar uzun bir süre benimle kalırdı. "Orada durup bana 'bak sen' demeye devam edeceksin misin yoksa bana bir ucu verecek misin?"

Girizgâha gerek görmeden, "Patch bu yaz başında sana bir şey verdi," dedi. "Bana ait olan bir şey."

Sonunda, "Patch de kim?" demeyi başardım. Soru kulağa gereksiz geliyordu ama Marcie'ye arayı daha ben ayak uyduramadan –en azından elimden geldiğince– açma fırsatı vermeyecektim. Beş ay ara, kısa bir tuvalet ziyaretinde kapanamayacak kadar uzun bir süreydi.

"Çıktığım bir çocuk. Yaz kaçamağı."

İçimde, kıskançlığa ürkütücü derecede yakın olan güçlü bir kıpırdanma daha oldu ancak bu hissi derhal uzaklaştırdım. Marcie ve ben asla aynı çocukla ilgilenmezdik. Onun değer verdiği özellikler –sığlık, aptallık ve bencillik gibi– benim ilgimi çekmezdi.

"Bana ne verdi?" Çok şey kaçırdığımı biliyordum ama Marcie'nin erkek arkadaşının bana bir şey vermesi ihtimali, bu durumu *bir hayli* ileri götürüyordu. Marcie ve benim ortak arkadaşımız yoktu. Aynı kulüplerle alakamız da. Ders dışı aktivitelerimizin hiçbiri örtüşmezdi. Kısacası tek bir ortak noktamız dahi yoktu.

"Bir kolye."

Bir kez olsun savunmaya geçmek zorunda olmamanın tadını çıkararak ona altın madalyalık bir sırıtışla baktım. "Ama Marcie, başka bir kıza mücevher vermenin, erkek arkadaşının seni aldattığının bir işareti olduğuna yemin edebilirim."

Marcie kafasını arkaya atıp öyle ikna edici bir kahkaha attı ki biraz önceki huzursuzluğun mideme yeniden çöreklendiğini hissettim. "Her şeyden bu kadar habersiz olman komik mi yoksa üzücü mü, karar vermekte zorlanıyorum."

Can sıkıntımı ve sabırsızlığımı gösterme amacıyla kollarımı göğsümde kavuşturdum ama işin aslı içim buz kesmişti. Sıcaklıkla en ufak bir alakası olmayan bir soğukluk. Bundan asla kaçamayacaktım. Marcie'yle karşılaşmamın sadece bir başlangıç olduğuna, beni bekleyen şeylerin bir ön izlemesi olduğuna dair hızlı ve berbat bir hisse kapıldım. "Bende kolye falan yok."

"Olmadığını *sanıyorsun* çünkü hatırlamıyorsun. Ama sende. Büyük olasılıkla şu anda mücevher kutundadır. Patch'e bana iade edeceğine dair söz vermiştin." Bana bir kâğıt parçası uzattı. "Numaram. Kolyeyi bulunca beni ara."

Kâğıdı aldım ama yemi o kadar kolay yutmaya niyetim yoktu. "Kolyeyi sana neden kendisi vermedi?"

"İkimiz de Patch'le arkadaştık." Derin bir şüphecilik taşıyan bakışım karşısında, "Her şeyin bir zamanı var, öyle değil mi?" diye ekledi.

Son noktayı koyan bir sesle, "Kolye bende değil," dedim.

"Sende ve geri istiyorum."

Daha ısrarcı olabilir miydi acaba? "Bu hafta sonu vaktim olunca etrafa bakınırım."

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur."

"Teklifim bu, ister kabul et ister etme."

Kollarını havada savurdu. "Neden bu kadar sinirsin?"

Hoşnut –ve kendime göre hareket çekme şeklim olan– gülümsememi korudum. "Son beş ayı hatırlamıyor olabilirim ama öncesindeki on altı sene, gayet net. Buna birbirimizi tanıdığımız on bir sene de dâhil."

"Yani bütün mesele garezin. Ne kadar olgunca."

"Bu bir prensip meselesi. Sana güvenmiyorum. Çünkü hiçbir zaman sana güvenmem için bir neden sunmadın. Sana güvenmemi istiyorsan, bunu yapmam için bir neden göstermen gerekecek."

"Tam bir aptalsın. Hatırlamaya *çalış*. Patch'in yaptığı iyi bir şey varsa, o da bizi bir araya getirmekti. Yaz partime geldiğini biliyor muydun? Çevrene bir sor. Oradaydın. Arkadaşım olarak. Patch farklı bir yönünü görmemi sağlamıştı."

"Partilerinden birine mi geldim?" Birden şüphelenmiştim. Ama neden yalan söyleyecekti ki? Haklıydı. Çevremdekilere sorabilirdim. Gerçeğin ispatlanması bu kadar kolayken böyle bir iddiada bulunmak aptallık olurdu.

Aklımdan geçenleri okumuş olsa gerekti ki, "Benim sözüme bakma," dedi. "Gerçekten. Milleti ara ve sor." Ardından çantasının askısını omzundan yukarı itti ve kıvırtarak tuvaletten çıktı.

Sükûnetimi geri kazanmak için birkaç saniye geride kaldım. Kafamın içinde zıplayan, şaşırtıcı ve can sıkıcı bir düşünce vardı. Marcie'nin gerçeği söylüyor olması mümkün müydü? Erkek arkadaşı –Patch?– aramızdaki yıllanmış buz kütlesinde bir çatlak açıp bizi bir araya mı getirmişti? Fikir neredeyse gülünçtü. Zihnimde *gözümle görsem inanmam* deyişi dans ediyordu. Her şey bir yana, beni Marcie'nin karşısında dezavantajlı duruma düşürdüğü için hasarlı hafızamdan her zamankinden daha çok nefret ediyordum.

Ve eğer Patch hem Marcie'nin yaz aşkı hem de ortak arkadaşımızsa şimdi neredeydi?

Tuvaletten çıktığımda Marcie ve annesi ortalıkta yoklardı. Başka bir masaya alındıklarını ya da mekânı büsbütün terk ederek Hank'e bir mesaj gönderdiklerini düşündüm. Her iki ihtimalin de benim için sakıncası yoktu.

Masamız görüş alanıma girince adımlarım yavaşladı. Annem ve Hank masanın üstünden el ele tutuşmuşlardı ve fazlasıyla mahrem bir şekilde birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Hank annemin çıkmış bir suç tutamını kulağının arkasına itmek için uzandı. Annemin yanakları zevkle pembeleşti.

Farkında bile olmadan geri çekildim. Kusacaktım. Çok büyük bir klişeydi ama acı verecek kadar doğruydu. Hank'in şarabını kafasından aşağı boca etme hayali buraya kadardı. Epik özelliklere sahip bir diva kimliğine bürünme planı buraya kadardı.

Yön değiştirerek ön kapıya koştum. Hostesten, anneme beni alması için Vee'yi aradığım mesajını iletmesini rica ettim ve telaşla geceye karıştım.

Birkaç derin nefes aldım. Kan basıncım normale dönmüştü, artık çift görmüyordum. Batıda ufuk biraz önceki günbatımının ışığını yansıtmaya devam etse de başımın üstünde tek tük yıldızlar parlıyordu. Hava, üzerime bir şey almış olmayı dileyeceğim serinlikteydi ama dışarı çıkma telaşımda kot ceketimi sandalyemin arkasına asılı bırakmıştım. Ceketi almak için dönecek değildim. Cep telefonumu almak için dönmek daha cazip bir düşünceydi ama son üç ay boyunca cep telefonum olmadan hayatta kalabildiğime göre, bir gece daha idare edebileceğimden emindim.

Bir iki blok ötede bir 7-Eleven vardı ve gece tek başıma dışarıda olmamın iyi bir fikir olmadığını değerlendirirken, bir yandan da hayatımın geri kalanını korkuyla saklanarak geçiremeye-

ceğimi biliyordum. Eğer köpekbalığı saldırısı mağdurları tekrar okyanusa girebiliyorlarsa, ben de tek başıma bir iki blok yürümeyi başarabilirdim herhalde. Şehrin güvenli ve iyi aydınlatılmış bir bölümündeydim. Kendimi korkumu aşmaya zorlamak isteseydim daha iyi bir yer seçemezdim.

Altı blok sonra, kapı şıngırtısı eşliğinde 7-Eleven'dan içeri girdim. Kendi düşüncelerime öylesine dalmıştım ki bir şeylerin yolunda olmadığını anlamam birkaç saniyemi aldı. Dükkân ürkütücü denecek kadar sessizdi. Ama yalnız olmadığımı biliyordum; park alanını geçerken vitrin camından birkaç kafa görmüştüm. Görebildiğim kadarıyla dört adam vardı. Ancak hepsi ortadan kaybolmuştu, hem de son hızla. Kasa bile boş kalmıştı. Daha önce kasanın böyle başıboş bırakıldığı bir markete girdiğimi *hiç* hatırlamıyordum. Soyulmaya davetiye çıkarıyordu sanki. Özellikle de hava kararduktan sonra.

"Merhaba?" diye seslendim. Fig Newtons'dan[5] Dramamine'e[6] kadar her şeyi barındıran koridorlardan aşağı bakınarak marketin vitrini boyunca ilerledim. "Kimse var mı? Telefon için para bozdurmam gerek."

Arka taraftaki holden boğuk bir ses geldi. Holün ışıkları sönüktü; büyük olasılıkla tuvaletlere açılıyordu. Sesi tekrar duyabilmek için kulak kesildim. Yakın zamanda birçok yanlış alarm verdiğim için bunun yeni bir halüsinasyonun başlangıcı olmasından korkuyordum.

Sonra ikinci bir ses duydum. Kapanan bir kapının hafif gıcırtısı. Bu sesin gerçek olduğundan oldukça emindim, bu da birisinin orada gözlerden uzak bir şekilde saklandığı anlamına geliyordu. Midem kaygıyla kasılınca aceleyle dışarı çıktım.

5 İçi incir ezmesiyle dolu bir bisküvi markası (ç.n.)
6 Bir tür bulantı ilacı. (ç.n.)

Binanın köşesini dönünce ankesörlü bir telefon gördüm ve hemen 911'i tuşladım. Bir el omzumun üstünden uzanıp hattı kesmeden önce telefon sadece bir kez çalmıştı.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

8

Hızla arkama döndüm.

Benden en az on beş santim uzun ve yirmi kilo daha ağırdı. Park alanının ışıklarının bulunduğum yere ulaşmak konusunda iyi iş çıkardığı söylenemezdi ama zihnimde teşhis için gerekecek özelliklerin hızlı bir listesini çıkardım. Jöleyle iğne gibi havaya dikilmiş kızıl-sarı saçlar, solgun mavi gözler, her iki kulakta tek taş küpeler, boyunda köpekbalığı dişinden bir kolye. Yüzünün alt kısmı hafifçe akneliydi. Ateş kusan bir ejderha dövmesinin süslediği kaslı kolunu açıkta bırakan kolsuz, siyah bir tişört giyiyordu.

Dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. Bana cep telefonunu uzattı ve tek kolunu ankesörlü telefona yaslayarak özel alanıma doğru eğildi. Gülümsemesi biraz fazla şeker ve fazla üstünlük taslayan cinstendi. "Hoş bir kızın parasını telefona harcadığını görmekten nefret ederim."

Cevap vermediğimi görünce kaşlarını hafifçe çattı. "Tabii eğer *ücretsiz* arama yapmadıysan." Derin düşünceler içerisinde yana-

ğını kaşıdı. "Ama ankesörlü bir telefondan ücretsiz olarak ancak polisi arayabilirsin." Sesindeki her tür meleksi tını kaybolmuştu.

Yutkundum. "İçeride, ön kasada kimse yoktu. Bir sorun olduğunu düşündüm." Artık bir sorun olduğunu *biliyordum*. Polisi aramamın umurunda olmasının tek nedeni, onları buradan uzak, çok uzak tutmanın işine gelmesi olabilirdi. *O halde bir soygun mu?*

"Dur da işini kolaylaştırayım," derken iyice eğildi, yüzünü yüzüme yaklaştırıp beş yaşındaymışım ve net talimatlara ihtiyacım varmış gibi, "arabana bin ve sürmeye devam et," dedi.

Oraya yürüyerek geldiğimin farkında olmadığı kafama dank etmişti. Ancak binanın diğer köşesinden gelen ayak sürüme seslerini duyunca, bu düşüncemin bir önemi kalmadı. Savrulan bir dizi küfrün ardından bir acı homurtusu duyuldu.

Seçeneklerimi düşündüm. Köpekbalığı Dişli Kolye'nin tavsiyesine uyabilir ve oradan hızla ayrılıp hiç gelmemişim gibi yapabilirdim. Ya da yolun aşağısındaki benzin istasyonuna koşup polisi arayabilirdim. Ama çok geç olabilirdi. Dükkânı soyuyorlardı, Köpekbalığı Dişli Kolye ve arkadaşları oyalanmazlardı. Tek alternatifim, olduğum yerde kalmak ve soyguna engel olmak için çok cesur ya da çok aptalca bir girişimde bulunmaktı.

Binanın arka tarafını işaret ederek masum bir sesle, "Orada neler oluyor?" diye sordum.

İpek gibi pürüzsüz bir sesle, "Etrafına bir bak," dedi. "Bomboş. Burada olduğunu kimse bilmiyor. Burada olduğunu kimse hatırlamayacak. Şimdi uslu bir kız ol, arabana bin ve yola devam et."

"Ben..."

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Bir daha söylemeyeceğim." Sesi nazik, hatta işveliydi. Ama gözleri buzdan farksızdı.

Aklıma gelen ilk bahaneyi kullanarak, "Anahtarlarımı içeride, tezgâhın üstünde bıraktım," dedim. "İçeri ilk girdiğimde."

Beni kolumdan tuttu ve hızla çekerek köşeyi döndürdü. Adımları benimkilerin iki katı uzunluğundaydı, ona yetişebilmek için kendimi neredeyse koşarken buldum. Bütün bu süre boyunca içimden kendimi paylıyor ve yalan söylediğimi fark ettiği zaman öne sürecek bir bahane bulması için yaratıcılığıma talimat veriyordum. Nasıl tepki vereceğini bilmiyordum ama aşağı yukarı bir fikrim vardı ve bu fikir, midemin altüst olmasına neden oluyordu.

Biz içeri girerken kapının zili yine şıngırdadı. Beni zorla kasaya sürükledi ve belli ki kaybolan anahtarlıklarımı bulmak için bir dudak parlatıcısı kutusu ile plastik bir anahtarlık kutusunu yerinden oynattı. Yandaki kasaya geçip telaşlı avını sürdürdü. Aniden durdu. Bakışları yavaşça bana kaydı. "Anahtarlarının gerçekte nerede olduğunu bana söylemek ister misin?"

Sokağa ondan önce varıp varamayacağımı düşündüm. En çok ihtiyaç duyduğum anda bir arabanın oradan geçmesi olasılığı neydi? Ve neden, ah Tanrım, neden Coppersmith's'ten ceketimi ve cep telefonumu almadan çıkmıştım ki?

"Adın ne?" diye sordu.

"Marcie," diye yalan söyledim.

Buklelerimden birini kulağımın arkasına iterken, "Sana bir şey söyleyeyim mi, Marcie?" dedi. Bir adım geri çekilmeye yeltendim ama uyarı amaçlı olarak kulağımı çekti. Bu yüzden tırnağının ucu kulağımın kıvrımında ve sonra da çenemden aşağı kayarken dokunuşuna katlanarak olduğum yerde durdum. Çenemi kaldırdı ve beni neredeyse şeffaf sayılabilecek kadar açık renkli olan gözlerine bakmaya zorladı. "Kimse Gabe'e yalan söylemez. Gabe, bir kıza tabanları yağlamasını söylüyorsa, o kız tabanları yağlasa iyi eder. Aksi takdirde Gabe sinirlenir. Ve bu kötü bir şey

çünkü Gabe kolayca öfkelenir. Aslında 'kolayca' cömert bir ifade şekli. Beni anlayabiliyor musun?"

Kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsetmesini ürkütücü bulmuştum ama bunu meseleye dönüştürmek gibi bir niyetim yoktu. İçgüdülerim Gabe'in düzeltilmekten hoşlanmadığını söylüyordu. Ya da sorgulanmaktan. "Özür dilerim." Saygısızlık ifadesi olarak algılamasından çekindiğim için yüzümü çevirmeye cesaret edemiyordum.

Sahte bir kadifemsi sesle, "Şimdi gitmeni istiyorum," dedi.

Başımı sallayarak geri çekildim. Kapıyı dirseğimle açınca dükkânın içerisi serin havayla doldu.

Dışarı çıktığım anda Gabe camın arkasından seslendi. "On." Yüzünde delilere yakışacak bir gülümsemeyle tezgâha yaslanmıştı.

Bu kelimeyi neden söylediğini anlamamıştım ama geri geri –bu kez daha hızlı– uzaklaşmayı sürdürürken ifademi bozmadım.

"Dokuz," diye seslendi.

İşte o zaman ondan geriye saydığını anladım.

Tezgâhtan doğrulup tembel adımlarla kapıya yaklaşırken, "Sekiz," dedi.

Avuçlarını cama yasladı ve parmağıyla görünmez bir kalp çizdi. "Yedi."

Dönüp koştum.

Ana yola bir araba yaklaştığını duydum ve işte o zaman bağırıp kollarımı sallamaya başladım.

Ama hâlâ çok uzaktım ve araba hızla geçip gitmiş, motorundan çıkan duman köşede kaybolmuştu bile.

Yola ulaşınca önce sağa, sonra sola baktım. Ve telaşla Coppersmith's'e dönmeye karar verdim.

Gabe'in arkamdan seslendiğini duydum. "Hazır ol ya da olma, işte geliyorum."

Babetlerimin kaldırımda çıkardığı sevimsiz tıkırtıyı dinlerken kollarımı daha hızlı sallamaya başladım. Omzumun üstünden bakıp ne kadar geride olduğunu görmek istiyordum ancak kendimi dikkatimi biraz ötedeki dönemece vermeye zorladım. Gabe'le arama olabildiğince uzun bir mesafe koymaya çabalıyordum. Birazdan bir araba gelecekti. *Gelmek zorundaydı.*

"En fazla bu kadar mı hızlı gidebiliyorsun?" Gabe altı metreden daha geride olamazdı. Daha kötüsü, sesi hiç de yorgun gelmiyordu. Kendini zorlamadığına dair dehşet verici bir düşünceyle doldum. Bu kedi fare oyunundan zevk alıyordu ve ben her adımda biraz daha yorulurken, o gittikçe heyecanlanıyordu.

"Hiç durma," diye şakıdı. "Ama sakın kendini yorma. Seni yakaladığım zaman karşı koyamazsan işin eğlencesi kalmaz. *Oynamak* istiyorum."

Uzaktan, yaklaşan bir motorun homurtusunu duydum. Farlar görüş alanıma girince yolun ortasına gidip kollarımı çılgınlar gibi sallamaya başladım. Gabe bir görgü tanığının gözü önünde canımı yakamazdı. Yoksa yakar mıydı?

Bir kamyonet olduğunu anladığım ve gittikçe yaklaşan şeye el etmeyi sürdürerek bağırdım. "Dur!"

Sürücü yanımda durup penceresini açtı. Pazen gömlekli, orta yaşlı bir adamdı ve fena halde balık kokuyordu.

"Sorun ne?" Bakışları omzumun üstünden arkama, Gabe'in varlığını havadaki soğuk bir esinti gibi hissettiğim tarafa kaydı.

Gabe kolunu omzuma atarken, "Sadece saklambaç oynuyorduk," dedi.

Omzumu silkeleyip ondan kurtuldum. "Bu adamı daha önce hiç görmedim," dedim. "Beni 7-Eleven'da tehdit etti. Sanırım o ve arkadaşları marketi soymaya çalışıyorlar. İçeri girdiğimde market boştu ve arka tarafta bir boğuşma sesi duydum. Polisi aramamız gerek."

Adama cep telefonu olup olmadığını sormak için duraksadım, beni yok sayarak başını önüne çevirdiğini görünce afalladım. Camını çevirerek yükseltti ve kendini aracın içine kilitledi.

Penceresine vurarak, "Bana yardım etmelisiniz!" diye haykırdım. Ancak adamın ileri sabitlenen bakışlarında en ufak bir tereddüt olmadı. Tenimde buz gibi bir ürperti dans etmeye başlamıştı. *Adam yardım etmeyecekti. Beni Gabe'in yanında, dışarıda bırakacaktı.*

Gabe taklidimi yaparak sevimsiz bir tavırla cama vurdu. Tiz bir sesle, "Yardım edin!" diye bağırdı. "O ve arkadaşları 7-Eleven'ı soyuyorlar. Ah, bayım, onları durdurmama yardım etmelisiniz." Lafını bitirince, kendi kahkahasında boğularak başını arkaya attı.

Kamyondaki adam neredeyse bir robot gibi dönüp bize baktı. Bakışları hafifçe şaşılaşmıştı ve gözünü kırpmıyordu.

Kamyonun kapı kolunu çekiştirerek, "Senin derdin ne?" diye sordum. Cama bir kez daha vurdum. "Polisi ara!"

Adam gaza bastı. Kamyonet yavaş yavaş hızlandı ve ben kapıyı açabileceğim umuduna tutunmaya devam ederek yanında koşmaya başladım. Adam aniden gaza asıldı ve ben yola yuvarlandım.

Hızla Gabe'e döndüm. "Ona ne yaptın?"

Bunu.

Bu kelimenin hayalî bir varlık gibi zihnimin içinde yankılandığını duyunca ürktüm. Gabe'in gözleri simsiyah deliklere dönüşmüştü. Önce başındaki, sonra da tüm vücudundaki kıllar gözle

görünür biçimde uzamaya başladı. Kollarından parmak uçlarına kadar her yerinden tutam tutam tüyler fışkırıyordu. Ta ki sonunda tüm bedeni bir tür kürkle kaplanana dek. Keçeleşmiş, pis kokulu bir kürk. Arka bacaklarının üstünde sallanarak ve bana tepeden bakabileceği kadar uzayarak üzerime doğru yürüdü. Kolunu hızla öne uzatınca bir an için pençesini gördüm. Ardından dört ayağının üstüne indi, ıslak siyah burnunu yüzüme dayayıp öfkeli ve yankılanan bir sesle kükredi. Bir boz ayıya dönüşmüştü.

Korku içinde geriye doğru tökezleyip yere düştüm. El yordamıyla bir taş parçası arayarak geri geri kaçtım. Yakaladığım taşı ayıya fırlattım. Omzuna çarpıp yana sekti. Bir taş daha kaptım ve bu kez kafasına nişan aldım. Taş parçası burnuna doğru uçtu ve ayı ağzından tükürükler saçarak kafasını çevirdi. Bir kez daha kükredi ve kaçamayacağım bir hızla üstüme geldi.

Pençesini kullanarak beni kaldırıma yasladı. O kadar sert bastırıyordu ki kaburgalarım acıyla haykırdı.

"*Dur*!"Pençesini itmeye çalıştım ama çok güçlüydü. Beni duyabileceğinden emin değildim. Ya da anlayabileceğinden. Ayının içinde Gabe'den bir parça kalıp kalmadığını bilmiyordum. Hayatım boyunca hiç böyle, açıklanamayacak kadar dehşet verici bir şeye şahit olmamıştım.

Rüzgâr esti ve saçlarımı yüzüme savurdu. Buklelerimin arasından rüzgârın, ayının tüylerini havalandırmasını izledim. Kısa tutamları geceye karıştı. Yeniden baktığımda, üzerime eğilen Gabe'di. Sadist sırıtışı, *sen benim kuklamsın*, der gibiydi. *Ve bunu sakın unutma.*

Hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değildim; ayı mı, yoksa Gabe mi?

Beni tutup çekerken, "Kalk bakalım," dedi.

Beni 7-Eleven'ın ışıkları görüş alanıma girene dek sokak boyunca çekiştirdi. Zihnim bulanıyordu. Yoksa beni hipnotize mi etmişti? Kendini bir ayıya dönüştürdüğüne mi inandırmıştı? Başka açıklaması var mıydı? Buradan uzaklaşıp yardım istemem gerektiğini biliyordum ama henüz bunu nasıl yapacağımı çözememiştim.

Binanın köşesinden, diğerlerinin bir araya gelmiş oldukları ara sokağa saptık.

İkisi, tıpkı Gabe gibi sokak kıyafetleri içindeydi. Üçüncünün üstünde cebine 7-Eleven ve B.J. harfleri işlenmiş mavi bir polo tişört vardı.

B.J. dizlerinin üstündeydi, kaburgalarını tutarak inliyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı ve ağzının kenarından tükürük sızıyordu. Gabe'in arkadaşlarından biri –üzerine fazla büyük bir kapüşonlu mont giymişti– elinde, havaya kaldırılmış ve tahminen yeniden indirilmeye hazır bir lastik levyesiyle B.J.'in başında dikiliyordu.

Ağzım kurudu, sanki bacaklarım saman çöpünden yapılmıştı. Gözlerimi B.J.'in tişörtünün orta kısmından süzülen koyu kırmızı lekeden ayıramıyordum.

Donakalmış halde, "Canını yakıyorsunuz," dedim.

Gabe elini lastik levyesine uzatınca demir derhal ona verildi.

Gabe yapmacık bir samimiyetle, "Bundan mı bahsediyorsun?" dedi

Demiri B.J.'in sırtının ortasına indirdi ve korkunç bir çatırtı duydum. B.J. bir çığlık attı, yana devrildi ve acıyla kıvranmaya başladı.

Gabe, kollarını bir beyzbol sopasını tutar gibi kaldırarak demiri omuzlarından arkaya uzattı. "Sayı!" diye haykırdı.

Diğer ikisi güldü. Bense kusma isteğiyle sersemlemiştim.

"Parayı alın bitsin!" derken sesim bir haykırışa dönüşmüştü. Bir soygun olduğu ortadaydı ama adamlar işi birkaç adım öteye taşıyorlardı. "Vurmaya devam ederseniz onu öldürürsünüz."

Grupta, benim bilmediğim bir şey biliyorlarmış gibi bir kıkırtı dolaştı.

"Onu öldürmek mi? Pek olası değil," dedi Gabe.

"Şimdiden ağır kanaması var!"

Gabe umursamaz bir tavırla omzunu kaldırdı. İşte o zaman sadece acımasız değil, aynı zamanda deli olduğunu da anladım. "İyileşir."

"Kısa sürede hastaneye ulaşamazsa iyileşemez."

Gabe ayakkabısıyla alnını arka girişin önündeki beton zemine dayamış olan B.J.'i dürttü. B.J.'in tüm bedeni titriyordu, ona bakarken şoka girmek üzere olduğunu düşündüm.

Gabe, B.J.'e doğru bağırdı. "Onu duydun mu? Hastaneye gitmen gerek. Seni kendi ellerimle götürüp acilin önüne atacağım. Ama önce söylemen gerek. Yemin etmelisin."

B.J. büyük bir çaba harcayarak kafasını kaldırdı ve Gabe'e şaşırtıcı bir bakış attı. Ağzını açtı, bir an gerçekten hepsinin ondan istedikleri şeyi söyleyeceğini sandım ancak B.J. Gabe'in bacağına denk gelecek şekilde tükürdü. "Beni öldüremezsiniz," diye tısladı ama dişleri birbirine vuruyordu ve beyazlarını ortaya çıkaracak şekilde dönmüş gözleri, bayılmasına ramak kaldığının işaretiydi. "Kara... El... söyledi."

"Yanlış cevap." Gabe, demir çubuğu bir baton gibi havaya attı ve yakaladı. Numarasını tamamlayınca vahşi bir yay çizerek hızla indirdi. Levye B.J.'in belkemiğine indi ve onun bir sopa gibi dümdüz olacak şekilde sıçramasına ve insanın tüylerini diken diken edecek bir uluma koyvermesine neden oldu.

Dehşetten donakalmış halde ellerimi ağzıma kapadım. Hem karşımdaki korkunç görüntünün hem de zihnimin içinde çığlıklar atan kelimenin neden olduğu dehşetten. Sanki kelime bilinçaltımın derinliklerinde zincirlerinden boşanmış ve hızla başıma inmişti.

Nefilim.

Kelime bana hiçbir anlam ifade etmese de, *B.J.'in olduğu şey bu,* diye düşündüm. *Ve onu bağlılık yemini etmeye zorlamaya çalışıyorlar.*

Bu ürkütücü bir keşifti, çünkü bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bunu nereden çıkarıyordum? Daha önce hiç böyle bir şey görmemişken, olup bitenleri nasıl anlayabilirdim ki?

Konu hakkında daha fazla düşünemeyecek haldeyken, farlarının ışığı hepimizin taş kesilmesine neden olan beyaz bir cip binanın köşesinden döndü. Gabe demir çubuğu usulca indirdi ve bacağının arkasına sakladı. Direksiyondaki kişi her kimse, geldiği gibi uzaklaşıp polis çağırması için dua ediyordum. Eğer daha fazla yaklaşacak olursa, şey, Gabe'in insanları yardım etmemeye ikna etmek için neler yapabildiğini görmüştüm.

Zihnimde, Gabe ve diğerlerinin dikkatleri dağılmışken B.J.'i oradan nasıl uzaklaştırabileceğime dair planlar kurarken adamlardan biri –gri montlu olan– Gabe'e, "Sence Nefiller mi?" diye sordu.

Nefil. O kelime. Bir kez daha. Bu kez yüksek sesle.

Bu kelime beni rahatlatmak yerine, dehşetimi biraz daha artırmıştı. Bu kelimeyi biliyordum ve görünüşe bakılırsa, Gabe ve arkadaşları da biliyorlardı. Nasıl olur da böyle ortak bir bilgiye sahip olabilirdik? Nasıl olur da *herhangi* bir ortak noktamız olurdu?

Gabe başını salladı. "Bir arabadan fazlasını getirirlerdi. Kara El karşımıza yirmiden az adamla çıkmazdı."

"O zaman polis olabilir mi? Amblemsiz bir araç olabilir. Onları yanlış yere saptıklarına ikna etmeye gidebilirim."

Söyleyiş şekli, aralarında güçlü hipnoz becerisine sahip tek kişinin Gabe'in olmadığını düşünmeme neden oldu. Belki diğer iki arkadaşı da onun gibiydi.

Gri montlu adam öne doğru atıldı ama Gabe kolunu uzattı ve onu göğsünden yakalayıp durdurdu. "Bekle."

Cip, çakıl taşlı zemini tekerleklerinin altında ezerek iyice yaklaştı. Bacaklarımda adrenalin dolaşıyordu. Kavga çıkması halinde Gabe ve diğerleri kendilerini, ben B.J.'i koltuk altlarından yakalayıp sokak arasından dışarı sürükleyebileceğim kadar kaptırabilirlerdi. Bu oldukça düşük bir olasılıktı ama olasılıktı işte.

Gabe aniden bir kahkaha koyverdi. Dişleri parlayarak arkadaşının sırtına vurdu.

"Vay vay vay. Çocuklar bakın, sonunda partiye kim gelmiş?"

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

9

Beyaz cip durdu ve motor sustu. Sürücü kapısı açıldı ve puslu karanlıkta araçtan birisi indi. Bir erkek. Uzun boylu. Dökümlü bir kot pantolon ve dirseklere kadar sıvanmış, lacivert-beyaz bir beyzbol tişörtü. Yüzü bir beyzbol şapkasının siperliğinin altına gizlenmişti ama çenesinin güçlü hatları ile ağzının biçimini görebiliyordum ve bu görüntü beni elektrik çarpmış gibi sarstı. Zihnimin gerisinde çakan siyahlık o kadar yoğundu ki, görüşümü birkaç saniye boyunca lekeledi.

Gabe, "Sonunda bize katılmaya mı karar verdin?" diye seslendi.

Yeni gelen cevap vermedi.

Gabe ayağının ucuyla yerde tortop halde yatan B.J.'i dürterek, "Buradaki direniyor," dedi. "Bağlılık yemini etmek istemiyor. Benim için fazla iyi olduğunu düşünüyor. Üstelik melez bir ırktan gelme."

Gabe ve iki arkadaşı kahkahalara boğuldular ama beyaz cipten inen adam espriyi anladıysa bile belli etmedi. Ellerini ceplerine soktu ve bizi sessizlik içinde süzdü. Bakışının üzerimde bi-

raz fazla uzun süre durduğunu düşündüm ama o kadar gergindim ki gerçekte orada olmayan şeyleri görmem bile mümkündü.

Çenesiyle beni işaret ederek, "O neden burada?" dedi.

Gabe, "Yanlış yer, yanlış zaman," dedi.

"Şimdi bir tanık oldu."

"Yoluna devam etmesini söyledim." Bana mı öyle geliyordu, yoksa Gabe savunmaya mı geçmişti? Bu gece –biraz bile olsa– birisi ilk kez otoritesini sorguluyordu, etrafındaki havanın negatif enerjiyle titreşmeye başladığını neredeyse görür gibiydim.

"Ve?"

"Gitmedi."

"Her şeyi hatırlayacak."

Gabe atik hareketlerle levyeyi hiç durmadan çeviriyordu. "Onu konuşmamaya ikna edebilirim."

Sürücünün bakışları B.J.'in tortop olmuş bedenine çevrildi. "Bunu konuşmaya ikna ettiğin gibi mi?"

Gabe kaşlarını çattı. Demir levyeyi tutan elini iyice sıktı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet. Bırak gitsin."

Gabe burnunu kaşıdı ve homurtuyu andıran bir gülüşle, "Bırak gitsin," diye tekrarladı. "Onu doğrudan polise koşmaktan ne alıkoyacak? Ha, Jev? Bunu hiç düşündün mü?"

Jev sakin bir sesle, "Sen polisten korkmazsın," dedi ama sesinde bir miktar meydan okuma algılar gibi oldum. Bu, Gabe'in gücüne yaptığı ikinci dolaylı tehditti.

Risk alarak tartışmalarına dâhil olmaya karar verdim. "Beni bırakırsanız söz veriyorum kimseyle konuşmam. Onu yanımda götürmeme izin verin yeter." B.J.'in iki büklüm bedenini işaret ettim ve sözlerim ruhumun derinliklerinden geliyormuş gibi

durdum. Ancak birileriyle konuşmak zorunda kalacağımın korkutucu gerçekliğiyle karşı karşıya olduğumu biliyordum. Bu tür bir şiddetin cezasız kalmasına izin veremezdim. Gabe özgür kaldığı sürece hiçbir şey onu bir başka kurbana işkence etmekten ve korku saçmaktan alıkoyamazdı. Birden Gabe'in içimi okuyabileceği korkusuna kapılarak bu düşüncelerin gözlerime yansımasına engel oldum.

Jev, "Onu duydun," dedi.

Gabe'in çenesi kasıldı. "Hayır. O benim. On altı yaşına girmesini aylardır bekliyorum. Şimdi pes etmeye hiç niyetim yok."

Jev esrarengiz ve rahat bir tavırla ellerini başının üstünde kavuştururken, "Başkaları da olacak," dedi. Omuz silkti. "Çekil git."

"Öyle mi? Ve senin gibi mi olayım? Nefil bir bedenin yok. Senin için uzun ve yalnız bir Heşvan olacak, ahbap."

"Heşvan'a daha haftalar var. Zamanın var. Başkasını bulursun. Nefil'i ve kızı salıver."

Gabe, Jev'in karşısına dikildi. Jev daha uzun boylu ve zekiydi, ayrıca serinkanlılığını korumayı biliyordu –bütün bunları üç saniyede fark etmiştim– ama Gabe'de cüsse avantajı vardı. Jev bir çita gibi uzun ve ince yapılıyken, Gabe boğa heybetine sahipti. "Bizi daha önce reddettin. Bu akşam işin olduğunu söyledin. Bana sorarsan, bu sana ait bir karar değil. Son dakikada boy gösterip kararları almandan bıktım artık. Nefil bağlılık yeminini etmeden hiçbir yere gitmiyorum."

Yine aynı ifade. 'Bağlılık yemini.' Hayal meyal tanıdık ama yine de belirsiz. Zihnimin derinliklerinde ne anlama geldiğini biliyorsam bile, hatırası yüzeye çıkmamakta direniyordu. Her halükarda B.J. için korkunç sonuçları olacağından emindim.

"Bu benim gecem." Gabe sözlerini ayağına doğru tükürerek vurguladı. "Ve kendi şartlarımla bitireceğim."

"Bir dakika!" Gri montlu adam uyuşmuş gibi bir ses tonuyla araya girdi. "Gabe, Nefilin. Gitmiş."

Hepimiz, B.J.'in daha birkaç saniye önce hareketsiz yattığı noktaya döndük. Orada olduğuna dair tek işaret, çakılların üstünde bıraktığı yağımsı lekeydi.

Gabe, "Fazla uzağa gitmiş olamaz," dedi. Gri montlu adama aralığın sonunu işaret ederek, "Dominik, sen şu tarafa git," diye talimat verdi. "Jeremiah, dükkânı kontrol et." Önü desenli beyaz tişörtlü ikinci adam koşar adımlarla köşeyi döndü.

Jev başıyla beni işaret ederek, "O ne olacak?" dedi.

Gabe, "Neden bir işe yarayıp Nefilimi geri getirmiyorsun?" diye çıkıştı.

Jev ellerini omuzlarına kaldırdı. "Nasıl biliyorsan öyle yap."

Her şeyin buraya kadar olduğunu fark edince midemin dizlerime kadar indiğini hissettim. Jev gidiyordu. Gabe'le arkadaştı ya da en azından onu tanıyordu ve aslında bu bile karşısında gerilmem için yeterli bir sebepti, öte yandan buradan çıkışım için tek şansımdı. Şu ana dek benim tarafımı tutmuştu. Ve eğer giderse, tek başıma kalırdım. Gabe lider olduğunu açıkça belli etmişti ve geriye kalan iki arkadaşının ona kafa tutabilecekleri konusunda kendimi kandıracak değildim.

Jev'in arkasından, "Öylece çekip gidecek misin yani?" diye seslendim. Ancak Gabe bacağımın arkasına bir tekme indirerek dizlerimin üstüne çökmeme neden oldu ve daha fazlasını söyleyemeden nefesim kesiliverdi.

Gabe bana, "Bakmazsan daha kolay olur," dedi. "Tek bir sert darbe, hissettiğin son şey bu olacak."

Kaçmak için öne atıldım ama Gabe saçıma yapışıp beni hızla geri çekti. "Bunu yapamazsın!" diye haykırdım. "Beni öylece öldüremezsin!"

"Kıpırdama," diye kükredi.

"Bunu yapmasına izin verme, Jev." Onu göremez olmuştum ancak cipin motor sesini henüz duymadığım için beni duyabildiğinden emindim. Demiri görebilmek ve kendimi koruyabilmek için çakıl taşlarının üstünde dönmeye çalışıyordum. Elimin altındaki taşları avuçladım ve Gabe'i nişan alacak şekilde bükülüp taşları savurdum.

Kocaman eli aşağı indi ve alnımı yere çarptı. Burnum acı verici bir açıyla kıvrılmıştı ve yanağım ile çeneme taşlar batıyordu. Mide bulandırıcı bir çatırtı oldu ve hemen ardından Gabe üzerime yığılıverdi. Bir panik pusunun içinde, beni boğmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Beni hızlı öldürmek onun için yeterince iyi değil miydi? Acıyı olabildiğince uzatması mı gerekiyordu? Nefes almak için debelenerek ve sürünerek altından çıktım.

Ayağa fırladım ve arkama döndüm. Gabe'i üzerime bir kez daha atılmaya hazırlanırken bulmayı bekleyerek savunma pozisyonu aldım. Bakışlarım yere indi. Gabe sırtından çıkan demir çubukla, yerde yüzüstü yatıyordu. Birisi levyeyi ona saplamıştı.

Jev kolunu terle parlayan yüzüne sürttü. Gabe ayaklarının dibinde kasılıp sarsılıyor, vahşice ve anlaşılmaz küfürler savuruyordu. Hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordum. Lastik levyesinin tam bel kemiğinden geçmiş olması gerekiyordu.

Dehşete düşmüş bir halde, "Onu yaralamışsın," deyiverdim.

Jev demir çubuğu çevirerek daha derine sokarken, "Ve bundan hiç hoşnut olmayacak, bu yüzden bir an önce gitmeni öneririm," dedi. Dönüp bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi."

Geri geri giderken, "Ya sen?" dedim.

Beni, içinde bulunduğumuz şartlar altında saçma denecek kadar uzun bir süre izledi. Bir an için yüzünde pişmanlık ifadesi belirdi. Bir kez daha, hafızamdaki her şeyi uzanamayacağım bir mesafede tutan köprüyü tamir edebilecek kadar güçlü bir çekim hissettim. Ağzımı açtım ama beynim ile hafızam arasındaki kanal yıkılmıştı bile. İkisi arasında nasıl bağ kuracağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ona söyleyecek bir şeyim vardı ama *ne* olduğunu bulamıyordum.

Jev demir çubuğu daha da derine iterek Gabe'in bedeninin bir kasılıp bir gevşemesine neden olurken, "Olduğun yerde bekleyebilirsin ama B.J.'in polisleri aradığını tahmin ediyorum," dedi.

Sanki bu işareti bekliyormuş gibi, sirenlerin acı çığlıkları gecede yankılandı.

Jev, Gabe'i bir koluyla kavrayıp aralığın karşı tarafındaki yabani otların arasına sürükledi. "Arka sokaklardan hızla giderek burasıyla arandaki mesafeyi kısa sürede birkaç kilometreye çıkarabilirsin."

"Arabam yok."

Bakışları benimkileri delip geçti.

"Yayayım," dedim. "Buraya yürüyerek geldim."

Gerçekten şaka yaptığımı umar gibi bir sesle, "Melek," dedi.

Birkaç dakika, birbirimize isim takacak aşamaya ulaşmamız için çok kısa bir süreydi ama bu sevgi sözcüğü karşısında nabzım hafifçe kontrolden çıkmıştı. *Melek.* Bu ismin günlerdir bana musallat olduğunu nasıl bilebilirdi? Bana yaklaştığı anda yoğunlaşan ürkütücü siyah rengi nasıl izah edebilirdim?

Hepsinden daha sinir bozucu olan, noktaları birleştirdiğim anda...

Bilinçaltımdaki bir ses, kendini derinlerdeki bir kafesten dışarı atmaya çalışan sessiz bir heceyi fısıldadı: *Patch. En son Marcie, Patch'ten bahsettiğinde böyle hissetmiştin.*

Tek heceli ismi, gözümün önünü bir yığın siyah rengin, dört bir yandan üzerime akın eden delirtici ve tüketici bir *siyahlığın* kaplamasına neden olmuştu. O siyahlığın içinden bakışlarımı Jev'e yoğunlaştırarak bir ad veremediğim bu duyguya bir anlam yüklemeye konsantre oldum. Jev, benim bilmediğim bir şeyi biliyordu. Belki gizemli Patch, belki de benim hakkımda. *Kesinlikle* benim hakkımda bir şey biliyordu. Varlığı, beni tesadüfi olamayacak kadar derin duygularla delip geçiyordu.

Ama Jev, Patch, Marcie ve benim aramdaki bağ neydi?

Başka bir açıklama bulmayı başaramayınca, "Seni... tanıyor muyum?" diye sordum.

Bana gözünü bile kırpmadan baktı. Sorumu duymazdan gelerek, "Araban yok mu?" dedi.

Oldukça incelmiş sesimle, "Arabam yok," dedim.

Aya, *neden ben?* diye sorarcasına başını arkaya attı. Sonra başparmağıyla az önce geldiği beyaz cipi işaret etti. "Atla."

Düşünmeye çalışarak gözlerimi yumdum. "Bekle. Kalıp ifade vermeliyiz. Kaçarsak suçumuzu kabul etmişiz gibi olur. Polise Gabe'i beni kurtarmak için öldürdüğünü söylerim." Aklıma daha parlak bir fikir geldi. "B.J.'i bulur, senin lehine tanıklık etmesini sağlarız."

Jev aracın sürücü kapısını açtı. "Bütün bunlar ancak polise güvenilebilseydi doğru olurdu."

"Sen neden bahsediyorsun? Onlar polis. Suçluları yakalamak onların işi. Bizim burada bir hatamız yok. Sen araya girmeseydin, Gabe beni *öldürecekti.*"

"O kısmından şüphem yok."

"O zaman sorun ne?"

"Bu, yerel hukuk gücünün altından kalkmak üzere kurulduğu bir dava değil."

"Cinayetin hukukun yetki alanına girdiğinden bir hayli eminim!" diye diklendim.

Sabırla, "İki şey," dedi. "Birincisi, ben Gabe'i öldürmedim. Onu sersemlettim. İkincisi, Jeremiah ve Dominic'in kendi rızalarıyla ve bolca kan dökmeden gözaltına alınamayacaklarını söylersem bana inan."

İtiraz etmek için ağzımı açtığım anda Gabe'in bir kez daha kasıldığını gördüm. Mucize eseri ölmemişti. Görüşümle, sadece güçlü bir hipnotizma biçimi ya da bir sihirbazın el çabukluğu olarak izah edebileceğim bir şekilde nasıl oynadığını hatırlıyordum. Ölümden kaçınmak için başka bir hile mi kullanıyordu yoksa? İçime, burada benim anlayabileceğimden daha büyük bir şeylerin yaşandığına dair ürpertici bir his dolmuştu. Fakat...

Tam olarak neydi?

Jev sessizce, "Bana ne düşündüğünü söyle," dedi.

Duraksadım ama bunun için zaman yoktu. Eğer Jev, Gabe'i düşündüğüm kadar iyi tanıyorsa, yeteneklerinden haberdar olması gerekirdi. "Gabe'in... bir numara çevirdiğini gördüm. Sihirli bir numara." Jev'in ağırbaşlı ifadesi şaşırmadığını doğrulayınca, "Gerçek olmayan bir şeyi görmemi sağladı," diye ekledim. "Kendini bir ayıya dönüştürdü."

"Yapmaya muktedir olduğu şeylerin arasında bu, buz dağının sadece görünen kısmı sayılır."

Ağzımın içini kaplayan yapışkan tabakadan kurtulmak için yutkundum. "Bunu nasıl yaptı? Sihirbaz falan mı?"

"Onun gibi bir şey."

"Sihir mi yaptı?" Bugüne dek, bu kadar ikna edici bir sihrin var olabileceğini bir an için bile düşünmemiştim. Şu ana kadar.

"Sayılır. Dinle, vaktimiz daralıyor."

Bakışlarım Gabe'in bedenini kısmen gizleyen yabani otlara çevrildi. Sihirbazlar illüzyon yapabilirdi ama ölüme meydan okuyamazlardı. Hayatta kalmasının mantıklı bir yolu yoktu.

Siren sesleri daha yakından çalmaya başlayınca, Jev beni cipe doğru itti. "Vakit doldu."

Hareket etmedim. Edemedim. Ahlaki sorumluluğum, kalıp...

Jev, "Eğer polisle konuşacak olursan, hafta bitmeden ölmüş olursun," dedi. "Olaya dâhil olan bütün polisler gibi. Gabe soruşturmayı başlamadan bitirir."

Kendime bu işi uzun uzadıya düşünmek için bir iki saniye tanıdım. Jev'e güvenmek zorunda değildim. Yine de, o anda çözmek için fazla karmaşık olan nedenlerden ötürü ona güveniyordum.

Kendimi yanındaki koltuğa atıp emniyet kemerini bağlarken kalbim göğüs kafesimin içinde gümbürdüyordu. Şimdi bir Tahoe olduğunu görebildiğim aracı vitese geçirdi. Tek kolunu koltuğumun arkasına atıp arka pencereden dışarıyı görebilmek için boynunu çevirdi.

Jev aralıktan geri geri çıkıp yola indi ve ardından son hızla ilerideki kavşağa yöneldi. Köşede bir dur işareti vardı ama Tahoe'nun yavaşladığı yoktu. Jev, en azından dur tabelasından uyup uymayacağını merak eder ve kapımın üstündeki tutamaca iki elimle yapışmış halimle uymasını umut ederken, karanlık bir silüet sendeleyerek bulunduğumuz şeride girdi. Gabe'in sırtından çıkan demir levye ürkütücü bir açıyla bükülmüştü ve puslu ışıkta kırık bir vücut uzantısına benziyordu. Hırpalanmış bir kanada.

Jev gaza asıldı ve cipi bir üst vitese geçirdi. Araç gittikçe artan süratle öne atıldı. Gabe yüz ifadesini okuyamayacağım kadar uzaktaydı ama hiçbir harekete geçme emaresi göstermiyordu. Bacaklarını altına topladı ve bizi durdurabileceğini düşünüyormuş gibi iki elini önüne doğru uzatıp yere eğildi.

Emniyet kemerime sıkı sıkı yapıştım. "Ona çarpacaksın!"

"Çekilecek."

Ayağım hayalî bir fren pedalına asıldı. Gabe ve Tahoe arasındaki mesafe hızla azalıyordu. "Jev-hemen-dur!"

"Bu da onu öldürmez."

Tahoe'ya biraz daha hız kazandırdı. Ardından her şey biraz fazla hızlı gelişti.

Gabe ileri doğru atılıp havada üstümüze doğru savruldu. Ön cama çarptı ve camın bir anda bir ağ gibi çatlaklarla dolmasına neden oldu. Ve bir an sonra görüş alanımın dışına uçtu. Bir çığlık arabanın içini kapladı, sesin bana ait olduğunu fark ettim.

Jev, "Arabanın üstünde," dedi. Kaldırımın üstünden gazı kökledi, bir bankı yerinden söküp aşağı doğru sarkan bir ağacın altından geçti. Direksiyonu hızla sola kırarak yeniden yola indi.

"Düştü mü? Nerede şimdi? Hâlâ arabanın üstünde mi?" Yüzümü pencereme bastırıp yukarıyı görmeye çalıştım.

"Sıkı tutun."

"Neye?" diye haykırarak bir kez daha tutamaca yapıştım.

Freni hiç hissetmedim. Ama Jev frene asılmış olmalıydı çünkü araba tamamen durmadan önce, kendi etrafında tam bir turluk dönüş yaptı. Omzum kapıya çarpmıştı. Gözümün ucuyla havada uçan ve sonra kedilere özgü bir zarafetle yere konan karanlık bir kütle gördüm. Gabe bir an için sırtı bize dönük bir şekilde yere çömelmiş halde durdu.

Jev, Tahoe'yu birinci vitese taktı.

Gabe omzunun üstünden arkaya baktı.

İnce bir ter tabakası, yüzünün iki yanına yapışmış saçlarını tutuyordu. Gözleri benimkilere kilitlendi. Dudakları şeytani bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. Tahoe öne doğru atılırken bir şey söyledi. Her ne kadar dudak hareketlerinden tek bir kelimeyi dahi çözemesem de, mesaj açıktı: *Bu iş bitmedi.*

Jev, yolda lastik izleri bıraktığından emin olduğum bir hamleyle hareket geçerken, ben koltuğuma yapışmış bir halde nefes almaya çalışıyordum.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Jev sadece beş blok yol aldı. Ondan beni Coppersmith's'e bırakmasını rica etmem gerektiği kafama biraz geç dank etmişti, ancak o arka sokakların karanlığına sığınmayı seçmişti. Tahoe'yu, iki yanı dönümlerce mısır tarlasıyla kaplı huzurlu bir kırlık yolun kenarına çekti.

"Buradan evinin yolunu bulabilir misin?" diye sordu.

"Beni burada mı bırakacaksın?" Ancak zihnimde şekillenen asıl soru şuydu: Büyük olasılıkla onlardan biri olan Jev, beni kurtarmak için diğerlerine neden sırt çevirmişti?

"Sen endişelendiren Gabe ise bana güven, şu anda aklını senin izini sürmekten daha fazla meşgul edecek meseleleri var. O demiri çıkartmadan pek fazla bir şey yapamaz. İzimizi bu kadar sürebilmesine bile şaşırdım. O şeyi çıkarttıktan sonra bile, sadece 'akşamdan kalma' olarak tarif edebileceğim bir halde olacak. Önümüzdeki birkaç saat boyunca uyumaktan başka bir şey yapacak takati olmaz. Kaçmak için mükemmel fırsatı bekliyorsan, bundan daha iyisini bulamazsın."

Yerimden kıpırdamayınca, başparmağıyla geldiğimiz yönü işaret etti. "Dominic ve Jeremiah'nın kaçtıklarından emin olmalıyım."

Mesajı almamı beklediğinden emindim ama ikna olmamıştım. "Onları neden koruyorsun?" Belki Jev haklıydı. Dominic ve Jeremiah polisle dövüşürlerdi. Ortalık kan gölüne dönerdi. Ancak bu risk, ellerini kollarını sallayarak dolaşmalarından daha iyi değil miydi?

Jev'in bakışları ön camın gerisinde uzanan karanlığa dikildi. "Çünkü ben de onlardan biriyim."

Hemen kafamı salladım. "Sen onlar gibi değilsin. Onlar beni öldürürdü. Sen benim için geri döndün. Gabe'i durdurdun."

Cevap vermek yerine Tahoe'dan indi ve benim tarafıma dolaştı. Kapımı ardına kadar açtı ve geceyi işaret etti. "Şu yoldan kasabaya yürü. Cep telefonun çalışmazsa, ağaçlık alan bitene kadar yürümeye devam et. Eninde sonunda çekecektir."

"Cep telefonum yanımda değil."

Bir anlığına durdu. "O zaman Whitetail Oteli'ne ulaşınca ön büroya telefonlarını kullanmak için rica et. Evini oradan arayabilirsin."

Aşağı kaydım. "Beni Gabe'den kurtardığın için sağ ol. Ve buraya getirdiğin için," dedim kibarca. "Ama ilerisi için bilgi olsun diye söylüyorum, bana yalan söylenmesinden hoşlanmam. Bana anlatmadığın çok şey olduğunu biliyorum. Belki de bilmeyi hak etmediğimi düşünüyorsundur. Belki de beni doğru dürüst tanımadığını ve bu zahmete girmene değmeyeceğimi düşünüyorsundur. Ama yaşadıklarımı şöyle bir düşününce, gerçeği öğrenmeye hak kazandığımı düşünüyorum."

Başıyla onaylayarak beni şaşırttı. İstemeyerek de olsa, *haklısın*, mesajını verecek küçük bir kafa sallama. "Onları koruyorum çünkü buna mecburum. Polis onları faaliyet halinde görürse giz-

lenme şansımız havaya uçar. Bu kasaba Dominic'e, Jeremiah'ya, hiçbirimize hazır değil." Jilet keskinliğindeki bakışları, kadifemsi bir siyaha dönüşerek yumuşadı. Beni süzerken gözlerinde öylesine etkileyici bir şey vardı ki, bakışını âdeta gerçek bir dokunuş gibi hissettim. Gözlerini gözlerimden bir an ayırmadan, "Ve ben de henüz bu kasabadan ayrılmaya hazır değilim," dedi.

Bana bir adım daha yaklaşınca, soluğumun hızlandığını hissettim. Teni benimkinden daha koyu ve daha pürüzlüydü. Yakışıklı sayılacak kadar güzel değildi. Sert ve belirgin hatları vardı. Ve bunlar bana onun farklı olduğunu söylüyordu. Sadece tanıdığım diğer bütün adamlardan farklı olduğu için değil, tamamen bambaşka bir sebepten ötürü. Bütün gece benimle kalan tek kelimeye tutundum. "Sen Nefil misin?"

Şoke olmuş gibi geri çekildi. Ve anın büyüsü bir anda paramparça oldu. "Evine dön ve hayatına devam et," dedi. "Bunu yaparsan, güvende olursun."

Açıkça başından savmaya çalışması, gözlerimin yaşarmasına neden olmuştu. Bunu gördü ve başını özür diler gibi salladı. Ellerini omuzlarıma yerleştirerek bir kez daha denedi. "Bak, Nora..."

Dokunuşuyla kaskatı kesildim. "Adımı nereden biliyorsun?"

Ay bulutların arasından yüzünü gösterince, Jev'in gözlerini bir an içinde olsa görebildim. Yumuşacık kadife gitmiş, yerini sert ve gizemli bir siyah almıştı. Gözleri sırlarla dolu cinstendi.

Hiç çekinmeden yalan söyleyen türden. Bir kez baktığında, gözlerini kaçırmanın imkânsız olduğu gözlerden.

Biraz önceki kaçışımızda harcadığımız çaba yüzünden ikimiz de terden ıslanmıştık ve aramızdaki kokunun Jev'in duş jelinin kalıntısı olduğunu tahmin ediyordum. Hafif bir nane ve karabiber kokusu alıyordum, bunun anısı zihnime öyle bir hızla doldu ki, bir an sersemledim. İzini sürmemin bir yolu yoktu ama bu

kokuyu tanıyordum. Daha da sinir bozucu olanı, Jev'i tanıdığımı *biliyordum*. Önemsiz de olsa –ya da önemli ve bu yüzden daha endişe verici de olsa– bir şekilde Jev hayatımın bir parçası olmuştu. Onun yakınındayken beliren yakıcı geri dönüşleri izah etmenin başka yolu yoktu.

Aklımdan onun beni kaçıran kişi olabileceği geçti ama bu pek inandırıcı bir düşünce değildi. İnanmıyordum. Ya da belki de inanmak istemiyordum.

Elim ayağım titreyerek, "Birbirimizi tanıyorduk, değil mi?" dedim. "Bu geceki ilk karşılaşmamız değildi."

Jev sessiz kalınca, cevabımı aldığımdan neredeyse emin oldum. "Hafıza kaybımdan haberdar mısın? Son beş ayı anımsayamadığımı biliyor musun? Bu yüzden mi beni tanımıyormuş gibi yaparak kurtulabileceğini sandın?"

"Evet," dedi yorgun bir sesle.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başlamıştı. "Neden?"

"Sırtına bir hedef tahtası iğnelemek istemedim. Gabe aramızda bir bağlantı olduğunu bilseydi, beni incitmek için seni kullanabilirdi."

Pekâlâ. Bu sorumu yanıtlamıştı. Ama Gabe'den konuşmak istemiyordum. "Birbirimizi nereden tanıyoruz. Ve Gabe'i geride bıraktıktan sonra beni tanımazlıktan gelmeyi neden sürdürdün? Benden sakladığın ne?" Huzursuzca bekledim. "Boşlukları dolduracak mısın?"

"Hayır."

"*Hayır* mı?"

Benden tarafa bakmıyordu bile.

"O zaman sen bencil pisliğin tekisin." Bu suçlama, ben kendimi tutamadan ağzımdan kaçıvermişti. Ama geri alacak değil-

dim. Hayatımı kurtarmış olabilirdi ama o eksik beş ay hakkında bir şeyler biliyorsa ve bana söylemeyi reddediyorsa, telafi etmek için yaptığı her şey benim için önemsizdi.

"Söyleyecek iyi bir şeyim olsaydı, inan bana konuşmaya başlardım."

Nazik bir sesle, "Kötü haberleri kaldırabilirdim," dedim.

Kafasını salladı, yanımdan geçti ve sürücü kapısına yöneldi. Kolunu yakaladım. Gözleri ellerime kaydı ama kolunu çekmedi.

"Bana bildiklerini anlat," dedim. "Bana ne oldu? Bunu bana kim yaptı? O beş ayı neden hatırlayamıyorum? Unutmayı seçeceğim kadar kötü olan şey neydi?"

Yüzü, bütün duyguları gizleyen bir maske gibiydi. Beni duyduğunu gösteren tek işaret, çenesinde seğiren kastı. "Sana bir tavsiyede bulunacağım ve bir kez olsun dinlemeni istiyorum. Hayatına geri dön ve kaldığın yerden devam et. Gerekirse baştan başla. Bütün bunları geride bırakman için ne gerekiyorsa yap. Arkana bakmaktan vazgeçmezsen, bu işin sonu kötü olacak."

"Bu işin mi? Daha *bu işin* ne olduğunu bile bilmiyorum! Kaldığım yerden devam edemem. Bana ne olduğunu bilmek istiyorum. Beni kimin kaçırdığını biliyor musun? Beni nereye ve neden götürdüklerini biliyor musun?"

"Bir önemi var mı?"

Sesimdeki boğukluğu yutkunarak gidermeye gerek bile görmeden, "Hangi cüretle?" dedim. "Hangi cüretle karşımda durup yaşadıklarımı hafife alırsın?"

"Seni kimin kaçırdığını öğrenmenin bir faydası olacak mı? Sana kendini toplamak ve kaldığın yerden devam etmek için ihtiyaç duyduğun kapanışı mı verecek?" Benim yerime cevapladı. "Hayır."

"Evet, verecek." Jev'in anlamadığı nokta, herhangi bir şeyin hiç yoktan iyi olduğuydu. Yarı dolu, boştan iyiydi. Bilgisizlik, aşağılanmanın ve acı çekmenin en alçakça haliydi.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken sıkıntılı bir şekilde iç çekti. Yumuşayarak, "Birbirimizi tanıyorduk," dedi. "Beş ay önce tanıştık ve beni gördüğün andan itibaren senin için kötü haberden başka bir şey olmadım. Seni kullandım ve canını yaktım. Neyse ki ikinci raunt için geri dönme fırsatı bulamadan önce beni hayatından defedecek sağduyuyu gösterdin. Son konuşmamızda, beni bir daha görürsen öldürmek için elinden geleni yapacağına yemin etmiştin. Belki ciddiydin, belki değil. Ne olursa olsun, sözlerinin arkasında güçlü bir duygu vardı." Sözünü, "Aradığın bu muydu?" diyerek bitirdi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Kendimi hiç kimseye böyle şeytani bir tehdit savururken hayal edemiyordum. Birisinden nefret etmeye en çok yaklaştığım kişi Marcie Millar'dı, buna rağmen onun ölmesini hiçbir zaman istememiştim. İnsandım ama kalpsiz değildim. "Bunu neden söyleyeyim? Bu kadar kötü ne yaptın?"

"Seni öldürmeye çalıştım."

Keskin bakışlarımı gözlerine diktim. Ağzının ciddi ancak sabit çizgisi, şaka yapmanın yakınından dahi geçmediğini söylüyordu.

"Gerçeği sen istedin," dedi. "Bununla baş etmelisin, Melek."

"Baş etmek mi? Bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Neden beni öldürmek istedin?"

"Eğlence olsun diye, canım sıkılmıştı, fark eder mi? Seni *öldürmeye* çalıştım."

Hayır, doğru olmayan bir şeyler vardı. "O zaman beni öldürmek istediysen bu akşam neden kurtardın?"

"Esas noktayı atlıyorsun. Hayatını bitirebilirdim. Kendine bir iyilik yap ve benden olabildiğince hızlı uzaklaş." Eliyle aksi yönde yürümemi işaret eden, baştan savıcı bir hareket yaparken arkasını döndü. Bu, birbirimizi son görüşümüz olacaktı.

"Yalancının tekisin."

Tekrar bana döndüğünde siyah gözlerinden ateş çıkıyordu. "Ayrıca hırsız, kumarbaz, dolandırıcı ve katilim. Ama bu, gerçeği söylediğim sayılı anlardan biri. Evine git. Kendini şanslı say. Yeni bir başlangıç yapma fırsatın var. Herkes aynı şeyi söyleyemez."

Gerçeği istemiştim ama kafam hiç olmadığı kadar karışmıştı. Benim gibi, kuralcı ve A'dan şaşmayan bir öğrencinin yolu nasıl olup da onunkiyle kesişmişti? Nasıl bir ortak noktamız olabilirdi ki? Berbat haldeydi... Yine de bugüne kadar tanıdığım en çekici ve en acı dolu ruha sahipti. Şu anda bile içimde bir savaşın başladığını hissedebiliyordum.

Benimle en ufak bir alakası yoktu; hızlı, iğneleyici ve tehlikeliydi. Hatta belki de biraz ürkütücü. Ancak bu gece Tahoe'dan indiği andan itibaren, kalbim bir türlü sabit bir ritim yakalayamamıştı. Onun varlığında bedenimdeki bütün sinir uçları elektrik yüklenmiş gibi oluyordu.

"Son bir şey daha," dedi. "Beni aramayı bırak."

"Ben seni aramıyorum," diye homurdandım.

İşaret parmağını alnıma değdirdiği anda tenim ısınmaya başladı. Bana dokunmak için bahane araması dikkatimden kaçmamıştı. Tıpkı benim de onu durdurmak istememin dikkatimden kaçmaması gibi. "Bütün o katmanların altında, içinde bir parçan hatırlıyor. Bu akşam beni aramaya gelen o parçan. Ve dikkat etmezsen, seni öldürtecek olan da o."

İkimiz de hızlı hızlı soluyarak yüz yüze duruyorduk. Sirenler artık çok yakındaydı.

"Polise ne söylemem gerek?" diye sordum.

"Polisle konuşmayacaksın."

"Ah, gerçekten mi? Komik, çünkü o lastik levyesinin Gabe'in sırtına nasıl sapladığını *olduğu gibi* anlatmayı planlıyorum. Tabii eğer sorularımı cevaplamazsan."

Alaycı bir homurtu çıkardı. "Şantaj, öyle mi? Değişmişsin, Melek."

Zayıf yönüme yapılmış, kendimi biraz daha az emin ve daha fazla sıkılgan hissetmeme neden olan stratejik bir bıçak darbesi daha. Onu bir yere oturtmak için hafızamı son bir kez zorlamayı denerdim ama son damlasına kadar kuruduğunu biliyordum. Hafızama güvenemeyeceğim için ağımı başka bir yere atmam ve en iyi sonucu almayı umut etmem gerekecekti.

"Beni iddia ettiğin kadar iyi tanıyorsan, onları bulana ya da dibe vurana dek beni kaçıranları aramaktan vazgeçmeyeceğimi biliyor olmalısın."

Biraz boğuk bir sesle, "Sana o dibin ne olacağını söyleyeyim," dedi. "Mezarın. Seni hiç kimsenin bulamayacağı sığ bir ormanlık alan mezarı. Kimse mezarına gelip senin için yas tutmayacak. İnsanlığın gözündeyse istatistiklerden silineceksin. Bu, anneni mahvedecek. Bilinmezliğin daimî korkutucu hissi. Ve annen, sevdiklerinizin sizi sonsuza dek ziyaret edebilecekleri çimenlikli bir mezarlıkta senin yanına gömülmek yerine tek başına kalacak. Sen de. Sonsuza dek."

Kolay kolay korkutulamayacağımı göstermek için sırtımı dikleştirdim. Ancak midemde rahatsız edici, minik bir önsezi kıpırtısı hissediyordum. "Ya bana anlatırsın ya da seni polislere gammazlarım, bunda ciddiyim. Nerede olduğumu bilmek istiyorum. Ve beni kimin götürdüğünü."

Elini ağzına götürüp kendi kendine güldü. Bu gergin ve yorgun bir sesti.

Sabrımın sonuna gelerek, "Beni kim kaçırdı?" diye çıkıştım. Bildiklerini itiraf edene dek hiçbir yere gitmeyecektim. Birdenbire az önce hayatımı kurtardığı için ona sinir olmaya başlamıştım. Ona karşı yakıcı bir küçümseme ve nefretten başka bir şey hissetmek istemiyordum. Bana bildiklerini anlatmayı reddederse onu gözümü kırpmadan polise ihbar edecektim.

Ağzını bükerek o geçit vermeyen gözlerini gözlerime dikti. Kaş çatmıyordu. İfadesinde kesinlikle daha fazla hayret ve korku uyandırıcı bir şey vardı.

"Artık bu işin içinde olmaman gerekiyor. Ben bile güvenliğini sağlayamam."

Ardından, söylemesi gereken her şeyi söylemiş gibi dönüp yürüdü ama bunu kabul edemezdim. Bu, hayatımın eksik parçasına bir anlam verebilmem için son şansımdı.

Ayaklarımı yere vurarak peşinden yürüdüm ve tişörtüne öyle bir asıldım ki yırtıldı. Umurumda değildi. Endişelenecek daha büyük meselelerim vardı. "Artık içinde olmamam gereken iş ne?"

Ancak kelimeler ağzımdan doğru çıkmadı. Bir kancanın mideme kenetlendiği ve içimi dışıma çıkardığı hissiyle eş zamanlı olarak içimden âdeta emildiler. Havaya fırlatıldığımı hissettim ve bedenimdeki bütün kaslar, kendilerini bilinmeyene hazırlamak için gerildi.

Hatırladığım son şey, kulaklarımı yalayıp geçen havanın sesi ve siyaha bulanan dünyam oldu.

11

Gözlerimi açtığımda artık sokakta değildim. Tahoe, mısır tarlaları, yıldızlı gece, hepsi gitmişti. Talaş ve pas gibi hafifçe metalik bir şey kokan beton bir binanın içindeydim. Titriyordum ama nedeni soğuk değildi.

Jev'in tişörtüne yapışmıştım. Kumaşın yırtıldığını duymuştum. Sırtına dokunmuş olabilirdim. Ve şimdi... Boş bir depoya benzeyen bir yerde gibiydim.

Karşımda iki karaltı görüyordum. Jev ve Hank Millar. Burada yalnız olmadığımı anlamanın verdiği rahatlama hissiyle bana, nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi söyleyebileceklerini umarak onlara doğru yürüdüm.

"Jev!" diye seslendim.

İkisi de benden tarafa bakmıyordu ama beni duymuş olmalıydılar. Bu kocaman yerde sesler yankılanırdı.

Ağzımı ikinci kez açmaya hazırlanırken şaşırarak durdum. Arkalarında, üzeri bezle örtülü bir çadırın eşit aralıklı parmaklıkları görünüyordu. Her şey devasa bir dalga halinde, bir anda geri geldi. Kafes. Simsiyah saçlı kız. Lise tuvaleti. Kısa süreli bay-

gınlığım. Avuçlarım terden sırılsıklamdı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Halüsinasyon görüyordum.

Yine.

Jev, Hank'e sessiz bir tiksintiyle, "Beni buraya, bunu göstermek için mi getirdin?" diye sordu. "Her buluşmamızda nasıl bir risk aldığımı anlayabiliyor musun? Beni buraya sohbet etmeye çağırma. Ya da dert yanmak için. Ve *sakın*, son zaferinle hava atmak için de çağırma."

"Sabır, evlat. Baş meleği sana gösterdim çünkü yardımına ihtiyacım var. Görünüşe bakılırsa, her ikimizin de soruları var." Kafese manidar bir bakış attı. "Ve cevaplar onda."

"O hayata dair merakım uzun zaman önce bitti."

"İstesen de istemesen de, bu hayat hâlâ senin. Onu konuşmaya ikna etmek için her şeyi yaptım ama deyim yerindeyse, ağzı kafes gibi sıkı." Yumuşak bir gülümsemeyle, "Onu bilmem gerekenleri anlatmaya ikna et, sana teslim edeyim. Baş meleklerin başına açtıkları belaları hatırlatmama gerek olduğundan şüpheliyim. İntikam almanın bir yolu olsaydı... Şey, herhalde daha fazlasını söylememe gerek yoktur."

Jev serinkanlılıkla, "Onu kafeste tutmayı nasıl başardın?" diye sordu.

Hank'in dudakları eğlenir gibi büküldü. "Kanatlarını baltayla kesip attım. Görmüyor olmam, nerede oldukları konusunda hiçbir fikrimin olmadığı anlamına gelmez. Fikri kafama sokan sensin. Senden önce bir Nefil'in bir meleği kanatlarından edebileceği aklıma bile gelmezdi."

Jev'in gözlerinde karanlık bir şey kıpırdandı. "Sıradan bir balta onun kanatlarını koparamazdı."

"Sıradan bir balta kullanmadım."

"Her neye bulaştıysan Hank, uzaklaşmanı tavsiye ederim. Hemen."

"Neye bulaştığımı bilseydin, seni de içine katmam için bana yalvarırdın. Baş meleklerin imparatorluğu sonsuza dek sürmeyecek. Dışarıda onlarınkileri bile aşacak güçler var. Nereye bakması gerektiğini bilenler için, kontrol altına alınmayı bekleyen güçler," dedi esrarlı bir sesle.

Jev tiksinti dolu bir ifadeyle gitmek üzere arkasını döndü.

Hank arkasından, "Anlaşmamız, evlat," diye seslendi.

"Bu, anlaşmanın parçası değildi."

"Belki bu durumda yeni bir anlaşmaya varabiliriz. Dedikodulara bakılırsa, henüz bir Nefil'e bağlılık yemini ettirmemişsin. Heşvan'a sayılı haftalar var..." Cümleyi yarıda bıraktı.

Jev durdu. "Bana kendi adamlarından birini mi teklif edeceksin?"

"Daha büyük bir iyilik için, evet." Hank yumuşak bir kıkırtıyla ellerini iki yana açtı. "İstediğini seçersin. Yoksa teklifim kabul edilmeyecek kadar iyi mi oldu?"

"Adamların onları en yüksek parayı verene sattığını bilseler ne düşünürlerdi acaba?"

"Gururunu yut. Damarıma basman, skoru eşitlemeyecek. Sana hayatta bu kadar ilerlememi neye borçlu olduğumu söyleyeyim. Olayları üzerime alınmam. Sen de alınmamalısın. Bu işin sen, ben ve geçmişteki farklılıklar meselesi olmasına izin verme. İkimizin de kazanacak bir şeyi var. Bana yardım edersen, ben de sana yardım ederim. Bu kadar basit."

Jev'e düşünecek zaman vermek için durdu.

Hank dudaklarında bariz bir bükülmeyle, "Bir teklifime son sırt çevirişinde, sonuç felaket olmuştu," diye ekledi.

Jev ölçülü bir ses tonuyla, "Seninle anlaşma yapmaktan bıktım," dedi. "Ama sana bir tavsiyede bulunacağım. Bırak gitsin. Baş melekler yokluğunu fark edeceklerdir. Adam kaçırma güçlü yanlarından biri olabilir ama bu kez şansını fazla zorluyorsun. Bu işin nasıl biteceğini ikimiz de biliyoruz. Baş melekler kaybetmezler."

"Ah, ama kaybederler," diye düzeltti Hank. "Türünüz kovulunca kaybettiler. Nefil ırkını yarattığınız zaman da kaybettiler. Yine kaybedebilirler ve kaybedecekler de. İşte şimdi harekete geçmen için bir neden daha var. İçlerinden birinin elimizde olması bizi daha avantajlı kılıyor. Sen ve ben, oyunu tersine çevirebiliriz. Birlikte, evlat. Ama hemen harekete geçmeliyiz."

Duvara yaslandım ve dizlerimi göğsüme çektim. Başım betona yaslanana kadar arkaya doğru büktüm. *Derin nefesler.* Daha önce kendimi bir halüsinasyondan çıkarmayı başarmıştım ve bunu yine yapabilirdim. Alnımda parlayan ter damlacıklarını silerken halüsinasyon başlamadan önce yapmakta olduğum şeye konsantre oldum. *Jev'e geri git. Gerçek Jev'e. Zihninde bir kapı aç ve o kapıdan geç.*

"Kolyeden haberdarım."

Hank'in sözleriyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Karşımda duran iki adama baktım ve sonunda Hank'e odaklandım. Kolyeden haberdar mıydı? Marcie'nin aradığı şu kolyeden. Bahsedilen kolyelerin aynı olması mümkün müydü?

Hayır, değiller, diye akıl yürüttüm. *Bu halüsinasyonda gerçek olan hiçbir şey yok. Bu sahnenin bütün detaylarını bilinçaltınla yaratıyorsun. Bunun yerine bir çıkış yaratmaya odaklan.*

Jev soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı.

Hank kuru bir sesle, "Kaynağımı ele vermemeyi tercih ederim," dedi. "Belli ki şu anda ihtiyaç duyduğum tek şey, gerçek bir kolye. Senin devreye burada girdiğini bilecek kadar zeki ol-

duğundan eminim. Bir baş melek kolyesi bulmama yardım et. Herhangi bir tane."

Jev basitçe, "Kaynağını dene," dedi ama sesinde bir alay tınısı saklıydı.

Hank'in ağzı haşin bir çizgi halini aldı. "İki Nefil," dedi. "Tabii ki senin seçtiklerin," diyerek pazarlığı sürdürdü. "Dönüşümlü kullanabilirsin."

Jev onu elini sallayarak savuşturdu. "Kastettiğin buysa, baş melek kolyem artık bende değil. Baş melekler, kovulduğumda elimden almışlardı."

"Kaynağım böyle söylemiyor."

"Kaynağın yalan söylemiş," dedi Jev açıkça.

"İkinci bir kaynak, kolyeyi geçtiğimiz yaz boynunda gördüğünü söylüyor."

Jev'in başını sallaması için aradan bir saniye geçti. Başını arkaya attı ve neredeyse inanamıyormuş gibi bir kahkaha attı. "Bunu yapmadın," dedi. Kahkahası aniden kesildi. "Lütfen bana, kızını bu işin içine sürüklemediğini söyle."

"Boynunda gümüş bir zincir gördüğünü söyledi. Geçtiğimiz haziranda."

Jev'in gözleri Hank'i tepeden tırnağa süzdü. "Ne kadarını biliyor?"

"Hakkımda mı? Öğreniyor. Hoşuma gitmiyor ama köşeye sıkıştım. Bana yardım et, onu bir daha kullanmayayım."

"Kızını önemsediğimi varsayıyorsun."

Hank dudaklarında bir kıvrımla, "Birini önemsiyorsun," dedi. "Ya da önemserdin diyelim."

Jev'in çenesinde bir kas seğirdi ve Hank güldü. "Bunca zaman sonra, hâlâ ateşi körüklüyorsun. Varlığından haberdar ol-

maması çok yazık. Kızımdan bahsetmişken, duyduğuma göre haziran ayında o da boynunda senin kolyeni taşırken görülmüş." Sormaktan ziyade doğrular gibi, "Kolye onda, değil mi?" dedi.

Jev, Hank'in bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Onda değil."

"Dâhice bir plan olurdu," derken Hank'in Jev'e inanmış gibi bir hali yoktu. "Kolyenin nerelerde olduğunu ona işkence ederek öğrenemem ya. Kızın hiçbir şeyden haberi yok." Güldü ama çıkardığı ses kulağa hiç de samimi gelmiyordu. "İşte bu ironik olurdu. İhtiyaç duyduğum tek bilgi, sildiğim bir zihnin derinliklerinde gömülü."

"Çok yazık."

Hank çadır bezini hızla savurarak kafesin üstünden çekti. Metal kutuyu ayağıyla iterek ışığa getirdi, kafesin zemini yere sürtündü. Kızın saçları yüzüne dağılmıştı, etrafına simsiyah halkalar oturmuş gözleri, çadır bezi onu tekrar kör etmeden önce bütün detayları ezberlemeye çalışıyormuş gibi deponun içinde hızla bir o yana bir bu yana gidip geliyordu.

Hank kıza, "Eee?" diye sordu. "Ne diyorsun, bebeğim? Sence sana zamanında bir baş melek kolyesi bulabilir miyiz?"

Kızın bakışları Jev'e çevrildi, gözlerinin onu tanıdığı için fal taşı gibi açıldığına hiç şüphe yoktu. Elleri parmaklıkları öylesine sıkı kavramıştı ki teni neredeyse şeffaflaşmıştı. Kulağa, "Hain," gibi gelen bir kelime tısladı. Bir Hank'e, bir Jev'e baktı ve sonra ağzı, kulakları sağır edici bir çığlıkla açıldı.

Çığlığın kuvveti beni arkaya doğru savurdu. Bedenim hızla deponun duvarına çaptı. Karanlıkta defalarca yuvarlanarak uçtum, uçtum. Midem döndü ve devasa bir bulantı dalgası vücudumu sardı.

Ve sonrasında, avuçlarım çakıl taşlarının üstüne kapanmış halde, yolun kenarına yüzüstü kapaklandım. Oturur pozisyona geçtim. Hava, mısır tarlalarının kokusuyla yüklüydü. Dört bir yanda gece böcekleri uğulduyordu. Her şey daha önce olduğu gibiydi.

Kaç dakika baygın kaldığımı bilmiyordum. On dakika? Yarım saat? Tenim ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Bu kez soğuktan titriyordum.

Boğuk bir sesle, "Jev?" diye seslendim.

Ama gitmişti.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

Jev'in tarifini izleyerek Whitetail Oteli'ne kadar yürüdüm. Resepsiyon bankosundan bir taksi çağırdım. Annemin yemekte olduğunu bilmesem bile onu aramazdım. Konuşacak durumda değildim. Aklım çok fazla şeyle doluydu. Düşünceler oradan oraya uçuşuyordu ama onları yerlerine sabitlemek için en ufak bir çaba harcamıyordum. Kendimi, bu gece yaşananları ayıklayamayacak kadar altüst olmuş hissediyordum.

Çiftlik evine varınca, yatak odama çıkan merdiveni tırmandım. Üstümdekileri çıkardım. Bir gecelik giydim. Battaniyenin altında cenin pozisyonunda kıvrılıp uyuyakaldım.

Kapımın önünden gelen çevik ayak sesleriyle uyandım. Rüyamda Jev'i görüyor olmalıydım çünkü aklımda beliren ilk puslu düşünce, *bu o*, oldu. Çarşafı çeneme kadar çekip kendimi onun içeri girmesine hazırladım.

Annem kapıyı öyle hızlı açtı ki kapı duvara çarptı. Omzunun üstünden, "Burada!" diye seslendi. "Yatakta!" Aradaki boşluğu geçti ve elini, kalbinin dışarı fırlamasına mani olmak ister gibi

kalbinin üstüne bastırdı. "Nora! Neden bana nereye gittiğini haber vermedin? Seni bulmak için kasabanın içinde dönüp durduk!" Nefes nefeseydi; bakışları vahşileşmiş ve çılgına dönmüş gibiydi.

"Hostesten beni alması için Vee'yi aradığımı söylemesini rica etmiştim," diye kekeledim. Şöyle bir düşününce, davranışım sorumsuzcaydı. Ancak kendimi ana kaptırmıştım ve annemin Hank'in yanında nasıl ışık saçtığını gördüğümde, tek düşünebildiğim fazlalık olduğum olmuştu.

"Vee'yi aradım! Neden bahsettiğimi bile bilmiyordu."

Tabii ki bilmiyordu; işi o boyuta götürememiştim ki. Daha ben fırsatını bulamadan Gabe çıkagelmişti.

"Bunu bir daha yapamazsın," dedi annem. "Bunu bir daha asla yapamazsın!"

Bir faydası olmayacağını bilmeme rağmen ağlamaya başladım. Niyetim onu korkutmak ya da peşime düşürmek değildi. Sadece, onu Hank'le görünce... *Tepki vermiştim.* Ve Gabe'in hayatımdan sonsuza dek çıkmış olmasını ne kadar istesem de, henüz benimle işinin bitmediği iması zihnimde hâlâ tazeydi. Kendimi nasıl bir belaya sokmuştum? Sessiz kalmış ve Gabe bana fırsat tanıdığında 7-Eleven'ı terk etmiş olsam, gecenin seyrinin nasıl değişeceğini düşündüm.

Hayır, doğru olanı yapmıştım. Ben araya girmesem, B.J. yaşayamayabilirdi.

"Ah, Nora."

Annemin beni kollarının arasına çekmesine izin verdim ve yüzümü bluzuna bastırdım.

"Sadece çok korktum, hepsi o kadar," dedi. "Bir dahaki sefere daha dikkatli olacağız."

Koridordaki tahtalar gıcırdadı, kafamı kaldırınca Hank'i kapı pervazına yaslanmış halde buldum. "Bizi bir hayli korkuttun, küçük hanım." Sesi hafif ve sakindi ama gözlerinde, ayak parmaklarımın uçlarından sırtıma dek çıkan bir ürpertiye neden olan yırtıcı bir şey vardı.

Anneme, "Onu burada istemiyorum," diye fısıldadım. Her ne kadar en son halüsinasyonumun bir geçerliliğinin olmadığını bilsem de, onu aklımdan çıkaramıyordum. Hank'i, bezi kafesin üstünden çekip alırkenki haliyle görmekten kendimi alamıyordum. Ağzından çıkan sözleri zihnimden kovamıyordum. Mantıken, kendi korku ve kaygılarımı ona yansıttığımı biliyordum ama gitmesini istiyordum.

Annem başımın üstünden inandırıcı bir sesle, "Seni sonra ararım, Hank," dedi. "Önce Nora'yı uyutayım. Akşam yemeği için teşekkürler. Yanlış alarm için özür dilerim."

Hank elini boş ver der gibi salladı. "Kafana takma, hayatım. Benim çatımın altında da hormonal bir drama kraliçesinin yaşadığını unutuyorsun, gerçi onun hiç bu kadar ihtiyatsız bir hareket yapmadığını söyleyebilirim." Söylediği her kelimeyi eğlenceli bulmuş gibi kıkırdadı.

Ayak sesleri koridorda iyice uzaklaşana dek bekledim. Anneme ne kadarını söylemem gerektiğinden emin değildim. Özellikle de Jev, polise güven olmayacağını söylediği ve söyleyeceğim her sözün Dedektif Basso'nun kulağına gideceğini çok iyi bildiğim için. Ama bu gece kimseye anlatmadan duramayacağım kadar çok şey yaşanmıştı.

"Bu akşam birisiyle karşılaştım," dedim. "Coopersmith's'ten çıktıktan sonra. Ben çıkaramadım ama birbirimizi tanıdığımızı söyledi. Son beş ayın bir yerinde tanışmış olmalıyım ama anımsayamıyorum."

Annemin kolları beni daha bir sıkı sardı. "Adını söyledi mi?"

"Jev."

Nefesini tutuyordu ama sonra hafifçe dudaklarının arasında soludu. Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Farklı bir isim mi bekliyordu?

"Onu tanıyor musun?" diye sordum. Belki annem, Jev'le geçmişime ışık tutabilirdi.

"Seni nereden tanıdığını söyledi mi? Belki okuldandır? Ya da Enzo'nun Bistrosu'nda çalıştığın dönemden?"

Enzo'nun Bistrosu'nda mı çalışmıştım? İşte bu benim için yeni bir haberdi, tam açıklama isteyecekken gözleri hızla bana çevrildi. "*Bekle.* Üstünde ne vardı?" Sabırsız bir el hareketi yaptı. "Kıyafetleri nasıldı?"

Alnımın yaşadığım kafa karışıklığıyla kırıştığını hissettim. "Ne fark eder ki?"

Ayağa kalktı, kapıya kadar yürüdü ve geri döndü. Ne kadar kaygılı göründüğünü birden fark etmiş gibi, şifonyerimin önünde durdu ve umursamaz bir tavırla parfüm şişelerinden birini incelemeye başladı. "Belki logolu bir üniforma giymişti? Belki de baştan aşağı tek renk giyinmişti. Mesela... Siyah?" Beni bariz biçimde yönlendirmeye çalışıyordu ama neden?

"Lacivert beyaz bir beyzbol tişörtü ve kot pantolon giymişti."

Kaygı dolu çizgiler, annemin düşünceli bir tavırla sıktığı ağzının iki yanında parantezler oluşturmuştu.

"Bana söylemediğin ne?" diye sordum.

Endişe çizgileri gözlerine kadar yayıldı.

"Ne biliyorsun?" diye sordum.

"Bir çocuk vardı," diye başladı.

Oturduğum yerde doğruldum. "Bir çocuk mu?" Bahsettiği kişinin Jev olup olmadığını merak etmemek elimde değildi. Ve öyle olduğunu ummamak. Hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum.

"Buraya birkaç defa gelmişti." Bariz bir hoşnutsuzlukla ekledi: "Her zaman simsiyah giyinirdi. Yaşça senden büyüktü ve lütfen bunu yanlış anlama ama sende ne gördüğünü bir türlü anlayamıyordum. Okulu bırakmıştı, kumar sorunu vardı ve Borderline'da komilik yapıyordu. Demek istediğim, Tanrı aşkına! Komilerle bir sorunum yok ama neredeyse gülünç bir durumdu. Sanki senin sonsuza dek Coldwater'da kalacağını sanıyor gibiydi. Senin hayallerine ayak uydurmayı bırak, onlarla ilgisi bile yoktu. Üniversiteye gitmek gibi bir niyeti varsa beni şaşırtır doğrusu."

"Ondan hoşlanıyor muydum?" Tarifini Jev'le bağdaştıramamıştım ancak henüz pes etmeye hazır değildim.

"Sayılmaz. Aradığında bahaneler uydurmamı isterdin. Zaman içinde ne olduğunu anladı ve peşini bıraktı. Hepsi çok kısa sürdü. Olsa olsa birkaç hafta. Onu gündeme getirdim çünkü bana her zaman onunla ilgili bir tuhaflık var gibi gelmişti. Her zaman kaçırılman konusunda bir şeyler biliyor olabilir mi diye düşündüm. Dramatik olmak istemem ama onunla tanıştığın gün, hayatına karanlık bir bulut çöktü sanki."

"Ona ne oldu?" Kalbimin iki katı hızla attığını fark ettim.

"Kasabadan ayrıldı." Annem başını salladı. "Gördün mü? O olamaz. Panikledim, o kadar. Ben olsam onun için endişelenmezdim," diyerek yanıma yaklaştı ve dizimi sıvazladı. "Büyük olasılıkla şimdiye ülkenin öbür ucuna giden yolu yarılamıştır."

"Adı neydi?"

Annem kısa bir an tereddüt etti. "Biliyor musun, hatırlamıyorum. *P* harfiyle başlayan bir şeydi. Belki Peter." Gereğinden

yüksek bir kahkahayla, "Sanırım bu, ne kadar önemsiz olduğunu ispatlıyor," dedi.

Esprisine dalgın dalgın gülümserken Jev'in sesi zihnimde dönüp duruyordu. *Birbirimizi tanıyorduk. Beş ay önce tanıştık ve beni gördüğün andan itibaren senin için kötü haberden başka bir şey olmadım.*

Jev ve geçmişimdeki gizemli çocuk aynı kişiyse, birisi bana hikâyenin tamamını anlatmıyor demekti. Belki Jev *gerçekten* belaydı. Belki son hızla aksi istikamete koşmak benim lehimeydi.

Ancak içimden bir ses bana bunun nedeninin beni inandırmaya çalıştığı sertleşmiş ve duygusuz insan olmasının olmadığını söylüyordu. Halüsinasyondan hemen önce, *Artık bu işin içinde olmaman gerekiyor. Ben bile güvenliğini sağlayamam,* dediğini duymuştum.

Güvenliğim onun için bir anlam ifade ediyordu. Bu akşamki hareketleri bunu ispatlıyordu. Kendi kendime ciddi bir tavırla, *Ve davranışların sesi, sözlerden yüksektir,* dedim.

Böylece geriye iki soru kalıyordu. Artık içinde olmamam gereken iş neydi? Ve ikisinden –Jev ve annem– hangisi yalan söylüyordu?

Kusursuz bir 'tatlı ve her şeyden bihaber' kız modeli olarak ellerim kucağımda oturmaktan hoşnut olduğumu sanıyorlarsa, sandıkları kadar zeki değillerdi.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

13

Cumartesi sabahı erkenden kalktım, üstüme pamuklu bir şort ve askılı bir tişört geçirdim ve koşuya çıktım. Ayaklarımı kaldırıma vurmak ve mevcut bütün sıkıntılarımı terle atmak, tuhaf bir şekilde kendimi güçlenmiş hissetmemi sağlıyordu. Önceki geceyi düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Geceleri ortalıkta tek başıma dolaşarak cesaretimi test etmenin sonu gelmişti. Bundan böyle ay yüzünü gösterdiği andan itibaren kendimi seve seve eve kilitleyecektim. Ve o 7-Eleven'ı bir daha ziyaret etmemem de oldukça yerinde bir karar olurdu.

Çok tuhaftı ama yine de düşüncelerimi kurcalayan kişi Gabe değildi. O görev, beni süzerken kararlılıklarını kaybeden, ipek gibi yumuşacık ve baştan çıkarıcı bir hal alan, günah kadar simsiyah bir çift göze aitti. Jev onu aramaya çalışmamamı tembihlemişti ama kendimi, birbirimize rastlayabileceğimiz farklı yolların hayalini kurmaktan alamıyordum. Aslında bu sabah uyanmadan önce hatırladığım son rüyamda Vee'yle Ogunquit Sahili'ne gidiyor ve Jev'in görevli cankurtaran olduğunu görüyorduk. Rüyadan uyandığımda kalbim küt küt atıyor ve çok tuhaf bir acı

içimi dağlıyordu. Rüyayı kendim de pekâlâ yorumlayabilirdim: Bende bıraktığı karmaşık ve öfke dolu hisse rağmen, Jev'i yine görmek istiyordum.

Gökyüzü havayı serin tutan bulutlarla kaplıydı ve beş kilometreyi tamamladığımı haber veren kronometreme kibirli bir gülümsemeyle baktım ve Jev'le ilgili mahrem düşüncelerimden vazgeçmeye henüz hazır olmadığım için, kendime yeni bir kilometreyle meydan okumaya karar verdim. Ayrıca bundan ölçülemez bir keyif alıyordum. Vee'yle birlikte spor salonunda *spinning* derslerine ve Zumba'ya gitmiştim ama çam ve çiyle kaplı ağaç kabuğu kokusuyla doyuma ulaşmış temiz havadayken, dış mekânda ter dökmeyi yeğlediğime gözü kapalı karar vermiştim. Bir süre sonra kulaklıklarımı da çıkardım ve şafaktan yükselen huzurlu doğa seslerine konsantre oldum.

Eve dönünce uzun, şımartıcı bir banyo yaptım ve içindekileri tırnağımın ucunu kemirerek incelemek üzere gardırobumun karşısına dikildim. Sonunda üzerime daracık bir kot pantolon, diz hizasına gelen çizmeler ve turkuaz rengi ipek bir kaşkorse geçirdim. Beni geçen seneki mağaza önü satışlarındaki indirimden satın almaya ikna eden kendisi olduğu için Vee kıyafetimi hemen hatırlayacaktı. Aynada kendimi dikkatle süzdüm ve kendimi, eski Nora Grey olarak yutturabileceğime karar verdim. Doğru yönde tek bir adım attıktan sonra geriye sadece bin küsur tanecik daha kalacaktı. Özellikle meşhur kaçırılma konusu da gündemdeyken Vee'yle nelerden bahsedeceğimiz konusunda biraz endişeliydim ama kendimi Vee'yle ikimizi bu kadar uyumlu kılan şeyin bu olduğuna ikna ettim. Ben belli konuları açarak sohbetin gidişatını elimde tutabiliyordum ve Vee de o konular üzerinde sonsuza dek saçmalayabiliyordu. Tek yapmam gereken, istediğim konu üzerinde konuşmasını sağlamaktı.

Aynadaki yansımama bakarken tek bir eksik olduğu sonucuna vardım. Görüntümün bir aksesuara ihtiyacı vardı. Bir takıya. Hayır, bir eşarba.

Şifonyerimin çekmecesini açtım ve uzun siyah kuş tüyünü görünce içimden kötü bir his yükseldi. Tamamen unutmuştum. Büyük olasılıkla pisti. Tüyü öğle yemeğinden döner dönmez atmayı zihnime not ettim ama bu düşünceme pek inanmıyordum. Tüyden ürküyordum ama henüz ondan kurtulacak kadar değil. Öncelikle ne tür bir hayvandan düştüğünü öğrenmek ve neden onu güvende tutmak benim sorumluluğummuş gibi hissettiğimi anlamak istiyordum. Saçma bir düşünceydi ve akla yatkın bir yanı yoktu ama o mezarlıkta uyandığımdan bu yana hiçbir şey akla yatmıyordu zaten. Kuş tüyünü çekmecenin derinliklerine ittim ve gözüme takılan ilk eşarbı aldım.

Ardından koşar adımlarla alt kata indim, küçük kasamızdan bir on dolar kaptım ve Volkswagen'in direksiyonuna geçtim. Motorun çalışması için konsola dört yumruk indirmek zorunda kaldım ama kendime, bunun mutlaka bir uğursuzluk habercisi olduğu anlamına gelmediğini hatırlattım. Bu, arabanın iyi bir peynir gibi yıllanmış olduğu anlamına gelirdi. Bu araba dünyayı görmüştü. En azından birkaç ilginç insanın etrafında dönmüş olması olasıydı. Keskinliği yumuşatılmıştı, tecrübeliydi ve 1984'ün bütün cazibesini üstünde taşıyordu. En güzeli de, onun için bir kuruş bile ödememiştim.

Depoya birkaç dolarlık benzin doldurduktan sonra, Enzo'nun Bistrosu'na doğru yola çıktım. Saçlarımı ön vitrin camında düzelttikten sonra içeri girdim.

Son hatırladığımdan bu yana ciddi bir yenilemeden geçmiş olan Enzo'nun Bistrosu'nun etkileyici görüntüsünü sindirmeye çalışarak güneş gözlüklerimi çıkardım. Geniş basamaklardan ön tezgâha ve dairesel masa alanına iniliyordu. Hostes standının iki

yanına kısmen eski tarz, kısmen şık sanayi tipi metal masaların sıralandığı iki platforma ayrılıyordu. Müzik sistemden büyük bir orkestranın çaldığı müzik yayılıyordu ve bir an için kendimi zamanın içinde geriye gidip eski bir meyhaneye düşmüş gibi hissettim.

Vee boy avantajı için sandalyesinde dizlerinin üstünde duruyor ve kollarını kafasının üstünde bir pervane gibi sallıyordu. "Bebek! Bu taraftayım!"

Beni sağ tarafımda kalan platforma giden yolun yarısında karşıladı ve sımsıkı sarıldı. "Buzlu *mocha* ve bir tabak dolusu şeker süslemeli çörek ısmarladım. Tanrım, konuşacak o kadar çok şeyimiz var ki. Sana söylemeyecektim ama sürprizlerin canı cehenneme. Bir buçuk kilo verdim. Anlaşılıyor mu?" Kendi etrafında döndü.

"Muhteşem görünüyorsun," dedim ve ciddiydim de. Bunca zaman sonra, nihayet bir aradaydık. Beş kilo almış olsa da kesinlikle çok güzel göründüğünü düşünürdüm.

Kendini sandalyesine bırakırken, "*Self* dergisi bu sonbahar kıvrımların moda olacağını yazdı; bu yüzden kendimi çok iyi hissediyorum," dedi.

Dört kişi için hazırlanmış bir masadaydık ama Vee'nin karşısındaki sandalyeye oturmak yerine, doğrudan yanına oturdum. Gizli bir iş çevirir gibi öne doğru eğilerek, "Eee?" dedi. "Bana dün akşamı anlat. Vay canına! Annen ve Hanky Panky[7], inanamıyorum!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Hanky Panky mi?"

"Ona *kesinlikle* Hanky Panky diyoruz. Can acıtacak kadar cuk oturdu."

"Bence ona öğrenci kulübü yeni yetmesi demeliyiz."

---

7 *Hanky-panky* kelimesi İngilizcede zina, kaçamak anlamlarına gelmektedir. (ed.n.)

Vee avucunu masaya vurarak, "Ben de bundan bahsediyorum ya!" dedi. "Sence kaç yaşında? Yirmi beş mi? Belki de aslında Marcie'nin ağabeyidir. Belki Oedipus kompleksi vardır ve Marcie'nin annesi aslında hem annesi hem de karısıdır."

O kadar çok güldüm ki, kazayla domuz gibi bir ses çıkardım. Ve bu da bizi daha derin bir isteri krizine soktu.

Ellerimi bacaklarımın üstüne bastırıp daha ciddi bir ifade takınmaya çalışarak, "Pekâlâ, dur," dedim. "Çok acımasızız. Ya Marcie içeri girip bizi duyarsa?"

"Ne yapar ki? Beni gizli Ex-Lax[8] zulasıyla zehirler mi?"

Ben yanıt verme fırsatı bulamadan, masamızın iki boş sandalyesi çekildi ve Owen Seymour ile Joseph Mancusi oturdular. İkisini de okuldan tanıyordum. Owen geçen yıl Vee ve benim biyoloji sınıfımızdaydı. Uzun boylu ve sırım gibiydi, ona çalışkan bir görünüm veren siyah gözlükler takıyordu ve üzerinde Ralph Lauren bir polo tişört vardı. Altıncı sınıftayken kasaba çapındaki heceleme yarışmasında beni geçmişti. Gerçi bunun için ona bir garezim olduğu söylenemezdi. Joseph ya da Joey'yle senelerdir ortak dersimiz olmamıştı ama birbirimizi ilkokuldan beri tanırdık ve babası Coldswater'ın tek kiropraktörüydü[9]. Joey saçlarının rengini açtırır, kışın bile parmak arası terlikler giyer ve okul bandosunda davul çalardı. Genel not ortalaması 4.0'tü ve Vee'nin ortaokuldayken ona âşık olduğunu adım gibi biliyordum.

Owen gözlüğünü burnundan yukarı itti ve müşfik bir gülümseme takındı. Kendimi kaçırılmamla ilgili bir soru bombardımanına hazırladım ancak o hafifçe gergin bir sesle, "Sizi burada otururken gördük ve yanınıza bir yayılalım dedik," demekle yetindi.

8 Laksatif bir ürün. (ç.n.)

9 Sinir sistemini düzenlemek amacıyla omurga, kemik ve kaslara müdahale etme yöntemi olan kiropraktiki uygulayan kişilere verilen ad. (ç.n.)

"Tanrım, ne rastlantı." Vee'nin sesine yansıyan kabalık beni irkiltmişti. Doğuştan flört meraklısı Vee için bu tipik bir davranış sayılmazdı ama belki de ifadesiz görünmeyi deneyecekti. "Hem yayılalım da ne demek? Böyle konuşan kimse kaldı mı?"

Joey ellerini masanın üstünde, Vee'ninkilerden sadece birkaç santim uzakta kenetlerken, "Şey, hafta sonunun geri kalan kısmı için planınız var mı?" diye sordu.

Vee ellerini geri çekerken sırtını dikleştirdi. "Sizi kapsamayan planlar."

Pekâlâ, bu bir ifadesiz duruş denemesi değildi. Bakışlarını, *sorun ne?* kelimelerini söze dökmeden iletebilmeme yetecek kadar bir süreliğine yakalamak için yan gözle baktım ama o Owen'ı pis pis süzmekle meşguldü.

Açıkça gitme vakitlerinin geldiğini ima ederek, "İzin verirseniz," dedi.

Owen ve Joey afallamış bir şekilde bakıştılar.

Joey, Vee'ye, "Yedinci sınıfta beden eğitimi dersinde birlikte olduğumuzu hatırlıyor musun?" diye sordu. "Badminton partnerimdin. Badmintonda acayiptin. Hafızam beni yanıltmıyorsa, sınıf turnuvasını kazanmıştık." Elini "çak" der gibi havaya kaldırdı.

"Anıları yâd edecek havada *değilim*."

Joey elini usulca masanın altına indirdi. "Şey, tamam. Kızlar, size limonata falan ısmarlamamızı istemediğinizden emin misiniz?"

"İçine GHB[10] katın diye mi? İstemez. Ayrıca bizim içeceklerimiz zaten var. Göğüs hizamızdan yukarı bakıyor olsaydınız, bunu siz de fark edebilirdiniz." Vee buzlu *mocha*'sını Joey'nin suratına doğru salladı.

10 Gama-hidroksibütrat. Merkezî sinir sistemlerini altüst eden ve halk arasında tecavüz ilacı olarak da bilinen bir tür ilaç. (ç.n.)

Ağzımın içinde, "Vee," diye geveledim. Her şeyden önce Owen ya da Joey, Vee'nin ima ettiği yerin yakınına bile bakmıyordu ve ikincisi, *bu kızın derdi neydi*?

Owen sarsak hareketlerle ayağa kalkarken, "Hımm... Tamam... Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," dedi. "Biz sadece düşündük ki..."

Vee, "Yanlış düşünmüşsünüz," diye çıkıştı. "Siz ikinizin aklından hangi şeytani planlar geçiyor? Her neyse, gerçekleşmeyecek."

Owen gözlüklerini bir kez daha yukarı itip gözlerini baykuş gibi kırpıştırarak, "Şeytani, ne?.." diye tekrarladı.

"Anladık," dedi Joey. "Sohbetinizi bölmemeliydik. Kızların arasındaki özel sohbetler." Bilmiş bir tavırla, "Benim kız kardeşlerim var," dedi. "Bir dahaki sefere, hımm, önce izin isteriz, olur mu?"

Vee, "Bir dahaki sefer falan olmayacak," dedi. "Nora'yla beni..." Başparmağıyla ikimizin işaret etti. "... sizin işe kapalı olarak düşünün."

Bu işi olumlu biçimde sona erecek şekilde kurtarmanın bir yolunu çalışarak boğazımı temizledim. Aklıma hiçbir şey gelmediği için, elimden gelen tek şeyi yaptım. Özür dileyen bir gülümsemeyle Owen ve Joey'ye, "Şey, teşekkürler, çocuklar," dedim. "Size iyi günler." Cümle ağzımdan bir soru gibi çıkmıştı.

Çocuklar suratları hayretten birbirine karışmış halde geri geri uzaklaşırlarken Vee, "Evet, koca bir hiç için teşekkürler," diye seslendi.

Artık bizi duyamayacakları bir mesafeye ulaştıkları zaman Vee, "Bugün bütün çocukların nesi var?" dedi. "Suratlarına parlak bir gülümseme yapıştırıp aylak aylak sokulabileceklerini ve bizim avuçlarında eriyeceğimizi falan mı sanıyorlar? I-ıh. Asla. Biz değil. Biz daha aklı başında insanlarız. Romantizmlerini alıp başka bir yerlerine sokabilirler, biz almayalım."

Boğazımı temizledim. "Vay canına."

"Bana vay canına deme. Senin de o çocukların içini görebildiğinden eminim."

Alnımı kaşıdım. "Bana sorarsan sohbet açmaya çalışıyorlardı..." Vee bana susturucu bir bakış atınca hızla, "Ama ben ne bilirim ki..." diye ekledim.

"Yeni bir çocuk pat diye ortaya çıkıverip cazibesini devreye sokuyorsa, bu işin görünen yüzüdür. Her zaman daha derin bir amaç vardır. Bu kadarını biliyorum."

Pipetime asıldım. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Owen ve Joey'nin yüzlerine bir daha asla bakamayacaktım ama belki de Vee kötü bir gün geçiriyordu. Belki farklı bir ruh halindeydi. Lifetime[11] kanalındaki orijinal filmleri seyrederken, yan evdeki şirin çocuğun aslında bir seri katil olduğu gerçeğini kabullenmem bir iki günümü alıyordu. Belki Vee de benzer bir gerçeğe dönüş safhası sıkıntısı çekiyordu.

Tam ona bunu lafı dolandırmadan sormaya hazırlanırken cep telefonum çaldı.

Vee, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Annen seni kontrol ediyor. Seni evden dışarı salmasına bile şaşırmıştım zaten. Benden hoşlanmadığı sır değil. Hatta bir süre için senin kaçırılma olayına karıştığımı düşündüğünden bile eminim." Bir hoşnutsuzluk homurtusu çıkardı.

Marcie Millar'dan başkasına ait olmayan kısa mesajı açarken, "Senden hoşlanıyor, sadece seni anlamıyor o kadar," dedim.

BU ARADA KOLYE BİR ERKEK ZİNCİRİ. BULDUN MU?

Yüksek sesle, "Bir rahat ver," diye söylendim.

"Eee?" dedi Vee. "O kadın seni eve sürüklemek için ne tür bir boş bahane uydurdu?"

---

11 Genellikle kadınlarla ilgili ya da kadın başrol oyuncuların yer aldığı programlar yayınlayan bir Amerikan televizyon kanalı. (ed.n.)

Marcie'ye, NUMARAMI NEREDEN BULDUN, diye mesaj çektim.

AİLELERİMİZ TÜKÜRÜKTEN FAZLASINI DEĞİŞ TOKUŞ EDİYOR, GERİ ZEKÂLI.

İçimden, *sen kendine bak*, diye geçirdim.

Telefonumu kapadım ve dikkatimi yeniden Vee'ye çevirdim. "Aptal bir soru sorabilir miyim?"

"En sevdiğim tür."

"Bu yaz Marcie'nin bir partisine gittim mi?"

Kendimi yüksek perdeden bir kahkahaya hazırladım ama Vee çöreğinden minik bir ısırık koparmakla ve, "Bunu hatırlıyorum," demekle yetindi. "Beni de yanında sürüklemiştin. Bu arada, bunun için bana hâlâ borçlusun."

Bu beklediğim cevap değildi. "Daha acayip bir soru. Ben..." *İşte geliyor...* "Marcie'yle arkadaş mıydım?"

Bu kez beklediğim yanıt geldi. Vee az kalsın çöreğini masaya tükürüyordu. "Sen ve fahişe, arkadaş. Doğru mu duydum? Şu geçici hafıza kaybı olayından muzdarip olduğunu biliyorum ama Küçük Bayan Bir Tarafımın Belası'yla geçen on bir seneyi nasıl unutabilirsin?"

İşte şimdi bir yerlere geliyorduk. "Atladığım ne? Madem arkadaş değildik, beni partisine neden çağırdı?"

Vee, "Herkesi çağırdı. Yeni amigo kız kostümleri için bağış topluyordu. Kapıda bizden yirmi papel istedi," diye açıkladı. "Tam o anda gidebilirdik ama senin casusluk edeceğin tuttu..." Vee ağzını sıkıca kapadı.

"Kime casusluk ettim?" diye üsteledim.

"Marcie. Marcie'ye casusluk etmeye gittik. Öyle oldu işte." Kafasını biraz fazla hararetli bir şekilde sallıyordu.

"Ve?"

"Günlüğünü ele geçirmek istiyorduk," dedi Vee. "En sulu kısımlarını *eZine*'da yayınlayacaktık. Oldukça destansı, değil mi?"

Bu resimde yanlış olan bir şeyler olduğunu bilerek ama ne olduğunu kestirmeyi başaramayarak, "Bunun kulağa nasıl uyduruk geldiğini biliyorsun, değil mi?" dedim. "Günlüğünü yayımlamak için asla izin alamazdık."

"Denemekten hiçbir zaman zarar gelmez."

Parmağımı ona çevirdim. "Benden bir şeyler sakladığını biliyorum."

"Kim, ben mi?"

"Dökül, Vee. Benden bir daha bir şey saklamayacağına söz vermiştin," diye hatırlattım.

Vee kollarını çırptı. "Tamam, tamam. Biz şeye casusluk etmeye gittik..." Dramatik bir duraksama. "Anthony Amowitz."

Anthony Amowitz ve ben geçen yıl aynı beden eğitimi sınıfındaydık. Orta boyluydu ve sıradan bir yakışıklılığı vardı. Kişiliği domuzdan farksızdı. Vee'nin daha önce aralarında hiçbir şey olmadığına yemin ettiğinden bahsetmiyordum bile. "Yalan söylüyorsun."

"Ben... Ona âşıktım." Kıpkırmızı kesilmişti.

Şüpheci bir sesle, "Sen Anthony Amowitz'e âşıktın," diye tekrarladım.

"Büyük bir yanılgı. Bu konuyu daha sonra konuşsak?"

On bir seneden sonra, Vee beni hâlâ şaşırtabiliyordu. "Öncelikle, hiçbir şey saklamadığına yemin et. Çünkü hikâye kulağa baştan sona zayıf geliyor."

"İzci yemini," derken Vee'nin bakışları net, ifadesi kararlıydı. "Anthony için casusluk yapmaya gittik. Nokta. Lütfen sözlü tacizi asgari düzeyde tut. Zaten yeterince aşağılandım."

Vee bana yalan söylemezdi, hele bunu yeni konuşmuşken... Bu yüzden mahcubiyete verdiğim birkaç titrek detay dışında, bana verilen bilgiden hoşnuttum."

Merhamet ederek, "Tamam," dedim. "O zaman Marcie'ye dönelim. Dün gece Coppersmith's'te beni köşeye sıkıştırdı ve erkek arkadaşı Patch'in bana ona iletmem gereken bir kolye verdiğini söyledi."

Vee az kalsın içeceğiyle boğuluyordu. "Patch'in erkek arkadaşı olduğunu mu söyledi?"

"Kullandığı tabir 'yaz aşkı' idi sanırım. Pacth'in ikimizin de arkadaşı olduğunu söyledi."

"Hah."

Parmağımı sabırsız bir tavırla masaya vuruyordum. "Neden yeniden karanlığa gömülmüşüm gibi hissediyorum?"

"Ben Patch diye birisini tanımıyorum," dedi Vee. "Her neyse, bu bir köpek adı değil mi? Belki de kendisi uydurmuştur. Marcie'nin iyi olduğu bir şey varsa, o da insanların zihinlerini altüst etmek. En iyisi Marcie *ve* Patch'i unutmak. Ah, Tanrım! Bu çörekler uğruna ölünesi değil mi?" Çöreklerden birini suratıma dayadı.

Çöreği alıp kenara bıraktım. "Jev adı bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Jev? Sadece Jev mi? Bu bir şeyin kısaltılmışı falan mı?"

Görünüşe bakılırsa, Vee bu adı daha önce duymamıştı.

"Bir çocukla karşılaştım," diye açıkladım. "Birbirimizi tanıyorduk, belki de yaz öncesinden beri. Adı Jev."

"Yardımcı olamayacağım, bebek."

"Belki *gerçekten* de bir şeyin kısaltılmışıdır. Jevin, Jevon, Jevro..."

"Hayır, hayır ve hayır."

Cep telefonumu açtım.

Vee, "Şimdi ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Marcie'ye mesaj çekiyorum."

"Ona ne soracaksın ki?" Vee oturduğu yerde dikleşti. "Dinle, Nora..."

Vee'nin düşüncelerini tahmin ederek başımı salladım. "Güven bana, bu uzun vadeli bir şeyin başlangıcı değil. Marcie'ye değil, sana inanıyorum. Bu ona göndereceğim son kısa mesaj olacak. Ona koca şişko yalanlarıyla bol şans dileyeceğim."

Vee'nin ifadesi gerginliğini kaybetmişti. Bilge bir tavırla başını salladı. "Söyle ona bebek. Ona, ben arkanı kolladığım sürece yalanlarının boşa olduğunu yaz."

Mesajımı yazdım ve gönder tuşuna bastım.

HER YERE BAKTIM. KOLYE FALAN YOK. EZİK.

Bir dakikadan kısa süre içinde cevap geldi.

DAHA DİKKATLİ BAK.

Telefonumu Vee'nin görebileceği şekilde tuttum. "Her zamanki gibi neşe dolu."

"Bak ne diyeceğim," dedi Vee. "Annen ve Hanky Panky o kadar da kötü bir şey olmayabilir. Sana Marcie'nin karşısında üstünlük sağlayacaksa, o ilişkiyi tam gaz teşvik et derim."

Ona sinsi bir bakış attım. "Dersin tabii."

"Hey, alakası bile yok. Şu vücutta bir tanecik kötü kemik olmadığını biliyorsun."

"Sadece iki yüz altı tane mi var?"

Vee sırıttı. "Yeniden yanımda olmanın ne harika bir şey olduğundan bahsetmiş miydim?"

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

14

Öğle yemeğinin ardından arabama atlayıp eve döndüm. Volkswagen'i araç yolunun bitişiğindeki asfalt girişe park etmemin üstünden bir dakika geçmemişti ki annemin Taurus'u araç yolunda belirdi. Ben çıkarken evdeydi, Hank'le öğle yemeğine çıkıp çıkmadığını merak ettim. Enzo'nun Bistrosu'ndan çıktığımdan beri hiç durmadan sırıtıyordum ama ruh halim bir anda soğuyuvermişti.

Annem arabayı garaja çekti ve beni karşılamak için indi. "Vee'yle öğle yemeği nasıldı?"

"Her zamanki gibi." Masum bir tavırla, "Ya sen?" diye sordum. "Ateşli bir öğle yemeği randevusu mu?"

"Daha çok iş diyebiliriz." Derin ve sıkıntılı bir iç çekti. "Hugo bu hafta Boston'a gitmemi istedi."

Annem aynı isimde bir müzayede şirketinin sahibi olan Hugo Renaldi için çalışıyordu. Hugo üst düzey emlak müzayedeleri düzenliyordu. Müzayedelerinin sorunsuz geçmesi annemin göreviydi ve bunu uzun mesafeden yapamazdı. Sürekli olarak yollardaydı,

beni evde bırakıyordu ve ikimiz de bunun ideal durum olmadığının farkındaydık. Geçmişte istifa etmeyi düşünmüştü ama işin ucu her zaman paraya dayanıyordu. Hugo ona, Coldwater şehir sınırları içinde başka bir yerde kazanacağından daha yüksek –oldukça yüksek– maaş ödüyordu. İstifa etmesi durumunda, çiftlik evini satmaktan başlamak üzere pek çok fedakârlık yapılması gerekecekti. Babama dair tüm anılar bu evin içinde sarmalandığı için, bu konuda biraz duygusal olduğum söylenebilirdi.

"Onu geri çevirdim," dedi annem. "Evden ayrılmamı gerektirmeyecek bir iş bulmam gerektiğini söyledim."

"Ona *ne* dedin?" Şaşkınlığım etkisini hızla kaybetmişti, sesime bir tür telaş tınısının karıştığını hissettim. "İstifa mı ediyorsun? Yeni bir iş buldun mu? Bu taşınacağımız anlamına mı geliyor?" Bu kararı bensiz aldığına inanamıyordum. Geçmişte her zaman aynı duruşu sergilerdik: Taşınmak söz konusu bile olamazdı.

"Hugo bana yerel bir pozisyon ayarlamak için neler yapabileceğine bir bakacağını ama fazla umutlanmamamı söyledi. Sekreteri uzun yıllardır onun için çalışıyor ve işini gayet iyi yapıyor. Sırf beni mutlu etmek için ona yol verecek değil ya."

Afallamış gözlerle çiftlik evine baktım. Bu duvarların arkasında başka bir ailenin yaşayacağı fikri, midemde bir düğüm oluşturmuştu. Ya eve tadilat yaparlarsa? Ya babamın çalışma odasını bozar, birlikte döşediğimiz kiraz ağacı parkeleri söküp atarlarsa? Ya kitap rafları? Kusursuz olmamıştı ama onlar ilk hakiki ahşap işi girişimimizdi. Bir karaktere sahiplerdi!

Annem, "Henüz taşınmak konusunda endişeli değilim," dedi. "Bir şeyler çıkar. Kimbilir? Belki Hugo iki sekretere ihtiyacı olduğuna karar verir. Olması gerekiyorsa, olacaktır."

Ona döndüm. "İstifa etmek konusunda bu kadar rahat olmanın sebebi Hank'le evlenip bizi zor durumdan kurtaracağına

inanman olabilir mi?" Bu alaycı yorum ağzımdan kendimi tutamadan çıkmıştı, daha o anda müthiş bir suçluluk hissettim. Bu tür bir kabalık beni aşıyordu. Ama göğsümün içinde saklı duran ve diğer her şeyi bastıran korkularla dolu o yerden konuşmuştum.

Annemin tüm bedeni kaskatı kesildi. Sonra kapıyı arkasından otomatik olarak indirecek olan düğmeye basıp garajdan çıktı.

Bir an, doğruca içeri gidip özür dilemeyi istemek ile sorumu kolayca geçiştirmiş olmasının verdiği korkuyu büyütmek arasında kalarak araç yolunda durdum. Demek bu kadardı. Hank'le evlenme niyetiyle çıkıyordu. Marcie'nin onu itham ettiği şeyin tam kendisini yapıyor, parayı düşünüyordu. Para durumumuzun sıkışık olduğunu biliyordum ama hayatta kalmıştık, öyle değil mi? Bu kadar alçalabildiği için annemden, ona benimle idare etmenin dışında bir seçenek verdiği için Hank'ten nefret ediyordum.

Kendimi yeniden arabaya attım ve kasabanın içinde dolaşmaya başladım. Hız sınırının yirmi kilometre üstünde seyrediyordum ama bu defa umurumda değildi. Aklımda bir varış noktası yoktu. Tek istediğim, annemle arama mesafe koymaktı. Önce Hank, şimdi de işi. Neden sürekli bana danışmadan karar alıyormuş gibi hissediyordum?

Seyrettiğim şeritte otoban girişi belirince, sağa kırdım ve kıyıya doğru otobanı tutturdum. Delphic Eğlence Parkı'ndan önceki son çıkıştan saptım ve halk plajlarını gösteren tabelaları takip ettim. Kıyının bu kısmında, Maine'in güney sahillerinden daha az trafik olurdu. Sahil kayalıktı ve gelgitin ulaşabildiği üst noktanın hemen üstünde, yapraklarını yaz kış dökmeyen ağaçlar başlardı. Plaj havlulu ve piknik sepetli turistler yerine yalnız bir yürüyüşçü ve martıların peşinde koşan bir köpek gördüm.

İhtiyaç duyduğum şey, tam olarak buydu. Yatışmak için tek başıma kalmaya ihtiyacım vardı.

Volkswagen'ini kaldırım kenarına kırdım. Dikiz aynasından kırmızı bir klasik spor arabanın hemen arkama geçtiğini gördüm. Bu arabayı otobanda gördüğümü hatırlar gibiydim; yol boyunca birkaç araba geriden gelmişti. Büyük olasılıkla şoförü, hava iyice kötüleşmeden denizi son bir kez ziyaret etmek istemişti.

Korkulukların üstünden atladım ve kayalık setten aşağı inmeye başladım. Hava, Coldwater'dakinden daha serindi ve rüzgâr hiç durmadan sırtımı dövüyordu. Gökyüzü maviden ziyade gri ve bir miktar pusluydu. Dalgaların ulaşamayacağı bir yükseklikteki kayalarda kalmayı tercih ettim. Zemin, gittikçe ilerlemesi daha zor bir hal alıyordu ve dikkatimi annemle son kavgamdan çok, ayaklarımı doğru yere basmaya vermiştim.

Çizmem bir taşın üstünde kaydı ve tuhaf biçimde yan tarafımın üstüne düştüm. Kendi kendime söylenerek ayaklarımı yere basmamla, büyük bir gölgenin üstüme vurması bir oldu.

Şaşkınlık içinde arkama döndüm. Kırmızı klasik spor arabanın şoförüydü. Ortalamanın üstünde bir boyu vardı ve benden bir iki yaş daha büyük olsa gerekti. Saçları kısacık kesilmişti, kumunsu kahve renginde kaşları ve çenesinde bir miktar tüyü vardı. *Sweatshirt*'ünün duruşuna bakılırsa, spor salonunu düzenli olarak ziyaret ediyor olmalıydı.

Etrafına bakınarak, "Evden çıkma zamanın gelmişti," dedi. "Günlerdir seni yalnız yakalamaya çalışıyorum."

Bir kayanın üstünde dengemi sağlamaya çalışarak tamamen doğruldum. Bir aşinalık yakalamak için karşımdaki çocuğun yüzüne baktım ama kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Özür dilerim, tanışıyor muyuz?"

"Sence izlenmiş miyizdir?" Bakışlarıyla kıyıyı taramaya devam ediyordu. "Bütün arabaları tek tek incelemeye çalıştım ama

bir tanesini atlamış olabilirim. Park etmeden önce bloğun etrafında bir tur atman işe yarayabilirdi."

"Şey, dürüst olmam gerekirse, kim olduğun konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bu, buraya geldiğin arabayı satın alan kişiye söylemek için oldukça tuhaf bir söz."

Zihnimin kelimelerini algılaması için birkaç saniye geçti. "Bekle. Sen... Scott Parnell mısın?" Aradan seneler geçse de benzerlikler hâlâ yerli yerindeydi. Çenesindeki gamze. Aynı fındık rengi gözler. Yakın zamandaki eklemeler arasında elmacık kemiğinin üstünde bir yara izi, hafif kirli bir sakal ve simetrik hatların birleşim noktasına kondurulmuş dolgun, şehvetli dudaklar vardı.

"Hafıza kaybını duymuştum. Demek söylentiler doğruymuş. Dedikleri kadar kötü görünüyor."

Tanrım, ne kadar da iyimserdi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve rahat bir tavırla, "Hazır konusu açılmışken, kaybolduğum gece Volkswagen'i evimin kapısına neden terk ettiğini açıklaman için belki de şimdi uygun bir zamandır. Hafıza kaybımı duyduysan, kaçırıldığımdan da haberin olmalı."

"Araç, pisliğin teki gibi davranmamın özrüydü." Gözleri hâlâ ağaçların arasında dolaşıyordu. Bizi takip etmiş olmasından bu kadar endişelendiği kişi kimdi?

"O geceden konuşalım," dedim. Baş başa olduğumuz deniz kenarı, bu konuyu konuşmak için en iyi yer sayılmazdı ama cevap alma kararlılığım üstün gelmişti. "Görünüşe bakılırsa o gecenin erken saatlerinde ikimiz de Rixon tarafından vurulmuşuz. Ben polise öyle söylemişim. Sen, ben ve Rixon, Eğlence Evi'nde, yalnız. Tabii eğer Rixon diye birisi varsa. Bu işi nasıl kıvırdığını bilmiyorum ama onu senin uydurduğunu düşünmeye başlıyorum. Beni senin vurduğuna ve suçu atacak bir başkasına ihtiyaç duy-

duğunu düşünmeye başlıyorum. Beni polise Rixon adını vermeye sen mi zorladın? Ve sıradaki soru, beni sen mi vurdun, Scott?"

"Rixon şu anda cehennemde, Nora."

İrkildim. Bunu bir an bile tereddüt etmeden ve yerinde bir hüzünle söylemişti. Yalan söylüyorsa ödülü hak ediyordu.

"Rixon öldü mü?"

"Cehennemde yanıyor ama evet, sonuç temelde aynı. Benim için ikisi de bir."

Ufacık bir hatasını yakalamak için yüzünü dikkatle inceledim. Onunla ölümden sonraki yaşamın özelliklerini tartışacak değildim ama Rixon'ın ebediyen gittiğini onaylatmam gerekiyordu. "Nereden biliyorsun? Polise söyledin mi? Onu kim öldürdü?"

"Kime teşekkür etmeliyiz bilmiyorum ama Rixon gitti. Güven bana, haberler hızlı yayılıyor."

"Bundan daha iyisini yapman gerekecek. Dünyanın geri kalanını kandırabilirsin ama beni uyutmak o kadar kolay değil. Kaçırıldığım gece, evimin araç yoluna bir araba bıraktın. Ve sonra kaçıp saklandın... New Hampshire mıydı? Seni gördüğümde aklıma gelecek son kelime masum olduğu için lütfen beni affet. Sanırım söylememe gerek bile yok: Sana *güvenmiyorum.*"

İç geçirdi. "Rixon bizi vurmadan önce, beni Nefil olduğuma ikna ettin. Ölemeyeceğimi söyleyen sendin. Sonum hiçbir zaman Kara El gibi olmayacaktı. Ve ordusuna yeni Nefiller katmasına yardım etmem imkânsızdı."

Rüzgâr giysilerimi delip geçmiş, tenimde buz etkisi yaratıyordu. *Nefil.* İşte yine aynı sözcük. Her yerde peşimdeydi. Gergin bir sesle, "Sana Nefil olduğunu ben mi söyledim?" diye sordum. Beni düzeltmesi için dua ederek kısa bir an için gözlerimi yumdum. "Ölememe" kelimesini mecazi olarak kullanmış olması

için dua ediyordum. Bunun, dün gece Gabe'le başlayan dolambaçlı oyunun son durağı olduğunu açıkladığı an olması için dua ediyordum. Bu büyük bir oyundu ve şakanın hedefi de bendim.

Ancak gerçek, bir zamanlar hafızamın eksiksiz bir şekilde durduğu o kasvetli yerde kıpırdanıp duruyordu. Zihnimde bir mantık çerçevesine oturtamıyordum ama *hissedebiliyordum*. İçimde. Göğsümde yanıyordu. Scott bunları uydurmuyordu.

"Bilmek istediğim, bunların hiçbirini neden hatırlamadığın," dedi Scott. "Hafıza kaybının geçici bir şey olduğunu sanırdım. Neler oluyor?"

"Neden hatırlayamadığımı bilmiyorum!" diye çıkıştım. "Tamam mı? *Bilmiyorum*! Birkaç gün önce koca bir hiçle bir mezarlıkta uyandım. Oraya nasıl gittiğimi bile anımsayamıyordum." Bu ani içimi Scott'a dökme isteğinin nereden geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu ama gelmişti işte. Burnum akmaya başlamıştı ve gözlerimin gerisinde yaşların birikmeye başladığını hissediyordum. "Polis beni buldu ve hastaneye götürdü. Neredeyse üç aydır kayıp olduğumu söylediler. Zihnim beni korumak adına travmayı bloke ettiği için hafıza kaybımın olduğunu söylediler. Ama asıl delice olanın ne olduğunu duymak ister misin? Hiçbir şeyi bloke etmediğimi düşünmeye başlıyorum. Bir not aldım. Birisi evime girmiş ve yastığımın üstüne bırakmış. Notta evimde olsam da güvende olamayacağımı yazıyordu. Bu işin arkasında birisi var. Benim bilmediğim bir şeyler biliyorlar. Bana ne olduğunu biliyorlar."

O anda çok fazla açık verdiğimi fark ettim. Notun var olduğuna dair hiçbir kanıtım yoktu. Daha kötüsü, mantık, notun olmadığını ispatlıyordu. Ama eğer o not hayal gücümün bir parçasıysa, neden düşüncesi silinmemekte direniyordu? Onu ken-

dim yaratmış, uydurmuş ya da halüsinasyon görmüşsem neden bunu kabul edemiyordum?

Scott beni çatık kaşlarla süzüyordu. "Onlar?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Unut gitsin."

"Notta başka bir şey yazıyor muydu?"

"*Unut* dedim. Kâğıt mendilin var mı?" Gözlerimin altındaki derinin şiştiğini hissedebiliyordum ve burnumu çekmenin kuru kalmasına yeteceği noktayı geçmiştim. Bu kadarı yetmezmiş gibi, yanaklarımdan aşağı iki gözyaşı damlası süzüldü.

Scott beni omuzlarımdan tuttu ve nazik bir sesle, "Hey," dedi. "Her şey yoluna girecek. Ağlama, olur mu? Ben senin yanındayım. Bu karmaşayı çözmene yardım edeceğim." Karşı koymayınca, beni göğsüne çekip sırtımı sıvazladı. Başta hareketleri biraz beceriksizceyken bir süre sonra sakinleştirici bir ritme kavuştu. "Senin kaybolduğun gece, ben saklanmaya gittim. Burası benim için güvenli değil ama haberlerde ortaya çıktığını ve hiçbir şey hatırlamadığını görünce, saklandığım yerden çıkmam gerektiğine karar verdim. Seni bulmam gerekiyordu; sana bu kadarını borçluyum."

Geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Scott'a inanmayı istemem, ona tamamen güvenebileceğim anlamına gelmezdi. Ya da kalkanımı indirebileceğimi. Ama duvarlar örmekten yorulmuştum ve savunma kalkanımın kaymasına izin verdim. Birisinin bana sarılmasının en son ne zaman bu kadar iyi geldiğini hatırlayamıyordum bile. Onun kolları arasında, bu işte yalnız olmadığıma bile inanabilirdim. Scott, bu işi birlikte aşabileceğimize söz vermişti ve ona bu konuda da güvenmek istiyordum.

Ayrıca beni *tanıyordu*. Geçmişimle aramda bir bağlantıydı ve bunun benim için anlamı, kelimelerle ifade demeyeceğim kadar büyüktü. Hafızamın üzerime fırlatmaya uygun gördüğü kırıntıları anımsama yolundaki cesaret kırıcı girişimlerimin ardın-

dan, hiç çaba gerektirmeksizin yanı başımda belirmişti. Bu, isteyebileceğimden de fazlasıydı.

Gözlerimi kolumun yeniyle kurularken, "Burası senin için neden güvenli değil?" diye sordum.

"Kara El burada." Bu ismin benim için hiçbir anlam ifade etmediğini anımsamış gibi, "Açık olmak adına soruyorum, bu konuda hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye sordu. "Yani *hiçbir* şeyin hiçi gibi?"

"Hiç." Bu tek kelimeyle kendimi ufka dek uzanan ürkütücü bir labirentin ağzında dikilir gibi hissettim.

"Senin yerinde olmak berbat bir şey olurdu," dedi, kelime seçimine rağmen samimiyetle üzgün olduğuna inandım. "Kara El güçlü bir Nefil'in takma adı. Bir yeraltı ordusu kuruyor ve eskiden ben de –deyim yerindeyse– onun askerleri arasındaydım. Şimdi artık bir kaçağım ve beni yakalarsa pek hoş olmayacak."

"Ağır ol. Nefil ne demek?"

Scott'ın ağzının tek köşesi yukarı kıvrıldı. "Aklının başından gitmesine hazırlan, Grey." Sabırla, "Bir Nefil," diye açıkladı, "... ölümsüzdür." Şüpheli bakışlarım karşısında gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Ben ölemem. Hiçbirimiz ölemeyiz."

Biz mi? Scott onlardan biri miydi yani?

"İyi yanı ne?" diye sordum. Gerçekten ölümsüz kelimesindeki ölümsüzü kastediyor olamazdı.

Aşağıda kendini kayalara vuran okyanusu işaret etti. "Atlarsam, hayatta kalırım."

Pekâlâ, belki de daha önce bu atlayışı deneme aptallığını göstermişti. Ve hayatta kalmıştı. Bu hiçbir şeyi ispatlamazdı. Scott ölümsüz değildi. Ölümsüz olduğunu sanıyordu çünkü sorumsuz

davranışlardan birkaçını deneyen, hayatta kalan ve şimdi de yenilmez olduğuna inanan tipik ergenlerden biriydi.

Scott alınmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Bana inanmıyorsun. Dün gece tam iki saatimi okyanusta balık tutmak için dalarak geçirdim ve donup ölmedim. Suyun altında nefesimi sekiz dokuz dakika tutabiliyorum. Bazen bayılıyorum ve ayıldığımda kendimi suyun üstüne çıkmış ve bütün yaşam belirtilerim işler halde buluyorum."

Ağzımı açtım ama kelimelerin şekillenmesi birkaç saniyemi aldı. "Bu hiçbir şey ifade etmez."

"Ölümsüzsem eder."

Scott, onu durdurma fırsatı bulamadan bir İsviçre çakısı çıkardı ve bacağının üst kısmına sapladı. Boğuk bir çığlık attım ve bıçağı çekip çıkarmak ile yerine sabitlemek arasında kararsız kalarak üzerine atıldım. Ama henüz ben karara varamadan, Scott bıçağı çekip çıkardı. Pantolonu kan içinde kalmıştı, acıyla küfretti.

"Scott!" diye çığlık attım.

Kontrol altına alınmış bir sesle, "Yarın geri gel," dedi. "Hiç olmamış gibi olacak."

Telaşlı bir şekilde, "Ya, öyle mi?" diye çıkıştım. Aklını tamamen kaçırmış mıydı? Bu kadar aptalca bir şeyi neden yapmıştı?

"Bunu ilk yapışım değil. Kendimi diri diri yakmaya kalkıştım. Derim yanmıştı. Tamamen. Birkaç gün sonra ilk günkü gibi yenilenmiştim."

Şu anda bile kot pantolonundaki kanın kuruduğunu görebiliyordum. Yaranın kanaması durmuştu. O... iyileşiyordu. Haftalar yerine saniyeler içinde. Gözlerime güvenmek istemiyordum ama görmek, *inanmaktı*.

Birden Gabe'i hatırladım. İstediğimden daha net bir şekilde. Gözümün önünde, sırtından fırlayan demir levyenin görüntüsü canlanmıştı. Jev, yaranın Gabe'i öldürmeyeceğine yemin etmişti.

Tıpkı Scott'ın, yarasının hiç olmamış gibi iyileşeceğini söylediği gibi.

Hiçbir şekilde öyle hissetmesem de, "Tamam o zaman," diye fısıldadım.

"İkna olduğuna emin misin? Daha fazla kanıta ihtiyacın varsa, kendimi her an bir arabanın önüne atabilirim."

Sersem şaşkınlık halimin sesime yansımasına engel olamayarak, "Sanırım sana inanıyorum," dedim.

Kendimi uyuşukluğumdan sıyrılmaya zorladım. Şimdilik kendimi olabildiğince akışa bırakacaktım. Kendime, *bir defada tek bir şeye odaklan*, diye tembihledim. *Scott ölümsüz, tamam. Sırada ne var?*

Birden Scott'ın verebileceği her tür bilgiyi ele geçirme açlığıyla dolarak, "Kara El'in kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordum. Kaçırdığım başka ne vardı? İnançlarımın daha kaç tanesini tepetaklak edebilirdi? Ve en büyük öncelik: Hafızamı tamir etmeme yardım edebilir miydi?

"Son konuşmamızda ikimiz de bunu öğrenmek istiyorduk. Ben bütün yazımı ipuçlarını takip ederek geçirdim ki, kaçak olarak yaşadığım, beş parasız olduğum, tek başıma çalıştığım ve Kara El hiç de temkinsiz sayılacak birisi olmadığı için bu kolay değildi. Ama ihtimalleri bir kişiye kadar düşürdüm." Gözleri gözlerime sabitlendi. "Buna hazır mısın? Kara El, Hank Millar."

"Hank *ne*?"

Kıyıdan yarım kilometre yukarıda, çıkıntılı kayaların kenarındaki bir mağaranın içinde, iki ağaç kütüğünün üstünde otu-

ruyorduk ve yolun görüş alanının çok dışındaydık. Mağara, alçak tavanıyla yarı karanlıktı ama rüzgâra karşı korunaklıydı ve –Scott'ın ısrar ettiği üzere– bizi, Kara El'in olası casuslarından saklıyordu. Yalnız olduğumuzdan kesinlikle emin olmadan tek kelime daha etmemekte ısrar etmişti.

Scott kibriti ayakkabısının tabanına sürterek tutuşturdu ve taşların arasında küçük bir ateş yaktı. Girintili çıkıntılı duvarlarda ışık parlıyordu, etrafa ilk kez göz attım. Arka taraftaki duvara bir sırt çantası ve uyku tulumu yaslanmıştı. Raf gibi öne çıkmış sivri bir kaya parçasının üstüne kırık bir aynanın yanı sıra bir tıraş bıçağı, bir kutu tıraş köpüğü ve bir deodorant yerleştirilmişti. Mağaranın girişine daha yakın bir noktada bir alet çantası duruyordu. Üstünde bir iki tabak, birkaç çatal, bıçak ve bir kızartma tavası vardı. Hemen yanında bir olta ve hayvan kapanı göze çarpıyordu. Mağara beni hem etkilemiş hem de hüzünlendirmişti. Scott kesinlikle çaresiz değildi, kendi bilgisi ve gücüyle hayatta kalabildiği aşikârdı. Ama sürekli saklanarak ve bir yerden diğerine geçerek nasıl bir hayat sürdürüyordu böyle?

Scott, "Onu aylardır izliyorum," dedi. "Bu, öylesine bir tahmin değil."

"Hank'in Kara El olduğundan emin misin? Alınma ama zihnimdeki yeraltı askeri görüntüsüne pek uymuyor... Ya da..." *Ölümsüz bir adam*. Düşüncesi bile gerçek dışı geliyordu. Hayır, saçma. "Kasabanın en başarılı araba galerisini yönetiyor, yat kulübüne üye ve tek başına okulun spor kulübünü destekliyor. Nefil âleminde neler olduğu neden umurunda olsun ki? İsteyebileceği her şeye zaten sahip."

Scott, "Çünkü o da bir Nefil," diye izah etti. "Ayrıca istediği her şeye de sahip değil. Yahudilerin Heşvan ayında, bağlılık yemini eden bütün Nefiller bedenlerinden iki hafta boyunca vaz-

geçmek zorundalar. Seçme şansları yok. Bedenlerini bırakıyorlar ve o bedeni bir başkası ele geçiriyor; kovulmuş bir melek. Rixon eskiden Kara El'e sahip olan melekti, zaten cehennemde yandığını da bu sayede duydum. Kara El özgür olabilir ama olanları ne unuttu ne de affetmek niyetinde. Ordusu bunun için var. Kovulmuş melekleri alaşağı etmeye çalışacak."

"Yavaş ol. Kovulmuş melekler de kim?" Bir çete miydiler? Kulağa öyle geliyordu. Olay gittikçe daha şüpheli bir hal alıyordu. Hank Millar, Coldwater'da adını bir çeteyle ilişkilendirebilecek kadar alçalacak son insandı. "Ayrıca 'ele geçirmek'ten kastın ne?"

Scott'ın dudakları küçümseyici bir gülümsemeyle büküldüyse de sabırla cevapladı. "Kovulmuş bir meleğin tanımı: Cennetin reddettiği ve bir Nefil'in korkulu rüyası varlık. Bizi bağlılık yemini etmeye zorluyor ve Heşvan ayında bedenimizi ele geçiriyorlar. Onlar parazit. Kendi bedenlerinde hiçbir şey hissedemedikleri için bizimkileri istila ediyorlar." Yüzümde donup kaldığından emin olduğum tiksinti ifadesi karşısında, "Evet, Grey," dedi. "Demek istediğim, kelimenin tam anlamıyla içimize giriyor ve bedenlerimizi kendilerininmiş gibi kullanıyorlar. Onlar bunu yaparken Nefil zihnen orada oluyor ama hiçbir kontrolü kalmıyor."

Scott'ın açıklamasını sindirmeye çalışıyordum. Arka planda *Alacakaranlık Kuşağı*'nın jenerik müziğinin çaldığını birden fazla kez hayal etmiştim ama işin aslı şuydu ki, yalan söylemediğini biliyordum. Her şey tek tek geri geliyordu. Anılar, hasarlı ve bölük pörçüktü ama oradaydı. Bütün bunları daha önce öğrenmiştim. Ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordum. Ama bunları biliyordum, hepsini. "Geçen akşam, üç adamın bir Nefil'i dövdüklerini gördüm," dedim. "Yaptıkları *bu* muydu? Onu iki hafta boyunca bedenini bırakmaya zorlamak mı? Ama bu insanlık dışı! İğrenç bir şey bu!"

Scott gözlerini yere indirmişti ve elindeki çubukla ateşi karıştırıyordu. Hatamı çok geç fark ettim. Utanç içinde kıvrandım ve, "Ah, Scott, düşünmeden konuştum," diye fısıldadım. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Bedenini vermenin ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemem."

"Bağlılık yemini etmedim. Ve etmeyeceğim." Çubuğu ateşe attı, mağaranın karanlık ve dumanlı havasında altın rengi kıvılcımlar havalandı. "Kara El bana en azından bunu öğretti. Kovulmuş melekler üstümde istedikleri zihin oyununu deneyebilirler. Kafamı koparabilir, dilimi kesebilir, beni yakıp kül edebilirler. Ama o yemini asla etmeyeceğim. Acıyla baş edebilirim. Ama yeminin sonuçlarıyla baş edemem."

"Zihin oyunu mu?" Ensem karıncalanırken gözümün önünde bir kez daha Gabe belirdi.

"Kovulmuş melek olmanın bir avantajı," dedi buruk bir sesle. "İnsanların zihinlerini kurcalayabiliyorsun. Gerçek olmayan şeyleri görmelerini sağlayabiliyorsun. Nefiller bu numarayı meleklerden miras aldı."

Öyle görünüyordu ki nihayetinde Gabe hakkında yanılmamıştım. Ancak kendini ayıya dönüştürmek için –Jev'in beni inandırmaya çalıştığı gibi– sihirbazlara özgü el çabukluğunu kullanmamıştı. Bir Nefil silahını, zihin kontrolünü kullanmıştı.

"Bana nasıl yapıldığını göster. Tam olarak nasıl çalıştığını bilmek istiyorum."

Parmaklarını başının arkasında kenetleyip kütüğünün üstüne arkaya sallanırken, "Uzun zamandır pratik yapmadım," demekle yetindi.

Ortamdaki havayı dağıtmayı umarak işveli bir tavırla dizini dürterken, "En azından deneyebilir misin?"diye sordum. "Neyle

karşı karşıya olduğumuzu bana da göster. Haydi. Şaşırt beni. Beklemediğim bir şey göster. Sonra da nasıl yapıldığını öğret."

Scott sert hatlarını aydınlatan ışıkta ateşe bakmayı sürdürünce gülümsemem silindi. Bu onun için bir şaka değildi.

"Mesele şu," dedi. "Bu güçler bağımlılık yaratır. Tadını alınca, durmak çok zordur. Üç ay önce kaçarken neler yapabildiğimi ilk fark ettiğimde, güçlerimi her fırsatta kullanıyordum. Karnım açsa bir markete giriyor, istediğim her şeyi bir arabaya dolduruyor, zihin hilesiyle kasiyerin aldıklarımı poşetlemesini ve beni bir kuruş almadan bırakmasını sağlıyordum. Kolaydı. Kendimi üstün hissetmeme neden oluyordu. Kara El'i gözetlediğim ve onu aynı şeyi yaparken gördüğüm gece benim için son oldu. Hayatımın kalan kısmını bu şekilde yaşayacak değilim. Onun gibi olmayacağım." Cebinden bir yüzük çıkarıp ışığa tuttu. Yüzük demirden yapılmışa benziyordu ve üstü sıkılı bir yumrukla mühürlenmişti. Kısacık bir an için yüzüğü tuhaf, mavimtrak bir halenin çevrelediğini sandım. Ama hale hemen kayboldu ve gördüğüm şeyin bir ışık oyunu olduğunu düşündüm.

"Bütün Nefiller desteklenmiş güçlere sahiptir ve bu, bizi fiziksel olarak insanlardan daha kuvvetli kılar. Ancak bu yüzüğü taktığımda, gücüm bambaşka bir seviyeye taşınıyor," dedi Scott ağırbaşlı bir sesle. "Kara El yüzüğü bana, beni ordusuna katmayı denedikten sonra vermişti. Yüzükte ne tür bir lanet ya da sihir olduğunu bilmiyorum, hatta böyle bir şey olup olmadığından da emin değilim. Ama bir şey var. Bu yüzüğe sahip olan herkes, fiziksel olarak neredeyse durdurulamıyor. Haziran ayında ortadan kaybolmadan önce yüzüğü benden çalmıştın. Onu geri alma arzusu o kadar yoğundu ki; onu bulana dek ne uyuyabildim, ne yemek yiyebildim ne de rahat edebildim. Ona bir sonraki uçuşu yaşatabilecek tek şeyi arayan bir uyuşturucu bağımlısı gibiydim.

Sen kaçırıldıktan sonra, bir gece gizlice evinize girdim. Yüzüğü odanda, keman kutunun içinde buldum."

Mırıltı halindeki düzeltmem gecikmedi. "Çello." İçimde cılız bir hatırlama duygusu –yüzüğü daha önce gördüğüme dair bir his– kıpırdanıyordu.

"Çok zeki bir adam sayılmam. Ama yüzüğün zararsız olmadığını biliyorum. Kara El ona bir şey yaptı. Ordusunun bütün üyelerine avantaj kazandırmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Yüzüğü kullanmadığım, doğal gücüme ve kuvvetime bel bağladığım zamanlarda bile daha fazlasını edinme arzusu çok güçlü oluyor. Baş etmenin tek yolu, gücümü ve kuvvetimi mümkün olduğunca az kullanmak."

Scott'ı anlamak istiyordum ama biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Gabe'le yeniden yüz yüze gelme ihtimaline karşılık, bana nasıl bir oyun oynadığına dair daha fazla fikir sahibi olmak istiyordum. Ve eğer Hank gerçek Kara El –ve insanlık dışı bir yeraltı örgütünün lideri– ise, hayatıma görünenden daha karanlık nedenlerden ötürü girip girmediğini merak etmem gerekirdi. Sonuçta kovulmuş melekleri haklamakla bu kadar meşgulse, araba galerisini yönetmeye, babalık etmeye ve annemle çıkmaya nasıl vakit ayırabiliyordu? Belki sadece şüpheciydim ama Scott'ın anlattıklarına bakılırsa şüphelerimin boş olmadığından emindim.

Gerektiği takdirde Hank'e karşı yanımda durabilecek birisine ihtiyacım vardı. Şu anda bildiğim tek kişi Scott'tı. Dürüstlüğünü korumasını istiyordum ama diğer yandan, Hank karşısında bir şansı olabilecek tek insan oydu.

Bir dakika sonra yumuşak bir sesle, "Belki de yüzüğün güçlerini iyi bir amaç için kullanmayı deneyebilirsin," diye önerdim.

Elini saçının arasından geçirirken konuyu kapamaya hazır olduğu her halinden belliydi. "Çok geç, kararımı verdim. O yüzüğü takmayacağım. *Kara El*'le aramda bağ kuruyor."

"Yüzüğü takmamanın, Hank'e tehlikeli bir avantaj sağlamasından hiç çekinmiyor musun?"

Gözlerime baktı ama cevap vermekten kaçındı. "Aç mısın? Bize biraz levrek tutabilirim. Ateşin üstünde tavada pişirilince tadı fena olmuyor." Cevabımı beklemeden oltasını aldı ve mağaranın önündeki kayalardan aşağı inmeye başladı. Çizmelerimi spor ayakkabılarla değiş tokuş etme isteğiyle peşinden yürüdüm. Ben birbiri ardına temkinli adımlar atmak zorunda kalırken, Scott kayaların üstünde atlayıp zıplayarak ilerliyordu.

Arkasından, "Pekâlâ, güçlerin hakkında her tür konuşmayı beklemeye alıyorum," diye seslendim. "Ama henüz bitmedi. Hâlâ bir yığın boşluk var. Kaybolduğum geceye dönelim. Benim kimin kaçırdığı konusunda herhangi bir tahminin var mı?"

Scott bir kaya parçasının üstüne oturdu ve oltasını yemle donatmaya başladı. Ben yanına vardığımda, işi neredeyse bitmişti.

"Önce Rixon olmalı diye düşündüm," dedi. "Ama bu, cehennemde olduğunu öğrenmemden önceydi. Geri dönüp seni aramak istiyordum ama o kadar basit değildi. Kara El'in her yerde casusları var. Ve Eğlence Evi'nde olanları düşününce, benim peşimde de polislerin olacağını düşündüm."

"Ama?"

"Ama yoktu." Yan gözle bana baktı. "Bunu biraz tuhaf bulmuyor musun? Polislerin o gece sen ve Rixon'la birlikte Eğlence Evi'nde olduğumu bilmeleri gerekirdi. Sen onlara anlatmış olmalıydın. Büyük olasılıkla onlara benim de vurulduğumu söylemişsindir. O zaman neden beni aramaya bile gelmediler? Neden peşimi kolayca bıraktılar? Sanki neredeyse..." Kendini tuttu.

"Sanki ne?"

"Sanki birisi arkadan gelip temizlik yaptı. Ve sadece fiziksel kanıttan bahsetmiyorum. Zihin oyunlarından bahsediyorum. Anıları silmekten. Polisin başka yöne bakmasını sağlayacak kadar güçlü birisi."

"Bir Nefil demek istiyorsun."

Omuz silkti. "Kulağa mantıklı gelmiyor mu? Belki de Kara El polisin beni aramasını istemedi. Belki de beni kendisi bulup kayıtlardan tamamen silmek istedi. Beni bulursa, sorguya çekmeleri için polise teslim etmez, bana güven. Beni hapishanelerinden birine kapatır ve ondan kaçtığıma bin pişman eder."

Bu durumda zihinlerle oynayacak ya da Scott'ın ifade ettiği gibi onları silecek kadar güçlü birisini arıyorduk. Konunun kendi kayıp hafızamla alakası gözümden kaçmamıştı. Bunu bana bir Nefil yapmış olabilir miydi? Olasılık üstünde düşünürken boğazıma bir yumru oturdu.

"Bu tür bir güce sahip kaç Nefil var?"

"Kimbilir? Kara El'in sahip olduğu kesin."

"Hiç Jev adında bir Nefil duydun mu?" Jev'in ikisinden biri olmasının kuvvetle muhtemel olduğundan her an biraz daha emin olarak, "Ya da bir kovulmuş melek de olabilir," diye ekledim. Elbette bu keşfin teselli edici bir yanı yoktu.

"Hayır ama bu bir şey ifade etmez. Nefil olayını öğrenir öğrenmez saklanmak zorunda kaldım. Neden sordun?"

"Geçen akşam Jev adında bir çocukla tanıştım. Nefil olayını biliyordu. Üç adamı..." Kendimi tuttum. Böylesi ruh halim için daha kolay olsa da, belirsiz konuşmaya gerek yoktu. "Sana bahsettiğim üç kovulmuş meleğin, B.J. adındaki bir Nefil'i bağlılık yemini etmeye zorlamalarına mani oldu. Kulağa delice geldiğini

biliyorum ama sanki bu Jev'den bir tür enerji yayılıyordu. Elektrik gibiydi. Diğerlerinin verdiklerinden farklı bir şeydi."

Scott, "Büyük olasılıkla gücünün iyi bir göstergesi," dedi. "Üç kovulmuş melekle baş etmek. Başka söze gerek yok."

"O kadar güçlü ve sen daha önce ondan bahsedildiğini hiç duymadın, öyle mi?"

"İster inan ister inanma. Bu konularda senden daha fazla bilgi sahibi değilim."

Jev'in bana söylediklerini hatırlıyordum. *Seni öldürmeye çalıştım.* Bu ne anlama geliyordu? Her şeye rağmen benim kaçırılma olayıma karışmış mıydı? Ve hafızamı silecek kadar güçlü müydü? Ondan yayılan gücün yoğunluğuna dayanarak, birkaç basit zihin oyunundan daha fazlasına muktedir olduğunu söyleyebilirdim. Çok daha fazlasına.

"Kara El konusunda yaptıklarıma bakınca, hâlâ özgür bir adam olmama şaşırıyorum," dedi Scott. "Onu aptal durumuna düşürmemden nefret etmiş olmalı."

"O konuya gelince. Hank'in ordusunu neden terk ettin?"

Scott derin bir iç çekerek ellerini dizlerinin üstüne bıraktı. "Bu, yapmak istemediğim bir konuşmaydı. Söylemenin kolay bir yolu yok ama açık açık anlatacağım. Babanın öldüğü gece, ona göz kulak olmam gerekiyordu. Emri bana Kara El vermişti. Başarılı olursam, bunun bana güvenebileceğinin ispatı olacağını söylemişti. Beni ordusunda istiyordu. Ama benim istediğim bu değildi."

Kötü bir önsezi omurgamdan yukarı tırmanıyordu. En son beklediğim şey, Scott'ın babamı bu konuya dâhil etmesiydi. "Babam... Hank Millar'ı tanıyor muydu?"

"Kara El'in emrine uymadım. Ona hareket çekmeye ve bir mesaj vermeye niyetliydim. Ama bunu yapmaya çalışırken başardığım tek şey, masum bir adamın ölümüne izin vermek oldu."

Gözlerimi kırpıştırdım. Scott'ın sözleri, başımdan aşağı dökülen bir kova buzlu su etkisi yaratmıştı. "Babamın *ölmesine* izin mi verdin? Tehlikenin üstüne gitmesine seyirci kaldın ve hiçbir şey yapmadın, öyle mi?"

Scott ellerini iki yana açtı. "Böyle olacağını bilmiyordum. Kara El'in deli olduğunu düşünüyordum. Onu bencil ucubenin teki olarak görüyordum. Nefil olayından haberim yoktu. Ta ki çok geç olana kadar."

Gözlerimi dosdoğru karşıya, okyanusa diktim. İstenmeyen bir his göğsüme çökmüş, insafsızca sıkıştırıyordu. *Babam.* Scott bunca zamandır gerçeği biliyordu. Ve gerçeği bana ben lafı ondan zorla alana dek anlatmamıştı.

Scott'ın sesi usulca düşüncelerimin arasına süzüldü. "Tetiği Rixon çekti. Babanın kendi ayaklarıyla tuzağa düşmesine izin verdim ama silahı tutan Rixon'dı."

"Rixon," diye tekrarladım. Her şey buruk parçalar halinde geri geliyordu. Her defasında tek bir berbat görüntü. Rixon'ın beni Eğlence Evi'ne yönlendirişi. Rahat bir tavırla babamı öldürdüğünü itiraf edişi. Silahını bana doğrultuşu. Resmin tamamını çizmeye yetecek kadar çok şey hatırlamıyordum ama anlık görüntüler yeterliydi. Midem bulanıyordu.

"Beni kaçıran Rixon değilse, kim?" diye sordum.

"Yazı Kara El'in peşinde geçirdiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Ağustos başında, White Mountain Ulusal Ormanı'na bir yolculuk yaptı. Ücra bir kulübeye gitti ve yirmi dakikadan daha kısa süre orada kaldı. Bu kadar kısa bir ziyaret için oldukça uzun bir yolculuk, öyle değil mi? Pencereden içeri bakacak kadar yak-

laşmaya cüret edemedim ama birkaç gün sonra Coldwater'da yaptığı bir telefon konuşmasına kulak misafiri oldum. Hattın diğer ucundaki kişiye; kızın hâlâ kulübede olduğunu, yeni bir başlangıç yapacağından emin olması gerektiğini söyledi. Bunlar onun sözleriydi. Hataya yer olmadığını da söyledi. Merak ediyorum, bahsettiğin kız acaba?.."

"Bendim." Afallamış bir halde cümlesini tamamladım. Hank Millar, bir ölümsüzdü. Hank Millar, Kara El'di. Hank Millar, büyük olasılıkla beni kaçıran kişiydi.

Alnını ovuşturarak, "Büyük olasılıkla bize cevap verebilecek tek bir herif var," dedi. "Nasıl bilgi edinileceğini bilen birisi varsa, bu da o heriftir. İzini sürmek biraz zorlu olabilir. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bu şartlar altında, bize yardım etmeye can atmayabilir. Hele onu son görüşümde, seni öpmeye çalıştığım için az kalsın çenemi dağıttığını düşünürsek."

"Beni öpmek mi? Ne? Kim bu adam?"

Scott kaşlarını çattı. "Doğru ya. Onu da hatırlayamayacağını tahmin etmiştim. Eski sevgilin, Patch..."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

15

"Oğır ol," dedim. "Patch, *benim* eski sevgilim miydi?" Bu, Marcie'nin hikâyesine uymuyordu. Tabii Vee'ninkine de.

"İkiniz ayrılmıştınız. Sanırım Marcie'yle bir ilgisi vardı." Ellerini havaya kaldırarak, "Bütün bildiğim bu," dedi. "Kasabaya dramanın ortasında dönmüştüm."

"Erkek arkadaşım olduğundan emin misin?"

"Bunu sen söylemiştin, ben değil."

"Nasıl birisiydi?"

"Korkutucu."

Daha fazla üsteleyerek, "Şimdi nerede?" diye sordum.

"Dediğim gibi, onu bulmak kolay olmayacak."

"Bana vermiş olabileceği bir kolye hakkında bilgin var mı?"

"Çok fazla soru soruyorsun."

"Marcie, Patch'in onun erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Patch'in bana, aslında Marcie'ye ait olan bir kolye verdiğini ve

şimdi kolyesini geri istediğini söyledi. Patch'in, içimdeki iyi yanı görmesini sağladığını ve bizi bir araya getirdiğini anlattı."

Scott çenesini kaşıdı. Gözleri bana gülüyordu. "Ve sen de bunu yuttun mu?"

Sersemlemiştim. Patch benim erkek arkadaşım mıydı? Marcie neden yalan söylemişti ki? Kolyeyi almak için mi? O kolyeyi neden isteyebilirdi ki?

Patch *eğer* benim erkek arkadaşımsa, bu, adının her anılışında zihnimde beliren geçmiş görüntülerini açıklardı ama...

Madem erkek arkadaşımdı ve onun için bir şeyler ifade etmiştim, şimdi nerelerdeydi?

"Patch hakkında bana verebileceğin başka bir bilgi var mı?"

"Adamı doğru dürüst tanımıyordum ve hakkında bildiklerim ödümü bokuma karıştırmaya yetecek cinstendi. İzini bulabilecek miyim bir bakarım ama hiçbir söz veremem. Bu arada kesin olan şeye odaklanalım. Hank'in üstüne yeterince pislik bulaştırmayı başarabilirsek, belki sen ve annenle neden ilgilendiğini ve bir sonraki adımını çözebilir, onu alaşağı etmenin bir yolunu bulabiliriz. Bu işten ikimiz de kazançlı çıkabiliriz. Var mısın, Grey?"

Kararlı bir sesle, "Ah, tabii ki varım," dedim.

Güneş ufukta kaybolana dek Scott'ın yanında kaldım. Yarısı yenmiş balığımı arkada bırakarak sahile geri yürüdüm. Scott'la korkulukların kıyısında vedalaştık. İnsan içine çıkmayı alışkanlık haline getirmek istemiyordu; Hank ve Nefil casusları hakkında anlattıklarından sonra bu tedbirine hak veriyordum. Yakında tekrar ziyarete gelmeye söz verdim ama önerimi derhal geri çevirdi. Mağaraya rutin gidiş gelişler riskli olurdu. O beni bulurdu.

Eve dönüş yolunda, derin düşüncelere daldım. Scott'ın bana anlattığı her şeyi aklımdan bir kez daha geçirdim. İçimde tuhaf

bir duygu kıpırdanıyordu. Belki intikam. Ya da en saf haliyle, nefret. Hank'in kaçırılma olayımın arkasında olduğunu kesin olarak iddia edemezdim ama Scott'a, bu işin sonuna kadar gitmek için gücümün yettiği her şeyi yapacağıma söz vermiştim. Ve "sonu" derken, eğer Hank bu iş içindeyse ona bedelini ödetecek olmamı kastediyordum.

Ve bir de Patch vardı. Sözde eski erkek arkadaşım. Etrafına gizem saçan, Marcie'nin ve benim üstümde oldukça güçlü bir etki yarattıktan sonra arkasında en ufak bir iz bırakmadan ortadan kaybolan Patch. Kendimi bir erkek arkadaşla birlikte hayal edemiyordum ama mutlaka etmem gerekiyorsa, gözümün önünde matematik ödevini zamanında teslim eden ve hatta amatörce beyzbol oynayan birisi canlanıyordu. Patch'e dair bütün bildiklerime –ki pek fazla bir şey de yoktu– tamamen ters düşen, tertemiz bir tarif.

Çok az şey bilme kısmını değiştirmek için bir şeyler yapmam gerekecekti.

Çiftlik evine döndüğümde, tezgâhın üstünde yapışkanlı bir not kâğıdı buldum. Annem akşam yemeği için Hank'le dışarı çıkmıştı. Akşam yemeğinin ardından Portland senfoni orkestrası konseri. Hank'le baş başa olduğu düşüncesi iç organlarımın serbest düşüşe geçmesine neden olmuştu ama Scott, Hank'i annemle çıktığını bilecek kadar uzun süredir takip ediyordu ve bana açık bir uyarıda bulunmuştu. Hiçbir şart altında bildiklerimi açık edemezdim. Her *ikisine* de. Hank hepimizi kandırdığını sanıyordu ve böyle kalmasında yarar vardı. Şimdilik annemin güvende olduğuna inanmak zorundaydım.

Vee'yi arayıp Patch hakkında yalan söylediğinden haberdar olduğumu anlatmayı düşündüm ama pasif agresif bir ruh halindeydim. *Ona sessizliğinle tepki göster ve bırak yaptığı şeye kendisi kafa yorsun.* Onunla gerçeği –bu kez gerçek gerçeği– söy-

lemeye başlayacak kadar paniklediği zaman yüzleşecektim. İhaneti canımı acıtmıştı ve bu kez, çok iyi bir açıklaması olacağını umuyordum.

Kendime bir kutu çikolatalı puding açtım ve geceyi doldurmak için komedi dizilerinin tekrar bölümlerini kullanarak televizyonun karşısında yedim. Sonunda saat on biri geçti ve paytak adımlarla üst kata, odama çıktım. Kıyafetlerimden sıyrıldım, siyah tüyün varlığını ancak şalımı ait olduğu yere koymak için çekmeceyi açtığım zaman fark ettim. Bana Jev'in göz rengini anımsatan ipeksi bir parlaklığı vardı. O kadar dipsiz bir siyahtı ki ışığın bütün zerrelerini emiyordu. Tahoe'da yanında oturduğum dakikaları hatırladım ve Gabe'in varlığına rağmen korkmadığımı fark ettim. Jev kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı; keşke o duyguyu şişeleme ve her ihtiyaç duyduğumda çıkarma şansım olsaydı.

Ve her şeyden önemlisi, keşke Jev'i tekrar görebilseydim.

Gözlerimi bir anda açtığımda, rüyamda Jev'i görüyordum. Yer döşemelerinin gıcırtısı kulağıma kadar ulaşıp uykumu bölmüştü. Gölgelerin içindeki bir karaltı, ay ışığını perdeleyecek şekilde pencereme tünemişti. İçeri atladı ve bir kedi gibi sessizce yatak odamın zeminine indi.

Hızla oturur pozisyona geçerken bir anda soluksuz kaldım.

Scott parmağını dudağına bastırarak, "Şişşt," dedi. "Anneni uyandırma."

Nihayet, "*Bu-burada ne arıyorsun?*" diye kekelemeyi başardım.

Pencereyi arkasından kapadı. "Seni yakında ziyaret edeceğimi söylemiştim."

Kalp atışımı normale döndürmeye çalışarak kendimi yatağa bıraktım. Tam olarak hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini söyleyemezdim ama ciğerlerimin var gücüyle utanç verici bir çığ-

lık atacak raddeye gelmiştim. "Ziyarete, odama gizlice girmenin de dâhil olacağından bahsetmeyi atlamışsın."

"Hank burada mı?"

"Hayır. Annemle birlikte dışarıda. Uyuyakalmışım ama henüz geldiklerini duymadım."

"Giyin."

Saate bir göz attım. Sonra da Scott'a baktım. "Neredeyse geceyarısı oldu, Scott."

"Sıkı gözlemcisin, Grey. Ancak görünüşe bakılırsa, gizlice girmenin mesai saatleri dışında daha kolay olacağı bir yere gidiyoruz."

Aman Tanrım. Henüz aniden uyandırılmanın sersemliğinden sıyrılmamış halde biraz çekingen bir sesle, "Gizlice girmek mi?" diye tekrarladım. Özellikle de Scott muhtemelen kanun dışı olan bir şey yapmak konusunda bu kadar ciddiyken.

Gözlerim bulanık karanlığa yavaş yavaş alışıyordu, onu sırıtırken yakaladım. "Haneye tecavüzden korkmuyorsun ya?" diye sordu.

"Hiç de bile," dedim alaycı bir sesle. "Biraz suçtan ne olur ki? Ne de olsa üniversiteye girmek ya da günün birinde adam gibi bir iş edinmek gibi umutlarım yok."

Alaycı tavrımı duymazdan gelerek, "Kara El'in depolarından birini buldum," dedi. Odanın diğer tarafına yürüdü ve kafasını koridora uzattı. "Henüz dönmediklerinden emin misin?"

"Büyük olasılıkla Hank'in bir yığın deposu vardır. Adam araba satıyor. Arabaları bir yerde saklamak zorunda." Yan döndüm, örtümü çeneme kadar çektim ve mesajı almasını umarak gözlerimi yumdum. Kendimi Jev'li rüyama geri döndürmeyi istiyordum. Dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyordum. Bu hayali biraz daha sürdürmek istiyordum.

"Depo sanayi bölgesinde. Eğer arabaları orada depoluyorsa, Hank birileri onu soysun diye aranıyor demektir. Bugün büyük gün, Grey. Hissediyorum. Orada arabalardan çok daha değerli bir şey saklıyor. Ne olduğunu bulmalıyız. Bulaştığı pisliği elimizden geldiğince ortaya çıkarmamız gerek."

"Bir yere zorla ve gizlice girmek yasalara aykırı. Hank'in foyasını ortaya çıkarmak istiyorsak, bunu yasal yollardan yapmalıyız."

Scott yatağın diğer tarafına dolaştı. Örtüyü yüzümü görebileceği şekilde çekip açtı. "O, kuralına göre oynamıyor. Bu işi ancak oyunu aynı seviyeye getirebilirsek başarabiliriz. O depoda ne sakladığını hiç mi merak etmiyorsun?"

Halüsinasyonu, depoyu ve kafesteki meleği düşündüm ama, "Tutuklanmama neden olabilecekse, hayır," dedim.

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "Kara El'i gömmeme yardım etmeye ne oldu?"

Mesele de buydu. Olayları düşünerek geçen birkaç saatin sonunda, özgüvenimin kayıp gittiğini hissediyordum. Eğer Hank, Scott'ın iddia ettiği gibi biriyse, ikimiz tek başımıza ona nasıl diklenebilirdik? Daha iyi bir plana ihtiyacımız vardı. Daha *zekice* bir plana.

"Yardım etmek istiyorum ve edeceğim de. Ama bu işe öylece atlayamayız," dedim. "Düşünemeyecek kadar yorgunum. Mağaraya dön. Makul bir saatte yine gel. Belki annemi Hank'i deposunda ziyaret etmeye ikna edebilir ve içeride neler olduğunu ona sorarım."

Scott, "Hank'i devirirsem, hayatımı geri alabilirim," dedi. "Artık saklanmam gerekmez. Kaçmam gerekmez. Annemi görebilirim. Anne demişken, seninki de güvende olur." Hoşuma gitmeyen bir sesle, "İkimiz de bunu en az benim kadar istediğini biliyoruz," diye mırıldandı. Ses tonu, beni daha iyi tanıdığını ima

ediyordu. Scott'ın bana dair bu tarz içgörülere sahip olmasını istemiyordum. En azından geceyarısı. Jev'li rüyama geri dönmeye *bu kadar* yakın olduğum bir anda değil. "Endişelendiğin buysa," dedi yumuşak bir sesle, "sana bir şey olmasına izin vermem."

"Bunu nasıl bilebilirim?"

"Bilemezsin. Bu, niyetimi teste tabi tutman için bir fırsat. Gerçekte hangi kumaştan yapıldığımı öğren."

Düşünürken alt dudağımı ısırdım. Geceleri gizlice dışarı kaçan kızlardan değildim. Ve şimdi, bunu haftada bir kez yapar kıvama gelmiştim. Olduğuma inanmayı sevdiğim insandan yüz seksen derece farklı olduğumu düşünmeye başlıyordum. Omzumdaki şeytan beni, *"O kadar da iyi değişmişsin demek,"* diye taciz eder gibiydi.

Hank'in depolarından birinde, hem de hava kararıktan sonra, casusluk etme fikri içime pek sıcak ve hoş duygular göndermiyordu ama sonuna dek Scott'la birlikte olacağımı düşündüm. Ve istediğim bir şey varsa, o da Hank'i hayatımdan sonsuza dek çıkarmaktı. Eğer Scott, Nefil olduğu konusunda haklıysa, belki de Hank bir iki polisin zihniyle oynamayı başarabilirdi ama cidden yasa dışı bir şeyler yapıyorsa tüm polis gücünden kaçması imkânsızdı. Şu anda polisin soluğunu ensesinde hissetmesini sağlama planlarını –artık her neyseler– ortaya sermek için iyi bir başlangıç gibi görünüyordu.

"Peki güvenli mi?" diye sordum. "Yakalanmayacağımızı nereden biliyoruz?"

"Binayı günlerdir inceliyorum. Geceleri kimse olmuyor. Pencerelerden birkaç fotoğraf çekeceğiz. Risk seviyesi çok düşük. Var mısın, yok musun?"

Pes ederek iç geçirdim. "Pekâlâ! Üstüme bir şeyler geçireyim. Arkanı dön. Pijamalıyım." Pijama dediğim askılı bir tişört

ve şorttan ibaretti ve bu, Scott'ın zihnine kazınmasını isteyeceğim bir görüntü değildi.

Scott gülümsedi. "Ben bir erkeğim. Bu bir çocuktan şeker rafına bakmamasını istemek gibi bir şey."

Iyyk.

Yanağındaki gamze iyice derinleşti. Ve hiçbir şekilde şirin falan *değildi.*

Çünkü Scott'la o yola girmeyecektim. Bu kararı daha ilk anda vermiştim. İlişkimiz zaten yeterince karmaşıktı. Birlikte hareket edeceksek, gidilebilecek tek yön platonikti.

Kurnaz bir gülümsemeyle pes ettim der gibi kollarını kaldırdı ve bana sırtını döndü. Yataktan fırladım, odanın içinde koştum ve kendimi gardırobuma kapadım.

Kapaklar panjurlu olduğundan kendimi sağlama almak için ışığı yakmadım ve rafları el yordamıyla aradım. Üzerime dar bir kot pantolon, uzun kollu bir tişört ve kapüşonlu bir *sweatshirt* geçirdim. Aniden koşmak zorunda kalma ihtimalimize karşı tercihimi spor ayakkabılarımdan yana kullandım.

Kot pantolonumun en üst düğmesini iliklerken dolabın kapağını açtım. Scott'a, "Tam şu anda ne düşünüyorum, biliyor musun?" diye sordum.

Gözleri üzerimde dolaştı. "Komşu kız kıvamında şirin göründüğünü mü?"

Neden böyle şeyler söyleme gereği duyuyordu ki? Yanaklarıma bir sıcaklığın hücum ettiğini hissettim ve loş ışıkta bunun Scott'ın gözünden kaçması için dua ettim.

"Umarım bunu yaptığıma pişman olmam," dedim.

16

Scott'ın ulaşım aracı 1971 model bir Dodge Charger'dı ve dikkat çekmememiz gerektiği konusunda ısrar eden bir adam için en sessiz araba değildi. Buna bir de egzoz borusunun patlayacakmış gibi sesler çıkarması eklenince, birkaç blok öteden bile duyulabildiğimizden neredeyse emindim. Her ne kadar ben, kasabanın sokaklarında kapüşonlarımız başlarımıza geçmiş halde dolaşmamızın şüpheleri üstümüze çekmekten başka işe yaramadığını düşünsem de Scott dediğim dedikti.

Beni bir kez daha bilgilendirdi. "Kara El'in her yerde casusları var." Bakışları, sözlerinin altını çizmek ister gibi dikiz aynasına kaydı. "Bizi bir arada yakalarsa..." Cümlenin gerisini getirmedi.

"Anlıyorum," dedim. İçimin ürpermesine neden oldukları düşünülürse, cesur sözcüklerdi. Scott ve benim casusluk peşinde olduğumuzu öğrenmesi durumunda, Hank'in neler yapacağını düşünmemeyi tercih ediyordum.

Scott, "Seni mağaraya götürmemeliydim," dedi. "Beni bulmak için her şeyi yapar. Bunun sana etkisinin ne olacağını düşünemedim."

"Sorun değil," dedim ama o uğursuz ürperti henüz yok olmamıştı. "Beni gördüğüne şaşırmıştın. Aklın başında değildi. Benim de öyle. Hâlâ da değil ya." Titrek bir gülüşle ekledim. "Aksi takdirde Hank'in depolarından birini kurcalıyor olmazdım. Binada kamera sistemi var mı?"

"Hayır. Tahminimce Kara El burada olup bitenleri ispatlayabilecek fazladan kanıt istemiyor. Video görüntüleri dışarıya sızabilir," dedi manidar bir sesle.

Scott, Charger'ı Wentworth Nehri'nin kıyısına, dalları aşağı sarkan bir ağacın altına park etti ve indik. Bir blok uzaklaşıp da omzumun üstünden bakınca arabayı göremez olmuştum.

Sanırım Scott'ın yapmaya çalıştığı da buydu. Gölgemizin vurması için fazla hafif olan ay ışığının altında nehir boyunca usulca ilerledik.

Yan yana, ince ve uzunlamasına inşa edilmiş eski tuğla depoların arasından geçerek Front Sokağı'nı geçtik. Belli ki mimar fazla yer harcansın istenmemişti. Binaların camları yağla kaplanmış, demir parmaklıklarla ya da iç taraflarında gazete kâğıtlarıyla kapatılmıştı. Etraflarını çöpler ve yabani otlar sarmıştı.

Scott, "İşte Kara El'in deposu bu," diye fısıldadı. Yıkılacak gibi duran bir yangın çıkışı ve kemerli pencereleri olan, dört katlı bir yapıyı işaret ediyordu. "Geçen hafta tam beş kez bu binaya girdi. Her zaman şafak sökmeden hemen önce, kasabanın geri kalanı uyurken geliyor. Birkaç blok öteye park ediyor ve yolun kalan kısmını yayan katediyor. Bazen izlenmediğinden emin olmak için bir bloğun etrafında iki tur attığı oluyor. Hâlâ araba depoladığını düşünüyor musun?"

İtiraf etmem gerekiyordu ki Hank'in bu kadar çok önlemi, Toyota envanteri için alması ihtimali bir hayli düşüktü. Bir ihtimal, depoyu çalıntı arabaları parçalamak için kullanıyor olabilirdi ama buna da gerçekten inanmıyordum. Hank kasabanın en varlıklı ve en etkin adamlarından biriydi. Kanun dışı yoldan biraz nakit elde edecek kadar çaresiz değildi. Hayır, başka bir şeyler dönüyordu. Bu esnada ensemdeki tüyler diken diken olmuştu, bunun iyi olmadığını tahmin ettim.

Hank'in binasındaki pencerelerin de diğerleri gibi karartılmış olup olmadığını merak ederek, "İçerisini görebilecek miyiz?" diye sordum. Henüz bunu ayırt edemeyecek kadar uzaktaydık.

"Bir blok daha yaklaşıp görelim."

Yol üstündeki binalara öyle yakın geçiyorduk ki, kapüşonum tuğlalara takılıyordu. Bloğun sonuna geldiğimizde Hank'in binasına, ilk iki katındaki pencerelerin gazete kâğıdıyla kaplıyken, üstteki iki katta pencerelerin tamamen kendi hallerine bırakılmış olduğunu görecek kadar yaklaşmıştık.

Scott gözlerinde muzır bir parıltıyla, "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yangın çıkışından tırmanıp içeri göz atmayı mı?"

"Kura çekebiliriz. Kaybeden tırmanır."

"Asla. Bu senin fikrindi. Sen tırmanmalısın."

"Ödlek." Sırıtıyordu ama alnında ter damlaları parlıyordu. Cebinden ucuz, tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi çıkardı. "Karanlık ama birkaç net fotoğraf çekmeye çalışacağım."

Tek kelime daha etmeden, iki büklüm halde koşarak sokağın karşısına geçtik. Hank'in binasının arkasında kalan ara sokaktan hızlı adımlarla yürüdük ve üstü duvar yazılarıyla kaplı bir çöp varilinin arkasına saklanana dek de durmadık. Ellerimi

dizlerime yasladım ve nefes almaya çalıştım. Nefesimin kesilmesinin koşuya mı, yoksa hissettiğim kaygıya mı bağlı olduğundan emin olamıyordum. Şimdi bu kadar ileri gitmişken; geride, Charger'da kalmış olmayı diliyordum. Ya da evde, nokta. Bu noktada en büyük korkum Hank'in varlığımızı keşfetmesiydi. Scott tam şu anda güvenlik kamerası tarafından kaydedilmediğimizden ne kadar emindi?

Gizliden gizliye Scott'ın da korkmuş olmasını ve arabaya geri dönmek için idari bir karar almasını umarak, "Tırmanacak mısın?" diye sordum.

"Ya da içeri gireceğim." Başıyla bir dizi yükleme kapısının olduğu tarafı işaret ederek, "Kara El'in kilitlemeyi unutmuş olması ihtimali nedir?" diye sordu.

Scott işaret edene kadar kapıları fark etmemiştim. Zeminden yüksekteydiler ve bir girintiye yerleştirilmişlerdi. Gözlerden uzak bir şekilde yükleme ve boşaltma yapmak için idealdiler. Yan yana üç kapı vardı ve onlara bakarken zihnimde bir şimşek çaktı. Okul tuvaletinde gördüğüm halüsinasyondaki yükleme kapılarına fazlasıyla benziyordu. Depo, Jev'le birlikte yolun kenarında dururken gördüğüm halüsinasyondaki depoyla ürkütücü bir benzerlik taşıyordu. Bu tesadüfleri ürkütücü buluyor ama konuyu Scott'a nasıl açacağımı bilemiyordum. *Sanırım burayı halüsinasyonlarımdan birinde görmüştüm*, demek bana pek fazla inandırıcılık kazandırmazdı.

Ben bu ürpertici bağlantıya kafa yormaya devam ederken Scott beton çıkıntının üstüne sıçradı ve ilk yükleme kapısını yokladı. "Kilitli." Tuş takımına yürüdü. "Sence şifre nedir? Hank'in doğum günü mü?"

"Fazla bariz."

"Kızının doğum günü?"

"Şüpheli." Hank bana o kadar aptal birisi gibi görünmüyordu.

Scott iç geçirdi. "O zaman A planına geri dönüyoruz."

Zıplayıp yangın merdiveninin en alt basamağını yakaladı. Bir pas katmanı ufalanıp aşağı döküldü ve metal isyan edercesine homurdandı ama makara işler durumdaydı; zincir içinden kaydı ve merdiven alçaldı.

Tırmanmaya başlamadan önce söylediği son şey, "Düşersem beni yakala," oldu. İlk birkaç basamağı, ağırlığını vererek test etti. Yerlerinden oynamadıklarını görünce, metalin gıcırtısını en aza indirmek için basamakları tek tek çıkarak tırmanmaya koyuldu. Onu birinci kat sahanlığına kadar seyrettim.

Scott tırmanırken çevreyi kolaçan etmem gerektiğine karar vererek kafamı binanın yan tarafından uzattım. İlerideki köşenin kaldırımına uzun, bıçağımsı bir karaltı yayıldı ve bir adam görüş alanıma girdi. Hemen geri çekildim.

Sesimin en cılız haliyle, "Scott," diye fısıldadım.

Duyamayacak kadar yüksekteydi.

Binanın köşesinden bir bakış daha attım. Adam köşede, sırtı bana dönük halde duruyordu. Parmakları arasında bir sigaranın turuncu ateşi parlıyordu. Sokağa doğru eğilip iki yana baktı. Birisinin onu almaya gelmesini beklediğini ya da sigara içmek için dışarı çıktığını hiç sanmıyordum. Bu bölgedeki depoların çoğu seneler önce emekliye ayrılmıştı ve vakit geceyarısını geçmişti. Bu saatte kimse çalışmazdı. Bahse girmem gerekirse, adam Hank'in deposuna bekçilik ediyordu.

Hank'in sakladığı şeyin kıymetli olduğuna dair bir kanıt daha.

Adam sigarasını çizmesinin altında ezdi, saatine baktı ve sıkkın adımlarla salınarak sokak arasına doğru yürüdü.

Elimi ağzıma örterek, "Scott!" diye tısladım. "Bir sorunumuz var."

Scott ikinci katı çoktan geçmişti, üçüncü kat sahanlığına sadece bir iki basamağı kalmıştı. Fotoğraf makinesi, net bir poz yakalayabileceği ilk anda çekmek üzere elindeydi.

Beni duyamayacağını fark ederek bir çakıl taşı kaptım ve ona doğru fırlattım. Taş, ona ulaşmak yerine yangın merdivenine isabet etti ve bir *tak tak tak* melodisi eşliğinde zıplayarak geri düştü.

Korkudan felce uğramış halde elimi ağzıma kapadım.

Scott aşağı baktı ve donakaldı. Parmağımla telaşla binanın yan tarafını işaret ettim.

Ardından çöp variline doğru koşup arkasına sindim. Bina ile çöp varilinin arasından, Hank'in bekçisinin görüş alanıma dönmesini izledim. Attığım çakıl taşını duymuş olmalıydı çünkü bakışları, sesin geldiği yeri anlamak için derhal yukarı tırmanmıştı.

Çok az insanın ayak uydurabileceği bir hız ve çeviklikle yangın merdiveninin en alt korkuluğuna asılıp kendini yukarı çekerken Scott'a, "Hey!" diye seslendi. Scott'ın bana bir Nefil'i ayırt etmenin en kolay yolu olarak öğrettiği üzere o da uzun boyluydu.

Scott basamakları ikişer ikişer aşarak yangın merdiveninden yukarı tırmanmaya başladı. Telaş arasında fotoğraf makinesi elinden kaydı ve hızla düştüğü sokağın beton zemininde paramparça oldu. Scott hızlı tırmanışına geri dönmeden önce, makineye hayret dolu son bir bakış attı. Dördüncü kat sahanlığına varınca onu çatıya ulaştıracak merdivene asıldı ve bir süre sonra gözden kayboldu.

Aceleyle seçeneklerimi değerlendirdim. Nefil bekçi, Scott'tan sadece bir kat geride, onu köşeye sıkıştırmaya birkaç saniye mesafedeydi. Scott'ı hırpalar mıydı? Sorgulamak için aşağı mı sü-

rüklerdi? Midem kasıldı. Scott'la bizzat ilgilensin diye Hank'i mi çağırırdı?

Koşar adım binanın ön tarafına geçtim ve Scott'ı görebilmek için başımı iyice arkaya attım. Bunu yaptığım anda bir gölge hızla tepeden kayıp geçti. Çatının ucunda değil, Hank'in deposu ile yolun karşısındaki bina arasındaki boşluktaydı. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ve tekrar bakmamla kol ve bacaklarını sportif hareketlere sallayan ikinci bir kuyrukluyıldızın geçmesi bir oldu.

Ağzım açık kalmıştı. Scott ve Nefil *binadan binaya atlıyorlardı*. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordum ama durup gördüğüm şeyin imkânsızlığına kafa yoracak vaktim yoktu. Scott'ın zihnini okumaya çalışarak Charger'a doğru koşmaya başladım. Her ikimiz de araca, Nefil'den önce ulaşmayı başarabilirsek, kaçmak için bir şansımız olabilirdi. Kollarımı daha hızlı savurarak ayakkabılarının başımdan çok yukarıda tıkırdayan ve sürtünen ayak seslerini takip ettim. Charger'ın yarı yolunda, Scott sağa saptı ve Nefil de peşinden gitti. İnanılmaz derecede süratli olan ayak seslerinin sonuncusunun karanlığın içine doğru havalanmasını dinledim. Tam o anda karşımdaki kaldırımdan metalik bir şıngırtı yükseldi. Cebimden arabanın anahtarını kaptım. Scott'ın ne yaptığını anlamıştım. Arabaya onlardan önce ulaşmamı sağlamak için Nefil'in dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Hızlıydılar, benden çok daha hızlı ve fazladan birkaç dakikam olmazsa asla başaramazdım. Bununla birlikte Scott, bu kedi fare olayını sonsuza dek sürdüremezdi. Elimi çabuk tutmam gerekiyordu.

Front Sokağı'na gelince son bir kez sürat kazandım ve Charger'la aramdaki son blokta hızlandım.

Başım dönüyor, görüşüm siyaha bulanıyordu. Böğrümü sıkıca tutarak nefes nefese arabaya yaslandım. Çatıları büyük bir dikkatle tarıyor, Scott'a ya da Nefil'e dair bir işareti arıyordum.

Tam karşımdaki binanın yan tarafından, düştüğü sırada kolları ile bacakları havayı döven bir karaltı fırladı. Dört katın sonunda Scott yere çarptı, tökezledi ve yuvarlandı. Nefil de hemen peşindeydi ama yere ayaklarının üstüne inmişti. Scott'ı hızla çekerek yerden kaldırdı ve kafasının yan tarafına sert bir darbe indirdi. Scott sendelese de bilincini kaybetmemişti. Yine de bu kadar iyi nişan alınmış ikinci bir darbeyi kaldırabileceğinden emin değildim.

Düşünecek vaktim olmadığı için kendimi Charger'ın içine attım. Scott'ın anahtarını kontağa yerleştirdim. Farları yaktım ve gazı kökleyerek Scott ile Nefil'in üstüne sürdüm. Direksiyona sımsıkı yapışan ellerimin bütün kanı çekilmişti. *Lütfen işe yarasın!*

Her ikisi de farların ışığında bembeyaz kesilen yüzlerini bana çevirdi. Scott bana sesleniyordu ama kelimelerin ne olduğunu çıkaramıyordum. Nefil de bağırdı. Son anda Scott'ı bıraktı ve arabanın tamponundan kaçtı. Scott o kadar şanslı değildi; önce havaya, sonra da kaputun üstüne uçtu. Kendini camdan içeri, yanımdaki koltuğa atmadan önce yaralanıp yaralanmadığına dair endişelenecek fırsatım olmamıştı.

"*Yürü!*"

Gazı kökledim. "Neydi o öyle?" diye cırladım. "Engelli koşu gibi binadan binaya atlıyordunuz!"

"Sana ortalama bir adamdan daha güçlü olduğumu söylemiştim."

"Ya, evet ama uçmaktan bahsetmemiştin. Ayrıca o güçleri kullanmaktan hoşlanmadığını söylemiştin!"

"Belki de sen bakış açımı değiştirmişsindir." Kibirli bir gülümseme. "Etkilendin mi bari?"

"O Nefil seni az kalsın ele geçiriyordu ve umursadığım tek şey *bu* mu?"

"Biliyordum." Kara El'in yüzüğünün orta parmağını süslediği elini açıp kaparken kendinden son derece hoşnut görünüyordu. Bir açıklama almak adına üstelemek için uygun bir zaman olduğunu sanmıyordum. Özellikle de yüzüğü tekrar takma kararının hissettirdiği büyük rahatlama varken. O yüzükle Scott'ın Hank karşısında bir şansı olabilirdi. Ve ortaklık durumundan, benim de.

Bitap halde, "Neyi biliyordun?" diye sordum.

"Kıpkırmızı oluyorsun."

"*Terliyorum*!" Nereye varmaya çalıştığını anlayınca, telaşla devam ettim. "Etkilenmiş falan değilim. Orada yaptığın... Olabilecekler..." Yüzümdeki saç tellerinin bir kısmını arkaya ittim ve kendimi toplamaya çalışarak, "Bence sen tedbirsiz ve dikkatsizsin, üstelik bütün olup bitenlerden koca bir şakaymış gibi bahsedebilecek cürete sahipsin!"

Gülümsemesi suratını kaplayan bir sırıtışa dönüştü. "Başka sorum yok. Cevabımı aldım."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

17

Scott beni eve bıraktı, hız limiti konusunda benim hiç olmadığım kadar hoşgörülüydü. Israrım üzerine, çiftlik evine belli bir mesafe kala park etti. Eve dönüş yolu boyunca iki tür korkuyla mücadele etmiştim. Öncelikle o Nefil bekçisinin Scott'ın dikkatli önlemlerine rağmen bizi takip etmiş olması ve ikinci olarak da annemin eve bizden önce gelmiş olma ihtimali. Yatağımı boş bulduğu anda hızlı aramayla cep telefonumu aramış olması kuvvetle muhtemeldi ama belki de bir haftadan kısa süre içindeki ikinci umursamaz itaatsizliğim karşısında kabaran öfkesi nutkunun tutulmasına neden olmuştu.

Scott'a cansız bir sesle, "Şey, bu heyecan vericiydi," dedim.

Parmaklarını direksiyona vurarak, "Otuz saniye daha," dedi. "Tek ihtiyacım buydu. Fotoğraf makinesini düşürmeseydim deponun fotoğraflarını çekebilirdim." Kafasını hayretle sallıyordu.

Geri dönmek gibi bir niyeti varsa, kendine başka bir yardımcı bulması gerektiğini söylemeye hazırlanırken ciddi bir sesle, "Bekçi bana dikkatli baktıysa, Hank'e söyleyecektir. Yüzümü görmediyse

bile mührümü görmüş olması mümkün. Hank ben olduğumu anlayacaktır. Bölgeyi araması için bir ekip görevlendirecektir," dedi. Gözleri bana kaydı. "Ömür boyu korunaklı hapishanelere tıkılan Nefiller olduğunu duydum. Ormanın içinde ya da binaların altındaki yer altı odacıkları. Bir Nefil'i öldüremezsin ama işkence edebilirsin. Bir süre göze batmamam gerekecek."

"Ne mührü?"

Scott yakasını çekince yüzüğündekinin eşi olan sıkılı bir yumruk işaretiyle damgalanmış teni ortaya çıktı. Yeri iyileşmişti ama bir zamanlar ne kadar acı verici olduğunu hayal edebiliyordum. "Kara El'in işareti. Beni ordusuna girmeye bununla zorladı. İşin iyi yanı, bir izleme cihazı yerleştirecek kadar akıllı davranmadı."

Şakalaşacak havamda değildim ve gülümsemesine yarısı kadar bile karşılık vermedim. "Sence bekçi mührünü görmüş müdür?"

"Bilemem."

"Sence beni görmüş müdür?"

Scott başını salladı. "Farların ışığından hiçbir şey göremedik. Ben sen olduğunu Charger'ı tanıdığım için bildim."

Bunun nefes almamı kolaylaştırması gerekirdi ama o kadar gerilmiştim ki rahatlamam söz konusu bile değildi.

Scott başparmağıyla yolu işaret etti. "Hank anneni her an bırakabilir. Gitsem iyi olur. Bir süre ortalıkta görünmemeliyim. Umarım bekçi, mührümü görmemiştir. Ve umarım benim rastgele bir serseri olduğumu sanıyordur."

"Her halükarda senin Nefil olduğunu biliyor. Hatırladığım kadarıyla insanlar binadan binaya sıçrayamıyorlardı. Hank'in bunu tesadüf olarak bir kenara iteceğini sanmam."

"Geri çekilmek için bir neden daha. Ortadan kaybolursam, Hank korkuya kapılıp kasabayı terk ettiğimi sanabilir. Bu işin et-

kisi geçince seni bulurum. Farklı bir plan kurar ve onu başka bir açıdan alaşağı ederiz."

Sabrımın tükendiğini hissediyordum. "Ya ben? Bütün bu fikirleri aklıma sokan sendin. Şimdi tüyemezsin. Adam annemle çıkıyor. Benim ortada görünmemek gibi bir lüksüm yok. Eğer kaçırılmamda parmağı varsa, bedelini ödemesini istiyorum. Ve eğer daha beter şeyler planlıyorsa, durdurulmalı. Birkaç hafta ya da bir ay sonra değil, *şimdi*."

"Ondan kim kurtulacak?" Sesi nazikti ama altında görünmeyen bir sertlik saklıydı. "Polis mi? Yarısı, adamdan bordrolu. Ve diğer yarısını da zihin oyunlarıyla kendine itaat ettirebiliyor. Dinle beni, Nora. Planımız bu fırtınayı atlatmak. Kalkan tozun yere inmesini ve Kara El'in kontrolün tekrar eline geçtiğine inanmasını beklemeliyiz. Sonra yine bir araya gelir ve hiç beklemediği bir anda yeniden taarruza geçeriz."

"Kontrol zaten onun elinde. Aniden annemle çıkmaya başlaması tesadüf değil. Önceliği annem değil, Nefil ordusunu kurmak. Heşvan önümüzdeki ay, yani ekimde başlıyor. O zaman neden annem? Neden şimdi? Annem planlarına nasıl uyuyor? Çok geç olmadan bu işi çözmek zorundayım!"

Scott gergin bir tavırla kulağını çekiştirdi. "Sana hiçbir şey anlatmamalıydım. Bunu kaldıramayacaksın. Kara El seni bir kilometre öteden çözecektir. Öteceksin. Ona benden ve mağaradan bahsedeceksin."

"Benim için endişelenme," diye çıkıştım. Charger'dan indim ve kapıyı çarpmadan önce Scott'a son bir bakış daha attım. "Sen ortada görünme, tamam. Ama annesi o canavara her geçen gün biraz daha âşık olan sen değilsin. Foyasını ortaya *çıkaracağım*, seninle ya da sensiz."

Tabii bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hank kendini bu kasabaya öyle derinlemesine gömmüştü ki artık tam çekirdeğindeydi. Arkadaşları, müttefikleri, çalışanları vardı. Parası, kaynakları ve özel ordusu da cabasıydı. Daha da endişe verici olan, annemi avucunun içine almış olmasıydı.

İki gün oldukça sakin geçti. Scott, sözüne sadık kalarak ortadan kaybolmuştu. Tekrar düşününce ona patladığıma pişman olmuştum. Yapması gerekeni yapmıştı ve bunun için onu suçlayamazdım. Onu tüymekle suçlamıştım ama durum hiç de öyle değildi. Ne zaman ilerlemesi, ne zaman çekilmesi gerektiğini iyi biliyordu. Ondan beklediğimden daha zekiydi. Ve daha sabırlı.

Ve diğer yanda ben vardım. Hank Millar'dan haz etmiyor, ona hiç güvenmiyordum. Oyununun amacını ne kadar çabuk çözersem, o kadar iyi olacaktı. Heşvan, Hank'in bir iş çevirdiğinin daimî hatırlatması olarak zihnimin gerisinde kara bir bulut gibi asılı duruyordu. Annemin de planının bir parçası olduğuna dair elle tutulur bir kanıtım yoktu ama tehlike işaretleri her yerdeydi. Hank'in –Heşvan öncesinde bedenlerinin kontrolünü kovulmuş meleklerden geri almak üzere bir ordu kurup yetiştirmek de dâhil olmak üzere– yapacak onca işi varken anneme neden bu kadar çok zaman ayırıyordu? Onun güvenine neden ihtiyacı vardı? Ona neden ihtiyacı vardı? Nokta.

İleri düzey tarih dersinde öğretmenimin İngiliz Protestan Reformu'na uzanan olayları anlatmasını yarım kulakla dinlerken zihnimde bir ampul yanıverdi. *Hank, Scott'ı biliyordu.* Bunu neden daha önce düşünememiştim ki? Eğer Hank, iki gece önce deposunun etrafında dolanan Nefil'in Scott olduğunu biliyorsa, yakalanmasının üstünden bu kadar kısa zaman geçmişken ikinci bir risk almayacağını da tahmin ediyor olmalıydı. Hatta büyük

ihtimalle Scott'ın doğrudan saklanmaya çekildiğini düşünürdü ki gerçekten öyle olmuştu. Milyon yıl geçse, Hank bu akşam ikinci bir istenmeyen misafirinin olabileceğine ihtimal vermezdi.

Milyon yıl geçse...

Akşam geldi geçti. Saat onda annem bana iyi geceler öpücüğü verdi ve odasına çekildi. Bir saat sonra ışıkları söndü. Emin olmak için bir iki dakika bekledikten sonra üstümdeki örtüleri attım. Tamamen giyinik halde içinde bir el feneri, fotoğraf makinesi ve araba anahtarlarımın hazır beklediği sırt çantamı yatağımın altından çıkardım.

Volkswagen'i sessizce Hawthorne Yolu'na iterken, bana hafif bir araç aldığı için Scott'a içimden teşekkür ediyordum. Bunu bir kamyonetle asla yapamazdım. Motoru ancak çiftlik evinden ve annemin duyma mesafesinden yarım kilometre kadar uzaklaştıktan sonra çalıştırdım.

Yirmi dakika sonra, Volkswagen'i iki gece önce Scott'ın Charger'ını bıraktığı yerin birkaç blok ötesine park etmiştim. Sahnede hiçbir değişiklik yoktu. Tahtalarla kapatılmış aynı binalar. Aynı bakımsız sokak lambaları. Uzaktan bir trenin umutsuz ıslığı duyuldu.

Hank'in binası korunduğu için yakınından geçme fikrini bir kenara bıraktım. İçeri bakmanın başka bir yolunu bulmam gerekecekti. Aklıma bir fikir gelmişti. Kendi yararıma kullanabileceğim tek bir şey varsa o da binaların konumuydu; depolar dip dibe inşa edilmişti. Büyük olasılıkla Hank'in deposunun içini hemen arkasındaki binadan da görebilirdim.

Scott'la yürüdüğümüz yola bağlı kalarak koşar adımlarla Hank'in binasına yaklaştım. Gölgelere çömelerek keşfimle ilgili ilk saptamam için hazırlandım. Yangın merdiveninin yerinden sökülmüş olduğunu fark ettim. Demek Hank temkinli davranı-

yordu. Üçüncü kat pencerelerine yeni gazete kâğıtları kaplanmıştı ancak bu işe her kim başlamışsa, dördüncü kata henüz ulaşamamıştı. Kurulmuş saat gibi, her on dakikada bir bekçi binadan çıkıyor, deponun çevresinde bir tur atıyordu.

Devam edebilmek için yeterli bilgiyi edindiğime ikna olarak bloğun etrafında bir çember çizdim ve Hank'inkinin arkasında duran binanın yanından çıktım. Bekçi turunu tamamlar tamamlamaz, hızla açıklığa koştum. Ancak bu kez Hank'in binasının arkasındaki sokağa yerine, bir aşağıdaki aralığa saklandım.

Ters çevrilmiş bir çöp kutusunun üstüne çıktım ve yangın merdivenini yere kadar çektim. Yükseklik korkum vardı ama korkunun, Hank'in neler çevirdiğini öğrenmeme mani olmasına izin vermeyecektim. Birkaç kesik nefes alarak ilk sahanlığa tırmandım. Kendi kendime aşağıya bakmamam gerektiğini tembihliyordum ama çekim çok güçlüydü. Gözlerim, yangın merdivenin metal kafesinin arasından aşağıdaki dar aralıkta dolaştı. Karnıma kramplar giriyor, görüşüm bulanıklaşıyordu.

İkinci kata tırmandım. Sonra üçüncüye. Midem hafifçe bulanırken pencereleri yokladım. İlk ikisi kilitliydi ama nihayet üçüncüyü kurcalayıp gevşetmeyi başardım; gıcırtılı bir sesle açıldı. Elimde fotoğraf makinesiyle kendimi pencereden içeri attım.

İçeride, ayağa kalkmamla kör edici bir ışığın parlaması bir oldu. Kolumu hızla gözlerimin üstüne attım. Dört bir yanımda kıpırdanan bedenlerin seslerini duyabiliyordum. Gözlerimi açınca, yan yana sıralanmış portatif yataklarla karşı karşıya kaldım. Her yatakta birisi yatıyordu. Hepsi erkek ve alışılmışın dışında uzun boyluydu.

Nefiller.

Zihnimde yeni bir düşünce oluşturamadan önce bir kol belime sarıldı.

Beni, içeri girdiğim pencereye doğru geri sürüklerken bir ses, "Kıpırda!" diye fısıldadı.

Sersemlik halimden sıyrılırken bir çift güçlü kolun beni pencereden dışarı, yangın merdiveninin sahanlığına çekmiş olduğunu fark ettim. Jev, gözlerinde suçlayıcı bir bakışla beni tepeden tırnağa süzdü. Tek kelime etmeden, korkuluklara doğru itti. Biz yangın merdiveninden aşağı inerken binanın ön tarafından bağrışmalar geliyordu. Kendimizi aşağıdan ve yukarıdan sarılmış bir halde bulmamız an meselesiydi.

Jev sabırsız bir ses çıkararak beni kollarının arasına aldı ve iyice kendine çekip vücuduna bastırdı. "Ne yaparsan yap, sakın beni bırakma."

Uçmaya başladığımızda, ona daha yeni tutunmuştum. Dosdoğru aşağı. Yangın merdivenini kullanma zahmetine girmeden. Yer çekimi bizi son hızla sokağa çekerken, hava yanımızdan gürültüyle esip geçiyordu. Ben çığlık bile atamadan her şey bitmişti; bedenim yere iniş anının etkisiyle sarsılıyordu. Bir anda kendimi yeniden ayaklarımın üstünde buldum.

Jev elimi yakaladı ve beni sokağa doğru çekti. "Arabamı üç blok öteye park ettim."

Köşeyi döndük, blok boyunca koştuk ve bir sokağa saptık. İleride, kaldırıma park edilmiş olan beyaz Tahoe'yu gördüm. Jev kapıları açtı ve kendimizi içeri attık.

Nefillerle aramıza birkaç kilometre koyana dek, Jev arabayı virajlarda frenleri öttürerek, düzlüklerdeyse gaza asılarak sert ve hızlı bir şekilde kullandı. Sonunda arabayı Coldwater ve Portland arasındaki iki pompalı benzincide durdurdu. İçeride bir iki loş ışık yanıyordu ve kapıda KAPALI levhası asılıydı.

Jev motoru durdurdu. "Orada ne arıyordun?" Sesi kısık, tonu öfkeliydi.

"Yangın merdivenini tırmanıyordum, sence neye benziyordu?" diye çıkıştım. Pantolonum yırtılmış, dizlerim aşınmış, ellerim sıyrılmıştı ve kızgın olmak, kendimi gözyaşlarına boğulmaktan alıkoymak için yapabileceğim tek şeydi.

"Tebrik ederim, tırmanabildin. Ve az kalsın kendini öldürtecektiii. Sakın bana tesadüfen orada olduğunu söyleme. Hiç kimse hava karardıktan sonra o bölgede takılmaz. Ve içine daldığın yer bir Nefil sığınma eviydi; bu yüzden tekrar ediyorum, tesadüf olduğuna inanmıyorum. Sana oraya gitmeni kim söyledi?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Nefil sığınma evi mi?"

"Aptala mı yatacaksın?" Kafasını salladı. "İnanılır gibi değil."

"Binanın boş olduğunu sanıyordum. Hemen yanındaki binanın Nefil deposu olduğunu sanıyordum."

"İkisi de bir Nefil'e, çok güçlü bir Nefil'e ait. Biri tuzak, diğeriyse, içerisinde hemen her gece dört yüz kadar Nefil'i barındırıyor. Tahmin et, senin girdiğin hangisiydi?"

Bir tuzak. Hank'ten akıllıca bir hamle. Bunu yirmi dakika önce düşünememiş olmam çok üzücüydü. Yarın operasyonun tamamını başka bir yere taşıtacaktı ve ben tek ipucumu kaybetmiş olacaktım. En azından artık ne sakladığını biliyordum. Depo, Nefil ordusunun en azından bir kısmının yatakhanesiydi.

"Bela aramaktan vazgeçmeni söylediğimi sanıyordum. En azından bir süre normal olmayı denemeni söylemiştim," dedi Jev.

"Normallik fazla sürmedi. Seninle son görüşmemden kısa bir süre sonra eski bir dosta rastladım. Eski bir Nefil dost." Kelimelerin ağzımdan uçuvermesine hiç düşünmeden izin vermiştim ama Jev'e Scott'tan bahsetmekte bir sakınca görmüyordum. Ne de olsa B.J.'i serbest bırakmak konusunda Gabe'le tartışırken benim tarafımı tutmuştu; bu yüzden Nefillerden Gabe kadar nefret ediyor olamazdı.

Jev'in bakışları sertleşti. "Ne Nefil arkadaşı?"

"Bu soruya cevap vermek zorunda değilim."

"Unut gitsin. Zaten biliyorum. Arkadaş diyebilecek kadar ahmak olabileceğin tek Nefil Scott Parnell."

Şaşkınlığımı saklamak konusunda yeterince hızlı değildim. "Scott'ı tanıyor musun?"

Jev yanıt vermedi. Ancak gözlerindeki sessiz ve öldürücü bakıştan Scott hakkında pek de iyi şeyler düşünmediğini çıkarmak zor değildi. "Nerede kalıyor?" diye sordu.

Mağarayı ve oradan kimseye bahsetmeyeceğime dair Scott'a verdiğim sözü hatırladım. "Bana... söylemedi. Ona koşuya çıktığımda rastladım. Kısa bir konuşmaydı. Birbirimize telefon numaralarımızı verecek zamanımız bile olmadı."

"Nerede koşuyordun?"

Rahatça, "Şehir merkezinde," diye yalan söyledim. "Ben geçerken bir restorandan çıktı ve beni tanıdı. Bir dakika kadar konuştuk."

"Yalan söylüyorsun. Scott ortalıkta dolaşıyor olamaz, hele Kara El başına ödül koymuşken. Onu biraz daha ücra bir yerde gördüğüne bahse girerim. Sizin evin oradaki orman olmasın?"

Gergin bir sesle, "Nerede oturduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Güvenilmez bir Nefil etrafında dolaşıyor. Kendine endişelenecek bir şey arıyorsan, bunun için endişelen."

"Güvenilmez mi? Beni Nefiller ve kovulmuş melekler hakkında bilgilendirdi ki aynı şeyi senin için söyleyemem!" Sükûnetimi geri kazandım. Scott'tan bahsetmek istemiyordum. *Bizden* bahsetmek ve Jev'i geçmişteki bağlantımızı anlatmaya zorlamak istiyordum. Günlerdir onu tekrar görmenin hayalini kuruyordum

ve şimdi istediğimi elde etmişken, elimden bir kez daha kurtulmasına izin verecek değildim. Benim için ne olduğunu öğrenmem gerekiyordu.

"Sana ne anlattı? Kurban olduğunu mu? Kovulmuş meleklerin kötü olduğunu mu? Irkının varlığından kovulmuş melekleri sorumlu tutabilir ama o bir kurban değil ve zararsız hiç değil! Etrafında dolanıyorsa, senden bir şey almaya ihtiyacı olduğu içindir. Geri kalan her şey rolden ibaret."

"Benden tek bir iyilik dahi istemediği düşünülürse, bunu söylemen cidden çok komik. Şu ana kadar her şey benimle ilgiliydi. Hafızamı geri kazanmama yardım etmeye çalışıyor. Öyle şaşırmış gibi bakma. Senin, kendinden başka kimseyi düşünmeyen bir adam olman, herkesin öyle olmasını gerektirmiyor. Beni Nefiller ve kovulmuş melekler konusunda aydınlattıktan sonra, Hank Millar'ın bir yeraltı ordusu kurma peşinde olduğunu da anlattı. Belki bu isim senin için bir şey ifade etmiyordur ama annemle çıktığı için benim için çok şey ifade ediyor."

Yüzündeki azarlar gibi ifade kayboldu. Gerçekten tehditkâr bir sesle, "Sen ne dedin?" diye sordu.

"Sana kendinden başka bir halt düşünmeyen bir herifsin dedim ve her kelimesinde ciddiydim."

Kısık gözlerini camdan dışarı dikti, belli ki düşünüyordu. Söylediğim bir şeyi önemli bulduğu hissine kapıldım. Çenesinde bir kas seğirdi; karanlık ve ürkütücü bakışı, gözlerine soğuk bir ifade yerleştirmişti. Oturduğum yerden vücudunun kasıldığını ve teninin altına bir duygunun, hiçbir iyi yanı olmayan bir duygunun yayıldığını hissedebiliyordum.

"Benden kaç kişiye bahsettin?" diye sordu.

"Sana birilerine senden bahsettiğimi düşündüren ne?"

Bakışları beni yerime çiviledi. "Annen biliyor mu?"

Yeni bir sert cevap düşündüm ama çaba harcamak için fazla bitkindim. "Adından bahsetmiş olabilirim ama tanımadı. Yani başladığımız noktaya döndük. Seni nereden tanıyorum, Jev?"

"Senden bir şey yapmanı istesem, sanırım beni dinlemezsin." Dikkatimi kazandığından emin olunca devam etti. "Seni evine götüreceğim. Bu gece olanları unutmaya çalış. Normal davranmaya gayret et. Özellikle Hank yakınlardayken. Adımı sakın anma."

Cevap niyetine ona karanlık bir bakış attım ve Tahoe'dan indim. O da arkamdan indi ve benim tarafıma dolaştı.

"Bu nasıl bir cevap?" diye sordu ama sesi artık o kadar boğuk değildi.

Beni arabanın içine geri tıkmak için güç kullanabileceğini düşünmesi ihtimaline karşı, Tahoe'dan uzaklaştım. "Eve gitmiyorum. Henüz değil. Beni Gabe'den kurtardığın geceden bu yana, seninle tekrar karşılaşmanın yollarını düşünüp duruyorum. Beni önceden nasıl tanıdığına, beni nasıl olup da tanıdığına kafa yormakla yeterince zaman harcadım. Seni ya da geçmiş beş ayı hiç hatırlamıyor olabilirim Jev ama hâlâ *hissedebiliyorum*. Ve geçen gece seni gördüğümde, daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim. Sana bakarken nefes alamıyordum. Bu ne anlama geliyor? Seni anımsamamı neden istemiyorsun? Sen benim için *neydin*?"

Bunu söylerken durdum ve yüzümü ona çevirdim. Gözleri simsiyah olmuştu, içlerinde her tür duygunun saklandığından şüphelendim. Pişmanlık, acı, dikkat.

"Geçen gece bana neden melek dedin?" diye sordum.

"Adam gibi düşünebiliyor olsaydım, şu anda seni doğruca evine götürürdüm," dedi.

"Ama..." dedim.

"Ama içimden büyük olasılıkla pişman olacağım bir şeyler yapmak geliyor."

Umutla, "Bana gerçeği söylemek gibi mi?" dedim.

O siyah gözler yeniden bana çevrildi. "Önce seni sokaklardan uzaklaştırmam gerek. Hank'in adamları çok geride olamaz."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

18

Sanki bunu bekliyorlarmış gibi, hemen arkamızdan keskin fren sesleri yükseldi. Hank olsa gurur duyardı; adamları kolay pes etmiyordu.

Jev beni yıkık dökük, tuğla bir duvarın önüne itti. "Tahoe'ya onlardan önce ulaşmamız imkânsız. Ulaşsak bile, seni Nefillerle yapılacak bir araba kovalamacasına çekecek değilim. Onlar yuvarlanan ya da hurdaya dönmüş bir araçtan sağ çıkabilir ama sen çıkamazsın. Yaya olarak şansımızı denemek ve arabaya onlar pes edince dönmek daha iyi. Buraya bir blok mesafede bir gece kulübü var. Çok temiz bir yer sayılmaz ama oraya saklanabiliriz." Beni dirseğimden tutup ileri doğru itti.

"Hank'in adamları kulübü kontrol edecek olursa –ki etmemeleri için aptal olmaları gerekir çünkü Tahoe'yu görünce yaya olmamız gerektiğini bilecekler– beni tanıyacaklardır. Sen beni dışarı sürüklediğinde, deponun ışıkları tam beş saniyedir açıktı. O odadaki birisi bana iyice bakmış olmalı. Tuvalete saklanmayı

deneyebilirim ama etraftakilere sormaya başlarlarsa, orada uzun süre kalamam.

"Girdiğin depo yeni üyeler içindi. İnsan yılıyla on altı yaşında ve yeni yemin etmiş olmaları, onları Nefil yılıyla bir yaşından küçük kılar. Onlardan daha güçlüyüm ve zihinlerle oynama konusunda çok daha fazla pratiğim oldu. Senin üstünde bir trans uygulayacağım. Bize bakacak olurlarsa, çivili boyun tasmalı, siyah deri pantolonlu bir adam ve platin saçlı, korse ve dövüş çizmesi giymiş bir kız görecekler."

Birden başımın hafifçe dönmeye başladığını hissettim. Trans mı? Şu zihin oyunları böyle mi işliyordu? Büyü yoluyla?

Jev çenemi kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bana güveniyor musun?"

Ona güvenip güvenmememin bir önemi yoktu. Acı gerçek, güvenmeye mecbur olduğumdu. Diğer seçeneğim Hank'in adamlarıyla tek başıma yüzleşmekti ve bunun nasıl sonlanacağını tahmin edebiliyordum.

Başımı salladım.

"İyi, yürümeye devam et."

Jev'in peşi sıra, artık Kanlı Mary'nin gece kulübü olarak hizmet veren, fabrikadan bozma binaya yürüdüm; giriş ücretini o ödedi. Siyah ve beyaz disko ışıklarına alışmam birkaç dakikamı aldı. İç duvarlar yıkılmış ve şu anda hareket eden vücutlarla tıklım tıklım dolu olan bir açık alan yaratılmıştı. Havalandırma yetersizdi ve yüzüme parfüm, sigara ve kusmukla karışık bir vücut kokusu dalgası çarptı. Müşteri profili benden en az on beş büyüktü ve fitilli kadife pantolon giymiş, saçlarını da atkuyruğu yapmış tek insan bendim. Ancak Jev'in akıl oyunu iyi işliyor olsa gerekti çünkü zincirler, deriler, çiviler ve balık ağlarından oluşan bu denizde kimse benden tarafa bakmıyordu.

Kalabalığı iterek saklanabileceğimiz ve girişi göz hapsinde tutabileceğimiz orta kısma kadar ilerledik.

Jev, müziğin sert ritmini bastırmak için bağırarak, "A Planı burada kalıp gitmelerini beklemek," dedi. "Bir süre sonra pes edip depoya dönmeleri gerek."

"Ya B planı?"

"Peşimizden gelirlerse, arka kapıdan çıkacağız."

"Arka kapı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Buraya daha önce de geldim. İlk tercihim sayılmaz ama benim türüm için gözde mekânlardan biridir."

Türünün ne olduğunu düşünmek istemiyordum. Şu anda eve sapasağlam ulaşmak dışında hiçbir şey düşünmek istemiyordum.

Etrafıma bakındım. "Herkesin zihniyle oynayabileceğini söylediğini sanıyordum. O zaman neden insanların bize dik dik baktıkları hissine kapılıyorum?"

"Salonda dans etmeyen bir tek biz varız."

Dans etmek. Kiss grubu üyelerine etkileyici bir benzerlik içinde olan kadın ve erkekler kafalarını sallıyor, birbirlerini itekleyip yalıyorlardı. Kot pantolonunu zincir askılar takmış bir adam, duvara sabitlenmiş merdiveni tırmandı ve kendini kalabalığın üstüne attı. İçimden, *zevkler ve renkler tartışılmaz*, diye geçirdim.

Jev dudaklarını sempatik bir ifadeyle bükerek, "Bu dansı bana lütfeder misin?" dedi.

"Buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışmamız gerekmez mi? Birkaç yedek plan daha geliştirmemiz?"

Sağ elimi tuttu ve beni, hızlı müziğe tamamen zıt düşen ağır bir dans için kendine çekti. Zihnimi okur gibi, "Birazdan bize bakmayı bırakırlar," dedi. "Gecenin en uç dans figürü için reka-

bet etmekle meşguller. Gevşemeye çalış. Bazen en iyi saldırı, iyi bir savunmadır."

Kalp ritmim bir anda hızlandı, bunun nedeni Hank'in adamlarının yakınlarda bir yerde olduğunu bilmem değildi. Jev'le dans etmek, duygularımı kontrol altında tutmak konusundaki bütün şansımı yok ediyordu. Kolları güçlü, vücudu sıcacıktı. Parfüm sıkmamıştı ama beni kendine çektiğinde merakımı uyandıran bir taze biçilmiş çim ve yağmur kokusu aldım. Ve o gözler... Derin, gizemli ve sırrına erişilmesi imkânsızdı. Her şeye rağmen, ona yaslanmak ve kendimi bırakmak istiyordum.

Kulağıma, "Böyle daha iyi," diye fısıldadı.

Karşılık veremeden önce beni çevirdi. Daha önce hiç böyle dans etmemiştim ve Jev'in becerisi, beni şaşırtmıştı. Sokak danslarını tahmin edebilirdim ama bu... Dans edişi bana başka bir zamanı ve yeri anımsatmıştı. Kendinden emin ve zarifti, rahat ve seksi.

Beni yeniden kendine doğru çevirince alay eder gibi, "Yapay deri pantolonlu bir adamın böyle dans edeceğini yutacaklarını mı sanıyorsun?" diye sordum.

"Böyle devam edersen sana da o pantolonu giydiririm." Gülümsemiyordu ama sesinden eğlendiğini hissettim. İkimizden birinin bu durumu az da olsa komik bulmasına memnun olmuştum.

"Bu translar nasıl işliyor? Göz yanılsaması gibi mi?"

"Biraz daha karmaşık ama sonuç aynı."

"Bana öğretebilir misin?"

"Sana bildiğim her şeyi öğreteceksem, birlikte çok fazla zaman geçirmemiz gerekir."

Bir şey ima edip etmediğinden emin olamayarak, "Bunu... profesyonel düzeyde tutacağımızdan eminim," dedim.

Niyetini anlamamı güçleştiren bir ses tonuyla, "Kendi adına konuş," dedi.

Eli yeniden sırtımdaydı ve beni kendine doğru çekiyordu, birden sandığımdan daha gergin olduğumu fark ettim. Kendimi, aramızdaki enerjinin daha önce de bu kadar elektrikli olup olmadığını düşünürken buldum. Onun yakınında olmak, her zaman böyle ateşle oynama hissi mi uyandırmıştı? Sıcak ve parlak, yoğun ve tehlikeli.

Konuşmamızın rahatsız bölgeye daha fazla kaymasına mani olmak için güvenli olmadığını bilmeme rağmen, başımı göğsüne yasladım. Ona dair hiçbir şey güvenli gelmiyordu. Bütün bedenim dokunuşu altında uğulduyordu; bu yabancı ve heyecan verici bir duyguydu. Sağduyulu yanım, duygularımı kesip küçük parçalara ayırmak istiyor, Jev'e verdiğim tepkileri aşırı düşünüp aşırı karmaşık hale getiriyordu. Ancak daha fiziksel ve yakın –sürekli zamandaki o boşluğu merak eden– yanım, mantığımın beni takip etmesinden yorgun düşmüştü, bu yüzden beynimin şalterini indirdim.

Parça parça, Jev'in savunma kalkanımı yıkmasına izin verdim. Ona doğru uzanmış halde olduğum yerde sallanırken, ritmi belirlemeyi ona bırakmıştım. Fazlasıyla ısınmıştım, başım dumana boğulmuştu ve içinde bulunduğum an gerçek dışı gelmeye başlamıştı; daha sonra suçluluk ya da pişmanlık duyacak olursam, şu an hiç yaşanmamış gibi davranabileceğime inanmamı kolaylaştırıyordu. Burada, bu gece kulübüne ve Jev'in kolları arasına tutsak olmuşken, teslim olmayı fazla kolay hale getiriyordu.

Dudakları kulağıma sürtündü. "Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kısa bir an yumup kendimi hislerime bıraktım. *Ne kadar sıcak hissettiğimi, senin yanındayken her santimetrekaremin nasıl da hayat dolu, kıpır kıpır ve pervasız olduğunu...*

Dudakları anlayan, seksi bir gülümsemeyle çarpıldı. "Hımm."

"Hımm?" Yüzüme ateş basarken bakışlarımı kaçırdım ve rahatsızlığımı örtmek için otomatik olarak siniri kullandım. "Hımm'ın bunlarla ne ilgisi var? Senin beş kelimeden fazlasını kullanabildiğin hiç olmadı mı? Bütün bu homurtular ve eksik söylenen sözcükler, senin... ilk insan gibi görünmene neden oluyor."

Gülümsemesi daha da büyüdü. "İlk insan."

"İmkânsızsın."

"Ben Jev, sen Nora."

"Kes şunu." Ancak az daha kendime rağmen gülümsüyordum.

"Madem ilk insana döndük, güzel kokuyorsun," dedi. Bana, vücudunun, göğsünün inip kalkışının ve teninin tenimi yakışının tehlikeli biçimde farkına varacağım şekilde iyice sokuldu.

Kafa derim, elektriklenmiş gibi seğirdi ve zevkle titredim.

Hiç düşünmeden, "Adına duş deniyor..." diye başladıysam da sustum. Hafızam zorlu ve güçlü bir aşinalık hissiyle afallamıştı. Neredeyse ikinci kez düşündükten sonra, "Sabun, şampuan ve sıcak su," diye ekledim.

"Çıplak. Nasıl olduğunu bilirim." Bunu söylerken, Jev'in gözlerinden anlaşılması imkânsız bir şey geçip gitmişti.

Nasıl ilerlemem gerektiğinden emin olamayarak, anı havalı bir kahkahayla dağıtmaya yeltendim. "Yoksa benimle flört mü ediyorsun, Jev?"

"Sana öyle mi geliyor?"

"Seni buna cevap verecek kadar tanımıyorum." Sesimi sıradan, hatta doğal tutmaya çalışıyordum.

"Bu durumu değiştirmemiz gerekecek."

Niyeti konusunda hâlâ emin olamayarak boğazımı temizledim. Bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi. "Senin için, kötü adamlardan kaçmak bir seni-tanımaya-başlıyorum yolu mu?"

"Hayır. Asıl bu."

Vücudumu arkaya doğru yatırdı ve beni tekrar göğsüne bastırana dek, yavaş bir kavis çizerek geri kaldırdı. Kollarının arasında eklemlerim gevşiyor, tutkulu adımlarla beni yönlendirirken savunma duygum eriyip yok alıyordu. Beni saran ve yönlendiren kasları, kıyafetlerinin altında gerilmişti. Uzağa kaymama bir an bile izin vermiyordu.

Dizlerim güçsüzleşmişti ama sebebi dans değildi. Nefesim hızlandı, kaygan bir yolda yürüdüğümü fark ettim. Jev'e tenlerimiz birbirine sürtünecek, bacaklarımız hafifçe değecek, gözlerimiz karanlıkta buluşacak kadar yakın olmak; bunların hepsi kör edici bir hisse ve sarhoş edici bir sıcaklığa neden oluyordu. Tuhaf ve gergin bir heyecan karmaşasıyla geri çekildim ama sadece hafifçe.

Çenemle kalçalarını müziğin ritmiyle deli gibi sallayan etine dolgun kadını işaret ederek, "Buna uygun bir vücudum yok," dedim.

Jev gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Fikrimi mi duymak istiyorsun?" dedi.

Kızardım. "Kaşındım."

Başını önüne eğince, tenim nefesiyle ısındı. Dudakları alnıma değdi ve kuş tüyü kadar hafif bir baskıya neden oldu. Gözlerimi yumdum ve dudaklarını daha aşağı, benim dudaklarımı bulacak kadar aşağı kaydırması yönündeki saçma isteğimi saklamaya çalıştım.

"Jev," demek istedim ama adı dudaklarımın arasından bir türlü çıkmıyordu. Hızlanan nabzımla kusursuz bir uyum içinde, *Jev, Jev, Jev* diye düşündüm. Adını, sessiz bir istekle başını döndürene dek tekrarladım.

Dudaklarımızın arasındaki hava, alay eden ve baştan çıkaran canlı bir varlıktı. O kadar yakındı ki vücudum vücuduna, beni hem korkutan hem de büyüleyen bir şekilde ayak uydurmuştu. Kollarının arasına sığındım ve nefesim beklentiyle hafiflemiş bir halde bekledim.

Bedeni birden gerildi. Büyü bozuldu ve aramızdaki boşluk geri dönülmez biçimde genişledi. Bir adım geri çekildim.

"Misafirimiz var," dedi Jev.

Tamamen uzaklaşmayı denedim ama Jev beni dans rolünü sürdürmeye zorlayacak şekilde, sıkıca tuttu. "Unutma, sana baktıkları zaman sarı saçlar ve dövüş çizmeleri görecekler. Gerçek seni görmeyecekler."

"Zihinleriyle oynamanı beklemiyorlar mıdır?" Kapıyı görmeye çalıştım ama aradaki benden daha uzun boylu birkaç adam görüşümü kapıyordu. Hank'in adamları yaklaşıyorlar mıydı, yoksa kapının yanında etrafı izleyerek oyalanıyorlar mıydı bilemiyordum.

"Bana çok dikkatli bakmadılar ama deponun üçüncü katından aşağı atlarken gördüler. Bu, insan olmadığımı anlamalarını sağlayacaktır. Bir arada duran bir adam ve kız arayacaklar ama bu, buradaki herhangi bir çift olabilir."

Kalabalığın ötesini göremediğim için, "Şu anda ne yapıyorlar?" diye sordum.

"Etrafa bakınıyorlar. Benimle dans etmeye devam et ve gözlerini kapıdan uzak tut. Dört kişiler, dağılıyorlar." Jev küfretti. "İkisi bu tarafa geliyor. Korkarım fark edildik. Kara El onları çok iyi eğitmiş. Bağlılık yemininin ilk yılında transın ötesini görmeyi başarabilen bir Nefil hiç görmemiştim ama becermiş olabilirler. Tuvalete doğru yürü ve koridorun sonundaki çıkışa git. Çok hızlı yürüme ve sakın arkana bakma. Seni durdurmaya çalışan olursa yok say ve yürümeyi sürdür. Bize zaman kazandır-

mak için onları yanlış tarafa yönlendireceğim. Beş dakika içinde sokakta görüşürüz."

Jev bir tarafa, bense boğazımda atan kalbimle diğer tarafa yürüdüm. Kalabalığın arasında yolumu dirsek darbeleriyle açarak ilerledim, çok sayıda bedenin ısısı ve kendi gergin adrenalin salgım yüzünden cildim nemlenmişti. Acımtrak kokusu ve sinek sürüsüne bakılırsa, hijyenik olmaktan çok uzak olan tuvaletlere açılan koridora saptım. Uzun bir sıra vardı ve aceleci bir, "Affedersiniz," mırıldanarak hepsini tek tek geçmek zorunda kaldım.

Jev'in dediği gibi, koridorun sonunda karşıma bir kapı çıktı. Kapıyı ittim ve kendimi dışarıda buldum. Hiç zaman kaybetmeden bir koşu tutturdum. Açıkta beklemenin iyi bir fikir olacağını sanmıyordum, tercihimi Jev gelene dek çöp varillerinin arkasına saklanmaktan yana kullandım. Arkamdaki kapı hızla ardına kadar açıldığında, ara sokağı yarılamıştım.

Bir ses, "Şu tarafta!" diye haykırdı. "Kaçıyor."

Arkama sadece Nefil olduklarını doğrulamama yetecek kadar kısa bir an baktım. Sonra hızlandım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama Jev'in beni başka bir yerde bulması gerekecekti. Sokak boyunca son hızla koşarak Tahoe'yu bıraktığımız yöne doğru koştum. Beni ara sokakta bulamayınca Jev'in bakacağı bir sonraki yerin arabası olmasını umuyordum.

Nefiller çok hızlıydı. Son hızla koşmama rağmen, arayı kapadıklarını duyabiliyordum. Artan bir panikle, onlara her şeyin on kat daha kolay geldiğini fark ettim. Beni yakalamalarına sadece birkaç saniye kala hızla geri döndüm.

İki Nefil, niyetime ihtiyatla yaklaşarak durdu. Hızla solurken, bakışlarımı ikisinin arasında gezdirdim. Koşmaya devam edebilir ve kaçınılmazı uzatabilirdim. Dövüşe girişebilirdim. Avazım çık-

tığı kadar çığlık atıp Jev'in duymasını umut edebilirdim. Ama bu seçeneklerin hepsi, boş birer çaba gibi görünüyordu.

Daha kısa boylu olan, kulağa İngiliz gibi gelen resmî bir aksanla, "Bu o mu?" diye sordu. Beni keskin bakışlarla süzüyordu.

Uzun boylu ve Amerikalı olan, "O," diye onayladı. "Trans kullanıyor. Kara El'in öğrettiği gibi her defasında bir detaya odaklan. Saçlarına mesela."

Kısa boylu olan kısık gözleriyle bana öylesine dikkatle bakıyordu ki arkamdaki binanın tuğlalarına kadar görüp göremediğini merak ettim. Bir an sonra "Bak sen," dedi. "Demek kızıl. Ben sarışın halini tercih ederdim."

İnsanüstü bir hızla iki yanıma geçip dirseklerimi öyle sıkı tuttular ki yüzümü buruşturdum. Daha uzun boylu olan Nefil, "Depoda ne arıyordun?" diye sordu. "Orayı nasıl buldun?"

"Ben..." diye başladım. Ama akla yatkın bir mazeret uydurmak için fazla ürkmüş durumdaydım. Gecenin bir yarısı pencerelerinden içeri paldır küldür girmemden kör talihin sorumlu olduğunu söylesem bana inanmayacaklardı.

Kısa boylu olan çenemin altını gıdıklayarak, "Dilini mi yuttun?" diye sordu.

Hızla geri çekildim.

Uzun boylu olan, "Onu depoya geri götürmeliyiz," dedi. "Kara El ya da Blakely onu sorguya çekmek isteyecektir."

"Yarına kadar dönmezler. Belki şimdi bir iki cevap alabiliriz."

"Ya konuşmazsa?"

Kısa boylu olan dudaklarını yaladı. Gözlerinde ürkütücü bir parıltı belirmişti.

"O zaman biz de konuşmasını sağlarız."

Uzun boylu Nefil kaşlarını çattı. "Onlara her şeyi anlatır."

"İşimiz bitince hafızasını temizleriz. Farkı anlamaz bile."

"Henüz yeterince güçlü değiliz. Yarısını silsek bile yeterli olmaz."

Kısa olan gözlerindeki rahatsız edici parıltıyla, "Biz de şeytan sihrini deneriz," dedi.

"Şeytan sihri bir mit. Kara El bunu açıkça söyledi."

"Ah, öyle mi? Meleklerde bu güç varsa, cehennemdeki iblislerde de bal gibi vardır. Sen mit diyorsun, ben potansiyel altın madeni. Ele geçirdiğimizde neler yapabileceğimizi bir düşünsene."

"Şeytan sihri gerçekten var olsa bile, nereden başlayacağımızı bilemezdik."

Kısa boylu olan sıkkın bir tavırla başını salladı. "Eğlenceye her zaman varsın. Tamam. İkimiz ağız birliği ederiz. Bizim sözümüze karşılık onunki." Parmaklarıyla o geceki olayları saydı. "Onu depodan sonra takip ettik, bir gece kulübünde bulduk, korktu ve her şeyi yumurtladı. Kendisine ne olduğunu söylemesinin bir önemi olmayacak. Zaten depoya girdi. Nasıl olsa Kara El yine yalan söylemesini bekleyecek."

Uzun boylu Nefil ikna olmuşa benzemiyordu ama itiraz etmedi.

Kısa boylu olan, beni arka tarafımızda kalan binaların arasındaki daracık boşluğa sürüklerken, "Benimle geliyorsun," dedi. Sadece arkadaşına, "Orada kal ve bizi kimsenin rahatsız etmeyeceğinden emin ol," demek için duraksadı. "Ondan bilgi almayı başarabilirsek, bize fazladan ayrıcalıklar kazandırabilir. Hatta belki bizi rütbe olarak yükseltir."

Nefil tarafından sorguya çekilme fikri, bedenimin ağır bir donma haline geçmesine neden olduysa da ikisiyle aynı anda dövüşmek durumunda hiç şansım olmadığını çabucak kabullendim. Belki avantajımı zorlayabilirdim. Tek umudum –ki zayıf bir umut

olduğunu ben bile biliyordum– teke tek kalarak oyunun şartlarını eşitlemekti. Daha kısa boylu Nefil'in beni dar sokağın derinlerine sürüklemesine izin verirken, bu ihtimalin işe yaramasını umuyordum.

İçimde barındırdığım bütün tehdit hissini kelimelerime yansıtarak, "Büyük bir hata yapıyorsunuz," dedim. "Buraya arkadaşlarımla geldim. Şu anda beni arıyorlardır."

Kollarını sıvayınca ortaya, değişik sivri yüzüklerle süslü parmak boğumları çıktı, birden cesaretimi kaybeder gibi oldum. "Altı aydır Amerika'dayım. Şafakta uyanıyor, gün boyu bir zorbanın emri altında eğitim yapıyor ve geceleri o barakalara kilitleniyorum. O hapishanede geçen altı ayın sonunda sana şunu söyleyebilirim ki, acısını bir başkasından çıkarmak bayağı iyi gelecek." Dudaklarını yaladı. "Bundan büyük keyif alacağım, aşkım."

"Lafı ağzımdan aldın," dedim ve dizimle bacak arasına vurdum.

Okulda, spor karşılaşmalarında ya da beden eğitimi derslerinde, bunun onu tamamen hareket edemez hale getirmeyeceğini bilmeme yetecek kadar çok çocuğu aynı darbeyi alırken görmüştüm ama acı dolu bir inlemenin hemen ardından üstüme saldırmaya hazır bir halde olmasını hiç beklemiyordum.

Görüşümü bulanıklaştıracak bir hızla üzerime atıldı. Ayağımın dibinde bir tahta parçası vardı. Hızla onu kaptım. Çeşitli yerlerinden çıkan paslı çiviler, sopayı kullanışlı bir silah haline getirmişti.

Nefil tahtayı süzdü ve omuz silkerek, "Durma, vur bana," dedi. "Canım yanmaz."

Tahtayı bir sopa gibi sıkıca tuttum. "Kalıcı hasar vermeyebilir ama güven bana, canın yanacak."

Sağa doğru kaçar gibi yaptı ama bunu bekliyordum. Sola atlayınca, sopayı hızla savurdum. Berbat bir çarpma sesi duyuldu ve Nefil acıyla inledi.

"Bu sana pahalıya patlayacak." Ne yaptığını idrak etmeme fırsat bırakmadan bir tekme savurdu ve sopamı elimden düşürdü. Beni yere yapıştırdı ve ellerimi başımın üstüne bastırdı.

Ağırlığının altında çırpınarak, "Kalk üstümden!" diye haykırdım.

"Tabii ki, aşkım. Bana depoda ne olduğunu söylemen yeterli."

"Üstümden-*hemen*-kalk!"

"Onu duydun."

Nefil'in bakışları sabırsızlıkla iri iri açıldı. "Şimdi ne var?" diyerek, işimizi bölenin kim olduğunu görmek için kafasını çevirdi.

Jev hafif bir gülümsemeyle, "Yeterince anlaşılır bir talepti," dedi ama bu, içinde öldürücü bir anlam saklayan bir gülüştü.

Nefil, etkiyi artırmak için gözlerini üstümde dolaştırarak, "Şu anda biraz meşgulüm, ahbap," diye homurdandı. "Sakıncası *yoksa*."

"Öyle görünüyor ki sakıncası var." Jev, Nefil'i omuzlarından yakalayıp duvara savurdu. Elini gırtlağının üstüne bastırıp nefes yolunu kapadı.

"Özür dile." Jev başını yana çevirerek beni işaret etti.

Yüzü kıpkırmızı kesilen Nefil, pençesini Jev'in eline geçirdi. Nefes almaya çalışırken ağzını balık gibi açıp kapıyordu.

"Ona ne kadar üzgün olduğunu söyle yoksa uzunca bir süre hiçbir şey söyleyememeni garantilerim." Jev boşta kalan elinde bir çakı sallıyordu, Nefil'in dilini kesmekten bahsettiğini anladım. Bir önemi var mıydı bilmiyorum ama ona en ufak bir sempati duymuyordum. "Tercih ne?"

Bir bana, bir Jev'e bakarken Nefil'in gözleri alev alev yanıyordu.

Öfkeli sesi zihnime âdeta tükürür gibi, *üzgünüm,* dedi.

Jev pis bir sırıtışla, "Oscar kazanamaz ama idare eder," dedi. "Çok da zor olmadı, değil mi?"

Nefil silkinerek Jev'in elinden sıyrıldı ve gırtlağını ovarken, "Seni tanıyor muyum?" diye sordu. "Bir melek olduğunu biliyorum. Pis bir koku gibi yayılan gücünü hissedebiliyorum ve bu bana, kovulmandan önce bir hayli yukarılarda –hatta belki de bir baş melek– olduğunu düşündürüyor ama asıl bilmek istediğim, yollarımızın daha önce kesişip kesişmediği." Bu, Nefil'in gelecekte bir noktada Jev'in izini sürebilmek amacıyla sorduğu hileli bir soruya benziyordu ama Jev yemi yutmadı.

"Henüz değil," dedi. "Tanışma faslını kısa tutacağım." Yumruğunu Nefil'in karnına indirdi. Dizlerinin üstüne yığıldığında, Nefil'in ağzı hâlâ O biçimindeydi.

Jev bana döndü. Neden sözleştiğimiz gibi ara sokakta kalmadığımı ve bu arkadaşı başıma nasıl sardığımı sormasını bekledim ama o, yanağıma bulaşmış bir kiri silmekle ve bluzumun üst iki düğmesini iliklemekle yetindi.

Usulca, "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ama boğazımın gerisinde gözyaşlarımın birikmeye başladığını hissediyordum.

"Haydi, buradan çıkalım," dedi.

İlk defa itiraz etmedim.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

19

Jev arabayı kullanırken başımı cama yaslayıp sessiz kaldım. Yan ve arka yolları kullanıyordu ama nerede olduğumuz konusunda kabaca bir fikrim vardı. Birkaç dönüşten sonra ve tam olarak nerede olduğumuzu anlamıştım. Delphic Eğlence Parkı'nın heybetli ve iskeletimsi girişi tam karşıda yükseliyordu. Jev boş bir park yerine girdi. Dört saat önce, bunun yarısı kadar yakın bir yer bulsa şanslı sayılırdı.

Oturduğum yerde doğrularak, "Burada ne işimiz var?" diye sordum.

Motoru kaparken koyu renkli kaşını kaldırırdı. "Konuşmak istediğini söylemiştin."

"Evet, ama burası..." *Boş.*

Dudaklarına sert bir gülümseme yerleşti. "Bana güvenip güvenemeyeceğinden hâlâ emin değilsin, değil mi? Neden Delphic sorusuna gelirsek... Duygusalım diyelim."

Neyi kastettiğini anlamam gerekiyordu ama anlamamıştım. Peşinden giriş kapısına yürüdüm ve kolayca tırmanıp geçmesini

izledim. Diğer tarafa ulaşınca kapıyı ancak benim geçebileceğim kadar araladı.

Aptalca bir soru olduğunu bile bile, "Bunun için hapsi boylayabilir miyiz?" diye sordum. Yakalanırsak nasıl hapse girmezdik ki?

Ancak Jev ne yaptığını biliyor gibi göründüğü için onu takip ettim. Sokak lambasının üstünde, bir hız treni parka tepeden bakıyordu. Gözümün önünde, beni olduğum yerde duraksatan bir görüntü belirip kayboldu. Kendimi raylardan aşağı düşerken gördüm. Görüntünün yükseklik korkumla bağlantılı olduğunu düşünerek bir kenara iterken yutkundum.

Huzursuzluğum her saniye biraz daha artıyordu. Jev'in beni iki defa kurtarmış olması, onunla yalnız kalmamın iyi bir fikir olduğu anlamına gelmezdi. Oraya bir cevap alma fikriyle çekildiğimi tahmin ediyordum. Jev konuşacağımıza söz vermişti ve cazibesi karşı konulmayacak kadar fazlaydı.

Jev sonunda yavaşladı ve kaldırımdan inip pejmürde haldeki bir malzeme barakasının önünde durdu. Barakanın bir tarafı hız treni, diğer tarafıysa dev bir dönme dolapla gölgelenmişti. Bodur, gri yapı fark edilecek en son yerdi.

"Barakada ne var?" diye sordum.

"Evim."

Evim mi? Ya sağlam bir mizah anlayışına sahipti ya da sade yaşamı yeniden tanımlıyordu. "Göz alıcı."

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Güvenlik için tarzı feda ettim."

Yıpranmış boyayı, eğilmiş tenteyi ve kâğıt inceliğindeki binayı süzerek, "Güvenli mi? Büyük olasılıkla ben bu kapıyı tekmeyle açabilirim."

"Baş meleklere karşı güvenli."

Bu kelimeyi duyduğum anda bir panik dalgasıyla sarsıldım. Son halüsinasyonumu anımsadım. Hank, "*Bir baş melek kolyesi bulmama yardım et,*" demişti. Rastlantı, tenimin altında pek hoş olmayan bir seğirmeye neden olmuştu. Yoksa baş melekler hakkında da hatırladığımdan fazlasını mı biliyordum?

Jev anahtarı soktu, barakanın kapısını açtı ve geçmem için kapıyı tuttu.

"Baş melekler meselesini ne zaman öğreneceğim?" diye sordum. Rahat görünüyordum ama sinirlerim midemin canına okuyordu. Daha kaç melek türü vardı acaba?

"Bilmen gereken tek şey, şu anda bizim tarafımızda olmadıkları."

Ses tonunu derinlemesine okudum. "Ama daha sonra olabilirler mi?"

"Ben iyimser birisiyim."

Eşikten içeri adım atarken bu barakada göze görünenin ötesinde bir şeyler olması gerektiğini düşündüm. Duvarların sert bir rüzgârda ayakta kalmasına şaşırırdım. Yer döşemesi ağırlığımın altında gıcırdıyordu ve havasızlık kokusu alıyordum. Baraka dört buçuk metreye iki buçuk metrelik ölçüleriyle küçüktü. Hiç penceresi yoktu. Jev kapının arkamızdan kapanmasına izin verince içeriye tam bir karanlık çöktü.

Sadece emin olmak için, "Burada yaşıyorsun," dedim.

"Burası daha çok geçiş odası gibi."

Ne demek istediğini soramadan önce barakanın diğer ucuna geçtiğini duydum. Bir kapının alçak perdeden gıcırtısı duyuldu. Tekrar konuştuğunda sesi yerin altından gelir gibiydi.

"Bana elini ver."

Elimi tuttuğunu hissedene dek, karanlığın içinde, ayaklarımı sürüyerek ilerledim. Benden aşağıda bir yerde duruyor olmalıydı. Elleri belime kaydı. Beni kaldırıp aşağı çekti.

Barakanın altındaki bir boşluğa. Karanlıkta yüz yüze durduk. Yavaşça ve düzenli bir şekilde nefes alıp verdiğini duydum. Kendi nefes alış verişimse daha az düzenliydi. *Beni nereye götürüyor?*

"Parkın altında tünellerden oluşan bir labirent var. Kat kat labirentler. Bundan seneler önce, kovulmuş melekler insanların arasına karışmıyorlardı. Kendilerini ayırır, burada, ücra köşelerde yaşar, kasaba ya da köylere sadece Heşvan ayında, aracı Nefil bedenlerini ele geçirmek için giderlerdi. İki haftalık bir tatil yaparlar ve o köyler onların sayfiye yeri gibi olurdu. İstediklerini yaparlardı. İstediklerini alırlardı. Ceplerini, aracılarının paralarıyla doldururlardı.

"Okyanusun kıyısındaki bu uçurumlar gözden uzaktı ama kovulmuş melekler, tedbir olsun diye evlerini yer altına inşa ederlerdi. Zaman içinde işlerin değişeceğini biliyorlardı. Ve değişti de. İnsanlar yayıldı. İnsanlar ve kovulmuş melekler arasındaki alan da netliğini kaybetti. Kovulmuş melekler, şehirlerini saklamak için üstüne Delphic'i inşa ettiler. Eğlence parkını açınca, buranın gelirini kendilerini desteklemek için kullandılar."

Sesi o kadar ölçülü ve o kadar sakindi ki, bana anlattıkları konusunda neler hissettiğini anlayamamıştım. Karşılık olarak ne diyeceğimi bilmiyordum. Gecenin geç bir saatinde, ağırlaşmış gözlerle karanlık bir peri masalı dinlemek gibiydi. İçinde bulunduğum anın tamamı bir hayalden farksızdı, titreşerek bir belirginleşiyor bir siliniyordu ama yine de fazlasıyla gerçek geliyordu.

Jev'in gerçeği söylediğini, sadece kovulmuş melekler ve Nefil tarihi Scott'ın anlattıklarına uyduğu için değil, her bir keli-

mesi beni sarstığı, hafızamın sonsuza dek yok olduğunu sandığım parçalarını silkelediği için biliyordum.

"Bir defasında seni az daha buraya getiriyordum," dedi. "Ama bu gece gizlice deposuna girdiğin Nefil müdahale etti."

Jev'e karşı dürüst olmak gibi bir mecburiyetim yoktu ama riski almaya karar verdim. "Bahsettiğin Nefil'in Hank Millar olduğunu biliyorum. Bu gece o barınağa gitme nedenim oydu. İçeride ne sakladığını bilmek istiyordum. Scott neler çevirdiğini öğrenebilirsek onu yıkmanın bir yolunu planlayabileceğimizi söyledi."

Jev'in gözlerinde acıma olarak yorumladığım bir ışık yanıp söndü. "Hank sıradan bir Nefil değil, Nora."

"Biliyorum. Scott bir ordu kurduğundan da bahsetti. Nefil bedenlerinin ele geçirilmemeleri için kovulmuş melekleri devirmek istiyor. Güçlü olduğunu ve sıkı bağlantıları olduğunu biliyordum. Benim anlamadığım, senin bu işe nasıl dâhil olduğun. Bu gece o barınakta ne işin vardı?"

Jev kısa bir an hiçbir şey söylemedi. "Hank'le bir iş anlaşmamız var. Onu ziyaret etmem sıradışı bir olay değil." Kasten belirsiz konuşuyordu. Dürüstlüğümden sonra bile, bana karşı açık mı olmak istiyor yoksa beni korumaya mı çalışıyor, emin değildim. Uzun bir iç çekiş koyverdi. "Konuşmalıyız."

Beni dirseğimden tuttu ve barakanın altındaki zifiri karanlığın derinliklerine doğru çekti. Aşağı doğru, dolambaçlı koridorları geçip köşeleri dönerek ilerledik. Jev sonunda yavaşladı, bir kapı açtı ve yerden bir şey aldı.

Bir kibrit tıslayarak yandı ve Jev kibriti bir mumun fitiline tuttu. "Evime hoş geldin."

Zifiri karanlıkla karşılaştırınca, mum ışığı şaşırtıcı derecede kadar parlak kalmıştı. Siyah granitten oyulmuş daha geniş bir odaya açılan siyah granit bir holün ağzında duruyorduk. Yerler

siyah, gri ve lacivert tonlarda ipek halılarla süslenmişti. Mobilya sayısı azdı ama Jev'in seçtiği parçalar düzgün hatları ve artistik cazibeleriyle, düzgün ve moderndi.

"Vay canına," dedim.

"Buraya çok fazla insan getirmem. Herkesle paylaşmak isteyeceğim bir şey değil. Mahremiyeti ve tecrit halini seviyorum."

Mağarayı andıran stüdyoya bakarken, burada kesinlikle ikisi de var, diye düşündüm. Mum ışığında granit duvarlar ve zemin, aralara pırlantalar serpiştirilmiş gibi parlıyordu.

Ben yavaş keşfimi sürdürürken Jev odanın içinde mumları yakarak dolaşıyordu.

"Mutfak solda," dedi. "Yatak odası arkada."

Omzumun üstünden arkaya mahcup bir bakış attım. "Ne o, Jev, yoksa benimle flört mü ediyorsun?"

Beni karanlık bakışlarla süzdü.

"Dikkatimi daha önceki konuşmamızdan uzaklaştırmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum." Parmağımı odadaki tek eski parçanın, bir ortaçağ Fransız şatosuna ait gibi duran boy aynasının üstünde gezdirdim. Annem görse, gerçek anlamda etkilenirdi.

Jev kendini, Fransız deco tarzı siyah deriden bir kanepeye bıraktı ve kollarını iki yana açıp uzattı. "Bu odadaki dikkat dağıtıcı şey ben değilim."

"Ah, neymiş o şey?"

Odanın içinde dolaşırken beni âdeta bakışlarıyla yiyordu. Beni gözünü kırpmadan, tepeden tırnağa süzdü ve içimden sıcak bir sancı geçti. Bir öpüşme bundan daha az mahrem olabilirdi.

Bakışlarının içimde uyandırdığı sıcaklığı bir kenara iterek, nefes kesici bir yağlı boya tabloyu incelemek için durdum. Renkleri son derece canlı, detayları da bir o kadar şiddetliydi.

"*Phaethon'un Düşüşü*," diye beni aydınlattı. "Yunan Güneş Tanrısı Helios'un ölümlü bir kadından, Phaethon adında bir oğlu varmış. Helios her gün gökyüzünde bir arabayla dolaşırmış. Phaethon, atları idare edecek kadar güçlü ve yetenekli olmamasına rağmen arabayı kullanmak için babasını kandırmış. Bekleneceği üzere, atlar deliye dönmüş ve yollarının üstündeki her şeyi yakarak yeryüzüne düşmüş." Bakışlarımı ona çevirinceye kadar durdu. "Üzerimdeki etkinin herhalde farkındasındır."

"İşte şimdi bana takılıyorsun."

"Sana takılmaktan keyif aldığım doğru. Ama bazı konularda asla şaka yapmam." Şakacı hali kaybolmuş, bakışları ciddileşmişti.

Jev'in bakışlarına hapsolmuş halde, önümde açıkça var olan şeyi kabullendim. O, kovulmuş bir melekti. Ondan yayılan güç, Scott'ın yakınındayken hissettiğimden çok farklıydı. Daha güçlü ve sert. Şu anda bile, havada bir elektriklenme vardı. Vücudumdaki bütün moleküller varlığına aşırı duyarlı, hareketlerinin fazlasıyla farkındaydı.

"Kovulmuş bir melek olduğunu biliyorum. Nefilleri bağlılık yemini etmeye zorladığını da. Bedenlerini ele geçiriyorsun. Sürüp giden bu savaşta, Scott'ın karşı tarafındasın. Ondan hoşlanmamana şaşmamalı."

"Hatırlıyorsun."

"Yeterince değil. Kovulmuş bir meleksen, Hank'le, bir Nefil'le iş yapman neden? Sizin ezelî düşmanlar olmanız gerekmez mi?" Sesim planladığımdan daha keskin çıkmıştı. Jev'in kovulmuş bir melek olması konusunda ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. *Kötü bir adam.* Bu keşfin beni altüst etmesine mani olmak için kendime, bir zamanlar bütün bunları öğrenmiş olduğumu hatırlattım. O zaman altından kalkabildiysem, şimdi de kalkabilirdim.

Bir kez daha yüzünü bir acıma ifadesi kapladı. "Hank konusunda..." Elini yüzünde dolaştırdı.

"Ne olmuş ona?" Bana söylemekte bu kadar zorlandığı şeyin ne olduğunu çözmeye çalışarak dik dik baktım. Yüz hatları öyle derin bir sempati taşıyordu ki kendimi en kötüye hazırlayarak istem dışı kasıldım.

Jev ayağa kalktı, duvara doğru yürüdü ve kolunu yasladı. Kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı, başı öne eğikti.

"Her şeyi bilmek istiyorum," dedim. "Senden başlayarak. Bizi hatırlamak istiyorum. Nasıl tanıştık? Birbirimiz için ne anlam ifade ediyorduk? Sonrasında bana Hank'le ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum. Söylemek zorunda olduklarından hoşlanmayacak olmamdan endişelensen bile. Hatırlamama yardım et. Böyle devam edemem. Arkada ne bıraktığımı bilmeden ileri gidemem. Hank'ten korkmuyorum," diye ekledim.

"Ben yapabileceklerinden korkuyorum. O adam sınır nedir bilmez. Limitleri elinden geldiğince zorlar. En kötüsü, ona güven olmaz. Herhangi bir konuda." Duraksadı. "Dürüst olacağım. Sana her şeyi anlatacağım ama sadece Hank anlaşmamızı çiğnediği için. Artık bu işin içinde olmaman gerekiyor. Seni dışarıda tutabilmek için elimden ne geliyorsa yaptım. Hank, senden uzak duracağına söz vermişti. Bu akşam bana annene sokulduğunu söylediğin zaman ne kadar şaşırdığımı sen tahmin et. Hayatına geri döndüyse, bir şeylerin peşinde olduğu içindir. Ve bu güvende olmadığın, başlangıç noktasına döndüğümüz anlamına gelir ve her şeyi anlatmam artık seni tehlikeye atmayacak demektir."

Nabzım damarlarımı âdeta dövüyordu ve korku iliklerime kadar işlemişti. Hank. Tam da şüphelendiğim gibi, her yol yine ona çıkıyordu. "Hatırlamama yardım et, Jev."

"İstediğin bu mu?" Kesinlikle emin olduğumu bilme ihtiyacıyla yüzümü inceliyordu.

Hissettiğimden daha cesur bir sesle, "Evet," dedim.

Jev kanepenin köşesine çöktü. Gömleğinin düğmelerini büyük bir dikkatle çözdü. Afallamama rağmen içgüdüm sabırlı olmamı söylüyordu. Dirseklerini dizlerine yaslayarak başını çıplak omuzlarına doğru yatırdı. Bedenindeki tüm kaslar gergindi. Bir an için bana tendonları tabloya tek tek resmedilmiş ve oyulmuş Phaethon'u anımsatmıştı. Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Mumun titrek ışığı vücudunda dans ediyordu.

Derin bir nefes aldım. Sırtının pürüzsüzlüğünü koparılmış etin geride bıraktığı çizgi halindeki iki kabarık yara izi bozuyordu. Henüz taze ve kırmızı görünen yaralar midemin düğümlenmesine neden olmuştu. Çektiği acıyı hayal bile edemiyordum. Bu kadar vahşi oyuklara neyin neden olduğunu tahmin dahi edemiyordum.

Jev anlaşılması imkânsız siyah gözlerinde yüzeye tırmanan bir gerginlikle, "Dokun onlara," dedi. "Öğrenmek istediklerine odaklan."

"Ben... Anlamıyorum."

"Seni 7-Eleven'dan uzaklaştırdığım gece tişörtümü yırttın ve kanat yaralarıma dokundun. Anılarımdan birini gördün."

Gözlerimi kırpıştırdım. O bir halüsinasyon değil miydi yani? Hank, Jev, kafese kapatılmış kız; hepsi Jev'in hafızasından mı çıkmıştı?

Arkamda sürüklediğim her tür şüphe bir anda kayboldu. Kanat yaraları. Tabii ki. Çünkü o kovulmuş bir melekti. Ve arkasında yatan fiziği bilmesem de, yara izlerine dokunduğum zaman başka kimsenin bilmesinin mümkün olmadığı şeyleri görüyordum. Jev dışında. Nihayet istediğim şeyi –geçmişe açılan pencereyi– elde etmiştim ve korku, beni ele geçirmekle tehdit ediyordu.

"Seni, kendinle alakalı bir anıya girmen halinde işlerin daha karmaşık bir hal alacağı konusunda uyarmalıyım," dedi. "Kendinin bir eşini görebilirsin. Sen ve sana dair anım aynı anda aynı yerde olabilir ve olayları görünmez bir izleyici olarak seyretmek zorunda kalırsın. Diğer senaryoda, hafızadaki kendi haline geçiş yapabilirsin. Yani benim anımı kendi bakış açınla tecrübe edebilirsin. Bu olursa, kendinden bir tane daha görmeyeceksin. Hafızamdaki sana dair tek versiyon kendin olacaksın. İkisinin de olabildiğini duydum ama ilk ihtimal daha yüksek."

Ellerim titriyordu. "Korkuyorum."

"Sana beş dakika vereceğim. Dönmemiş olursan elini yara izlerimden çekeceğim. Bu, bağlantıyı keser."

Dudağımı ısırdım. *Bu senin fırsatın*, dedim kendi kendime. *Bu kadar yol katetmişken sakın kaçma. Gerçek korkutucu ama hiçbir şey bilmemek, elini kolunu bağlıyor. Bunu herkesten iyi sen anlarsın.*

Kararlı bir sesle Jev'e, "Bana yarım saat ver," dedim.

Ardından beynimin içinde cirit atan düşünceleri yatıştırmaya çalışarak zihnimi temizledim. Her şeyi şu anda anlamam gerekmiyordu. Tek yapmam gereken, inanca sığınmaktı. Elimi uzatırken cesaret toplamak için gözlerimi sımsıkı yumdum. Jev'in elinin benimkinin üstüne kapanmasını ve yolun geri kalanında bana rehberlik etmesine minnettardım.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

20

İlk bilinçli düşüncem, bir şeye bağlandığımdı. Hayır. Bir şeyin *içinde olmak*. En sıkı sandığın içine kilitlenme. Bir ağın içine hapsolma. Savunmasızca ve başka bir bedenin güdümünde. Benimkine benzeyen –aynı eller, aynı saçlar, en ince detaya kadar bire bir aynısı– ama üzerinde en ufak bir kontrolümün olmadığı bir beden. İrademe aykırı hareket eden ve beni çekiminde sürükleyen hayaletimsi acayip bir beden.

İkinci düşüncem, *Patch,* oldu.

Patch beni öpüyordu. Beni bu hayaletimsi bedenden ve üstümdeki kırılmaz hâkimiyetinden daha dehşet verici bir şekilde öpüyordu. Ağzı her yerdeydi. Yağmur, ılık ve tatlıydı. Uzakta gittikçe yaklaşan fırtına. Ve onun yer kaplayan, çok yakınında duran, sıcaklık yayan bedeni.

Patch.

Şaşkın ve sarsılmış halde, anıyı tırmalamaya başladım. Dışarı çıkmak için yalvarıyordum.

Ceza niyetine uzun süre altında tutulduğum sudan çıkmışım gibi, nefes nefeseydim. Aynı anda gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne oldu?" Üzerine yığılınca, Jev beni koruyucu bir tavırla omuzlarımdan tuttu.

Yeniden granit stüdyosundaydık ve aynı mumların ışığı duvarlarda dans ediyordu. Ortamın aşinalığı içimi müthiş bir rahatlama duygusuyla doldurdu. Oraya hapsolma fikriyle dehşete düşmüştüm. Hükmedemediğim bir beden tarafından esir alınma hissiyle korkuya kapılmıştım.

Boğulur gibi, "Hatıran benimle alakalıydı," dedim. "Ama benden bir tane daha yoktu. Kendi bedenimin içine hapsolmuştum ve kontrol edemiyordum. Hareket edemiyordum. Dehşet vericiydi."

"Ne gördün?" diye sorarken bedeni taştan yapılmış gibi kaskatı kesilmişti. Yanlış yönde yapılacak tek bir sert hamleyle kırılabilirdi.

"Burada, yukarıdaydık. Barakada. Adını söylerken Jev demedim. Sana Patch dedim ve sen... Beni öpüyordun." Kızarmayı akıl demeyecek kadar şoktaydım.

Jev yüzüme düşen saçlarımı düzeltip yanağımı okşadı. "Sorun yok," diye mırıldandı. "O zamanlar beni Patch olarak tanıyordun. Tanıştığımızda o ismi kullanıyordum. Seni kaybedince adımı da bıraktım. O zamandan beri Jev diye biliniyorum."

Ağladığım için kendimi aptal gibi hissettim ama elimde değildi. Jev, Patch'ti. Eski erkek arkadaşım. Birden her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. Adını kimsenin tanımamasına şaşmamak gerekirdi. Ben kaybolduktan sonra değiştirmişti.

Usul usul ağlamayı sürdürerek, "Öpüşüne karşılık verdim," dedim. "Hatıranda."

Yüzündeki gerginlik yumuşadı. "O kadar mı kötüydü?"

Öpüşünün bana neler yaptığını ona anlatabilmem mümkün mü acaba, diye düşündüm. O kadar haz vericiydi ki, beni hafızasından kaçırmayı başarmıştı.

Sorusunu yanıtlama mecburiyetinden kaçınmak için, "Beni daha önce de buraya getirmeye yeltendiğini ama Hank'in bizi durdurduğunu söylemiştin," dedim. "Sanırım gördüğüm anı buydu ama Hank'i görmedim. O kadar ileri gidemedim. Bağlantıyı kopardım. Kendi bedenimin içinde, kontrol etmekten âciz olmaya dayanamadım. Bu kadar gerçek gelmesine hazır değilmişim."

"Bedeninin kontrolünü elinde tutan kız sendin," diye hatırlattı. "Geçmişteki sen. Hafızanı kaybetmenden önce."

Ayağa fırlayıp odanın içinde volta atmaya başladım. "Geri dönmeliyim."

"Nora."

"Hank'le yüzleşmeliyim. Onunla orada yüzleşmeden, burada yüzleşmem mümkün değil," diyerek parmağımı Jev'in yara izine uzattım. *Kendinle de yüzleş,* diye düşündüm. *Kendinin gerçeği bilen parçasıyla da yüzleşmelisin. Geride bıraktığın parçanla.*

Jev beni tartarcasına süzdü. "Seni dışarı çekmemi istiyor musun?"

"Hayır. Bu kez sonuna kadar gideceğim."

Jev'in anısına geri döndüğüm anda, bir düğmenin açıldığını hissettim ve hemen sonrasında kendimi geçmişteki bir anı, hafızamın hasar almasından önceki halimin gözlerinden tekrar yaşarken buldum. Bedeni bedenimi ele geçirmiş, düşünceleri benimkileri gölgede bırakmıştı. Paniği aşmak ve kendimi ona –bana– açmak için derin nefesler aldım.

Dışarıda barakayı döven yağmur, metalik bir tıngırtıya neden oluyordu. Patch de ben de yağmurda ıslanmıştık ve Patch dudağımdaki bir yağmur damlasını emmişti. Parmak uçlarımı kot pantolonun beline takıp onu iyice kendime çektim. Ağızlarımız birbirinin üstüne örtülmüştü ve öpüşmenin ısısı, havadaki serinlikle hoş bir tezat oluşturuyordu.

Burnunu şefkatle boynuma sürttü. "Seni seviyorum. Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum."

Tam cevap vermek üzereydim ki barakanın en karanlık köşesinden anlatılamayacak kadar tanıdık bir erkek sesi yükseldi. "Ne kadar dokunaklı. Meleği yakalayın!"

Bir grup fazla uzun boylu erkek –Nefil olduklarına şüphe yoktu– kuytu köşelerden hızla çıkıp Patch'in etrafını sardılar ve kollarını arkaya büktüler.

Patch'in sesi, kulağıma fısıldar gibi net bir şekilde düşüncelerimin arasına süzüldüğünde, henüz olup bitenleri idrak edecek zamanım olmamıştı. *Ben kavgaya başlayınca kaç. Jeep'i al. Ben seni bulana kadar Jeep'te kal.*

Barakanın arka tarafında durup diğerlerine emir veren adam öne çıktı ve barakanın sayısız çatlağından süzülen puslu ışığın altında durdu. Masmavi gözleri ve dudaklarındaki acımasız gülümsemeyle yaşına göre olağanüstü genç görünüyordu.

"Bay Millar," diye fısıldadım.

Nasıl burada olabilirdi ki? Bu gece yaşadığım onca şeyden, canıma kastedilmesinden son anda kurtulmamdan, soyumla ilgili sefil bir gerçeği öğrenmemden ve sırf Patch'le olabilmek için bunların hepsini aşabilmemden sonra şimdi de *bu*, ha? Hiç gerçek gelmiyordu.

"Kendimi doğru düzgün tanıtayım. Adım Kara El. Baban Harrison'ı iyi tanırdım. Şimdi burada olup şeytanın evlatların-

dan biriyle değerini düşürdüğünü görmediği için seviniyorum." Başını salladı. "Olacağını düşündüğüm kız değilsin, Nora. Düşmanla yakınlaşmak, kendi soyunu küçük düşürmektir. Hatta dün gece, güvenli Nefilim evlerimden birini havaya uçurduğunu bile düşünüyorum. Ama önemi yok. *Bunu* affedebilirim." Anlamlı bir şekilde duraksadı. "Söylesene, Nora. Sevgili dostum Chauncey Langeais'yi öldüren sen miydin?"

Kanım dondu. Yalan söyleme dürtüsü ile bunun hiçbir işe yaramayacağının bilinci arasında kalakalmıştım. Chauncey'yi öldürdüğümü biliyordu. Dudaklarındaki buz gibi gülümseme, beni yargılar gibiydi.

Şimdi! Patch düşüncelerimin arasına süzülmüştü. *Kaç!*

Yıldırım hızıyla barakanın kapısına atıldım. Ancak bir Nefil kolumu kavradığında sadece birkaç adım atabilmiştim. Aynı hızla diğer kolumu da arkama çekti. Kurtulmak için umutsuzca çırpınırken yaptığım her hareket, baraka kapısına ulaşmak için umutsuz bir hamleydi.

Arkamda Hank Millar'ın barakanın içinde ilerleyen ayak sesleri duyuldu. "Bunu Chauncey'ye borçluyum."

Yağmurdan kalan her tür üşüme hissi kaybolmuştu, giysilerimin altından bir ter nehri süzülüyordu.

Hank, "Bir vizyonu paylaşırdık," diye devam etti. "Sonunu getirmeyi planladığımız bir vizyonu. Bu kadar insan arasında, onu yok etmeye bu kadar yaklaşacak kişinin sen olacağın kimin aklına gelirdi?"

Zihnime bir dizi ters cevap seçeneği dolmuştu ama Hank'i sinirlendirmeye cesaret edemiyordum. Elimde zamandan başka bir şey yoktu ve onu, kendi lehime kullanmam gerekiyordu. Nefil'in beni olduğum yerde çevirmesiyle aynı anda, Hank pantolonunun belinden uzun, ince bir hançer çekti.

Sırtıma dokun.

Kulaklarımın arasında uğuldayan paniğin arasında Patch'in sesi yankılandı. Çılgına dönmüş gibi, yan gözle ona baktım.

Hafızamın içine gir. Kanatlarımın sırtımla birleştiği noktaya dokun. Bir an önce harekete geçmem için başını sallıyordu.

Beni duyamayacağını bile bile ona hitaben, *söylemesi kolay*, diye düşündüm. Aramızda bir buçuk iki metrelik bir mesafe vardı ve her ikimizi de birer Nefil tutuyordu.

Kollarımı arkama bastıran Nefil'e, "Bırak beni!" diye çıkıştım. "Hiçbir yere gidemeyeceğimi ikimiz de biliyoruz. Hepinizi aşıp kaçamam ya!"

Nefil, isteğimi başını hafifçe eğerek onaylayan Hank'e baktı. Sonra Hank biraz sıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Bunu yaptığım için üzgünüm, Nora. Ama adalet yerini bulmalı. Chauncey de benim için aynısını yapardı."

Nefil'in sıkıca kavramasıyla yanan dirseklerimi ovaladım. "Adalet mi? Ya aile? Ben senin öz kızınım!" *Daha fazlası değil.*

"Sen soyumun lekesisin," diye geçiştirdi. "Bir dönek. Bir yüz karası."

Midemin korkuyla çalkalanmasına aldırmadan ona içimdeki en karanlık bakışla baktım. "Burada olma nedenin Chauncey'nin intikamını almak mı, yoksa bu sadece saygınlığını kurtarma girişimi mi? Kızının kovulmuş bir melekle çıkmasıyla ve seni Nefilim ordunun gözlerin önünde küçük düşürmesiyle baş edemedin, değil mi? Yaklaşıyor muyum yoksa?" Hank'i öfkelendirmeme kararım buraya kadardı.

Hank'in kaşları hafifçe çatılmıştı.

Patch zihnime, *Adam boynunu koparmadan önce, hafızama geri dönebilir misin sence?* diye tısladı.

Kararlılığımı kaybetmekten korktuğum için Patch'e bakmayı reddediyordum. Hafızasına kaçmamın beni buradan çıkarmayacağını ikimiz de biliyorduk. Bu sadece zihnimi onun geçmişine nakletmeye yarardı. Sanırım Patch'in istediği de buydu: Hank beni öldürürken başka bir yerde olmam. Patch yolun sonu olduğunu biliyordu ve infazım sırasında bilincimin açık olması acısından beni kurtarmaya çalışıyordu. Zihnimde, kafasını kuma gömmüş bir deve kuşunun komik görüntüsü canlandı.

Birkaç dakika içinde öleceksem bile, Hank'e sonsuza dek musallat olmasını umduğum kelimeleri sarf etmeden ölmeyecektim.

"Bence kızın olarak benim yerime Marcie'yi tutman iyi olmuş," dedim. "Marcie şirindir, popülerdir, *doğru* çocuklarla çıkar ve yaptığın hiçbir şeyi sorgulamayacak kadar aptaldır. Ama ölülerin geri gelebildiklerini çok iyi biliyorum. Bu akşamın erken saatlerinde babamı gördüm, *gerçek* babamı."

Hank'in kaş çatışı iyice derinleşti.

"Babam beni ziyaret edebiliyorsa, beni, Marcie'yi ya da karını ziyaret etmekten hiçbir şey alıkoyamaz demektir. Ve bununla da yetinmem. Annemle tekrar gizli gizli görüştüğünü biliyorum. Ölü ya da diri, ona seninle ilgili gerçeği anlatacağım. Sence onu beni senin öldürdüğünden haberdar etmemden önce araya kaç randevu sıkıştırabilirsin?"

Patch dizini, onu sıkıca tutan Nefil'in karnına indirmeden önce ancak bu kadarını söylemeye zamanım oldu. Nefil iki büklüm olunca Patch yumruğunu diğer kolunu tutan Nefil'in burnuna indirdi. Berbat bir çatırtı ve ağlamaklı bir uluma duyuldu.

Patch'e doğru koşup kendimi kollarına bıraktım.

Elimi tişörtünün arkasına doğru kaldırırken, "Çabuk!" dedi.

Görmeyen gözlerle elimi açarak Patch'in sırtına yerleştirirken, kanatlarının tenine temas ettiği doğru noktayı bulabilmeyi

umuyordum. Kanatları ruhani bir maddeden yapılmıştı ve onları göremiyor ya da hissedemiyordum ama sırtının büyük kısmını kaplıyor olmalıydı, dolayısıyla ıskalamam çok zordu.

Birisi, Hank ya da başka bir Nefil, omuzlarıma yapıştı ama sadece birazcık kaydım. Patch'in beni ona bağlayan kolları vücuduma sıkıca sarılmıştı. Boşa harcayacak tek bir anımın olmadığını bilerek, elimi bir kez daha Patch'in pürüzsüz sırtına soktum. *Kanatları neredeydi?*

Alnımı kabaca öptü ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Daha fazlasına zaman yoktu. Zihnimin gerisinde yakıcı bir beyaz ışık parladı. Bir sonraki an, renkli ışık benekleriyle kaplı karanlık bir evrende asılı kaldım. Bu milyonlarca ışık zerresinden birine doğru hareket etmem gerektiğini biliyordum –her birinde bir anı saklıydı– ama kilometrelerce ötede gibiydiler.

Hank'in bağırışını duydum ve bunun diğer tarafa tam olarak geçmediğim anlamına geldiğini anladım. Belki ellerim kanatlarının dibine yakındı ama yeterince değil. Hank'in hayatımı sonlandırabileceği bütün o dehşet ve acı verici biçimlerin bir belirip bir kaybolan görüntülerini zihnimden atamıyor ve her şey sona ermeden önce, Patch'i anılarında son bir kez görmeyi kafaya koyarak karanlığın içinde yolumu bulmak için savaşıyordum.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmıştı. *Son.* Bunun; hiçbir uyarısı olmayan, arkamdan sinsice yaklaşan o an olmasını istemiyordum. Patch'e anlatmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Benim için ne büyük bir anlam taşıdığını biliyor muydu? Aramızdaki şey daha yeni yeni başlıyordu. Her şey şu anda yerle bir olamazdı.

Gözümün önüne Patch'in bir görüntüsünü çağırdım. Seçtiğim görüntü, tanıştığımız ilk ana aitti. Saçları uzundu, kulaklarının üstüne doğru kıvrılıyordu ve gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyor-

muş, ruhumun sırlarını ve arzularını anlıyormuş gibi bakıyordu. Hışımla Bo'nun Oyun Salonu'na girip bilardo karşılaşmasını bozduğum ve biyoloji ödevimizi tamamlamaya yardım etmesini istediğimde yüzünde beliren afallamış ifadeyi hatırlıyordum. Mutfakta beni öpmeye ilk yeltendiği zaman beni oyununa davet eden kurnaz gülümsemesini anımsıyordum.

Patch de bağırıyordu. Hatırlarında karşımdan değil; çok aşağıdan, barakadan sesleniyordu. İki kelime diğerlerini bastırmıştı ama kulaklarıma ulaştıklarında, çok uzun bir yol katetmiş gibi bozulmuşlardı.

Anlaşma. Uzlaşma.

Kaşlarımı çatıp daha fazlasını duymak için kendimi zorladım. Patch ne diyordu? Birden, söylediği şey her neyse hoşuma gitmeyeceğinden korktum.

Patch'i durdurma ihtiyacı duyarak, "*Hayır!*" diye bağırdım. Kendimi barakaya geri itmeye çalıştım ama bir anaforun içindeydim ve başıboş halde süzülüyordum. *Patch! Ona ne söylüyorsun?*

Vücudumda, omurgamdan mandallanmışım gibi tuhaf bir çekilme hissettim. Kör edici bir ışığa ve Patch'in hafızasının koridorlarından içeri doğru bir kez daha hızla savrulurken, arkamda bağrışan sesler bir anda kesildi.

Bir an sonra ikinci anıya ulaştım.

Bir kez daha Hank, Nefilim adamları ve Jev'le dolu barakanın rutubetli soğuğunda duruyordum ve tek bildiğim bu ikinci anının, birincisinin tam bittiği yerde başladığıydı. Aynı tanıdık şalterin bir kez daha kaldırıldığını hissettim ancak bu defa geçmişteki halimin içinde hapsolmuş değildim. Düşünce ve hare-

ketlerim şu anda bana aitti. Bu kez, kendimin bir kopyası ve görünmez bir izleyicisi olarak Jev'in o andaki halini hatırladığı biçimiyle seyrediyordum.

Jev, vücudumun cansız ve gevşek bir halini kollarının arasında tutuyordu. Sırtında açık bir şekilde duran elim dışında, bütün bedenim gevşemiş durumdaydı. Gözlerim beyazları ortaya çıkacak şekilde dönmüştü ve tamamen çekildiğimde bu iki anıyı da hatırlayıp hatırlamayacağıma dair belli belirsiz bir merak duydum.

Hank, "Ah, evet, bu numarayı duymuştum," dedi. "Sanırım doğruymuş, ha? Şu anda biz konuşurken, kız hafızanın içinde ve bütün bunlar sadece kanadına dokunduğu için oluyor."

Hank'e bakarken bir çaresizlik hissiyle ezildim. Az önce babam olduğunu mu söylemiştim? Evet, söylemiştim. İçimden, o bunu reddedene dek göğsünü yumruklamak geçiyordu ama gerçek içimde bir ateş gibi yanıyordu. Ondan istediğim kadar nefret edebilirdim ama bu, o rezil kanının damarlarımda dolaştığı gerçeğini değiştirmezdi. Harrison Grey bana bir ebeveynin bütün sevgisini vermiş olabilirdi ama hayatımı Hank Millar vermişti.

Jev boğuk bir sesle, "Bir anlaşma yapacağım," dedi. "Nora'nın hayatına karşılık senin isteyeceğin bir şey."

Hank'in dudakları çarpıldı. "Ne isteyebilirim ki?"

"Kovulmuş melekleri bu Heşvan'da yerle bir etmek için bir ordu kurmak istiyorsun. Öyle şaşırmış gibi bakma. Neyin peşinde olduğunu bilen tek melek ben değilim. Kovulmuş melek grupları ittifaklar oluşturuyorlar ve Nefilim aracılarını, özgür kalabileceklerini düşündüklerine pişman edecekler. Kara El'e bağlılık işaretini taşıyan hiçbir Nefil için hoş bir Heşvan olmayacak. Üstelik bu, planladıklarının yanında solda sıfır kalır. İçeriden bir adamın olmadığı sürece bu işi asla kotaramazsın."

Hank adamlarına çıkmalarını işaret etti. "Beni melekle yalnız bırakın. Kızı dışarı çıkarın."

Jev, "Onu gözümün önünden uzaklaştıracağımı sanıyorsan yanılıyorsun," dedi.

Hank halinden hoşnut homurtuyla geri adım attı. "Pekâlâ, yanında tutabildiğin kadar tut."

"Nora'nın yaşamasına izin ver, senin için casusluk yapayım."

Hank'in sarı kaşları yukarı kalktı. "Bak sen. Ona olan hislerin sandığımdan daha derinlere işlemiş." Gözleri bilinçsiz bedenimin üstünde dolaştı. "Buna değmediğini söyleyebilirim. Üzgünüm ama ne senin ne de koruyucu melek dostlarının ne düşündüğü umurumda. Kovulmuş melekler, neler düşündükleri, ne tür önlemler peşinde oldukları daha çok ilgimi çekiyor. Ve sen artık onlardan biri değilsin. Bu durumda işlerine nasıl kulak misafiri olmayı planlıyorsun?"

"Bırak da bunun için ben endişeleneyim."

Hank, Jev'i küçümseyen gözlerle süzdü. En sonunda, "Pekâlâ," dedi. "İlgimi çekmeyi başardın." Umursamazca omuz silkti. "Ben kaybetmeyi bekleyecek bir adam değilim. Sanırım benden bir yemin etmemi isteyeceksin."

Jev serinkanlı bir tavırla "Başka türlüsü imkânsız."

Hank pantolonunun belindeki hançeri bir kez daha çekerek, sol avucuna bir kesik açtı. "Kızın yaşamasına izin vereceğime yemin ederim. Yeminimi çiğnemem halinde, ölmeye ve yaratıldığım toza dönüşmeye ant içerim."

Jev bıçağı aldı ve bu kez o yemin etti. Yumruğunu sıktı ve elini sallayarak kana benzeyen bir maddenin damlamasını sağladı. "Seni kovulmuş meleklerin neler planladıkları konusunda elimden geldiğince bilgilendireceğime yemin ederim. Yeminimi

çiğnersem, kendimi kendi rızamla cehennem zincirlerine kilitleyeceğim."

İkisi ellerini kenetleyip kanlarını birbirine karıştırdılar. Geri çekildiklerinde, yaraları tamamen iyileşmişti.

Hank, barakada olmak onu bir şekilde kirletmiş gibi gömleğini silkelerken alaycı bir sesle, "Arayı açma," dedi. Cep telefonunu kulağına götürdü ve Jev'in izlediğini görünce "Arabamın hazır olduğundan emin olacağım," dedi.

Ancak telefona konuşurken kelimeleri sertleşti. "Adamlarımı içeri gönder. Hepsini. Kızın götürülmesini istiyorum."

Jev taş kesilmişti. Koşan ayak sesleri barakaya yaklaşırken, "Bu da ne demek?" diye sordu.

Hank, "Hayatta kalacağına dair yemin ettim," dedi. "Onu ne zaman salıvereceğim bana bağlı. Ve sana. Bana kovulmuş melekleri Heşvan'dan önce alt edecek bilgiyi sağladığın *anda*, o yine senindir. Nora'yı güvence olarak düşün."

Jev'in bakışları barakanın kapısına çevrildi ama Hank pürüzsüz bir sesle, "Sakın o yolu deneme," dedi. "Yirmiye karşı birsin. Nora'nın bir karmaşada gereksiz yere yaralandığını görmekten ikimiz de nefret ederiz. Şu işi akıllıca oyna. Onu bize ver."

Jev, Hank'in koluna yapışıp onu kendine doğru çekti. "Eğer onu alıp götürürsen, cesedinin tam üzerinde durduğumuz şu toprağa gübre olması için ne gerekiyorsa yaparım," derken sesi daha önce hiç duymadığım kadar zehirliydi.

Hank'in yüzünde korkuyu andıracak tek bir şey yoktu. Hatta daha da kibirli görünüyordu. "Cesedim mi? Bunu gülmem için mi söyledin?"

Hank kapıyı açtı ve Nefil adamları içeri doldu.

Tıpkı bir rüya gibi, Jev'in anıları başladıkları gibi hızla son buldu. Bir anlık bir yön kaybetme duygusunun ardından granit stüdyo tekrar netleşti. Jev'in karaltısı mum ışığına karşı duruyordu. Mumun alevi gözlerine ciddi bir pırıltı yansıtıyordu. Kesinlikle karanlık bir melekti.

Hâlâ sürmekte olan baş dönmesinin etkisi altında, "Pekâlâ," dedim. "Tamam o zaman."

Gülümsedi ama ifadesi belirsizdi. "Tamam o zaman mı? Hepsi bu mu?"

Yüzümü ona çevirdim. Ona aynı şekilde bakamazdım. Farkında olmadan ağlamaya başlamıştım. "Hank'le bir anlaşma yaptın. Hayatımı kurtardın. Neden benim için böyle bir şey yapasın ki?"

"Melek." Uzun adımlarla yanıma yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasında tutarak, "Seni burada, yanımda tutmamı sağlayacaksa, ne kadar ileri gidebileceğimi anladığından emin değilim."

Boğazıma bir yumru oturdu. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Şimdi geri almaya hazır olduğu canı bana senelerce gölgeler içinde kalmış bir adamın, Hank Millar'ın verdiği ortaya çıkmıştı ve hayatta kalma nedenim Jev'di. Hank Millar. Sayısız kez, oraya aitmiş gibi evime girip çıkmış adam. Annemi gülümseyerek öpen. Benimle sıcak ve samimi konuşan...

Parçaları birleştirerek, "Beni o kaçırdı," dedim. Daha önce de şüphelenmiştim ama Jev'in anıları boşlukları şoke edici bir netlikle doldurmuştu. "Beni öldürmeyeceğine yemin etti ama onun için casusluk etmeni garantilemek için beni rehin tuttu. *Üç koca ay boyunca.* Sırf kovulmuş melekler hakkında bilgi edinebilsin diye. Annemin öldüğüme inanmasına sebep oldu."

Tabii ki inandırmıştı. Ellerini kirletirken en ufak bir vicdan azabı duymuyordu. Bir cephanelik dolusu zihin oyununa muktedir, güçlü bir Nefil'di. Ve beni mezarlığa attıktan sonra o zihin

oyunlarını hafızamı uzakta, çok uzakta tutmak için kullanmıştı. Ne de olsa beni salıverip şeytani işlerini dünyaya haykırmama müsaade edemezdi.

"Ondan nefret ediyorum. Ne kadar kızgın olduğumu anlatmaya kelimeler yetmez. Bunu ona ödetmek istiyorum. Ölmesini istiyorum," dedim sert bir kararlılıkla.

Jev, "Bileğindeki işaret bir doğum lekesi değil," dedi. "Daha önce iki kez gördüm. Chauncey Langeais adındaki bir adamda, eski Nefil aracımda vardı. Aynı işaretten Hank Millar'da da var, Nora. İşaret seni onların soyuna bağlıyor. Tıpkı bir genetik işaretleyici ya da DNA dizisinin dışa dönük ifadesi gibi. Hank senin biyolojik baban."

Başımı acıyla sallarken, "Biliyorum," dedim.

Elini elime kenetleyip parmak boğumlarıma bir öpücük kondurdu. Dudaklarının baskısının farkındaydım, tenimin altında hafif bir karıncalanma oluşmuştu. "Hatırlıyor musun?"

"Anının içindeyken kendi ağzımdan duydum ama zaten biliyor olmalıyım. Şaşkın değil, *öfkeliydim*. İlk ne zaman öğrendiğimi hatırlamıyorum." Başparmağımı bileğimin iç kısmındaki lekeye bastırdım. "Ama hissediyorum. Kalbim ile zihnim arasında bir bağlantı kopukluğu var ama gerçeği hissediyorum. Görme duyularını kaybettikleri zaman insanların işitme duyularının keskinleştiği söylenir. Hafızamı kısmen kaybettim ama belki de içgüdülerim güçlendi."

Bunu sessizlik içinde düşündük. Jev'in bilmediği şey, gerçek ailemin iç sesimin görüş bildirdiği tek konu olmadığıydı.

"Hank'ten bahsetmek istemiyorum. Şu anda değil. Gördüğüm başka bir şeyi konuşmak istiyorum. Ya da daha doğrusu, keşfettiğim demeliyim."

Bana merak ve temkinle baktı.

Derin bir nefes aldım. "Sana ya deli gibi âşık olduğumu ya da hayatımın en iyi performansını sergilediğimi öğrendim."

Gözleri kusursuz derecede ihtiyatlıydı ama bir umut kıpırtısı görür gibi oldum. "Hangi taraf daha ağır basıyor?"

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. "Önce Marcie'yle aranızda neler geçtiğini öğrenmeliyim. Bu, eksiksiz bir açıklama yapmanın kendi yararına olduğu anlardan biri," diye uyardım. "Marcie onun yaz aşkı olduğunu söyledi. Scott da ayrılığımızda Marcie'nin parmağı olduğunu söylemişti. Tek eksik senin versiyonun."

Jev çenesini sıvazladı. "Yaz aşkına benzer bir halim var mı?"

Jev'i kumsalda frizbi oynar ya da güneş yağı sürerken hayal etmeye çalıştım. Marcie'ye sahilde dondurma aldığını ve sonu gelmeyen gevezeliğini dinlediğini gözümde canlandırmaya çalıştım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, görüntü dudaklarımda bir gülümsemenin oluşmasına neden oluyordu. "Anlaşıldı," dedim. "Dökül."

"Marcie bir görevdi. Henüz kaçak değildim. Kanatlarım vardı ve bu beni, baş meleklerden emir alan bir koruyucu melek yapıyordu. Gözümü Marcie'nin üstünden ayırmamamı istiyorlardı. O, Hank'in kızı ve bu da aralarındaki bağlantı nedeniyle tehlike anlamına geliyordu. Güvenliğini sağladım ama pek hoş bir tecrübe değildi. Bu anıları arkamda bırakmak için elimden ne geliyorsa yaptım."

"Yani hiçbir şey olmadı?"

Ağzı büküldü. "Bir iki kez onu vurmama ramak kaldı ama eğlence burada bitiyor."

"Fırsatı kaçırmışsın."

Omuz silkti. "Her zaman bir şans daha vardır. Hâlâ Marcie'den bahsetmek istiyor musun?"

Gözlerimi gözlerine sabitleyerek başımı hayır der gibi salladım. Sakin bir sesle, "Konuşacak havamda değilim," diye itiraf ettim.

Onu da beraberimde çekerek ayağa kalkarken, yapmak üzere olduğum şeyin atılganlığı yüzünden başım biraz dönüyordu. İçim, sadece iki tanesine tutunabildiğim karmaşık duygularla kaynıyordu. Merak ve arzu.

Tamamen hareketsiz duruyordu. Boğuk bir sesle, "Melek," dedi. Başparmağını yanağıma sürttü ama hafifçe geri çekildim.

"Bunu aceleye getirme. İçimde seninle birlikte olmaya dair tek bir anı kaldıysa, onu zorlayamam." Bu yarı yarıya doğruydu. Diğer yarısını kendime saklıyordum. Jev'i gördüğüm ilk andan beri, gizlice bu anın hayalini kuruyordum. O zamandan bu yana, zihnimde yüzlerce halini canlandırmıştım ama hayal gücüm beni şu anda hissettiklerimin yakınından dahi geçirmemişti. Beni her an ona biraz daha yaklaştıran dayanılmaz bir çekim hissediyordum.

Ne olursa olsun, Jev'le birlikteyken nasıl hissettiğimi unutmak istemiyordum. Tahoe'daki ilk gecede duyduğum kokuları içime çektim. Deri, baharat, nane. Parmaklarımı yüzünün çıkıntılarına dolaştırıp keskin ve neredeyse İtalyan sayılabilecek hatlarını keşfe çıktım. Jev bütün bunlar olurken hiç kıpırdamıyor, dokunuşuma kapalı gözlerle katlanıyordu. Sıkıntılı bir sesle, "Melek," diye tekrarladı.

"Henüz değil."

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve saç tellerinin ellerimin arasında titreştiğini hissettim. En ufak detayı bile zihnime kazıyordum. Teninin bronzlaşmış rengi, duruşunun kendinden emin çizgisi, kirpiklerinin baştan çıkarıcı uzunluğu. Düzgün hatlarının simetriyle alakası yoktu ve ben onu bu yüzden daha ilginç buluyordum.

Nihayet kendime, *bu kadar oyalanmak yeter*, dedim ve ona doğru eğilerek gözlerimi yumdum.

Ağzı benimkinin altında açılırken, bedeni sıkı sıkıya dizginlediği kontrolle ürperiyordu. Kollarıyla beni sımsıkı sararak iyice kendine çekti. Beni daha sert öptü ve verdiğim karşılığın derinliği cesaretimi iyiden iyiye kırdı.

Bacaklarım titrek ve ağırlaşmış gibiydi. Jev'e iyice yaslandım; geri geri giderek oturdu ve beni de üstüne çekerek kucağına yerleştirdi. İçimde bir parıltı oluşmuş ve sıcaklığı bütün boş köşeleri doldurmuştu. Aramızda tanıdık olduğu kadar korkutucu bir saklı dünya açılmıştı. Gerçek olduğunu biliyordum. Daha önce de böyle öpüşmüştüm. *Patch'i* daha önce de böyle öpmüştüm. Ona Jev'den farklı bir isimle seslendiğimi hatırlamıyordum ama bu bir şekilde sadece... Doğru geliyordu. Beni tek lokmada yutmaya hazır olan sıcak lezzeti kükreyerek canlanmıştı sanki.

Dilimi alt dudağımın üstünde dolaştırarak ilk geri çekilen ben oldum.

Patch soru sorar gibi kısık bir ses çıkardı. "Kötü değil ya?"

Başımı onunkine yasladım. "Pratik her şeyi kusursuz kılar."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

21

Gözlerimi kırpıştırarak açtım, oda biçim kazandı. Işıklar sönük, hava serindi. Oldukça kaliteli ve keyif veren bir kumaş tenimi okşuyordu. Önceki gecenin anısı bir kasırga eşliğinde geri geldi. Patch ve ben öpüşmüştük... Ona araba kullanamayacak kadar bitkin olduğuma dair bir şeyler fısıldadığımı hatırlar gibiydim...

Patch'in evinde uyuyakalmıştım.

Debelenerek doğruldum. Ortaya, "Annem beni öldürecek!" diye mırıldandım. Her şeyden önce, hafta içiydi. Ayrıca yatma saatini bir kilometreyle kaçırmış ve annemi arayıp nedenini açıklama yapma zahmetine bile girmemiştim.

Patch, çenesi yumruğuna dayalı halde köşedeki koltukta oturuyordu. "İcabına bakıldı. Vee'yi aradım. Hikâyeni doğrulamayı kabul etti. Annene, onun evinde *Aşk ve Gurur*'un beş saatlik versiyonunu seyrettiğinizi, zamanın nasıl geçtiğini anlamadığınızı,

önce senin uyuyakaldığını anlattı ve annen de seni uyandırmaktansa orada kalmanı kabul etti."

"Vee'yi mi aradın? Ve o da hiç soru sormadan bunu kabul etti, öyle mi?" Bu hiç de Vee'den beklenecek bir davranışa benzemiyordu, özellikle de genel olarak erkek cinsi için bir ölüm fermanı geliştirmiş olan yeni Vee'den.

"Bundan birazcık daha zor olmuş olabilir."

Gizemli ses tonu zihnimde bir ışığın yanmasına neden oldu. "Zihniyle mi oynadın?"

"İzin istemek ve af dilemek arasında bir seçim yapacaksam, tercihimi ikincisinden yana kullanırım."

"O benim en yakın arkadaşım. Zihniyle oynayamazsın!" Vee'ye Patch konusunda yalan söylediği için hâlâ kızgın olsam da, kendine göre nedenleri olsa gerekti. Ayrıca her ne kadar bunu onaylamasam ve yakında –çok yakında– olayın dibine kadar inmek niyetinde olsam da, o benim için dünyalara bedeldi. Patch çizgiyi aşmıştı.

"Bitkindin ve yatağımda uyurken çok huzurlu görünüyordun."

Niyet ettiğimden daha hırçın bir sesle, "Yatağında bir tür büyü var da ondan," dedim. "Burada sonsuza dek uyuyabilirim. Çarşaflar saten mi?"

"İpek."

Siyah ipek çarşaflar. Kimbilir kaça patlamışlardı. Kesin olan bir şey vardı ki, oldukça dikkat dağıtıcı bulduğum hipnotize edici bir özelliğe sahiptiler. "Vee'nin zihniyle bir daha asla oynamayacağına yemin et."

Bu defa paçayı sıyırdığı için kolayca, "Anlaştık," dedi. Af dilemek ona çok uygun düşüyordu.

"Hem annemin hem de Vee'nin, senin varlığını ısrarlı biçimde inkâr etmesi konusunda bir açıklaman yoktur, değil mi? Aslına bakarsan varlığını itiraf eden sadece iki kişi oldu: Marcie ve Scott."

"Vee, Rixon'la çıkmıştı. Hank seni kaçırınca, Vee'nin Rixon'la ilgili hafızasını sildim. Rixon onu kullandı ve çok acı yaşattı. Aslında Rixon çok insana acı çektirdi. Herkesin onu unutmasını sağlamak, uzun vadede yapılacak en kolay şeydi. Diğer seçenek, ailenin hiçbir zaman gerçekleşmeyecek bir tutuklama umuduyla yaşamasıydı. Vee'nin hafızasını silmeye gittiğimde kavga çıkardı. Bugün bile kızgın. Nedenini bilmiyor ama bu içine işledi. Bir insanın hafızasını silmek göründüğü kadar kolay değildir. Bu bir kurabiyenin içindeki bütün çikolata parçacıklarını tek tek ayıklamak gibi bir şey. Asla kusursuz olamaz. Geride mutlaka parçalar kalır. Zorlayıcı ve tanıdık gelen, izah edilemez inançlar. Vee ona ne yaptığımı hatırlamıyor ama bana güvenmemesi gerektiğini biliyor. Rixon'ı hatırlayamıyor ama dışarıda bir yerde ona büyük bir acı yaşatmış birisinin olduğunu biliyor."

Bu, Vee'nin erkeklere yönelik şüphesini ve benim Hank'e duyduğum ani tiksintiyi açıklıyordu. Zihinlerimiz silinip temizlenmiş olabilirdi ama geriye birkaç kırıntı kalmıştı.

"Ona biraz anlayışlı davranmak isteyebilirsin," dedi Patch. "Arkanı kolluyor. Dürüstlük iyi bir şeydir ama sadakat da öyledir."

"Başka bir deyişle, onu affet diyorsun."

Omuz silkti. "Karar senin."

Vee gözlerimin içine baka baka, hiç çekinmeden yalan söylemişti. Bu hafif bir suç sayılmazdı. Ama işin aslı, ne hissettiğini biliyordum. Hafızasıyla oynanmıştı ve bu hoş bir duygu değildi. Kırılgan kelimesi bu durumu tarif etmenin yakınından bile geçmiyordu. Vee beni korumak için yalan söylemişti. Ben ondan farklı mıydım ki? Ona, kovulmuş melekler ve Nefilim konusunda

tek kelime dahi etmemiş ve aynı bahaneye sığınmıştım. Vee'ye çifte standart uygulayabilir ya da Patch'in tavsiyesine uyup boş verebilirdim.

"Ya annem?"

"Annen benim kaçırılmanla bir ilgim olduğunu sanıyor. Sorumlunun ben olduğumu düşünmesi, Hank olduğunu düşünmesinden daha iyi," derken sesi soğumuştu. "Hank onun gerçeği bildiğini bilse, mutlaka bir şeyler yapardı."

Hafifletilmiş bir ifadeydi. İstediğini elde etmek söz konusu olunca, annemi incitmesi Hank'ten beklemeyeceğim bir şey değildi. Her şeyi annemden saklamak için bir neden daha... Şimdilik.

Hank'e ufacık bir sempati dahi beslemek, onu hiçbir şekilde insan yerine koymak istemiyordum ama anneme ilk âşık olduğu günlerde nasıl bir adam olduğunu merak etmemek elimde değildi. Her zaman kötü müydü? Ya da başlangıçta bizi önemsiyordu da zaman içinde imparatorluğunu Nefilim misyonu etrafında kurdukça görevi daha üstün gelmeye mi başlamıştı?

Tahminlerime aniden son verdim. Hank artık kötüydü ve önemli olan da buydu. Beni kaçırmıştı ve bundan sorumlu tutulması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

"Yani Rixon artık cehennemde olduğu için tutuklamanın hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordum. *Söyleyiş tarzına bakılırsa, kelimenin tam anlamıyla cehennemde olsa gerek.*

Bunu başını hafifçe eğerek onayladı ama bakışları bir ton koyulaşmıştı. Patch'in cehennemden bahsetmekten hoşlanmadığını düşündüm. Kovulmuş meleklerin hiçbirinin bundan hoşlanacağını sanmıyordum.

"Hafızanda Hank için kovulmuş meleklere casusluk yapmayı kabul ettiğini gördüm," dedim.

Başını salladı. "Neyi ne zamana planladıkları hakkında. Bilgi paylaşmak için Hank'le haftada bir kez bir araya geliyorum."

"Ya kovulmuş melekler arkalarından sırlarını sattığını öğrenirlerse?"

"Öğrenmeyeceklerini umuyorum."

Kayıtsız tavrı içimi rahatlatmamıştı. "Sana ne yaparlar?"

"Daha kötü durumlara da düştüm ve atlatmayı başardım." Dudaklarının kenarları iyice kıvrıldı. "Bunca zamanın sonunda bana inancın hâlâ tam değil."

"İki saniyeliğine ciddi olamaz mısın?"

Eğilip elimi öptü ve bütün samimiyetiyle, "Beni cehenneme atarlar. Bunu baş meleklerin eline bırakmaları gerek ama işler her zaman öyle yürümüyor."

Sert bir sesle, "Açıkla," dedim.

Biraz uyuşuk bir küstahlıkla arkasına yaslandı. "İnsanların birbirlerini öldürmeleri yasak; kanun böyle. Ama her gün birileri öldürülüyor. Benim dünyam da pek farklı değil. Dışarıda her kanunu yıkmaya istekli birisi var. Kendi adalet duygum dışında hiçbir yetkim olmamasına rağmen, Rixon'ı üç ay önce cehennemde zincire vurdum."

"Rixon'ı cehenneme sen mi zincirledin?"

Patch beni meraklı gözlerle süzdü. "Ödemesi gerekiyordu. Seni öldürmeye çalıştı."

"Scott bana Rixon'dan bahsetti ama onu cehenneme kimin zincirlediğini ya da nasıl olduğunu bilmiyordu. Ona sana teşekkür etmesi gerektiğini söylerim."

"O melezin minneti beni hiç ilgilendirmiyor. Ama sana nasıl yapıldığını anlatabilirim. Baş melekler, bir meleği cennetten kovdukları ve kanatları kopardıkları zaman, bir tüyü kendilerine

saklarlar. Tüy büyük bir dikkatle korunup saklanır. Bir meleğin cehenneme zincirlenmesi gerekmesi gibi bir durum yaşanırsa, baş melekler tüyünü çıkarıp yakarlar. Bu kaçınılamayacak sonuçları olan sembolik bir harekettir. 'Cehennemde yanma' terimi mecaz değil."

"Rixon'ın tüylerinden biri sende miydi?"

"Arkamdan iş çevirmeye başlamadan önce, benim için kardeşe en yakın şeydi. Bir tüyü olduğunu ve nerede sakladığını biliyordum. Onunla ilgili her şeyi biliyordum. Bu yüzden ona gayrişahsi bir ihraç yaşatmadım." Duygusuz görünmeye çalıştığından şüphelensem de, Patch'in çenesi kasılmıştı. "Onu cehennemden aşağı sürükledim ve tüyü gözlerinin önünde yaktım."

Hikâyeyi aktarış biçimi, ensemdeki bütün tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu. Vee bana açıkça ihanet etse bile, Patch'in Rixon'a bariz biçimde yaptığı gibi ona eziyet çektirebileceğimden emin değilim. Birden Patch'in konuyu neden üzerine alındığını anlamıştım. Patch'in zihnimde çizdiği korkunç tablodan silkinirken, aklıma mezarlıkta bulduğum tüy geldi. "Bu tüyler ortalıkta dolaşıyor mu? Yani onlara herkes denk gelebilir mi?"

Patch kafasını salladı. "Baş melekler kayıt olarak bir tüy saklar. Çok az sayıda kovulmuş melek, yeryüzüne, Rixon gibi zarar görmemiş bir ya da iki tüyle ulaşmayı başarabilir. Bu durumda kovulmuş melek tüyünün yanlış ellere geçmemesi için ne gerekiyorsa yapar." Dudaklarının kenarında bir gülümseme çizgisi belirir gibi oldu. "Bir de duygusal olmadığımızı sanıyordun."

"Tüylerin geri kalanına ne oluyor?"

"Aşağı düşüş sırasında hızla yok olurlar. Cennetten düşmek rahat bir yolculuk sayılmaz."

"Ya sen? Senin gizli bir yere saklanmış tüyün var mı?"

Tek kaşını kaldırdı. "Yoksa sonumu mu planlıyorsun?"

Konunun ciddiyetine rağmen gülümsedim. "Bir kızın seçeneklerini açık tutması gerekir."

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama tek bir tüyüm yok. Dünyaya tamamen soyulmuş halde geldim."

Olabildiğince rahat bir tavırla, "Hımm," dedim ama o tek kelimenin zihnime yerleştirdiği görüntü karşısında yanaklarımın ısınmaya başladığını hissediyordum. Çıplak düşünceler iyi değildi; hele Patch'in süper gizli, süper gösterişli yatak odasına kapanmışken.

"Yatağımda olman hoşuma gitti. Örtüleri nadiren açarım. Nadiren uyurum. Bu görüntüye alışabilirim."

"Yoksa bana kalıcı bir yer mi teklif ediyorsun?"

"Cebine yedek anahtar koydum bile."

Cebimi yokladım. Gerçekten de küçük ve sert bir şey vardı. "Ne kadar iyiliksever bir davranış."

Gözlerimin içine bakarken gittikçe boğuklaşan bir sesle, "Kendimi şu anda hiç de iyiliksever hissetmiyorum," dedi. "Seni özledim, Melek. Hayatımda yokluğunu hissetmediğim tek bir günüm geçmedi. Düşüncelerime, Hank'in yeminini çiğneyip seni öldürdüğüne inanmaya başlayacağım kadar yerleşmiştin. Her şeyde senin hayaletini görüyordum. Senden kaçamıyordum ve kaçmayı istemiyordum da. Bana eziyet ediyordun ama bu seni kaybetmekten iyiydi."

"O akşam, Gabe'le sokaktayken neden bana her şeyi anlatmadın? Çok kızgındın." Bana yönelttiği bütün iğneleyici sözleri tek tek hatırlayarak başımı salladım. "Benden nefret ettiğini sandım."

"Hank seni salınca, iyi olduğundan emin olmak için seni gözetledim ama seninle ilişkimi kendi iyiliğin için sonlandırmaya yemin etmiştim. Kararımı vermiştim ve bununla baş edebilece-

ğimi sanıyordum. Kendi kendimi, bizden geriye bir şey kalmadığına ikna etmeye çalışıyordum. Ama o gece, seni o sokakta görünce düşüncelerim dağılıp gitti. Benim seni düşünmekten vazgeçememem gibi, senin de beni hatırlamanı istiyordum. Ama hatırlayamazdın, bunu ben sağlamıştım." Bakışları, dizlerinin arasından sarkan ellerine kaydı. Usulca, "Sana bir özür borçluyum," dedi. "Hank, hafızanı sana yaptıklarını hatırlamayasın diye sildi. Bense ondan beni de hatırlayamayacağın kadar geriye gitmesini istedim."

Bakışlarımı hızla Patch'e çevirdim. "Sen *neyi* istedin?"

"Sana hayatını geri vermek istedim. Kovulmuş meleklerden, Nefillerden ve benden öncesini. Olanların en zor kısmını atlatmanın tek yolu budur diye düşündüm. İkimizin de hayatını karmaşıklaştırdığım gerçeğini inkâr edebileceğimizi sanmıyorum. Düzeltmek istedim ama işler her zaman istediğim gibi gitmedi. Enine boyuna düşündüm, iyileşmen ve geleceğin için en iyisinin hayatından çıkmam olduğu yönünde zor bir karara vardım."

"Patch..."

"Hank'e gelince, seni mahvetmesini izlemeyi reddettim. Sana bu anıları yanında taşıtarak var olan mutluluk şansını da yıkmasını izlemeyi reddettim. Haklısın. Seni, beni kontrol etmek için kullanabileceğini düşündüğünden kaçırdı. Seni haziran sonunda aldı ve eylüle kadar geri getirmedi. Bütün bu aylar boyunca, her gün kilit altında ve yalnızdın. En sert askerler bile hücre hapislerinde parçalara ayrılabilir ve Hank bunun en büyük korkum olduğunu biliyordu. Bir yemin etmiş olmama rağmen, onun için casusluk yapmak konusunda istekli olduğumu göstermemi istedi. O ayların her dakikasında seni başımın üstünde sallayıp durdu." Patch'in gözlerinden sert bir parıltı geçti. Omurgamdan yukarı

bir ürperti gönderen kısık ve ölümcül bir sesle, "Bunun bedelini ödeyecek; hem de benim şartlarımla," dedi.

"O gece barakada etrafımızı sarmıştı," diye devam etti. "Aklımdaki tek şey, seni hemen oracıkta öldürmesine mani olmaktı. Barakada tek başıma olsaydım, dövüşürdüm. Senin bir dövüşün altından kalkabileceğinden emin olamadım ve o zamandan beri pişmanlık duyuyorum. Canının yandığını görmeye dayanamazdım ve bu ihtimal gözümü kör etti. Başından geçen ve seni güçlü kılan her şeyi hafife almışım. Hank bunu biliyordu ve bu avantajı ona bıraktım.

"Masaya bir anlaşma koydum. Yaşamana izin verirse, casusu olacağımı söyledim. Kabul etti ve sonra seni alıp götürmeleri için Nefil adamlarını çağırdı. Elimden geldiğince mücadele ettim, Melek. Seni alıp götürmeyi başardıklarında fena hırpalanmışlardı. Dört gün sonra Hank'le buluştum ve seni serbest bırakmasına karşılık kanatlarımı koparıp almasını teklif ettim. Elimde pazarlık edilebilecek başka bir şey kalmamıştı. Seni teslim etmeyi kabul etti ama aldığım en iyi tarih yaz sonu oldu. Bunu izleyen üç ay boyunca yorulmak nedir bilmeden seni aradım ama Hank bunu da planlamıştı. Yerini gizli tutmak için büyük önlemler almıştı. Sayısız adamını yakalayıp işkence ettim ama hiçbiri nerede olduğunu bilmiyordu. Hank'in, yerini temel ihtiyaçlarının karşılanmasında görevlendirdiği bir iki adamdan fazlasına söylemiş olmasına şaşarım.

"Seni salmadan bir hafta önce, Nefil ulaklarından birini beni bulmaya gönderdi. Ulak küstah bir tavırla, Hank'in seni salıverirken hafızanı silmek niyetinde olduğunu haber verdi; itirazım olup olmadığını sordu. Yüzündeki o pis sırıtışı yok ettim. Sonra hırpalanmış halde ve kan revan içinde Hank'in evine kadar sürükledim."

"Ertesi sabah, işe gitmek için evden çıktığında Hank'i bekliyorduk. Ulağına benzemek istemiyorsa, hafızanı asla geçmişe dair anlık görüntüler yaşamayacağın şekilde silmesi gerektiğini söyledim. Bana dair tek bir anın olsun istemiyordum ve günler boyu tek başına kilitli kaldığın zamanların kâbuslarıyla uyanmamalıydın. Geceleri nedenini bilmeden çığlıklar atmamalıydın. Sana hayatını elimden geldiğince geri vermek istedim. Seni güvende tutmanın tek yolunun, her şeyin dışında kalman olduğunu biliyordum. Sonra Hank'e bir daha asla senden yana bakmamasını tembihledim. Yolunuzun kesişmesi halinde, peşine düşeceğimi ve vücudunu tanınmayacak şekilde paralayacağımı söyledim. Ardından, ne pahasına olursa olsun onu öldürmenin bir yolunu bulacaktım. Sen annenle işi pişirdiğini söyleyene dek, pazarlığın kendine ait kısmına bağlı kalacak kadar akıllı olduğunu düşünüyordum. İç sesim, bunun sadece aşktan doğan şefkatle alakalı olmadığını söylüyor. Bir şeyler peşinde ve her ne yapmaya çalışıyorsa, başarmak için anneni, hatta daha büyük olasılıkla seni kullanıyor."

Kalbim iki kat hızla çarpıyordu. "*Yılan*!"

Patch tatsız bir gülüşle, "Ben daha güçlü bir kelime kullanırdım ama o da olur," dedi.

Hank bana bunları nasıl yapabilirdi? Belli ki beni sevmemeyi seçmişti ama ne olursa olsun, babamdı. Kan bağının hiç mi anlamı yoktu? Son birkaç gündür hangi yüzle gözlerimin içine bakıp *gülümseyebiliyordu*? Beni annemden koparmıştı. Haftalarca esir etmişti. Şimdi hangi cüretle evime adım atıyor ve ailemi önemsiyormuş gibi davranıyordu?

"Bütün bunlar bir amaç için. Ne olduğunu bilmiyorum ama zararsız olamaz. İçgüdülerim, planını Heşvan'dan önce uygulamaya koymak istediğini söylüyor." Patch'in gözleri beni delip geçiyordu. "Heşvan'ın başlamasına üç aydan az bir zaman kaldı."

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedim. "Peşine tek başına düşeceksin. Ama beni onu alaşağı etme zevkinden mahrum etme. Bu kadarını hak ediyorum."

Patch kolunu boynuma doladı ve alnıma hararetli bir öpücük kondurdu. "Aklımdan bile geçirmem."

"Şimdi ne olacak?"

"Hank avantajla başladı ama skoru eşitlemeyi planlıyorum. Düşmanının düşmanı dostundur ve bize faydalı olabilecek eski bir dostum var." "Dost" kelimesini telaffuz ediş şeklinde, bahsi geçen kişinin arkadaştan başka her şey olabileceğini düşündüren bir şey vardı. "Adı Dabria ve sanırım onu aramamın zamanı geldi."

Patch bir sonraki hamlesini kararlaştırmış gibi görünüyordu; ben de öyle. Yataktan fırladım, ayakkabılarımı ve şifonyerin üstüne yerleştirdiği kazağımı kaptım. "Burada kalamam. Eve gitmeliyim. Hank'in annemi bu şekilde kullanmasına ve neler olduğunu anlatmamasına izin veremem."

Patch derin bir iç çekti. "Ona hiçbir şey söyleyemezsin. Sana inanmaz. Hank ona, benim Vee'ye yaptığımı yapıyor. Annen ona güvenmek istemese bile, buna mecbur. Hank'in etkisi altında ve şimdilik, böyle kalmasına izin vermek zorundayız. Ben ne planladığını çözene kadar, bir süre daha."

İçimde, Hank'in annemi kontrol ve manipüle ediyor olmasının neden olduğu bir hiddet kaynıyordu. "Orayı basıp onu parçalara ayıramaz mısın?" diye sordum. "Çok daha beterini hak ediyor ama en azından sorunlarımız çözülmüş olurdu." Buruk bir sesle, "Tabii ben de biraz tatmin olurdum," diye ekledim.

"Onu sonsuza dek yerle bir etmemiz gerekiyor. Ona, başka kimin yardım ettiğini ve planlarının nereye kadar uzandığını bilmiyoruz. Kovulmuş meleklerin üstüne salmak için bir Nefilim ordusu kuruyor ama Heşvan başlayınca, hiçbir ordunun cennette

edilmiş bir yemine meydan okuyamayacağını o da benim kadar iyi biliyor. Kovulmuş melekler sürüler halinde tozu dumana katacak ve adamlarını ele geçirecek. Başka bir planı olmalı. İyi de sen bu plana nerede dâhil oluyorsun?" diye yüksek sesle düşündü. Birden gözleri kısıldı. "Her ne planlıyorsa, bir baş melekten alacağı bir bilgiye bağlı. Ama onu konuşturmak için de bir baş melek kolyesine ihtiyacı var."

Patch'in sözleri bir şamar etkisi yaratmıştı. Kendimi dün gece açığa çıkan gerçeklere öylesine kaptırmıştım ki, artık gerçek bir anı olduğunu bildiğim kafesteki kız halüsinasyonunu tamamen unutmuştum. O sıradan bir kız değil, kovulmuş bir melekti.

Patch iç geçirdi. "Özür dilerim, Melek. Kendimi kaybettim. Dur da sana izah edeyim."

Sözünü kestim. "Kolyeden haberim var. Anılarından birinde kafese kapatılmış baş meleği görmüştüm. Ve meleğin bana, kolyenin Hank'in eline geçmesine izin vermememi söylediğinden neredeyse eminim. Ama o zaman halüsinasyon gördüğümü sanmıştım."

Patch bir an beni sessizce izledikten sonra, "O bir baş melek ve senin bilinçli düşüncelerinin arasına girecek gücü var," dedi. "Belli ki seni uyarmasının gerekli olduğunu düşünmüş."

Başımı salladım. "Çünkü Hank kolyenin bende olduğunu biliyor."

"Sende değil."

"Bunu bir de ona anlatmayı dene."

"Mesele bu mu yani? Hank kolyemi sana emanet ettiğimi mi sanıyor?"

"Sanırım."

Patch kaşlarını çattı; koyu renk gözleri hesap yapıyordu. "Seni eve götürürsem, Hank'le yüzleşip onu saklayacak hiçbir şeyinin

olmadığına ikna edebilir misin? Onu hiçbir şeyin değişmediğine ikna etmene ihtiyacım var. Bu gece hiç yaşanmadı. Hazır değilsen seni kimse suçlayamaz. Özellikle de ben. Ama önce bunun altından kalkabileceğini bilmem gerek."

Sorusuna cevabım hiç tereddütsüz geldi. Sevdiğim insanlar söz konusu olunca, ne kadar zor olursa olsun sır saklamayı başarabilirdim.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

22

Yolumun, bileğimi kelepçelemekten daha iyi bir işi olmayan, canı sıkılmış bir polise denk gelmemesini umarak Volkswagen'in gaz pedalına iyice asıldım. Patch'ten büyük bir isteksizlikle ayrılıp evin yolunu tutmuştum. Hiç ayrılmak istememiştim ama annemin, etkisi altındaki bir kukla olarak Hank'le baş başa olması fikri katlanılacak gibi değildi. Her ne kadar bunun sağlam bir mantık olmadığını bilsem de, kendi kendime varlığımın onu koruyabileceğini söylüyordum. Diğer seçenek, Hank'in karşısında pes etmekti ki, bunu yapacağıma ölürdüm daha iyi.

Patch beni makul bir uyanma saatine kadar yanında kalmaya ikna etmek için pek de dürüst sayılmayacak bir çaba harcadıktan sonra, Volkswagen'imi almaya götürmüştü. Sanayi bölgesinde uzun saatler boyunca en ufak bir hasar almadan durmuş olması, arabam hakkında ne söylüyordu bilmiyordum. En azından CD çaların araklanmış olmasını beklemiştim.

Çiftlik evine varınca, ön verandanın basamaklarını koşar adım çıktım ve sessizce içeri girdim. Birisi mutfak ışığını yakınca, çığlığımı son anda bastırdım.

Hank Millar parmaklarının arasında duran su bardağıyla tezgâha yaslanmış halde duruyordu. "Merhaba, Nora."

Derhal, korkumu ve telaşımı saklayacak bir kalkana büründüm. Sıkkın görüneceğimi umduğum bir hareketle, gözlerimi yumdum. "Burada ne arıyorsun?"

Başını kapıya doğru eğdi. "Annenin ofise gitmesi gerekti. Hugo'nun son anda başına sardığı acil bir durum."

"Saat sabahın beşi."

"Hugo'yu bilirsin."

Hayır, ama seni biliyorum, demek istedim. Bir an, Hank'in beni tek başıma köşeye sıkıştırmak için, annemin zihniyle oynamış olabileceği ihtimalini değerlendirdim. İyi de eve ne zaman geleceğimi nasıl bilebilirdi? Yine de, bu fikri tamamen göz ardı etmedim.

"Benim de kalkıp güne başlamamın kibarlık olacağını düşündüm," dedi. "Annen çalışırken benim yatakta kalmam hakkımda neler düşündürürdü, değil mi?"

Burada uyuduğunu saklama zahmetine bile girmiyordu. Bildiğim kadarıyla bu ilkti. Annemin zihniyle oynamak bir şeydi ama yatağında uyumak...

"Arkadaşın Vee'nin evinde uyumak gibi bir planın olduğunu sanıyordum. Parti bu kadar erken mi bitti?" diye sordu Hank. "Yoksa bu kadar *geç* mi demeliydim?"

Nabzım öfkeyle hızlandı ve dilimin ucuna kadar gelen öfkeli sözleri yutmak zorunda kaldım.

"*Kendi* yatağımda uyumaya karar verdim." *Mesajı al.*

Dudaklarında küçümseyici bir gülümseme oluştu. "Tabii ya."

"Bana inanmıyor musun?" diye kafa tuttum.

"Bana bahane uydurmana hiç gerek yok, Nora. Genç bir kızı arkadaşının evinde uyumak konusunda yalan söylemeye zorlayacak çok az neden olduğunu biliyorum." Kıkırdadı ama bu hiç de içten bir ses değildi. "Söylesene. Kim bu şanslı çocuk?" Sarı renkli kaşını havaya kaldırırken bardağını dudağına götürdü ve bir yudum almak için başını arkaya attı.

Nabzım vücudumun her yerindeydi ama sahte bir rahatlık görüntüsü sergilemek için tüm gücümü kullanıyordum. Bıçağını rastgele sallıyordu. Patch'in yanında olduğumu bilmesine imkân yoktu. Hank'in dün gece olan herhangi bir şeyi doğrulaması için, önce benim buna izin vermem gerekirdi.

Ona öfkeli bir bakış atarak, "Aslında, Vee'yle film izliyorduk," dedim. "Belki Marcie'nin erkeklerle gizli gizli buluşmak gibi bir huyu vardır ama sanırım benim Marcie olmadığımı söylemek yanlış olmaz." *Fazla iğneleyici.* Bu işten sıyrılmak istiyorsam, hafifçe geri çekilmeliydim.

Hank'in üstün eğlenir hali yüzünden silinmemişti. "Ah, gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"Seni kontrol etmek için Vee'nin annesini aradım ama şoke edici haberler verdi. Bu gece evlerine adımını bile atmamışsın."

"Beni *kontrol* mü ettin?"

"Korkarım annen sana karşı fazla hoşgörülü, Nora. Küçük yalanını hissettim ve kontrolü ele almamın iyi olacağına karar verdim. Karşılaştığımız ve bu sohbeti baş başa edebildiğimiz için seviniyorum."

"Ne yapıp yapmadığım seni hiç ilgilendirmez."

"Şu an için, doğru. Ama annenle evlenirsem eski kuralların tamamı pencereden uçacak. Bir aile olacağız." Göz kırptı ama etkisi işveli olmaktan ziyade tehditkârdı. "Ben gemiyi sıkı yönetirim, Nora."

Pekâlâ, o zaman bir de bunu dene. "Haklısın. Vee'de değildim. Kafamı boşaltabilmek adına tek başıma uzun bir araba gezisine çıkmak için anneme yalan söyledim. Son zamanlarda tuhaf şeyler oluyor," dedim. Kafama vurdum. "Hafıza kaybım açılmaya başlıyor. Son birkaç ay artık o kadar belirsiz gelmiyor. Tekrar tekrar gördüğüm bir yüz var. Beni kaçıran kişinin yüzü. Henüz onu teşhis edecek detaya sahip değilim ama artık an meselesi."

Yüzünün ifadesizliğini korumayı başardı ama gözlerinin öfkeyle dolduğunu görür gibi oldum.

Ben de öyle düşünmüştüm, seni mide bulandırıcı pislik. "Sorun şu ki, kasabaya dönüş yolunda hurda arabam bozuldu. Gecenin geç vaktinde tek başıma ortalıkta dolaştığım için başımı belaya sokmak istemedim; bu yüzden Vee'yi aradım ve beni idare etmesini istedim. Son birkaç saati arabamı çalıştırmaya uğraşmakla geçirdim."

Yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. "Neden ben bir göz atmıyorum? Ne olduğunu bulamayacaksam araba işinde olmamam gerek, değil mi?"

"Hiç zahmet etme. Tamirciye götürürüm." Mesajı almaması ihtimaline karşılık, "Okul için hazırlanmam ve biraz ders çalışmam gerek," diye ekledim. "Huzur ve sessizliği tercih ederim."

Dudakları iyiden iyiye kıvrılmıştı. "Öyle olmadığını bilmesem, beni başından atmaya çalıştığını söylerdim."

İğneleyici bir tavırla ön kapıyı işaret ettim. "Annemi arar, çıktığını haber veririm."

"Ya araban?"

Şu işe bakın, dik kafalılık ediyordu. "Tamirci, unuttun mu?"

"Saçmalık," dedi beni kolayca geçiştirerek. "Ben sorunu çözebilecekken annenin tamirciye para ödemesine hiç gerek yok. Sanırım araba araç yolunda, değil mi?"

Daha ben onu durduramadan ön kapıdan çıkmıştı. Yüreğim ağzımda, ön verandanın basamaklarını indim. Volkswagen'in burun kısmında durdu, kollarını sıvadı ve uzman bir tavırla ön ızgaranın içine uzandı. Kaput yerinden kurtulunca, kaldırıp tamamen açtı.

Patch'in inandırıcı bir iş çıkarmış olduğunu umarak Hank'in yanında durdum. Vee'nin hikâyesinin tutmaması ihtimaline karşılık yedek planımızın olması onun fikriydi. Hank, doğrudan Bayan Sky'a başvurarak zihinle oynama olayını alt etmiş gibi göründüğü için, ona ne kadar minnet duysam azdı.

"İşte şurada." Hank motorun etrafına sarılı çok sayıda siyah hortumdan birinin üstündeki minicik deliği işaret ediyordu. "Sorun halloldu. Birkaç gün daha idare eder ama eninde sonunda tamire ihtiyacı olacak. Bugün galeriye getir, adamlarıma baktırayım."

Ben hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Evlenme niyetinde olduğum kadının kızını etkilemem gerek." Bunu yeterince hafif bir tonla söylemişti ama altında kötü niyetli bir tını yatıyordu. Ben eve girmek için dönünce arkamdan seslendi. "Ah, Nora? Bu olayın aramızda kalmasından memnuniyet duyacağım ama annenin iyiliği için, niyetin ne olursa olsun, daha fazla yalana müsamaha gösteremem. Beni bir kez kandırırsan..."

Tek kelime etmeden –kendimi acele etmemeye ve arkama bakmamaya zorlayarak– içeri girdim. Gerçi bakmama gerek yoktu. Hank'in zeki bakışlarının beni kapıdan içeri girene dek takip ettiğinden emindim.

Patch'ten hiç ses çıkmadan koca bir hafta geçti. Dabria'yı bulup bulmadığını, Hank'in ailemin etrafında dolanmasının arkasındaki amacı ortaya çıkarmaya yaklaşıp yaklaşmadığını bilmiyordum. Kendimi Delphic'e gitmekten ve granit stüdyosunun izini bulmak için deneme yanılma yöntemini kullanmaktan alıkoymak zorunda kalmıştım. Onun benimle temas kurmasını beklemeyi kabul etmiştim ama bunu yaptığım için kendimi tekmelemek istiyordum. Patch'e, Hank'in peşine düştüğünde beni kenara itmeyeceğine dair söz verdirmiştim ama sözü inandırıcı olmaktan her an biraz daha uzaklaşıyordu. Çıkmaz sokaktan başka bir şeye denk gelmediyse bile, beni tıpkı benim onu özlediğim gibi özlediği için aramasını istiyordum. Telefonu kaldırma zahmetine giremiyor muydu? Scott da ortaya çıkmamıştı ve verdiğim sözü tutmak için ona da gitmemiştim. Ancak yakında birinden ya da ikisinden birden ses çıkmazsa, durum yüz seksen derece değişecekti.

Aklımı Patch'ten uzaklaştıran tek şey okuldu ama o bile övülmeye değecek bir iş çıkaramıyordu. Kendimi her zaman üst seviyede bir öğrenci olarak kabul etmiştim ama şimdi bu zahmete neden girdiğimi merak etmeye başlıyordum. Hank'in icabına bir an önce bakma isteğiyle karşılaştırılınca, üniversiteye girmek ikinci derece bir endişe gibi görünüyordu.

İngilizce dersinin ikinci saati için yan yana sınıfa girerken Ceri Deerborn, "Tebrikler," dedi.

Yüzünde neden bu kadar yayvan bir gülümseme olduğunu anlayamamıştım. "Ne için?"

"Okula dönüş balosu adayları bu sabah açıklandı. İkinci sınıftan katılacak kişi olmak için aday gösterilmişsin."

Ona bön bön baktım.

Kelimelerin üstüne basa basa, "İkinci sınıfların adayı," dedi.

"Emin misin?"

"Adın listede. Baskı hatası olamaz."

"Kim beni aday gösterir ki?"

Beni tuhaf bir bakışla süzdü. "Herkes gösterebilir ama adaylık formunu imzalaması için en az elli kişi daha bulmaları gerek. Dilekçe gibi. Ne kadar çok imza varsa o kadar iyi."

"Vee'yi öldüreceğim," diye söylendim. Görünen tek makul açıklama buydu. Patch'in öğüdünü dinlemiş ve bana yalan söylediği için ona çıkışmamıştım ama bu affedilmezdi. *Okula dönüş balosu mu?* Artık onu Patch bile koruyamazdı.

Masama oturdum ve öğretmenimiz Bay Sarraf'ın çok ciddi bir "telefon yok" politikası olduğu için telefonumu masanın altına sakladım.

Vee'ye, İKİNCİ SINIFLARIN ADAYI MI? diye mesaj yazdım.

Neyse ki zil henüz çalmamıştı, hızlı bir cevap yazdı.

YENİ DUYDUM. PEKÂLÂ... TEBRİK.

ÖLDÜN SEN, diye tuşladım.

PARDON? BUNU BENİM YAPTIĞIMI MI SANIYORSUN?

Neşeli bir ses, "Telefonu kaldırsan iyi olur," dedi. "Sarraf sana bakıyor."

Marcie yanımdaki masaya çöktü. İngilizce dersinde birlikte olduğumuzu biliyordum ama her zaman arkada, Jon Gala ve Addyson Hales'le birlikte otururdu. Bay Sarraf'ın neredeyse kör olduğu sır değildi. Arkada sigara yakmak dışında hemen her şeyi yapabilirlerdi.

"Gözlerini biraz daha kısarsa, kendine beyin hemoroidi geçirtecek," dedi Marcie.

"Harika," dedim. "Bunları nasıl uyduruyorsun?"

Alaycılığımı fark etmeyerek oturduğu yerde sırtını dikleştirdi.

"Bakıyorum aday listesine girmişsin."

Hiçbir şey söylemedim. Sesindeki canlılık hiç de alay eder gibi değildi ama on bir yıllık geçmişimiz bunun aksini söylüyordu.

"Sence ikinci sınıfların erkek adayı kim olur?" diye devam etti. "Benim tahminim Cameron Ferria. Cüppeleri geçen yıldan sonra kuru temizlemeye verdiklerini umalım. Kara Darling'in cüppesine kol altı ter lekeleri bıraktığına dair sağlam duyumlar aldım. Ya onun eski cüppesini giymek zorunda kalırsan?" Burnunu kırıştırdı. "Cüppeye bunu yaptıysa, taca yaptıklarını düşünmek bile istemiyorum."

Zihnim gönülsüzce, gittiğim tek okula dönüş balosuna kaydı. Vee ve ben birinci sınıf öğrencileri olarak gitmiştik. Daha yeni vaftiz edilmiş liselilerdik ve bütün bu şamatanın ne için olduğunu görmemizin yerinde bir davranış olacağını düşünmüştük. Balonun yarısında, destek kulübü sahaya yürümüş ve birinci sınıf katılımcılarından başlayıp son sınıf kral ve kraliçesiyle bitirmek üzere kraliyet üyelerini anons etmişti. Kraliyet üyelerinin omuzlarına okulun renklerini taşıyan birer cüppe, başlarına da birer taç yerleştirilmişti. Sonra da golf arabaları içinde sahanın etrafında zafer turu atmışlardı. Birinci sınıf işi, biliyorum. Marcie birinci sınıf katılımcılığını kazanmış ve başka bir taç giyme törenine katılmak için duyduğum her tür isteği bitirmişti.

Marcie saçını arkaya itti ve gülümsemesinin tüm parlaklığını ortaya sererek, "Seni ben aday gösterdim," dedi. "Sır olarak saklayacaktım ama anonim kalmak bana göre değil."

Sözleri beni daldığım düşüncelerden çıkardı. "Ne yaptım dedin?"

Sempatik bir ifade denedi. "Zor bir dönem yaşadığını biliyorum. Demek istediğim, bütün bu hafıza kaybı olayı ve..." sesini fısıltı seviyesine düşürdü, "... halüsinasyonlardan haberim var.

Babam anlattı. Sana karşı ekstra iyi olmam gerektiğini de söyledi. Ama ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Düşündüm, düşündüm ve sonra bu yılın kraliyet üyeliklerine aday gösterme duyurularını gördüm. Görünüşe göre herkes beni aday göstermek istiyordu ama ben arkadaşlarıma benim yerime seni aday göstermelerini söyledim. Halüsinasyonlardan bahsetmiş ve ciddiyetlerini biraz abartmış olabilirim. Kazanmak için kirli oynaman gerek. İyi haber, iki yüzün üstünde imza aldık. Diğer bütün adaylarındakinden fazla!"

Zihnim hayret ve tiksinti arasında savrularak bir anafor halinde dönüyordu. "Yani beni hayırseverlik projene mi dönüştürdün?"

Ellerini kibarca çırparak, "Evet!" diye cırladı.

Koridora doğru eğilip onu en sert ve ciddi bakışımla olduğu yere çiviledim. "Ofise git ve adaylığımı geri çek. İsmimin pusulanın üstünde olmasını istemiyorum."

Marcie alınmış görünmek yerine ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Bu her şeyi mahveder. Pusulaları astılar bile. Bu sabah ön büronun önündeki yığına bir göz attım. Kâğıt ziyanına ını neden olmak istiyorsun? O kâğıt parçaları için hayatlarını feda eden ağaçları bir düşün. Ve dahası, kâğıtların canı cehenneme. Ya ben? Hoş bir şey yapmak için kendimi aştım, bunu öylece reddedemezsin."

Başımı arkaya attım ve tavandaki su lekelerine öfkeyle baktım. *Neden ben?*

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

23

Dokuldan sonra, kapının altına sıkıştırılmış bir not buldum: *Ambar*. Notu cebime tıktım ve arka bahçeye yürüdüm. Arazimizin ucundaki ahşap çit, geniş bir çayırlığa açılıyordu. Aşağıda, çayırın tam ortasında beyaz badanalı bir ambar vardı. Ambarın kime ait olduğunu hâlâ bilmiyordum. Yıllar önce Vee ve ben, ambarı gizli bir kulüp evine dönüştürme hayali kurmuştuk. Kapıyı açıp kirişlerin birinden sarkan yarasayı gördüğümüz anda bu isteğimiz hızla kaybolmuştu.

O zamandan beri ambara girmeye hiç yeltenmemiştim ve her ne kadar uçan küçük memelilerden artık korkmadığımı söyleyebilmeyi çok istesem de, kendimi kapıyı müthiş bir tereddütle iterken buldum.

"Merhaba?" diye seslendim.

Scott ambarın arka tarafındaki eski püskü bir tahta sıraya uzanmıştı. Ben içeri girince, toparlanıp oturur pozisyona geçti.

Yabani bir ot parçasını çiğneyerek, "Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu. Üstündeki Metallica tişörtü ve yıpranmış kot pantolon olmasa, pekâlâ bir traktörün direksiyonuna yakışabilirdi.

Kirişleri tarayarak, "Hiç yarasa gördün mü?" diye sordum.

Scott sırıttı. "Yoksa yarasalardan korkuyor musun, Grey?"

Banka, yanına çöktüm. "Bana Grey demeyi bırak. Kendimi erkek çocuk gibi hissediyorum. Dorian Gray gibi mesela."

"Dorian kim?"

İç geçirdim. "Başka bir şey bulmaya çalış. Bildiğin, eski usul Nora olabilir mesela."

"Tabii ki. Lolipop."

Yüzümü buruşturdum. "Geri aldım. Grey'e dönelim."

"Benim için bir şeyin var mı diye bakmaya geldim. Hank hakkında bilgi iyi olabilirdi. Sence o gece binayı gözetleyenlerin biz olduğumuzu biliyor mu?"

Hank'in bizden şüphelenmediğinden neredeyse emindim. Her zamankinden daha ürkütücü davranmıyordu ki aslında bu çok da fazla bir anlam ifade etmiyordu. "Hayır, sanırım yırttık."

"Bu iyi, gerçekten iyi." Scott parmağındaki Kara El yüzüğüyle oynuyordu. Çıkarmadığını görmek hoşuma gitmişti. "Belki de saklanmaktan düşündüğümden daha çabuk kurtulabilirim."

"Bana şu anda da saklanmaktan çıkmışsın gibi göründü. Ön kapıdaki notunu Hank'ten önce bulacağımı nasıl bildin?"

"Hank galeride. Ve okuldan ne zaman döndüğünü biliyorum. Yanlış anlama ama seni arada sırada kontrol ediyordum. Seninle temas kurabileceğim en uygun zamanları öğrenmeliydim. Bu arada, sosyal hayatın acınacak durumda."

"Kendi adına konuş."

Scott güldü ama ona katılmadığımı görünce omzumu dürttü. "Moralsiz görünüyorsun, Grey."

Derin bir iç çektim. "Marcie Millar beni okula dönüş balosunda ikinci sınıf katılımcısı olarak aday göstermiş. Oylama cuma günü."

Üniversite kardeşlik kulübü üyelerinin, televizyonda kullandıkları o karmaşık el sıkışmalardan biri eşliğinde, "Aferin sana, ahbap," dedi.

Ona saf bir tiksintiyle baktım.

"Hey, dur bir dakika. Kızlar böyle şeyleri sever sanırdım. Elbise almak, saçınızı yaptırmak, başınıza minik bir kraliçe şeyi takmak."

"Taç."

"Evet, taç. Bunu biliyordum. Ee, bunda nefret edilecek ne var?"

"Adımın gerçekten popüler olan dört kızla birlikte pusulaya yazılması yüzünden aptal gibi hissediyorum. Kazanmayacağım. Sadece aptal gibi görüneceğim. İnsanlar birbirlerine bir baskı hatası mı var diye soracaklar. Üstelik bir erkek arkadaşım da yok. Belki Vee'yle gidebilirim. Marcie yüzlerce lezbiyen şakası yapacak ama daha kötüsü de olabilirdi."

Scott çözüm belliymiş gibi kollarını iki yana açtı. "Sorun çözüldü. Beni götür."

Birden konuyu açtığıma pişman olarak gözlerimi devirdim. Konuşmak istediğim son şey buydu. Şu anda inkâr en doğru yol gibi görünüyordu. "Sen okula bile gitmiyorsun ki," diye hatırlattım.

"Böyle bir kural mı var? Portland'daki eski okulumda kızlar, üniversiteli erkek arkadaşlarını okul danslarına sürüklerdi hep."

"Aslında buna dair bir kural yok."

Kısa bir süre düşündü. "Kara El konusunda endişeleniyorsan, son baktığımda Nefilim diktatörleri insan soyluların dans-larını birinci öncelikleri olarak görmüyordu. Orada olduğumu asla bilmeyecek."

Hanık'in spor salonuna girişini hayal edince, gülmekten kendimi alamadım.

"Gülüyorsun ama beni smokin içinde görmedin. Ya da belki de geniş omuzlu, göğsü ve karnı kaslı erkeklerden hoşlanmıyorsundur."

Daha büyük bir kahkahayı bastırmak için dudağımı ısırdım. "Beni sinir etmeyi bırak. *Güzel ve Çirkin*'in kostümlü provasından bahseder gibisin. Senin güzel olduğunu hepimiz biliyoruz, Scott."

Scott dizimi şefkatle sıktı. "Bunu itiraf ettiğimi bir daha asla duymayacaksın, bu yüzden beni iyi dinle, Grey. Birden ona kadarlık bir skalada kesinlikle üst yarıdasın."

"Tanrım, teşekkürler."

"Portland'dayken peşine düşeceğim tarzda bir kız değilsin ama ben de o zamanki ben değilim. Benim için biraz fazla iyi –ve kabul edelim– fazla akıllısın."

"Sende sokak zekâsı var," diye belirttim.

"Sözümü kesip durma. Nerede kaldığımı unutturacaksın."

"Bu konuşmayı ezberledin mi?"

Pişmiş kelle gibi sırıttı. "Çok boş zamanım var. Dediğim gibi. Ah, lanet olsun. Nerede kaldığımı unuttum."

"Bana okulumdaki kızların yarısından daha iyi göründüğümden emin olabileceğimi söylüyordun."

"Mecazi konuştum. Daha teknik olmak istersen, yüzde doksanından daha iyisin. Üç aşağı beş yukarı."

Elimi kalbimin üstüne yerleştirdim. "Nutkum tutuldu."

Scott tek dizinin üstüne indi ve dramatik bir hareketle elimi tuttu. "Evet, Nora, evet. Okula dönüş dansına seninle geleceğim."

Bir homurtu çıkardım. "Kendinden ne kadar eminsin. Seni davet etmedim bile."

"Gördün mü? Çok akıllıca. Her neyse, sorun ne? Senin bir kavalyeye ihtiyacın var ve her ne kadar birinci tercih olmasam da, idare ederim."

Zihnimde Patch'in net bir görüntüsü belirdi, bunu hemen bir kenara ittim. Mantıken Scott'ın zihnimi okuması gibi bir ihtimal olmadığını biliyordum ama bu, suçluluk hissimi gidermiyordu. Ona, Hank'i alaşağı etmek konusunda sadece onunla çalışmadığımı söylemeye hazır değildim. İki katı becerikli, iki katı tehlikeli ve erkeksi kusursuzluğun cisme bürünmüş hali ve... kovulmuş bir melek olan eski erkek arkadaşımın yardımına yazılmıştım. Scott'ı incitmek isteyeceğim son şeydi, ona beklenmedik bir şekilde alışmıştım. Üstelik her ne kadar Scott'ın Hank'le baş etmenin yolunun kayıtsızlıktan geçtiğine karar vermesini yadırgasam da, ona tek gecelik bir eğlenceye bile hakkı olmadığını söyleyecek yüreğe sahip değildim. Onun da dediği gibi, bir okula dönüş dansı, Hank'in aklından geçecek son şeydi.

Omzunu usulca iterek "Pekâlâ," dedim. "Anlaştık." Ciddi bir yüz takındım. "Ama smokin içinde ne kadar hoş göründüğünü abartmıyor olsan iyi olur."

Scott'a Hank'in göstermelik binasından ve gerçek Nefil sığınma evinden bahsetmediğimi ancak o gecenin ilerleyen saatlerinde fark ettim. Düşüncelerimde okula dönüş dansının, silahlı Nefillerle dolu bir sığınma evine dalmaktan daha ağır basabileceği kimin aklına gelirdi? Böyle zamanlarda Scott'ın cep telefonunu bilmem oldukça işe yarayabilirdi. Gerçi şöyle bir düşününce, Scott'ın

bir telefonu olduğundan emin bile değildim. Telefonların izi sürülebilirdi.

Saat altıda annemle yemeğe oturdum.

"Günün nasıldı?" diye sordu.

"İstersen kesinlikle muhteşem olduğunu söyleyebilirim," dedim fırın makarnamdan bir çatal alırken.

"Ah, Tanrım, yoksa Volkswagen yine mi bozuldu? Hank'in tamir etmesinin çok cömert bir hareket olduğunu düşünüyorum ve eğer istersen sana bir kez daha yardım edeceğinden eminim."

Annemin Hank'e duyduğu körü körü hayranlık karşısında duruşumu bozmamak için derin bir nefes almak ihtiyacı duydum. "Daha beter. Marcie beni ikinci sınıf katılımcısı olmam için aday gösterdi. Daha da beteri, pusulaya girdim."

Annem çatalını indirdi. Afallamış gibiydi. "Aynı Marcie'den mi bahsediyoruz?"

"Hank'in ona halüsinasyonlardan bahsettiğini ve kendine bir hayırseverlik fırsatı yarattığını söyledi. Hank'e halüsinasyonlardan *ben* bahsetmedim."

Annem şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırarak, "Ben bahsetmiş olmalıyım," dedi. "Bu bilgiyi Marcie'yle paylaştığına inanamıyorum. Ona bunu gizli tutmasını söylediğimi çok iyi hatırlıyorum." Ağzını açtı ve sonra usulca kapadı. "En azından neredeyse eminim." Çatal ve bıçağını bir şıngırtı eşliğinde bıraktı. "Korkarım yaşlılık beni etkilemeye başladı. Artık hiçbir şeyi hatırlayamıyor gibiyim. Lütfen Hank'i suçlama. Sorumluluğu ben alıyorum."

Annemi böyle hayret içinde ve kaybolmuş halde görmeye dayanamıyordum. Hatırlama konusundaki yetersizliğinin Hank'le bir ilgisi vardı. Patch'in haklı olduğundan en ufak bir şüphe duymuyordum; annem Hank'in etkisi altındaydı. Zihniyle her gün

mü oynuyor, yoksa içine genel bir sadakat ve itaat hissi mi yerleştiriyor merak ediyordum.

"Endişelenme," diye mırıldandım. Çatalımda bir lokma makarna vardı ama iştahım kaçmıştı. Patch bana, gerçeği anneme anlatmaya çalışmanın bir faydası olmadığını söylemişti –bana inanmayacaktı– ama bu, bunalıp çığlık çığlığa bağırmama engel değildi. Bu oyunu ne kadar sürdürebileceğimden, daha ne kadar hiçbir şey olmamış gibi yiyip, uyuyup gülümseyebileceğimden emin değildim.

"Sanırım Hank'in Marcie'yle birlikte alışverişe çıkmanızı önermesi bu yüzdendi. Senin okula dönüş dansına gitme isteği duyacağından emin olmadığımı söyledim ama onun Marcie'nin planlarından haberi vardı demek. Tabii ki hiçbir şart altında Marcie'yle bir yere gitmek gibi bir mecburiyetin yok," diye aceleyle düzeltti. "Sanırım bu senin açından büyüklük olurdu ama Hank'in Marcie konusunda ne hissettiğinden haberi yok. Sanırım iki ailenin iyi anlaşmasının hayalini kuruyor." Acınası, küçük bir kahkaha attı.

Bu şartlar altında, ne yapsam gülüşünde ona eşlik edemezdim. Söylediklerinin ne kadarının kalbinden koptuğunu, ne kadarının Hank'in zihin oyunu olduğunu kestiremiyordum ama annemin evlenmek gibi bir niyeti varsa, Patch ve benim elimizi çabuk tutmamız gerektiği açıktı.

"Marcie okuldan sonra beni köşeye çekti ve elbise alışverişine birlikte gideceğimizi *söyledi*. Sanki benim bu konuda hiçbir söz hakkım yokmuş gibi. Ama her şey yolunda. Vee'yle bir planımız var. Marcie'ye bir mesaj çektim ve param olmadığı için alışverişe gidemeyeceğimi haber verdim. Sonra çok üzgün olduğumu, çünkü tavsiyelerini almak için aslında sabırsızlandığımı ekledim. Cevap olarak Hank'in ona kredi kartını verdiğini ve kendisinin ısmarlayacağını yazmış."

Annem onaylamadığımı gösteren bir inilti çıkardı ama gözlerinde eğlenir gibi bir ifade vardı. "Lütfen bana seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi söyle."

"İstediğim elbiseyi seçtim bile," dedim neşeli bir sesle. "Marcie'nin parasını ödemesine izin vereceğim ve sonra dükkândan çıkarken Vee karşımızda bitiverecek. Elbiseyi alacağım, Marcie'yi ortada bırakacağım ve Vee'yle birlikte çörek yemeğe gideceğim."

"Elbise nasıl bir şey?"

"Vee'yle birlikte İpek Bahçesi'nde bulduk. Diz üstü bir parti elbisesi."

"Ne renk?"

Şeytani bir gülümsemeyle, "Bekleyip görmen gerekecek," dedim. "Yüz elli dolar."

Annem elini boş ver dercesine salladı. "Hank fark ederse şaşırırım. Nasıl para saçtığına inanamazsın."

Kendimden hoşnut bir tavırla sırtımı dikleştirdim. "Bu durumda ayakkabılarımı satın almakta da bir sakınca görmeyecektir sanırım."

Saat yedide Marcie'yle İpek Bahçesi'nde buluşmam gerekiyordu. İpek Bahçesi, Asher Sokağı ile Onuncu Cadde'nin köşesindeki butikti. Dışarıdan bakılınca, meşe ile demir karışımı kapısı ve parke taşlı girişiyle bir şatoyu andırıyordu. Ağaçlara mavi süs lambaları sarılmıştı. Ön vitrindeki mankenler, yenecek kadar leziz görünen elbiseler içindeydi. Küçük bir kızken, ihtişamlı hayallerim bir prenses olmayı ve İpek Bahçesi'nin şatom olmasını içeriyordu.

Saat 19.20'de Marcie'nin arabasına bakınarak park alanından geçtim. Marcie tam donanımlı bir Toyota 4Runner kullanıyordu. Nedense, içimde *onun* vites kolunun yerinde hiç çıkmadı-

ğına dair bir ses vardı. Hatta motorun çalışması için ön konsola üst üste on yumruk indirmek zorunda kaldığından da şüpheliydim. Üstelik okulun yarı yolunda arabasının bozulmadığına gönül rahatlığıyla bahse girebilirdim. Volkswagen'in olduğu tarafa mutsuz bir bakış atıp iç geçirdim.

Kırmızı bir 4Runner son hızla park alanına girdi ve Marcie dışarı çıktı. Çantasını omzuna asarken, "Geciktiğim için üzgünüm," dedi. "Köpeğim çıkmamı istemedi de."

"Köpeğin mi?"

"Boomer. Köpekler de insanlar gibidir, bilirsin."

Şansımı denemeye karar verdim. "Endişeye gerek yok. Ben içeri baktım ve elbisemi seçtim bile. Bu işi çabucak halledebiliriz; sen de hemen Boomer'a dönersin."

Yüzü düştü. "Benim görüşüme ne oldu? Fikrimi önemsediğini söylemiştin."

Daha çok babanın kredi kartını önemsiyorum. "Evet, o konu. Seni beklemek niyetindeydim ama sonra elbiseyi gördüm. Beni âdeta çağırdı."

"Gerçekten mi?"

"Evet, Marcie. Cennetin kapıları açıldı ve melekler, 'Halaluya!' diye şarkı söylemeye başladılar." Zihnimde kafamı duvarlara vuruyordum.

"Bana elbiseyi göster," diye emretti. "Sıcak bir cilt rengin olduğunun farkındasın, değil mi? Yanlış renk seni solgun gösterir."

İçeri girince, Marcie'yi elbiseye götürdüm. Her tarafı yeşil-lacivert ekose baskılı, büzgülü etekli bir parti elbisesiydi. Satıcı bayan elbisenin bacaklarımı öne çıkardığını, Vee de gerçekten göğüslerim varmış gibi durduğunu söylemişti.

"Iyy," dedi Marcie. "Ekose. Fazla liseli kız işi."

"Şey, istediğim bu."

Askıda duran elbiseleri karıştırmaya başladı ve benim bedenimdeki bir tanesini çekip aldı. "Belki üstünde daha iyi durur. Ama fikrimin değişeceğini sanmıyorum."

Soyunma kabinine elimde elbiseyle âdeta zıplayarak yürüdüm. Marcie istediği kadar uflayıp puflayabilirdi; istediğim elbise *buydu*. Kot pantolonumu çıkarıp elbiseyi üstüme geçirdim ama fermuarı bir türlü kapayamıyordum. Elbisenin arkasını önüne getirip etikete baktım. 34 beden. Belki masum bir hataydı, belki değildi. Marcie'ye gününü göstermek için karın bölgemdeki yağları elbisenin içine tıkıştırdım. Bir an, işe yarayacakmış gibi göründü. Ama sonra gerçek devreye girdi.

Perdenin arkasından, "Marcie?" diye seslendim.

"Hımm?"

Elbiseyi ona uzattım. "Yanlış beden."

"Çok mu büyük?" Sesinde aşırıya kaçan bir saflık gizliydi.

Kinayeli bir söz söylememek için yüzüme düşen saçlarımı üfleyerek havalandırdım. "36 beden uygundur, teşekkür ederim."

"Ah, *çok küçükmüş*."

Üstümde sadece iç çamaşırlarımın olması isabet olmuştu, yoksa hışımla dışarı çıkıp üstüne atlayabilirdim.

Marcie bir dakika sonra kapının arasından elbisenin 36 bedenini uzattı. Hemen arkasından yere kadar inen, kırmızı bir elbise daha geldi. "Seçmenleri etkilemek için değil ama bence kırmızı olmalı. Daha göz alıcı."

Kırmızı elbiseyi askıya asıp dilimi çıkardım ve ekose parti elbisesinin içine girdim. Aynaya döndüm ve sadece dudaklarımı oynatarak hayranlık dolu bir çığlık atar gibi yaptım. Kendimi okula dönüş dansının akşamında, çiftlik evinin merdivenlerini inerken

hayal ettim. Scott merdivenlerin dibinde bekliyordu. Birden gözümde canlandırdığım kişi Scott olmaktan çıktı, Patch üzerine göre dikilmiş siyah takım ve gümüş rengi bir kravatla, korkuluklara yaslanmıştı.

Ona işveli bir gülümsemeyle baktım. Bana kolunu uzattı ve kapıya doğru eşlik etti. Güneşte ısınmış kum gibi, toprağımsı ve sıcak bir kokusu vardı.

Kendimi tutamayarak ceketinin yakasını tuttum ve onu öpmek için kendime çektim.

"Ben de böyle gülümsemeni sağlayabilirim, üstelik satış vergisine gerek olmaz."

Hızla arkama dönünce, gerçek Patch'i giyinme kabininin içinde, arkamda buldum. Üzerinde kot pantolon ve bedenine oturan beyaz bir tişört vardı. Kollarını gevşek bir şekilde göğsünde kavuşturmuştu ve siyah gözleri bana gülümsüyordu.

Bedenimden pek rahatsız edici olmayan bir sıcaklık geçti. "Şu anda her tür sapık esprisini yapabilirim," dedim.

"Bense o elbisenin içinde ne kadar hoşuma gittiğini söyleyebilirim."

"İçeri nasıl girdin?"

"Gizemli hamleler yapabiliyorum."

"Tanrı'nın da gizemli hamleleri var. Şimşek gibi hareket ediyorsun; bir an burada, sonra başka bir yerde. Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Kendimi 34 bedenin içine tıkmaya çalıştığımı gördüyse utançtan ölebilirdim. Tabii beni soyunurken izlemesinden bahsetmiyorum bile!

"Kapıyı tıklatırdım ama dışarıda oyalanıp Marcie riskini almak istemedim. Hank seninle benim yeniden iş başında olduğumuzu öğrenmemeli."

"İş başında"nın ne anlama geldiğini gereğinden fazla analiz etmemeye çalıştım.

Patch, "Haberlerim var," dedi. "Dabria'ya ulaştım. Hank'i üzerine çekerek bize yardımcı olmayı kabul etti ama önce dürüst olmalıyım. Dabria sadece eski bir tanıdık değil. Birbirimizi düşüşümün öncesinden tanıyorduk. Bu çok fazla bir arada olmaktan kaynaklanan bir ilişkiydi ama bundan kısa bir süre önce, sana hatırı sayılır bir sıkıntı yaşattı." Duraksadı. "Kibarca seni öldürmeye çalıştığını söylemeye çalışıyorum."

Ah, Tanrım.

"Kıskançlığının üstesinden geldi ama yine de bilmeni istedim," diye bitirdi.

Biraz ters bir sesle, "İyi, artık biliyorum," dedim. Ani güvensizliğimle pek gurur duymuyordum ama bunu bana onu aramadan önce anlatamaz mıydı? "Yine katilcilik oynamayacağını nereden biliyoruz?"

Gülümsedi. "Bir sigorta poliçesi yaptırdım."

"Kulağa pek belirsiz geliyor."

"Bana biraz güven."

"Neye benziyor?" Şimdi de düpedüz özgüvensizden yüzeysele geçiş yapmıştım.

"Yıkanmayan, tel tel olmuş saçlar, hamur gibi karın bölgesi, tek kaş." Sırıttı. "Tatmin oldun mu?"

Bunun astrofizikçi zekâsına sahip, yuvarlak hatlı ve muhteşem anlamına gelip gelmediğini merak ederek, "Onunla yüz yüze görüştün mü?" diye sordum.

"Buna gerek olmayacak. Ondan istediğim şey çok karmaşık değil. Dabria kovulmadan önce bir ölüm meleğiydi ve geleceği görebiliyordu. Bu yeteneğe hâlâ sahip olduğunu iddia edi-

yor ve bu işten sıkı para kazanıyor. İster inan ister inanma, müşterileri Nefiller."

Bununla nereye varmaya çalıştığını anlamıştım. "Kulağını açık tutacak. Müşterilerine kulak misafiri olacak ve kulağına Hank'le ilgili neler geleceğine bir bakacak."

"Aferin sana, Melek."

"Dabria ücretini ne şekilde almak istiyor?"

"Bırak da o kısmını ben halledeyim."

Ellerim kalçalarımda karşısına dikildim. "Yanlış cevap, Patch."

"Dabria artık benimle ilgilenmiyor. Onu, soğuk ve sert nakit motive ediyor." Aramızdaki boşluğu kapadı ve parmaklarını şefkatle kolyemin üstünde dolaştırdı. "Ve artık ben de onunla ilgilenmiyorum. Gözlerim başka yere sabitlendi."

Dokunuşun en önemli düşünce akışlarını bile silecek kadar baştan çıkarıcı olduğunu çok iyi bildiğim için, elinin altından çekildim. "Ona güvenebilir miyiz?"

"Düştüğü zaman kanatlarını koparan bendim. Tüylerinden bir tanesi elimin altında ve bunu o da biliyor. Sonsuza kadar vaktinin kalan kısmını Rixon'a arkadaşlık ederek geçirmek istemiyorsa, benim tarafımda kalmaya çalışacaktır."

Sigorta poliçesi. Bingo.

Dudakları dudaklarıma değdi. "Fazla kalamayacağım. Birkaç ipucu üstünde daha çalışıyorum. Bir şeyler çıkarsa, sana dönerim. Bu akşam evde olacak mısın?"

"Evet," dedim tereddütlü bir sesle. "Ama Hank konusunda endişelenmiyor musun? Bugünlerde neredeyse duvardaki lamba gibi sürekli bizim evde."

"Onu aşabilirim," derken gözlerinde muzip bir ışıltı vardı. "Rüyalarından süzülüp geleceğim."

Başımı yana eğip onu süzdüm. "Şaka mı bu?"

"İşe yaraması için bu fikre açık olman lazım. Beni bloke etmeye çalışmazsan, devamını getirebiliriz."

Ona, rüyalarım söz konusu olduğunda onu bloke edememek konusunda kabarık bir sabıkam olduğunu söyleyip söylememeyi düşündüm.

"Son bir şey daha," dedi. "Hank'in Scott'ın şehirde olduğunu bildiğine dair sağlam bir duyum aldım. Yakalanıp yakalanmamasına zerre kafa yormam ama senin için bir anlam ifade ettiğini biliyorum. Ona söyle, dikkat çekmesin. Hank dönekler hakkında çok iyi şeyler düşünmez."

Scott'a uygun bir yoldan ulaşabilmem hiç fena olmazdı doğrusu.

Perdenin diğer tarafında Marcie'nin tezgâhtarla tartıştığını duydum. Büyük olasılıkla boy aynasındaki bir toz zerresi kadar önemsiz bir mevzu hakkındaydı. "Marcie babasının gerçekte ne olduğunu biliyor mu?"

"Marcie bir baloncuğun içinde yaşıyor ama Hank o baloncuğu patlatma tehdidini hiç elden bırakmıyor." Başıyla elbisemi işaret etti. "Ne için?"

Olduğum yerde dönerken, "Okula dönüş dansı," dedim. "Beğendin mi?"

"Son baktığımda, okula dönüş balosu için kavalye gerekiyordu."

"O konuda..." diye geveledim. "Şey, ben... Scott'la gidiyorum gibi. Hank'in göz hapsinde tutacağı son yerin bir okul dansı olduğu konusunda hemfikiriz."

Patch gülümsedi ama bu gergin bir gülümsemeydi. "Sözümü geri alıyorum. Hank, Scott'ı vurmak isterse, benden tam desteği var."

"Biz sadece arkadaşız."

Çenemi hafifçe kaldırıp dudaklarımı öptü. "Öyle kalmasını sağla." Gömleğinin cebinden pilot güneş gözlüğünü çıkarıp taktı. "Scott'a onu uyarmadığımı söyleme. Gitmek zorundayım ama yine iletişime geçeceğim."

Perdenin arasından geçti. Gitmişti.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

24

Patch çıkınca, prensesçilik oynamaktan vazgeçip gündelik kıyafetlerime dönme zamanımın geldiğine karar verdim. Tam tişörtümü başımdan geçirmiştim ki bir şeylerin yolunda olmadığını fark ettim. Ve sonra aklım başıma geldi. El çantam yoktu.

Minderli sıranın altına baktım ama orada da değildi. Askıya asmadığımdan neredeyse emin olmama rağmen, hızla arkama dönüp kırmızı elbisenin arkasına baktım. Ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, hızla perdeyi açtım ve dükkânın açıklık kısmına çıktım. Marcie'yi bir askı dolusu destekli sütyenin arasında kaybolmuş halde buldum.

"Çantamı gördün mü?"

Sadece, "Yanında kabine sokmuştun," demek için duraksadı.

Bir tezgahtâr yanımıza geldi. "Kahverengi deri, omuzdan askılı bir çanta mıydı?" diye sordu.

"Evet!"

"Bir adamı o çantayla çıkarken gördüm. İçeri tek kelime etmeden girmişti ve ben babanız olduğunu tahmin ettim." Kaşlarını çatarak elini başına götürdü. "Aslında öyle olduğunu söylediğine yemin edebilirim ama belki de hepsini ben uydurdum. Oldukça acayipti."

Zihin oyunu, diye düşündüm.

"Gri saçlıydı ve üzerinde baklava desenli bir kazak vardı," diye ekledi.

"Ne tarafa gitti?"

"Ön kapıdan çıkıp park alanına doğru yürüdü."

Dışarı koştum. Marcie'nin hemen arkamda olduğunu duyabiliyordum.

Nefes nefese, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu. "Demek istediğim, ya silahlıysa? Ya akıl sağlığı yerinde değilse?"

Yüksek sesle, "Ne tür bir adam soyunma kabininin kapısının altından çanta araklar?" diye sordum.

"Belki çaresizdi. Nakde ihtiyacı vardı."

"O zaman senin çantanı almalıydı."

Marcie, "Herkes İpek Bahçesi'nin pahalı bir yer olduğunu bilir," diye akıl yürüttü. "Büyük olasılıkla hangi çantayı kaparsa kapsın sağlam gol atacağını düşünmüştür."

Marcie'ye, adamın kovulmuş bir melek ya da Nefil olmasının kuvvetle muhtemel olduğunu söyleyemezdim. Ve içgüdüm bir avuç dolusu nakitten daha güçlü bir nedeni olduğunu haykırıyordu.

Park alanına vardığımızda siyah bir sedan geri geri çıkıyordu. Farlarının parlaklığı, ön camın arkasında ne olduğunu görmemizi engelliyordu. Motor hızlandı ve araba üzerimize gelmeye başladı.

Marcie beni kolumdan çekti. "Çekil, seni aptal!"

Lastikler öterek yanımızdan hızla geçip gitti. Sürücü bir dur işaretine çarptı, ışıklarını söndürdü ve karanlıkta gözden kayboldu.

Marcie, "Ne tür bir araba olduğunu gördün mü?" diye sordu.

"Audi A6. Plakasını kısmen alabildim."

Marcie beni baştan aşağı süzdü. "Hiç fena değil, Kaplan."

Ona sinir dolu bir bakış attım. "Fena değil mi? Adam çantamı çalıp kaçtı! Gösterişli bir Audi kullanan birisinin çanta çalmaya ihtiyaç duymasını biraz tuhaf bulmuyor musun? Özellikle benim çantamı?" Bu noktada bir ölümsüzün çantama neden ihtiyaç duyacağı sorusu devreye giriyordu.

"Tasarımcı ürünü müydü?"

"Target'ı[12] dene!"

Marcie omuzlarını kaldırdı. "Pekâlâ, bu heyecan vericiydi. Şimdi ne olacak? Konuyu unutup alışverişe geri mi döneceğiz?"

"Polisi arıyorum."

Otuz dakika sonra, bir devriye arabası İpek Bahçesi'nin önündeki kaldırıma yanaştı. Araçtan Dedektif Basso indi. Birden Marcie'nin tavsiyesine uyup meseleyi kulak ardı etmediğime pişman oldum. Gecem kötüden berbata dönmüştü.

Marcie ve ben içerideydik, vitrinin önünde bir ileri bir geri yürüyorduk. Dedektif içeri girip bizi buldu. Beni görünce ilk anda gözlerinde bir şaşkınlık belirdiyse de, elini ağzına götürünce gülümsemesini saklamaya çalıştığını anladım.

"Birisi çantamı çaldı," dedim.

"Olayı baştan sona anlat," dedi.

"Okula dönüş dansı için elbise denemek üzere soyunma kabinindeydim. İşim bittiğinde, çantamın bıraktığım gibi yerde ol-

12 İndirimli bir çevrim içi alışveriş sitesi. (ç.n.)

madığını fark ettim. Dışarı çıktım ve tezgâhtar bayan bir adamın çantamla kaçtığını gördüğünü söyledi."

Tezgâhtar yardımsever bir tavırla, "Gri saçları ve baklava desenli bir kazağı vardı," dedi.

Dedektif Basso, "Cüzdanında kredi kartı var mıydı?" diye sordu.

"Hayır."

"Nakit?"

"Hayır."

"Kaybolan eşyaların toplam değeri?"

"Yetmiş beş dolar." Çantanın kendisi sadece yirmi dolar ederdi ama yeni bir ehliyet edinmek için iki saat sırada dikilmek nereden baksanız elli dolar etmeliydi.

"Bir dosya açarım ama yapabileceğimiz fazla bir şey yok. En iyi senaryo, adam çantayı atar ve birisi bize teslim eder. En kötü ihtimal, kendine yeni bir çanta alırsın."

Marcie koluma girdi. Elimi sıvazlayarak, "İşe iyi yanından bak," dedi. "Ucuz bir çantan vardı ama afili bir elbisen oldu." Bana İpek Bahçesi logolu bir alışveriş torbası uzattı. "Tamamdır. Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Torbaya baktım. İçinde, düzgünce katlanmış, uzun kırmızı elbise duruyordu.

Yatak odamdaydım ve bir dilim çikolatalı pastayı mideye indiriyordum. Dolap kapağına astığım kırmızı elbiseyi kötü bakışlarla süzüyordum. Henüz denememiştim ama gözümün önünde *Masum Sanık Roger Rabbit*'teki Jessica'ya ürkütücü derecede benzeyen halimi canlandırabiliyordum. D kup sütyen ölçüsü hariç.

Dişlerimi fırçaladım, yüzüme su çarptım ve göz kremimi sürdüm. Anneme iyi geceler diledikten sonra ağır adımlarla yatak

odama gidip üzerime Victoria's Secret pijamamı geçirdim ve ışıkları söndürdüm.

Patch'in tavsiyesine uyarak zihnimi temizledim ve uykuya hazırlandım. Patch, rüyama gelebileceğini ama bu fikre açık olmam gerektiğini söylemişti. Biraz şüpheli, biraz umutluydum. Ve buna kesinlikle karşı değildim. Yaşadığım geceden sonra, bana iyi gelebilecek tek şey Patch'in beni kollarına alması olabilirdi. Rüyada olması, hiç olmamasından iyiydi.

Yatağa uzanıp günün olaylarını düşündüm ve bilinçaltımın, anıları rüya parçalarına dönüştürmesine izin verdim. Zihnim konuşma parçalarıyla, renk parlamalarıyla oynuyordu. Birden, kendimi İpek Bahçesi'nin soyunma odasında Patch'le birlikte ayakta dururken buldum. Tek fark, bu versiyonda Patch'in parmaklarını kot pantolonumun kemer deliklerine geçirmiş, benimse parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırıyor olmamdı. Dudaklarımızın arasında sadece bir iki santim mesafe vardı ve nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Battaniyemin üstümden çekildiğini hissettiğimde, rüya beni tamamen içine çekmek üzereydi.

Doğrulup oturunca, Patch'i yatağımın tepesinde dikilirken buldum. Üzerinde yine daha önceki kot pantolon ve beyaz tişört vardı ve dertop ettiği battaniyemi kenara atmakla meşguldü.

Gözleri bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Tatlı rüyalar?"

Etrafıma bakındım. Odamdaki her şey olması gerektiği gibiydi. Kapı kapalı, gece lambası açıktı. Kıyafetlerim, sallanan koltuğun üstünde bıraktığım gibi duruyordu ve Jessica Rabbit elbisem dolap kapağında asılıydı. Gözle görünür bir kanıt olmasa da, bir şeyler doğru gelmiyordu.

Patch'e, "Bu gerçek mi, yoksa rüya mı?" diye sordum.

"Rüya."

Takdir edici bir gülüşle, "Vay canına, beni kolayca kandırabilirdin," dedim. "O kadar gerçek görünüyor ki."

"Pek çok rüya öyledir. Hikâyedeki delikleri ancak uyandığın zaman görürsün."

"Bana en başından anlat."

"Senin rüyanın düzenlemesi içindeyim. İkimizin bilinçaltının, senin zihninde yarattığın bir kapıdan geçtiğini hayal et. Odada birlikteyiz ama burası fiziki bir yer değil. Oda hayal ürünü ama düşüncelerimiz değil. Ortama ve üzerindeki kıyafetlere sen karar verdin ve söyleyeceğin her şeye de sen karar veriyorsun. Ama senin hayal ettiğin bir versiyon olmanın aksine ben rüyanda gerçekten seninle birlikte olduğum için, söylediğim ve yaptığım şeyler hayal gücünün eseri değiller. Onları ben kontrol ediyorum."

İdare edecek kadar anladığımdan neredeyse emindim. "Burada güvende miyiz?"

"Sorduğun, Hank'in bizi gözetleyip gözetleyemeyeceğiyse, büyük olasılıkla güvendeyiz."

"Ama sen bunu yapabiliyorsan, onu aynı şeyi yapmaktan alıkoyan nedir? Nefil olduğunu biliyorum ve eğer çok yanılmıyorsam, kovulmuş melekler ile Nefiller aynı şeyleri yapacak güçlere sahip."

"Birkaç ay önce rüyanı istila etmeyi deneyene kadar bu sürecin nasıl işlediğini ben de bilmiyordum. O zamandan beri, iki süje arasında güçlü bir bağ olması gerektiğini biliyordum. Ayrıca rüyayı gören süjenin çok derine inmiş olması gerektiğinin de farkındayım. Bu iş zamanlama, hüner ve sabır gerektirebilir. Gereğinden erken istila edersen, süje uyanabilir. Eğer iki melek, Nefil ya da ikisi birden bir rüyayı kendi amaçlarıyla zorlayarak aynı anda istila ederlerse, rüyayı görenin uyanma ihtimali çok daha büyük olur. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Hank'in seninle güçlü

bir bağı var. Ancak şu ana kadar rüyalarını istila etme girişiminde bulunmadıysa, bu saatten sonra başlayacağını hiç sanmam."

"Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Deneme yanılma." Sonraki sözleriyle dikkatle yol almayı planlıyormuş gibi, tereddüt etti. "Ayrıca, yakın zamanda kovulan bir melekten de yardım aldım. Benim aksime, kovulmadan önce melek yasalarına bir hayli hâkimdi. Melek tarihi üzerine kalın bir cilt olan Hanok Kitabı'nı ezbere biliyorsa hiç şaşırmam. Cevapları verebilecek birisi varsa, o olması gerektiğini biliyordum. Biraz zorlamayla bana da anlattı." Yüzü âdeta bir kayıtsızlık maskesi gibiydi. "O derken, Dabria'dan bahsediyorum."

Kalbim nahoş bir hisle burkuldu. Patch'in eski sevgilisini kıskanmak istemiyordum –romantik bir geçmişinin olmamasının imkânsız olduğunun farkındaydım elbette– ama Dabria'ya karşı çok güçlü bir nefret duyuyordum. Belki bu geçmişten kalan bir öfkeydi, sonuçta beni öldürmeye çalışmıştı. Belki de içgüdülerim, bize bir kez daha ihanet etmemesi için bir neden olmadığını söylüyordu.

Suçlar gibi bir sesle, "Yani sonunda onunla yüz yüze görüştün mü?" diye sordum.

"Bugün karşılaştık. Ve hazır onu ele geçirmişken bir süredir zihnimi kurcalayan birkaç sorunun dibine kadar inmeye karar verdim. Seninle izlenmesi imkânsız bir iletişim kanalı yakalamak istiyordum ve istediğim cevapları ondan alma şansımı ziyan etmedim."

Onu duymuyor gibiydim. "Neden peşine düşmüş?"

"Söylemedi; zaten önemi de yok. İstediğimizi elde ettik ve tek önemsediğim şey bu. Artık bize özel bir iletişim biçimimiz oldu."

"Hâlâ karnı hamur bağlamış gibi görünüyor muydu?"

Patch gözlerini devirdi.

Sorumdan kaçındığının fazlasıyla farkındaydım. "Stüdyoya geldi mi?"

"Bu iş Yirmi Soru'ya[13] dönmeye başlıyor, Melek."

"Başka bir deyişle, geldi."

"Hayır, gelmedi," dedi Patch sabırla. "Dabria hakkında konuşmayı bıraksak artık."

"Onunla ne zaman tanışacağım?" *Ve ellerini senden uzak tutmasını söyleyeceğim?*

Patch yanağını kaşıdı ama ağzının çarpıldığını görür gibi oldum. "Büyük olasılıkla bu iyi bir fikir değil."

"Bu da ne demek? Kendimi tutamayacağımı sanıyorsun, değil mi? Güvenoyu için teşekkür ederim!"derken ona ve kendi özgüvensizliklerime için için köpürüyordum.

"Dabria'nın narsist ve benmerkezci olduğunu düşünüyorum. Uzak durmak en iyisi."

"Belki öğüdüne kendin de kulak vermelisin!"

Hızla dönmeye yeltendim ama Patch kolumu yakaladı ve yüzümü tekrar ona çevirdi. Alnını alnıma yasladı. Geri çekilmeye yeltendim ama parmaklarını benimkilere kenetleyip beni kendine hapsetmişti bile. "Seni, Dabria'yı bir şey –tek bir şey– için, Hank'i gerekirse parça parça alt etmek ve âşık olduğum kızı incitmek adına yaptığı her şeyi tek tek ödetmek için kullandığıma ikna etmek için ne yapmam gerek?"

Öfkeme tutunmaya çalışarak, "Dabria'ya güvenmiyorum," dedim.

Gözlerini yumdu ve hafifçe bir iç geçirdiğini duyduğumu sandım. "Nihayet hemfikir olduğumuz bir nokta."

13 Bir soru cevap oyunu. (ç.n.)

"Hank'in güven çemberine senden ya da benden daha hızlı ulaşabilecek olsa bile, onu kullanmamız gerektiğini düşünmüyorum," dedim.

"Daha çok zamanımız ya da başka seçeneğimiz olsaydı, üzerine atlardım. Ancak şimdilik, en iyi şansımız Dabria. Bana ters düşmeyecektir. Çok zekidir. Gururunu incitse bile, teklif ettiğim nakdi alacak ve arkasını dönüp gidecektir."

"Bundan hiç hoşlanmadım," diyerek Patch'e iyice sokuldum. Rüyamda bile, sıcaklığı her tür üşüme hissini alıp götürmeye yetmişti. "Ama sana güveniyorum."

Beni uzun ve güven verici bir şekilde öptü.

"Bu akşam çok acayip bir şey oldu," dedim. "Birisi İpek Bahçesi'nin soyunma kabininden çantamı çaldı."

Patch'in kaşları derhal çatıldı. "Ben gittikten sonra mı oldu?"

"Ya öyle ya da sen gelmeden hemen önce."

"Kimin aldığını gördün mü?"

"Hayır ama tezgâhtar alan kişinin erkek ve babam olacak yaşta olduğunu söyledi. Elinde çantayla çıkıp gitmesine seyirci kalmış ama zihniyle oynanmış olabileceğini düşünüyorum. Sence bir ölümsüzün çantamı çalmış olması tesadüf olabilir mi?"

"Ben hiçbir şeyin tesadüf olabileceğini düşünmem. Marcie ne görmüş?"

"Dükkânın neredeyse bomboş olmasına rağmen, görünüşe bakılırsa hiçbir şey." Serinkanlı ve durumu değerlendiren gözlerine dikkatle baktım. "Marcie'nin işin içinde olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Hiçbir şey görmediğine inanmak güç. Bana, bütün akşam bir kurguymuş gibi gelmeye başladı. Sen soyunma kabinine girince telefon açmış ve hırsıza içeri girebileceğini haber vermiş

olabilir. Çantanı perdenin altından görmüş ve hırsızı soygun boyunca adım adım yönlendirmiş olması mümkün."

"Çantamı neden istesin ki? Tabii eğer..." Durdum. "Hank'in istediği kolyenin bende olduğunu sanıyordu." Anlamıştım. "Onu bu işe Hank soktu. Marcie onun maşası oldu."

Patch'in ağzı ciddi bir çizgi halinde gerilmişti. "Kızını tehlikeye atmaktan kaçınacak bir adam değil." Bakışları bana döndü. "Bunu yapabileceğini seninle ispatladı."

"Marcie'nin Hank'in gerçekte ne olduğunu bilmediğine hâlâ inanıyor musun?"

"Bilmiyor. Henüz. Hank ona kolyeye ihtiyaç duymasının nedeni konusunda yalan söylemiş olabilir. Kolyenin kendisine ait olduğunu söylemiştir, Marcie soru sormaz. Soru soracak bir tip değil. Hedef görünce, pitbull'a dönüşebiliyor."

Pitbull. Bir de bana sor. "Bir şey daha var. Hırsız uzaklaşmadan önce arabayı gördüm. Audi A6'ydı."

Gözlerindeki ifadeye bakılırsa, bu bilgi ona bir şeyler ifade etmişti. "Hank'in sağ kolu, Blakely adında bir Nefil, Audi kullanıyor."

Omurgamdan yukarı bir ürperti tırmandı. "Biraz korkmaya başlıyorum. Belli ki kolyeyi baş meleği konuşturmada kullanabileceğini düşünüyor. Baş meleğin ona neyi söylemesine ihtiyacı var? Melek, Hank'in baş meleklerin misilleme riskini alabileceği ne biliyor olabilir ki?"

Patch gözlerini bulutlandıran bir dalgınlıkla, "Üstelik Heşvan'a bu kadar az zaman kalmışken," diye mırıldandı.

"Baş meleği kurtarmayı deneyebiliriz," dedim. "Böylece, kolyeyi ele geçirse bile, Hank'in elinin altında bir baş melek olmaz."

"Bunu düşündüm. Ama iki sorunla karşı karşıyayız. Öncelikle baş melek bana Hank'ten bile daha az güveniyor ve eğer beni

kafesin yakınında görürse, müthiş bir yaygara koparır. İkincisi, Hank'in deposu adamlarıyla kaynıyor. Karşılarında durmak için kendi kovulmuş melek ordumun olması gerekir ki kovulmuş melekleri bir baş meleği kurtarmak için bana yardım etmeye ikna etmekte büyük güçlük yaşarım."

Konuşmamız burada bir çıkmaza girmiş gibiydi, her ikimiz de sessizce, zayıf seçenek listelerimizi gözden geçirmeye koyulduk.

Patch sonunda, "Diğer elbiseye ne oldu?" diye sordu. Jessica Rabbit'e diktiği bakışlarını takip ettim.

Derin bir iç çekerek, "Marcie bana kırmızının daha çok yakışacağını düşünüyor," dedim.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Marcie ve Dabria'nın hemen kaynaşacaklarını düşünüyorum."

Patch kısık sesle güldü. Gülüşü, sanki beni öpmüş gibi tenimde baştan çıkarıcı bir karıncalanmaya neden olmuştu. "Benim fikrimi ister misin?"

"Herkesin bu konuda bir fikri varmış gibi göründüğüne göre, neden olmasın?"

Rahat bir tavırla dirseklerine yaslanarak yatağıma oturdu. "Dene."

Birden kendimi fazla göz önünde hissederek, "Büyük olasılıkla biraz dardır," dedim. "Ölçüler söz konusu olduğunda Marcie'nin bir beden küçük olanı almak gibi bir eğilimi var."

Patch usulca gülümsedi.

"Kalçaya kadar çıkan bir yırtmacı var."

Gülümsemesi iyice derinleşti.

Kendimi dolabıma kapatıp elbiseyi giydim. Her kıvrımımın üstünden âdeta su gibi akıyordu. Yırtmacı baldırıma kadar çıkı-

yor ve bacağımı gözler önüne seriyordu. Loş ışığa çıkınca saçlarımı bir tarafa topladım ve, "Fermuarı kapar mısın?" diye sordum.

Patch'in gözleri, beni usulca süzerken canlı bir siyaha büründü. "Seni üzerinde bu elbiseyle Scott'ın yanına salmak konusunda biraz zorlanacağım. Sadece bir ön uyarı: Eve geldiğinde elbisede en ufak bir hırpalanma izi görürsem, Scott'ın izini sürerim ve onu bulmam hiç hoş olmaz."

"Mesajını iletirim."

"Bana nerede saklandığını söylersen, kendim bizzat iletirim."

Gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. "İçimden bir ses, senin mesajının çok daha dolambaçsız olacağını söylüyor."

"Şöyle diyelim, konuyu hemen kavrar."

Patch bileğimi tuttu ve beni öpmek için kendine çevirdi ama yolunda gitmeyen bir şey vardı. Yüzü kenarlarından hafifçe bulanıklaşmış, arka planın içinde çözülmeye başlamıştı. Dudaklarının dudaklarıma değdiğini zar zor hissettim. Daha beteri, camdan soyulan bir yapışkanlı kâğıt gibi ondan uzağa çekildiğimi hissetmiştim.

Patch de bunu fark etmiş olmalıydı ki ağzının içinde bir küfür geveledi.

"Ne oluyor?" diye sordum.

"Melez yüzünden," dedi.

"Scott mı?"

"Yatak odanın penceresini tıklatıyor. Her an uyanabilirsin. Buralarda gece vakti ilk dolaşması mı?"

Cevap vermemenin daha güvenli olacağını düşündüm. Patch rüyamdaydı ve düşüncesizce bir hamlede bulunamazdı ama bu, aralarındaki rekabeti daha ileri bir noktaya taşımanın iyi fikir olacağı anlamına da gelmezdi.

Rüya ve Patch dönerek zihnimin gerisine çekilmeden önce söyleyebildiğim tek şey, "Bu konuşmayı yarın tamamlarız," oldu.

Rüyam dağılıp gitmişti, Scott'ı yatak odamda pencereyi kaparken buldum.

"Kalkma ve ışıldama vakti," dedi.

İnledim. "Scott, artık buna son vermelisin. Yarın erkenden okulum var." Şöyle bir düşününce, "Ayrıca, gerçekten güzel bir rüyanın tam ortasındaydım," diye homurdandım.

Kibirli bir gülümsemeyle, "Benimle ilgili miydi?" diye sordu.

Sadece, "İyi bir nedenin olsa iyi olur," dedim.

"İyiden de öte. Düzenbaz adında bir grupta bas çalmak üzere iş buldum. Önümüzdeki hafta sonu Şeytanın El Çantası'nda başlıyoruz. Grup, üyelerine beleş bilet veriliyor ve sen de şanslı alıcılardan birisin." Gösterişli bir hareketle, iki bileti yatağımın üstüne attı.

Her saniye biraz daha uyanıyordum. "Deli misin sen? Bir grupta çalamazsın. Hank'ten saklanıyor olman gerek. Benimle dansa gitmek başka bir şey ama bu artık abartıya kaçıyor."

Gülümsemesi kaybolurken ifadesi tatsızlaştı. "Benim için sevinirsin sanmıştım, Grey. Son birkaç ayı saklanarak geçirdim. Şimdi bir mağarada yaşıyor, karnımı artık yiyeceklerle doyuruyorum ve kış yaklaştıkça onları bulmak da güçleşiyor. Banyo yapmak için kendimi haftada üç kez okyanusa girmeye zorluyorum ve günün geri kalan kısmını ateşin başında titreyerek geçiriyorum. Televizyonum yok, cep telefonum yok. Hayattan tamamen kopuk durumdayım. Gerçeği duymak ister misin? Saklanmaktan bıktım. Kaçak olarak yaşamak, yaşamak değil. Ölüden farkım yok." Hâlâ parmağında olan Kara El'in yüzüğünü ovaladı. "Beni bunu yeni-

den takmaya ikna ettiğin için memnunum. Aylardır kendimi bu kadar canlı hissetmemiştim. Hank herhangi bir şeye kalkışırsa, büyük bir sürprizle karşılaşacak. Güçlerim gelişti."

Bir tekme savurarak üzerimdeki battaniyeden kurtuldum ve karşısına dikildim. "Scott, Hank kasabada olduğunu biliyor. Adamları seni arıyor. Saklanmaya devam etmelisin, en azından Heşvan'a kadar." Hank'in Scott'a olan ilgisinin, bütün planları –artık bunlar nasıl planlarsa– ortaya serilince kaybolacağına inanarak bunu söylemiştim.

"Ben de kendime aynı şeyi söyleyip duruyorum ama ya aramıyorsa?" dedi uysal bir tavırla. "Ya beni tamamen unuttuysa ve bütün bunlar koca bir hiç içinse?"

"Seni aradığını *biliyorum.*"

Blöfümü görerek, "Bunu ondan mı duydun?" diye sordu.

"Onun gibi bir şey." Mevcut durumunu düşününce, bu bilginin nereden geldiğini söyleyemezdim. Scott, Patch'in tavsiyesini ciddiye almazdı. Hem Patch'le neden bir alakam olduğunu da izah etmek zorunda kalırdım. "Güvenilir bir kaynak söyledi."

Başını öne arkaya salladı. "Beni korkutmaya çalışıyorsun." İmalı bir sesle, "Davranışını takdir ediyorum," dedi. "Ama ben kararımı verdim. Bunu enine boyuna düşündüm ve her ne olursa, yüzleşmeye hazırım. Birkaç aylık bir özgürlük, hapiste koca bir ömürden iyidir."

"Hank'in seni bulmasına izin veremezsin," diye ısrar ettim. "Seni bulursa güçlendirilmiş hapishanelerinden birine tıkar. Sana işkence eder. Buna bir süre daha katlanmak zorundasın. Lütfen," diye yalvardım. "Sadece bir iki hafta daha?"

"Canı cehenneme. Gidiyorum. Sen gelsen de gelmesen de, Şeytanın El Çantası'nda çalacağım."

Scott'ın bu ani bunalmış tavrını anlamıyordum. Şu ana kadar, Hank'ten uzak durmak konusunda son derece özenliydi. Ve şimdi, önce okul dansı sonra da bir grupla sahneye çıkmak gibi saçma şeyler için kafasını giyotine uzatıyordu.

Aklıma korkunç bir ihtimal dolmuştu. "Scott, Kara El'in yüzüğünün seni Hank'e bağladığını söylemiştin. Seni ona doğru çekiyor olma ihtimali var mı? Belki de yüzük güçlerini geliştirmekten daha fazlasını yapıyordur. Belki... bir tür... fener gibidir."

Scott homurdandı. "Kara El beni yakalamayacak."

"Yanılıyorsun." Nazik ancak çelik gibi sert bir sesle, "Ve eğer tavrını değiştirmezsen, seni sandığından daha çabuk yakalayacak," diye ekledim.

Koluna uzandım ama hızla geri çekildi.

Kafasını dışarı uzattı ve pencereyi arkasından çarparak kapadı.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

25

Günlerden cumaydı ve okula dönüş kral ile kraliçeliği için oylama öğle yemeği saatine planlanmıştı. Sağlık dersinde oturmuş, yelkovanın ders sonu ziline doğru santim santim yaklaşmasını izliyordum. Hayatımın bundan sonraki iki senesini bir arada geçireceğim insanların, ismimi pusulada gördükleri zaman isteri krizine girmelerinden –ve buna on dakikadan az zaman kalmış olmasına– endişelenmek yerine, Scott'a konsantre olmuştum.

Onu Heşvan ayını mağarasında saklanarak geçirmeye ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu ve önlem olarak Kara El'in yüzüğünü çıkarmasını sağlamalıydım. Bu işe yaramazsa onu kontrol altına almanın bir yolunu bulmalıydım. Patch'ten yardım alabilir miyim diye şöyle bir düşündüm. Elbette ki bir Nefil'i gizleyebilecek pek çok yer biliyor olmalıydı ama Scott için bu zahmete girer miydi? Ve Patch'i işbirliğine ikna edebilsem bile, Scott'ın güvenini nasıl geri kazanabilirdim? Bunu en büyük ihanet olarak görecekti. Bunun kendi güvenliği için olduğu bahanesini bile

kullanamazdım; dün gece hayatına değer vermediğini ortaya koymuştu. *Saklanmaktan bıktım. Ölüden farkım yok.*

Düşüncelerimin tam ortasında, Bayan Jarbowski'nin masasındaki interkom sinyal verdi. Sekreterin dikkatli ve ölçülü sesi duyuldu.

"Bayan Jarbowski? Böldüğüm için özür dilerim ama Nora Grey'i yoklama ofisine gönderebilir misiniz?" Sesinde bir miktar sempati vardı.

Bayan Jarbowski, ayağını sabırsız bir tavırla yere vurdu. Belli ki cümlesinin yarıda kesilmesinden hiç hoşnut olmamıştı. Elini benim oturduğum tarafa doğru salladı. "Eşyalarını da al, Nora. Zilden önce dönebileceğini sanmıyorum."

Ders kitabımı sırt çantama tıktım ve bütün bunların ne anlama geldiğini merak ederek kapıya yürüdüm. Öğrencilerin yoklama ofisine sadece iki nedenle çağrıldıklarını bilirdim. Dersten kaçtıkları ya da mazeretli devamsızlıkları için. Bildiğim kadarıyla, benim için ikisi de geçerli değildi.

Yoklama ofisinde kapıyı ittim ve onu daha ilk anda gördüm. Hank ofiste, çökük omuzları ve yüzünde üzgün bir ifadeyle oturuyordu. Çenesini yumruğuna yaslamıştı ve bakışlarını karşısında bir yere dikmişti.

Refleks olarak geri çekildim ama Hank beni gördü ve derhal ayağa fırladı. Yüzüne yerleşmiş derin sempati, midemi ayağa kaldırmaya yetmişti.

Kendimi, "Ne oldu?" diye kekelerken buldum.

Gözlerini kaçırarak, "Bir kaza oldu," dedi.

Sözcükler etrafımda zangırdıyordu. İlk düşüncem, *Hank'in bir kaza geçirmiş olması neden umurumda olsun ki?* oldu. Ve neden bana haber vermek için okula kadar gelmişti ki?

"Annen merdivenlerden düştü. Topuklu ayakkabıları varmış ve dengesini kaybetmiş. Beyin sarsıntısı geçirdi."

Bir panik dalgası beni ezip geçti. *Hayır* ya da *şimdi* olabilecek bir şey söyledim. *Hayır*, bu doğru olamazdı. Annemi hemen *şimdi* görmem gerekiyordu. Bir anda son birkaç haftadır sarf ettiğim bütün sivri sözlere pişman olmuştum. En kötü korkularım dört bir yandan üstüme üstüme geliyordu. Babamı zaten kaybetmiştim. Annemi de kaybedersem...

"Ne kadar ciddi?" Sesim titriyordu. İçin için, Hank'in önünde ağlamak istemediğimi biliyordum. Bu, annemin yüzünü gözümün önünde canlandırdığım anda tuzla buz olan önemsiz bir gurur meselesiydi. Gözyaşlarımı içeri hapsederek gözlerimi yumdum.

"Hastaneden çıktığımda bana bir şey söyleyemiyorlardı. Doğruca buraya, seni almaya geldim. Yoklama sekreterinden çıkışını aldım bile," diye izah etti. "Seni hastaneye götüreyim."

Kapıyı benim için açık tuttu, otomatik olarak eğilip kolunun altından geçtim. Ayaklarımın beni koridor boyunca taşıdığını hissettim. Dışarıda güneş fazla parlaktı. Bugünü sonsuza dek hatırlayıp hatırlamayacağımı merak ettim. Bir gün geriye dönüp bakmak ve babamın öldürüldüğünü öğrendiğimde hissettiğim katlanılmaz duyguları –karmaşa, acı ve çaresizlik– hissetmek için bir nedenim olup olmayacağını merak ettim. *Terk edilmişlik*. Hıçkırığımı daha fazla tutamayarak ağlamaya başladım.

Hank, Land Cruiser'ının kapısının tek kelime etmeden açtı. Omzumu teselli edici bir tavırla sıvazlamak ister gibi elini havaya kaldırdı, sonra yumruğunu sıkıp indirdi.

İşte o zaman kafama dank etti. Her şey biraz fazla elverişli görünüyordu. Belki de Hank'e beslediğim doğuştan nefret yüzündendi ama aklımdan, beni arabasına sokmak için yalan söyleyebiliyor olacağı geçti.

Pat diye, "Hastaneyi aramak istiyorum," dedim. "Yeni bir gelişme var mı, öğrenmek istiyorum."

Hank kaşlarını çattı. "Şimdi oraya gidiyoruz ya. On dakika sonra doktoruyla şahsen konuşabileceksin."

Yumuşak ama kararlılığı şüphe götürmez bir sesle, "Biraz endişeliysem özür dilerim ama burada annemden bahsediyoruz," dedim.

Hank telefonunda bir numara çevirip bana uzattı. Hastanenin sonraki seçenekleri dikkatle dinlememi ya da hatta kalmamı söyleyen otomatik sistemi cevapladı. Bir dakika sonra santrale bağlanmıştım.

Gözlerimi Hank'ten kaçırarak, "Bana Blythe Grey'in bugün hastanenize giriş yapıp yapmadığını söyleyebilir misiniz?" diye sordum.

"Evet, kayıtlı bir Blythe Grey'imiz var."

Nefesimi bıraktım. Hank'in annemin kazası konusunda yalan söylememiş olması, masum olduğu anlamına gelmezdi. Bunca yıldır çiftlik evinde yaşıyorduk ama merdivenlerden bir kez bile düşmemişti. "Ben kızıyım. Son durumu hakkında bilgi alabilir miyim?"

"Doktoruna sizi araması için mesaj bırakabilirim."

Cep telefonu numaramı bırakırken, "Teşekkürler," dedim.

Hank, "Haber var mı?" diye sordu.

Onu, "Merdivenden düştüğünü sen nereden biliyorsun?" diye sorguladım. "Düşerken gördün mü?"

"Öğle yemeğinde buluşmak için sözleşmiştik. Kapıyı açmayınca kendim girdim. Ve o zaman onu merdivenlerin en alt basamağında buldum." Sesimde herhangi bir şüphe hissettiyse bile, belli etmedi. Aksine, kravatını gevşetip alnındaki teri silerken üzgün görünüyordu.

"Ona bir şey olursa..." diye mırıldandı ama düşüncesini tamamlamadı. "Gidelim mi?"

Kafamın içinde bir ses, *arabaya bin*, diye emretti. Ve bir anda zihnim her tür şüpheden arındı. Tek bir düşünceye tutunabilmiştim: Hank'le gitmem gerekiyordu.

Seste bir tuhaflık vardı ama puslu beynimde bunun adını koyamıyordum. Bütün akıl yürütme gücüm, o daimî emre yer açmak üzere süzülüp gitmiş gibiydi: *Arabaya bin.*

Müşfik bir ifadeyle gözlerini kırpıştıran Hank'e baktım. Onu bir şeyle suçlama dürtüsüyle doluydum ama neden suçlamalıydım ki? Buraya yardım etmeye gelmişti. Annemi önemsiyordu.

İtaatkâr bir tavırla, Land Cruiser'ın içine kaydım.

Ne kadar zaman sessizce yol aldığımızı bilmiyordum. Hank sonunda gırtlağını temizleyene dek, düşüncelerim bir kasırgadan farksızdı. "En iyi ellerde olduğunu bilmeni istiyorum. Bakımıyla Dr. Howlett'in ilgilenmesini talep ettim. Dr. Howlett ve ben, o John Hopkins'e gitmeden önce Maine Üniversitesi'nde oda arkadaşıydık."

Dr. Howlett. İsmi zihnimde birkaç kez tekrar ettim ve sonra hatırladım. Eve ilk döndüğümde benimle ilgilenen doktor oydu. Kendimi, *Hank* eve dönmemi uygun bulduğu zaman, diye düzelttim. Ve şimdi Hank'le Dr. Howlett'in arkadaş mı çıkıyorlardı? Hissettiğim her tür uyuşukluk hali, kaygıyla gölgelenmişti. Dr. Howlett'e karşı ani ve hızlı bir güvensizlik hissettim.

Ben iki adamın arasındaki bağı çılgın gibi sorgularken, Hank'in arabasının yanında ikinci bir araba geldi. Çok kısa bir an için resimde hiçbir tuhaflık görmedim ama sonra araba, Land Cruiser'a çarptı.

Land Cruiser yan yatarak kenara kaydı ve bariyerlere sürtündü. Sürtünen metalden bir kıvılcım yağmuru yükseldi. İkinci

darbeyi aldığımızda daha çığlık atacak zamanı bulamamıştım bile. Hank arabayı düzeltmek için direksiyona asılınca, Land Cruiser'ın arkası şiddetle savruldu.

Hank, "Bizi yoldan çıkarmaya çalışıyorlar!" diye bağırdı. "Kemerini tak!"

Kemerimin bağlı olduğunu tekrar kontrol ederken, "Kim bunlar?" diye cırladım.

Hank, yeni bir darbeden kaçmak için direksiyonu kırdı ve ani hareket dikkatimi bir kez daha önümüzdeki yola çevirdi. Biz derin bir dağ geçidine yaklaşırken yol sola doğru keskin bir virajla kıvrılıyordu. Hank, diğer arabayı –sütlü kahve renginde bir El Camino'ydu– geçmek için gazı kökledi. El Camino karşı şeride dalarak öne fırladı. Ön camdan üç kafa görünüyordu ve anlayabildiğim kadarıyla hepsi erkekti.

Zihnimde, Gabe, Jeremiah ve Dominic'in görüntüleri yanıp söndü. Yüzleri tam çıkaramadığım için bu tahminden başka bir şey değildi ama düşüncesi bile çığlık atmama yetmişti.

"Arabayı durdur!" diye bağırdım. "Bu bir tuzak! Arabayı geri vitese tak!"

Hank, "Arabamı mahvettiler," diye hırlayarak takip için iyice hızlandı.

El Camino, bir ciyaklama eşliğinde düz beyaz çizginin üzerinden geçerek virajı aldı. Hank, direksiyonu bariyere doğru tehlikeli şekilde kırarak peşlerinden gitti. Emniyet şeridi yerini dağ geçidine bırakarak son buldu. Buradan bakınca, Hank'in ağzında temkinsiz bir hızla ilerlediği, içi hava dolu bir kâseyi andırıyordu. Midem ağzıma gelirken, kolçağa sımsıkı yapıştım.

El Camino'nun stop lambaları kırmızıya döndü.

"Dikkat et!" diye haykırdım. Bir elimi cama, diğerini Hank'in omzuna yaslamış, kaçınılmaz olana mani olmaya çalışıyordum.

Hank direksiyonu sertçe kırıp Land Cruiser'ı iki tekerleğinin üstüne kaldırdı. Öne savrulurken emniyet kemerim beni göğsümden sıkıca yakaladı ve başım ön cama çarptı. Görüşüm bulanıklaştı ve dört bir yandan üzerime gürültüler –gümbürtüler, gıcırtılar, kırılma sesleri– kapanıyormuş gibi hissettim.

Hank'in bir şey –*Lanet olası kovulmuş melekler*!– homurdandığını duyduğumu sandım, hemen sonrasında uçuyordum.

Hayır, uçmuyordum. Takla atıyordum. Durmadan, arka arkaya.

Yere indiğimi hatırlamıyordum ama zihnim yeniden işler duruma geldiğinde, sırtüstü yatıyordum. Land Cruiser'ın içinde değil, başka bir yerde. Toprak, yapraklar. Tenime batan sivri taşlar.

Soğuk, acı, sert. Soğuk, acı, sert. Zihnim bu üç kelimenin ötesine geçemiyordu. Görüş alanımda kaydıklarını görüyordum.

"Nora!" diye seslendiğinde, Hank'in sesi çok uzaklardan gelir gibiydi.

Gözlerimin açık olduğundan emindim ama hiçbir nesneyi seçemiyordum. Görüş alanımın bir ucundan diğerine, ötesini göremediğim parlak bir ışık uzanıyordu. Kalkmaya yeltendim. Kaslarıma verdiğim talimatlar çok netti ama bağlantının bir yerinde kesinti vardı; hareket edemiyordum.

Eller, önce ayak sonra da kol bileklerimi kavradı. Bedenim yaprakların ve toprağın arasından tuhaf bir hışırtı çıkararak kaydı. Hank'e seslenmek için dudaklarımı yaladım ama ağzım açıldığında çıkan kelimeler şunlardı:

Soğuk, acı, sert. Soğuk, acı, sert.

Kendimi bu uyuşukluktan kurtarmaya çalıştım. *Hayır!* Zihnimin içinde haykırdım. *Hayır, hayır, hayır! Patch! İmdat! Patch! Patch! Patch!*

Sayıklar gibi, "*Soğuk, acı, sert,*" diye mırıldandım.

Kendimi düzeltme fırsatı bulamadan iş işten geçti. Ağzım sımsıkı kapandı. Gözlerim de.

Güçlü eller omuzlarımı kavramış, sarsıyordu.

"Beni duyabiliyor musun, Nora? Sakın kalkmaya yeltenme. Sırtüstü kal. Seni hastaneye götürmeye çalışacağım."

Göz kapaklarım açılıverdi. Başımın üstünde ağaçlar sallanıyordu. Dallarının arasından güneş ışınları süzülüyor, dünyayı aydınlıktan karanlığa ve sonra yeniden aydınlığa boğan tuhaf gölgelere neden oluyordu.

Hank Millar üzerime eğilmişti. Yüzü kesik ve kan içindeydi, yanağından aşağı kanlar süzülüyordu ve saçları kanla keçeleşmişti. Dudakları kıpırdıyordu ama ne dediğini anlamaya çalışmak acı veriyordu.

Başımı çevirdim. *Soğuk, acı, sert.*

Hastanede, beyaz pamuklu bir perdenin arkasındaki yatağımda uyandım. Oda huzurlu, ancak tuhaf sayılacak kadar sessizdi. El ve ayak parmaklarım karıncalanıyordu ve başımın her tarafı pekâlâ örümcek ağlarıyla sarılmış olabilirdi. Usulca, *ilaçlar,* diye düşündüm.

Bu kez farklı bir yüz üzerime eğildi. Dr. Howlett gülümsedi ama bu, dişlerini göstermeye yetecek bir gülümseme değildi.

"Fena bir darbe almışsın, genç bayan. Bolca eziğe rağmen kırık yok. Hemşirelerden sana ibuprofen vermelerini istedim ve

çıkmadan bir reçete de yazacağım. Birkaç gün hassasiyet duyabilirsin. Bu şartlar altında, oldukça şanslı olduğunu söyleyebiliriz."

Kâğıt gibi kupkuru dudaklarımla, "Hank?" demeyi başarabildim.

Dr. Howlett kısa bir kahkaha atarak, "Bunu duymaktan nefret edeceksin ama tek bir sıyrık almadan atlattı. Hiç adil değil."

Zihnimin bulanıklığı içinde akıl yürütmeye çalıştım. Yolunda olmayan bir şey vardı. Sonra hafızam açıldı. "Hayır. Kesikleri vardı. Fena kanıyordu."

"Yanılıyorsun. Hank, üstünde kendinden çok senin kanınla geldi."

"Ama onu gördüm."

"Hank Millar hasarsız durumda," diyerek sözümü kesti. "Ve dikişlerin çıkınca sen de öyle olacaksın. Hemşireler bandajlarını kontrol etme işini bitirir bitirmez gidebilecek duruma geleceksin."

Bütün bunların altında, paniğe kapılmam gerektiğini biliyordum. Ortada çok fazla cevap ve çok az soru vardı. *Soğuk, acı, sert. Soğuk, acı, sert.*

Stop lambalarının ışığı. Çarpma. Dağ geçidi.

Dr. Howlett koluma bir iğne batırarak beni şaşırttı. "Bunun faydası olur." Sıvı, iğnenin ucundan vücuduma sadece minik bir batma hissiyle aktı.

Hoş bir kimyasal yorgunluk bütün bedenimi kaplarken, "Ama daha yeni kendime geldim," dedim. "Nasıl şimdiden iyi olabilirim? Kendimi hiç de iyi hissetmiyorum."

"Evde daha hızlı iyileşirsin," diye kıkırdadı. "Burada bütün gece oranı buranı yoklayan hemşireler olacak."

Bütün gece mi? "Akşam oldu mu yani? Ama daha öğlendi. Hank'ten önce... Sağlık dersi. Öğle yemeği bile yemedim."

Dr. Howlett kayıtsız bir tavırla başını sallayarak, "Zorlu bir gündü," dedi. İlaç katmanlarının altında çığlık atmak istiyordum. Oysa dudaklarımdan sadece bir inilti çıktı.

Elimi karnıma koydum. "Tuhaf hissediyorum."

"MR iç kanaman olmadığını doğruladı. Birkaç gün ağırdan al, çok geçmeden koşup zıplamaya başlarsın." Omzumu sevecen bir tavırla sıktı. "Ancak o kadar kısa sürede yeniden arabaya binmek isteyeceğini garanti edemem."

Sisin ortasında bir yerde, annemi hatırladım. "Hank annemin yanında mı? Annem iyi mi? Kazadan haberi var mı?"

Beni, "Annen çok hızlı bir iyileşme gösteriyor," diye temin etti. "Hâlâ yoğun bakımda ve ziyaretçi kabul edemiyor ama sabah kendi odasına alınması gerek. O zaman geri gelip onu görebilirsin." Benimle suç ortaklığı yapmaya hazırlanır gibi üzerime eğildi. "Aramızda kalsın, şu bürokrasi olmasaydı onu gizlice görmene izin verirdim. Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve her ne kadar başlangıçta hafıza kaybı olsa da, Hank'in onu buraya getirdiği zamanki durumunu göz önüne alınca, sanırım tamamen eskisi gibi olacağını söylemek yanlış olmaz." Yanağımı sıvazladı. "Şansın aileden geliyor olmalı."

Uyuşmuş gibi, "Şans," diye tekrarladım.

Ancak içimde, şansın hiçbirimizin iyileşmesiyle alakası olmadığını düşündüren bir tehlike çanının çaldığını duyar gibiydim.

Belki kazalarımız için de aynı şeyi söyleyebilirdim.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

26

Dr. Howlett eve gitmeme izin verince, ana lobiye inen asansöre bindim. İnerken Vee'nin numarasını tuşladım. Beni eve götürebilecek kimsem yoktu ve saatin, annesinin zor durumdaki bir arkadaşa yardım etmesine izin vereceği kadar erken olduğunu umuyordum.

Asansör durdu ve kapılar kayarak iki yana açıldı. Telefonum ayaklarımın dibine düştü.

Hank tam karşımda durdu ve, "Merhaba, Nora," dedi.

Sesimi toparlayabilmem için aradan üç saniye geçti. Sesimin sakin çıkmasını umarak, "Yukarı mı çıkıyordun?" diye sordum.

"Aslında seni arıyordum."

Telefonumu yerden alırken özür diler gibi bir sesle, "Biraz acelem var," dedim.

"Seni eve bırakacak birisine ihtiyacının olabileceğini düşündüm. Çocuklardan birine galeriden kiralık arabalardan birini getirttim."

"Teşekkürler. Ama bir arkadaşı aradım bile."

Gülümsemesi yapmacıktı. "En azından seni kapıya kadar geçirmeme izin ver."

"Önce tuvalete uğramam gerekiyor," diye uydurdum. "Lütfen bekleme. Gerçekten, ben iyiyim. Marcie'nin seni görmek için sabırsızlandığından eminim."

"Annen eve güven içinde ulaştığından emin olmamı isterdi."

Gözleri kan çanağı gibiydi ve yüzü bitkindi ama bunun acı çeken erkek arkadaş rolünden kaynaklandığını bir an bile düşünmedim. Dr. Howlett, Hank'in hastaneye sıyrıksız ulaştığını istediği kadar iddia edebilirdi ama ben gerçeği biliyordum. O, kazadan benden daha beter halde çıkmıştı. Hatta kazadan beklenebileceğinden bile daha kötü durumdaydı.

Yüzü ezilmiş ete benziyordu ve Nefilim kanı onu derhal iyileştirse de, beni sarsarak kendime getirdiği ve bayılmamın ardından bulanık da olsa yüzüne ilk kez baktığım anda, ona bir şeyler olduğunu anlamıştım. İstediği kadar inkâr edebilirdi ama durumu kaplanlar tarafından hırpalanmış birisininkinden farksızdı.

Bitap ve yorgun durumdaydı çünkü bugün bir grup kovulmuş meleklerle dövüşmüştü. En azından şu andaki teorim buydu. Olayları geriye sardığım zaman, bana makul gelen tek açıklama buydu. *Lanet olası kovulmuş melekler!* Bunlar, Hank'in çarpışmadan bir saniye önce kısık bir sesle küfrederek sarf ettiği sözler değil miydi? Belli ki onlarla karşılaşmayı planlamamıştı... Bu durumda, planladığı neydi?

İçimde korkunç bir his dolaşıyordu. Geriye dönüp bakınca, Hank'in okulda bittiği andan itibaren zihnimin gerisinde sallanıp duran bir his. Ya bugünkü olayları Hank kurgulamışsa? Annemi merdivenlerden itmiş olabilir miydi? Dr. Howlett annemin ilk başta hafıza kaybı yaşadığını söylemişti. Bu, Hank'in annemin

gerçeği anlamasına mani olmak için kullandığı bir araç olabilirdi. Sonra beni okuldan almıştı... ne için? Gözden kaçırdığım neydi?

Hank, "Yanan kauçuk kokusu alıyorum," dedi. "Kafanı bir şeye zorlar gibisin."

Sesi beni şimdiki zamana çekivermişti. Gözlerimi, niyetini yüz ifadesinden okuyabilmeyi dileyerek ona diktim. Ve o zaman, onun gözlerinin de bana sabitlenmiş olduğunu fark ettim. Bakışı o kadar yoğundu ki, neredeyse transa geçmiş gibiydi.

Çıkarmak üzere olduğum sonuç her neyse, hızla uzaklaşmıştı. Düşüncelerim dört bir yana kayıyordu. Birden hepsi darmadağınık oldu ve neye kafa yorduğumu hatırlayamaz hale geldim. Kendimi zorladıkça, daha fazla düşünce zihnimin gerisindeki bir dipsiz kuyuya doğru kayıyordu.

Zihnimin etrafına her tür bilişsel beceriyi ulaşılmaz kılan bir koza sarılıyordu. İşte yine aynı şey oluyordu. Sersemletici ve ağır, kendi düşüncelerimi kontrol edememe hissi.

Aynı lazerimsi dikkatle, "Arkadaşın seni almayı kabul etti mi, Nora?" diye sordu.

İçin için, Hank'e doğruyu söylememem gerektiğini biliyordum. Vee'nin benim için gelmekte olduğunu söylemem gerektiğini. Ama ona yalan söylemek için ne nedenim vardı ki? Gerçeği söylersem bütün gece hastanede çakılı kalacaktım.

"Vee'yi aradım ama açmadı," diye itiraf ettim.

"Ben seni memnuniyetle bırakırım, Nora."

Başımı eğdim. "Evet, teşekkürler."

Zihnim allak bullaktı ve bu durumdan bir türlü kurtulamıyordum. Hank'in yanında koridorda yürürken ellerim buz kesmiş ve titriyordu. Neden titriyordum ki? Hank'in beni eve bırakmayı

teklif etmesi büyük incelikti. Annemi benim için yolunu uzatacak kadar çok önemsiyordu... öyle değil mi?

Eve dönüş yolculuğu olaysızdı ve Hank peşim sıra çiftlik evine girdi.

Kapının tam girişinde durdum. "Ne yapıyorsun?"

"Annene bu akşam sana bakacağıma dair söz verdim."

"Bütün gece mi kalacaksın?" Ellerim bir kez daha titremeye başlamıştı ve pamukla dolu aklımla onu göndermenin bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum. Gece kalmasına izin vermek iyi bir fikir değildi. Onu nasıl dışarı atabilirdim ki? Benden güçlüydü. Onu dışarı çıkarabilsem bile, annem yakın zamanda evin anahtarlarını ona vermişti. Hemen geri gelirdi.

Hank elimi kapıdan yavaşça çekerken, "İçeriyi soğutuyorsun," dedi. "İzin ver, yardım edeyim."

Sersemce saçmalamama gülümseyerek, *bu doğru*, diye düşündüm. *Yardım etmek istiyor.*

Hank anahtarlarını tezgâhın üstüne attı ve kanepeye yerleşip ayaklarını pufa uzattı. Bakışlarını hemen yanındaki mindere çevirdi. "Dizi seyredip rahatlamak ister misin?"

Berbat bir titreme hissi dirseklerimden yukarı doğru yayıldığı için kollarımla kendimi sararak, "Yorgunum," dedim.

"Uzun bir gündü. Doktorun istediği de uyuman olmalı."

Beynimi boğan baskıcı bulutla mücadele ediyordum ama bu yoğun karanlığın bir sonu yok gibiydi. "Hank?" diye sordum. "Bu gece burada kalmayı gerçekten neden istiyorsun?"

Kıkırdadı. "Fena halde korkmuş gibisin, Nora. Uslu bir kız ol ve yatmaya çık. Seni uykunda boğacak değilim."

Yatak odama çıkınca, şifonyerimi önüne çekip kapıyı sağlam bir biçimde kapadım. Bunu neden yaptığım konusunda hiçbir fik-

rim yoktu, Hank'ten korunmak için bir nedenim yoktu. Anneme verdiği sözü tutmaya çalışıyor, beni korumak istiyordu. Kapıyı çalsa, şifonyeri kenara çekip kapıyı açardım.

Yine de...

Yatağa kıvrılıp gözlerimi yumdum. Vücudum yorgunluktan kırılıyordu ve artık şiddetle titrer olmuştum. Hastalanıyor muyum, diye merak ettim. Kafam ağırlaşmaya başlayınca direnmedim. Renkler ve biçimler görüş alanıma bir girip bir çıkıyorlardı. Düşüncelerim bilinçaltıma doğru kaymaya başladı. Hank haklıydı; uzun bir gündü. Uyumaya ihtiyacım vardı.

Kendimi Patch'in stüdyosunun eşiğinde bulana dek, bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayamadım. Zihnimdeki pus dağıldı, Hank'in itaat etmem için zihnimle oynadığını fark ettim. Patch'in ön kapısını açıp hızla içeri dalarken adını haykırdım.

Onu mutfakta, bir bar taburesinin üstüne tünemiş halde buldum. Bana bakmasıyla, tabureden inmesi ve yanıma koşması bir oldu. Şaşkınlık içinde, "Nora? Buraya nasıl geldin? Kafamın içindesin," dedi. "*Rüya* mı görüyorsun?" Gözleri bir cevap arayarak yüzümde dolaşıyordu.

"Bilmiyorum. Sanırım. Yatağa, seninle konuşmak için deli gibi bir ihtiyaç duyarak kıvrıldım ve işte buradayım. Sen uyuyor musun?"

Kafasını salladı. "Uyanığım ama düşüncelerimi gölgeliyorsun. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum."

"Korkunç şeyler oldu." Sarsıcı titremelerden kurtulmaya çalışarak kollarına atıldım. "Önce annem merdivenlerden düştü, sonra Hank'le birlikte hastaneye onu görmeye giderken birileri bize çarptı. Kendimden geçmeden önce, Hank'in diğer arabanın kovulmuş meleklerle dolu olduğunu söylediğini sandım. Hank beni hastaneden eve getirdi, gitmesini istedim ama gitmiyor!"

Patch'in gözlerinde endişe şimşekleri çakıyordu. "Biraz yavaşla. Hank şu anda tek başına senin yanında mı?"

Başımı evet der gibi eğdim.

"Uyan! Seni görmeye geliyorum!"

On beş dakika sonra yatak odamın kapısı usulca tıklatıldı. Girişi açmak için şifonyeri kenara çektim, kapıyı aralayınca karşımda Patch'i buldum. Eline yapışıp onu içeri çektim.

"Hank aşağıda televizyon seyrediyor," diye fısıldadım. Hank haklıydı, uyumak bana gerçekten iyi gelmişti. Rüyadan çıkışımla birlikte, daha önceki düşünce akışım yeterince normale dönerek daha önce göremediğim bir şeyi görmemi sağlamıştı. Hank zihnimle oynayıp itaat etmemi sağlamıştı. Hiç şikâyet etmeden beni eve getirmesine, içeri girmesine ve kendi evindeymiş gibi davranmasına, sırf beni korumak istediğini düşündüğüm için izin vermiştim. Hiçbir şey gerçeğe bu kadar uzak düşemezdi.

Patch kapıyı ayağıyla hafifçe iterek kapattı. "Çatıdan girdim." Beni baştan aşağı süzdü. "Sen iyi misin?" Parmağını saç dibimdeki hafif bir kesiği örten bandajın üstünde dolaştırırken gözleri öfkeyle parladı.

"Hank bütün gece zihnimle oynadı."

"Annenin düşüşünden başlayarak her şeyi başa sar."

Derin bir nefes alarak anlatmaya koyuldum.

Patch, "Kovulmuş meleğin arabası nasıl bir şeydi?" diye sordu.

"El Camino. Sütlü kahve."

Patch düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. "Sence Gabe olabilir mi? Genelde kullandığı araba bu değildir ama bunun mutlaka bir anlam ifade etmesi gerekmez."

"Arabada üç kişiydiler. Yüzlerini göremedim. Gabe, Dominic ve Jeremiah olabilir."

"Ya da Hank'i hedef alan herhangi üç kovulmuş melek. Artık Rixon olmadığı için, Hank'in kellesi için bir ödül var. O Kara El, yaşayan en güçlü Nefil ve sırf sonrasında bununla böbürlenmek için onu aracı olarak kapmak isteyen çok fazla kovulmuş melek var. Hank seni hastaneye götürmeden önce ne kadar süre baygın kaldın?"

"Bir tahminde bulunmam gerekirse, sadece birkaç dakika. Kendime geldiğimde Hank kan revan içindeydi ve bitkin görünüyordu. Beni arabaya güçlükle taşıdı. Kesik ve berelerinin kazadan kaynaklandığını sanmıyorum. Bağlılık yemini etmeye zorlanması akla yatkın geliyor."

Patch'in hatları gerçek anlamda vahşi bir ifade bürüdü. "Bu iş burada biter. Bu olaydan hemen çıkmanı istiyorum. Hank'i alaşağı eden kişi olmayı kafaya koyduğunu biliyorum ama seni tekrar kaybetme riskini göze alamam." Ayağa kalkıp odanın içinde dolaşırken ne kadar üzüldüğü belli oluyordu. "Bırak bunu senin yerine ben halledeyim. İzin ver ona yaptıklarını ödeten ben olayım."

Kısık sesle, "Bu senin kavgan değil, Patch," dedim.

Gözleri daha önce hiç görmediğim bir yoğunlukla yanıyordu. "Sen benimsin, Melek. Bunu sakın unutma. Senin kavgaların, benim kavgalarımdır. Ya bugün bir şey olsaydı? Hayaletinin bana musallat olduğunu *düşünmem* bile yeterince kötüydü. Gerçeğine dayanabileceğimi hiç sanmıyorum."

Arkasına yaklaştım ve kollarımı kollarının altından geçirdim. "Çok kötü bir şeyler olabilirdi ama olmadı," dedim. "O Gabe ise bile istediğini elde edemediği ortada."

"Gabe'i unut. Hank sen ve belki de annen için bir şeyler planlıyor. Buna konsantre olalım. Saklanmanı istiyorum. Benim yerimde kalmak istemiyorsan, tamam. Başka bir yer buluruz. Hank ölene, gömülene ve çürüyene dek orada kalırsın."

"Gidemem. Ortadan kaybolursam Hank hemen şüphelenir. Ayrıca anneme aynı şeyi bir kez daha yaşatamam. Şu anda kaybolmam onu yıkar. Ona bir bak. Üç ay öncekiyle aynı insan değil. Belki kısmen Hank'le bağlantılı ama ortadan kaybolmamın, onu asla üzerinden atamayacağı açılardan zayıflattığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundayım. Sabahları uyandığı andan itibaren, dehşet içinde yaşıyor. Onun için güvenli diye bir şey yok. Artık."

Patch, "Yine Hank'in eseri," diye geçiştirdi.

"Hank'in geçmişte yaptıklarını kontrol edemem ama kendi yaptıklarımı kontrol edebilirim. Kenara çekilip Hank'le tek başına uğraşmana izin vermeyeceğim. Şimdi bana söz ver, ne olursa olsun beni kandırmayacaksın. Bunu gerçekten benim iyiliğim için yaptığını düşünsen bile, arkamdan iş çevirip onu sessiz sedasız haklamayacağına söz ver."

Patch sesinde ölümcül bir tınıyla, "Ah, gidişi kesinlikle sessiz sedasız olmayacak," dedi.

"Bana söz ver, Patch."

Bana uzun bir süre sessizce baktı. Dövüş konusunda daha hızlı, daha yetenekli ve gerekirse daha acımasız olduğunu ikimiz de biliyorduk. Geçmişte defalarca araya girip beni kurtarmıştı. Ama bu kez –*sadece bu kez*– bu benim kavgamdı; sadece benim.

Nihayet isteme istemeye, "Bir kenarda durup ona tek başına kafa tutmana seyirci kalacak değilim," dedi. "Ama onu tek başıma öldürmeyeceğim. Ona elimi sürmeden önce, bunun istediğin şey olduğundan emin olacağım."

Sırtı bana dönüktü ama yanağımı omzuna bastırdım ve burnumu usulca sürttüm. "Teşekkür ederim."

"Bir daha saldırıya uğrarsan, kovulmuş meleğin kanat yaralarına saldır."

Ne demek istediğini ilk anda anlamadım. Sonra devam etti. "Bir beyzbol sopasıyla vur ya da yara izine bir şey batır, elinde ne varsa. Kanat yaralarımız, Aşil'in topuğu gibidir. Acıyı hissedemeyiz ama travma bizi felç eder. Verilen zarara bağlı olarak bizi saatlerce etkisiz hale getirecek şekilde sakatlayabilirsin. Demir çubuğu Gabe'in yara izine saplamamdan sonra kendine gelmesi sekiz saatten kısa sürdüyse şaşarım."

"Bunu hatırlayacağım," dedim. "Patch?"

"Hımm?" Tepkisi sertti.

"Ben dövüşmek istemiyorum." Parmaklarımı kürek kemiklerinde dolaştırdım; kasları gerginlikle kaskatı kesilmişti. Bütün bedeni tarif edilemez derecede kasılmış ve gerilmişti. "Hank annemi elimden aldı, seni de alsın istemiyorum. Bunu yapmaya neden mecbur olduğumu anlıyor musun? İkimiz de senin bu alanda parmağını bile kıpırdatmadan galip geleceğini bilsek de, neden seni benim kavgamı vermeye gönderemeyeceğimi?"

Uzun, derin bir nefes koyverdi. Vücudundaki düğümlerin gevşediğini hissettim. "Artık kesin olarak bildiğim bir şey var." Gözleri berrak bir siyahtı, bana döndü. "İçgüdülerime ya da doğama ters düşmek anlamına gelse bile, senin için her şeyi yaparım. Senin için sahip olduğum her şeyi, ruhumu bile, ortaya koyabilirim. Ve bu aşk değilse, elimdekinin en iyisi."

Karşılık olarak ne diyeceğimi bilemedim; hiçbir şey yeterli gelmiyordu. Bu yüzden yüzünü ellerimin arasına aldım ve kararlı dudaklarını öptüm.

Ağzı ağzıma kenetlendi. Dudakları dudaklarımın altında yukarı aşağı hareket ederken, tenimde dolaşan zevkli basıncın tadını çıkardım. Kızmasını istemiyordum. Onun da bana, tıpkı benim ona güvendiğim gibi güvenmesini istiyordum. Dudaklarımı-

zın buluştuğu noktadan sessiz bir, "Melek," kelimesi çıktı. Geri çekildiğinde bakışları ondan istediğim şeyi sorgular gibiydi.

Dokunuşunu hissedemeden bu kadar yakınımda olmasa katlanamayarak elimi boynuna kaydırdım ve beni öpmesi için onu çektim. Öpüşü daha sertti, elleri tenimin altına elektrik akımına benzer sarsıcı ve sıcak ürpertiler göndererek vücudumda dolaşırken ritmi gittikçe hızlanıyordu.

Parmakları hırkamın ilk düğmesini açtı; sonra ikinci, üçüncü, dördüncü. Hırka omuzlarımdan kaydı ve beni üstümde askılı bluzumla bıraktı. Bluzumun ucunu hafifçe kaydırdı ve başparmağıyla karnımı okşamaya, bana dokunmaya başladı. Nefesimi hızla içime çektim.

Dikkatini daha yukarı çevirdi ve burnunu boynuma gömüp beni kirli sakalıyla haz veren bir acıya neden olan öpücüklere boğmaya başladı.

Ve sonra beni usulca yastıklarımın yumuşaklığına yatırdı.

Üzerime abanarak beni daha derin öpmeye başladı. Artık her yerdeydi; dizi bacağımı esir almıştı; dudakları ılık, sert ve şehvetliydi. Elini bel boşluğuma koydu ve beni sıkıca tuttu. Sanki onu bırakmak kendimden bir parçayı kaybetmek anlamına geliyormuş gibi, tenine iyice bastırdım.

"Nora?"

Kapıya baktım ve bir çığlık attım.

Hank kolunu pervaza yaslamış halde kapıda duruyordu. Gözleri sorgulayan bir küçümsemeyle dolu halde bakışlarını odanın içinde dolaştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdım.

Cevap vermedi, gözleri odanın her tarafında cirit atmaya devam ediyordu.

Patch'in nerede olduğunu bilmiyordum, sanki Hank'in varlığını kapı tokmağının çevrilmesinden sadece bir saniye önce hissetmişti. Birkaç adım ötede saklanıyor olabilirdi. Yakalanmasına saniyeler kalmış olabilirdi.

"Çık dışarı!" Yatağımdan fırladım. "Annemin sana verdiği ev anahtarı konusunda hiçbir şey yapamam ama burası, çizgiyi çektiğim yer. Bir daha asla odama gelme!"

Dolabımın hafifçe aralık duran kapaklarını süzdü. "Bir şey duydum sandım."

"Pekâlâ, evet, bil bakalım ne? Ben yaşayan, nefes alan bir insanım ve arada bir ses çıkarıyorum."

Bunu söyledikten sonra yatak odamın kapısını çarparak kapadım ve sırtımı kapıya yaslayıp yere çöktüm. Nabzımı tahtanın her santimetrekaresinde hissediyordum. Hank'in bir süre daha olduğu yerde durduğunu duydum. Büyük olasılıkla onu odama aramaya çıkaran şey her neyse, onu saptamaya çalışıyordu.

Sonunda koridordan aşağı doğru yürüdü. Beni, gözyaşlarına boğulmama neden olacak kadar korkutmuştu. Gözlerimi telaşla kuruladım ve Patch'in odada olduğunu anlayıp anlamadığına dair bir ipucu bulmaya çalışarak her sözünü ve ifadesini zihnimde tekrar tekrar canlandırdım.

Odamın kapısını aralamam için aradan beş tehlike dolu dakika geçmesi gerekti. Koridor boştu. Dikkatimi odama çevirdim. En cılız sesimle, "Patch?" diye fısıldadım.

Ama yalnızdım.

Patch'i uyuyakalana dek görmedim. Rüyamda, ben yürürken salınan ve belime kadar gelen yabani otlarla dolu bir tarlada ilerliyordum. Biraz ötede eğri büğrü, çıplak bir elma ağacı duruyordu.

Patch elleri cebinde, ağaca yaslanmış halde duruyordu. Baştan aşağı simsiyah giysileri, teniyle tezat oluşturuyordu.

Yolun kalan kısmını koştum. Sıcak tutmaktan çok sahiplenmeyi amaçlayan bir hareketle ikimizi deri ceketinin içine sardı.

"Bu gece seninle kalmak istiyorum," dedim. "Hank'in bir şey denemesinden korkuyorum."

"Ne seni ne de onu gözümün önünden ayıracağım, Melek." Sesinde âdeta bölgesini koruyan bir tını vardı.

"Sence yatak odamda olduğunu biliyor mudur?"

Patch'in heyecanlı iç çekişi, duyulmayacak kadar sessizdi. "Kesin olan bir şey var: Bir şeyler hissetti. Yukarı araştırmaya çıkmak ihtiyacı duyacağı kadar büyük bir etki bıraktım. Belki de düşündüğümden daha güçlüdür. Adamları kusursuz denecek kadar iyi organize edilmiş ve eğitimli. Bir baş meleği tutsak etmeyi başardı. Şimdiyse beni kaç oda öteden hissedebiliyor. Düşünebildiğim tek olasılık, şeytan hilesi. Yönlendirmenin bir yolunu bulmuş ya da pazarlık etmiş. Her halükarda, cehennemin güçlerini canlandırıyor."

Ürperdim. "Beni korkutuyorsun. O gece Kanlı Mary'den sonra peşime düşen iki Nefil, şeytan hilesinden bahsetti ama Hank'in bunu yasakladığını söylemişlerdi."

"Hank'in, neler çevirdiğini kimsenin bilmesini istememesi yüzünden olabilir. Kovulmuş melekleri Heşvan gibi yakın bir zamanda alt edebileceğine inanmasını şeytan hilesi izah edebilir. Şeytan hilesi uzmanı değilim ama bir yeminle mücadelede, hatta cennette edilmiş bir yeminle mücadelede bile kullanılması akla yatkın. Nefillerin yüzyıllar içinde kovulmuş meleklere ettikleri binlerce yemini bozmak için şeytan hilesine güveniyor olabilir."

"Başka bir deyişle, bunun bir mit olduğunu düşünmüyorsun."

"Eskiden bir baş melektim," diye hatırlattı. "Benim yetki alanımda değildi ama var olduğunu biliyorum. Hepimizin bildiği bundan ibaretti. Kaynağını cehennemden alıyordu ve hakkında bildiklerimizin çoğu tahmindi. Şeytan hilesi, cehennem dışında yasaklanmıştır ve baş meleklerin de bunu bilmesi gerekir." Sesinde sıkıntılı bir hal vardı.

"Belki bilmiyorlardır. Belki Hank onlardan saklamanın bir yolunu bulmuştur. Ya da belki de o kadar küçük dozlarda kullanmıştır ki, henüz hissetmemişlerdir."

Patch tatsız bir gülüşle, "Ne neşelendirici bir düşünce," dedi. "Havadaki molekülleri yeniden düzenlemek için şeytan hilesini kullanıyor olabilir ki bu izini sürmek konusunda neden uzun süre sıkıntı yaşadığımı açıklıyor. Hank'i gözetlediğim süre boyunca, ona sağladığım bilgiyi nasıl kullandığını çözmek için kuyruğunu bırakmamak adına elimden geleni yaptım. Hayalet gibi hareket ettiği düşünülürse, bu kolay değildi. Arkasında gerektiği kadar kanıt bırakmıyor. Maddeyi tamamen değişime uğratmak için şeytan hilesi kullanıyor olması mümkün. Ne kadar uzun süredir kullandığına ya da nasıl işleyeceği konusunda ne kadar iyi olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

İkimiz de bunu ürpertici bir sessizlikle değerlendirdik. Maddeyi yeniden düzenlemek mi? Eğer Hank dünyamızın temel öğeleriyle oynayabiliyorsa, kimbilir başka neleri manipüle edebiliyordu?

Birkaç saniye sonra, Patch elini tişörtünün içine soktu ve düz bir erkek zincirini çözdü. Zincir iç içe geçmiş saf gümüşten yapılmaydı ve hafifçe kararmıştı. "Geçen yaz, sana baş melek kolyemi verdim. Bana iade etmiştin ama şimdi tekrar almanı istiyorum. Artık bende bir işe yaramıyor. Ama faydalı olabilir."

Patch'in elini iterek, "Hank kolyeni almak için *her şeyi* yapar," diye itiraz ettim. "Sende kalsın. Sen saklamalısın. Hank'in bulmasına izin veremeyiz."

"Hank kolyemi boynuna takarsa, baş meleğin gerçeği söylemekten başka seçeneği kalmayacak. Ona saf, katıksız bilgiyi isteyerek verecek. Bu konuda haklısın. Ancak kolye bu karşılaşmayı kayda geçirecek ve sonsuza dek damgalamış olacak. Hank kolyeyi eninde sonunda ele geçirecek. Benimkini kullanması, bir başkasını bulmasından iyidir."

"Damgalamak mı?"

Patch kolyeyi boynuma takarken, "Bunu Marcie'ye vermenin bir yolunu bulmanı istiyorum," dedi. "Göstere göstere veremezsin. Senden çaldığını düşünmeli. Hank onu sorguya çekecektir ve Marcie'nin senin hakkından geldiğini düşünmesi şart. Bunu yapabilir misin?"

Geri çekilirken ona uyarıcı bir bakış attım. "Ne planlıyorsun?"

Gülümsemesi cılızdı. "Buna planlamak diyemem. Ben buna, her şeyi göz alıp son dakika pasıyla şansını denemek derim."

Benden istediği şeyi büyük bir dikkatle düşündüm. "Marcie'yi bana davet edebilirim," dedim. "Okula dönüş dansı elbisem için takı seçmeme yardım etmesini rica edebilirim. Eğer Hank'in baş melek kolyesi avına gerçekten yardım ediyorsa, odama giriş fırsatının üstüne atlayacaktır. Burnunu eşyalarıma sokması fikrine bayılmıyorum ama bunu yapacağım." Manidar bir duraksamanın ardından, "Ama önce, bunu neden yaptığımı *tam olarak* öğrenmem gerek," dedim.

"Hank'in baş meleğin konuşmasına ihtiyacı var. Bizim de öyle. Cennetteki baş meleklerin Hank'in şeytan hilesi uyguladığını bir şekilde öğrenmelerini sağlamalıyız. Ben kovulmuş bir meleğim ve bana kulak asmazlar. Ama Hank kolyeye dokunursa, izi kol-

yenin üstünde kalır. Eğer şeytan hilesi kullanıyorsa kolye bunu da kaydeder. Benim sözüm baş meleklere hiçbir anlam ifade etmez ama bu tür bir kanıt işe yarar. Tek yapmamız gereken, kolyenin ellerine geçmesini sağlamak."

Yine de bir miktar şüpheliydim. "Ya işe yaramazsa? Ya Hank istediği bilgiyi elde eder ve biz avucumuzu yalarsak?"

Başını hafifçe eğdi. "Bunun yerine ne yapmamı istersin?"

Düşündüm ama verecek bir cevap bulamadım. Patch haklıydı. Vaktimiz dolmuş, seçeneklerimiz tükenmişti. Olabilecek en iyi konumda değildik ama içimden bir ses, Patch'in var olduğu süre boyunca riskli seçenekler arasından en iyiyi seçtiğini söylüyordu. Bu kadar büyük bir kumarın içine çekileceksem, yanında olmak için daha uygun birisini düşünemiyordum.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

27

Bir hafta sonra, cuma akşamıydı. Annem ve Hank oturma odasında kanepeye kıvrılmış, aynı kâseden patlamış mısır yiyorlardı. Patch'e Hank etraftayken serinkanlılığımı koruyacağıma söz verdiğim için odama çekilmiştim.

Hank son günlerde sinir bozacak kadar cana yakındı. Annemi hastaneden eve getirmiş, her akşam yemeği saatinde hazır yemekle çıkagelmiş ve hatta bu sabah, çatı giderlerimizi temizlemişti. Kalkanımı indirecek kadar aptal değildim ama hareketlerini incelemeye çalışmaktan kafayı yemek üzereydim. Bir şeyler çeviriyordu ama *ne* olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Annemin kahkahasının üst kata kadar çıkmasıyla sabrımın sonuna geldim. Vee'ye mesaj attım.

Bir dakika sonra, NBR, diye cevabı geldi.

SERPETINE'E İKİ BİLETİM VAR. GELMEK İSTER MİSİN?

SERPEN-NE?

AİLE DOSTUMUZUN YENİ GRUBU, diye açıkladım. BU AKŞAM AÇILIŞ GÖSTERİSİ.

20 DK. SONRA SENİ ALIYORUM.

Tam yirmi dakika sonra, araç yolunda Vee'nin lastik sesleri duyuldu. Kendimi, annemin Hank'le –ki çok ıslak öpüştüğünü öğrenmiştim– öpüşüp koklaşma seslerini duyma işkencesine katlanmak zorunda kalmadan dışarı atmak umuduyla basamakları koşar adım indim.

Annem koridora doğru, "Nora?" diye seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

"Vee'yle dışarı çıkıyorum. On birde dönerim." Ona veto etme fırsatı bırakmadan dışarı fırladım ve kendimi 1995 model mor Dodge Neon'a attım. "Yürü! Yürü! Yürü!" diye talimat verdim.

Üniversite planları boşa çıkarsa, kaçış şoförlüğü konusunda geleceği parlak olan Vee, kaçışımı kendine iş edindi ve en yakın ağaçtaki kuş sürüsü korkutacak kadar gürültü çıkararak araç yolundan ayrıldı.

Vee kasaba sokaklarında trafik tabelalarına aldırmadan hızla yol alırken, "Araç yolundaki kimin Avalon'uydu?" diye sordu. Ehliyetini aldığından beri, tam üç hız cezasından dramatik bir tavırla haykırarak yaka sıyırmayı başarmış ve kanun karşısında yenilmez olduğuna inanmaya başlamıştı.

"Hank'in kiralığı."

"Michelle Van Tassel'dan duyduğuma göre, ki o da Lexi Hawkins'ten duymuş ve Lexi de sevgili dostumuz Marcie'nin yalancısı, Hank sizi yoldan atmaya çalışan ucubelerin tutuklanmasını sağlayacak her tür ipucu için yüklü bir ödül vadediyormuş."

Bol şans.

Ancak Vee'ye bir sorun olduğunu çaktırmamak için uygun şekilde sırıttım. Aslında hafızamın Hank tarafından silinmiş ol-

masından başlayarak her şeyi ona anlatmam gerekirdi. Ama... *nasıl?* Kendimin bile doğru dürüst anlamadığı şeyleri nasıl izah edebilirdim? Elimde kanıt olarak kendi sözümden başka bir şey yokken, onu bir yığın kâbusla kaynayan bir dünyaya nasıl inandırabilirdim.

"Hank ne kadar teklif ediyormuş?" diye sordum. "Belki önemli bir şeyler hatırlamaya teşvik edilebilirim."

"Zahmete ne gerek var? Banka kartını yürütmen yeterli. Birkaç yüz dolar tüyse bile fark edeceğinden şüpheliyim. Hem yakalansan bile seni tutuklatamaz ya. Annenle her tür şansını mahveder."

Yüzümde donmuş cesur bir sırıtışla, keşke o kadar basit olsaydı, diye düşündüm. Keşke Hank göründüğü gibi birisi olsaydı.

Şeytanın El Çantası'nın arka tarafında küçük bir park yeri vardı, Vee tam beş tur attı ama hiç yer açılmadı. Arayışını gittikçe genişletti. Sonunda, bir kaldırım uzantısına Neon'un yarısını yolun ortasında bırakacak bir şekilde paralel park etti.

Arabadan indi ve park eserini kontrol etti. Omuz silkti. "Yaratıcılık için beş puan."

Yolun kalan kısmını yayan gittik.

Vee, "Eee, kim bu aile dostu?" diye sordu. "Erkek mi? Seksi mi? Bekâr mı?"

"İlk soruya evet, ikinciye büyük olasılıkla, sonuncu için sanıyorum. Sizi tanıştırmamı ister misin?"

"Hayır, almayayım. Ben sadece kötü gözlerimi üstüne sabitlemem gerekir mi diye merak ettim. Artık oğlanlara güvenmiyorum ama cici çocuklar söz konusu olunca korkutucu radarım devreden çıkıyor."

Scott'ın pırıl pırıl ve mis kokulu bir kılık içindeki halini hayal etmeye çalışırken küçük bir kahkaha attım. "Scott Parnell için kullanacağım en son kelime cici olurdu."

"Vay canına. Dur bir dakika. Bu da ne? Bana eski aile dostunun Seksi Çocuk Scott olduğunu neden söylemedin?"

Vee'ye Scott'ın bu geceki halka karışma olayını olabildiğince gizlemek için söylemediğimi ve bunun Hank'in kulağına gitmemesi gerektiğini anlatmak isterdim ama sorusunu masum bir, "Özür dilerim, unutmuş olmalıyım," ile savuşturdum.

"Scottie'mizin unutulmayacak bir *vücudu* var. Hakkını vermelisin."

Haklıydı. Scott iri yarı değildi ama çok kaslıydı ve birinci sınıf bir sporcunun orantılı vücuduna sahipti. Her yere taşıdığı sert ve neredeyse asık yüz ifadesi olmasa, büyük ihtimalle pek çok kızın ilgisini çekerdi. Erkek düşmanı olduğunu iddia eden Vee de büyük olasılıkla o kızların arasında olurdu.

Son köşeyi de dönünce Şeytanın El çantası görüş alanımıza girdi. Duvarlarını sarmaşıkların sardığı, pencereleri karartılmış, çekici olduğu söylenemeyecek dört katlı, tuğla bir binaydı. Bir yanında bir emanetçiye komşuydu, diğer yanındaysa vızır vızır çalışan ve bir sahte kimlik işine paravan olduğundan şüphelendiğim bir ayakkabı tamircisi vardı. Cidden, bugünlerde kaç kişi pençe yaptırıyordu ki?

Vee, "Damgalanacak mıyız?" diye sordu.

"Bu akşam değil. Grup üyelerinin yarısı yaş sınırının altında olduğu için bu akşam içki servisi yok. Scott biletlerimizin yeterli olduğunu söyledi."

Sıraya girdik ve beş dakika sonra içerideydik. Geniş iç mekân, bir yanda sahne, diğer yanda bardan oluşuyordu. Barın yakınında odacıklar, sahne tarafındaysa kafe masaları yer alıyordu. İçeride

düzgün ve her saniye biraz daha artan bir kalabalık vardı ve içimin Scott adına duyduğum tuhaf bir heyecanla sıkıştığını hissettim. Seyircilerin arasında Nefilim yüzler bulmak için etrafa bakınıyordum ama eksiksiz bir iş çıkarmak konusunda kendime güvenecek kadar tecrübeli değildim. Gerçi Şeytanın El Çantası'nın insan soylu olmayanların, özellikle de Hank'le bağlantılı olanların sıkça takıldıkları bir yer olduğunu düşünmek için bir nedenim yoktu. Yine de temkinli olmaktan bir zarar gelmeyeceği inancıyla hareket ediyordum.

Vee'yle birlikte bara gittik.

Göz kalemi ve burun halkaları konusunda cimriliğe kaçmamış kızıl saçlı barmen, "İçecek bir şey?" diye sordu.

Vee, "İntihar," dedi. "Hani şu bardağa her şeyden biraz koyduğunuz şey var ya?"

Yana doğru eğildim. "Kaç yaşındayız?"

"Çocukluk bir kez yaşanır. Keyfini çıkar."

Barmene, "Kirazlı kola," dedim.

Vee'yle birlikte arkamıza yaslanıp içeceklerimizi yudumlayarak kendimizi gösteri öncesi heyecana bırakırken saçlarını dağınık –ama seksi– bir topuza tıkıştırmış incecik bir sarışın kıvırtarak geldi. Dirseklerini arkadaki bara yasladı ve bana gelişigüzel bir bakış attı. Üzerindeki bohem elbiseyle, hippi çıtır havasını eksiksiz yansıtıyordu. Siren kırmızısı ruju dışında tamamen makyajsız hali dikkatimi, dolgun ve çıkık dudaklarına çekmişti. Bakışlarını sahneye sabitleyerek, "Sizi buralarda görmemiştim, kızlar," dedi. "İlk gelişiniz mi?"

Vee, "Sana ne ?" dedi.

Kız güldü ama çıkardığı ses yumuşak ve iç gıdıklayıcıydı, ensemdeki tüyleri diken diken etmişti.

"Liseli misiniz?" diye sordu.

Vee gözlerini kısarak, "Belki, belki de değiliz," dedi. "Ve sen de?.."

Sarışın kocaman bir gülümsemeyle, "Dabria," dedi. Gözleri gözlerime kenetlenmişti. "Hafıza kaybı olayını duydum, yazık."

Kirazlı kolam yüzünden konuşamadım.

Vee, "Seni gözüm bir yerden ısırıyor," dedi. "Ama ismin bir şey çağrıştırmadı." Dudaklarını büzerek düşündü.

Dabria cevap olarak Vee'yi serinkanlı bir bakışla süzünce, Vee'nin yüzündeki bütün şüphe bir anda silinip yerini durgun bir su gibi boş bir ifadeye bıraktı. Duygusuz bir sesle, "Seni hayatımda hiç görmedim," dedi. "İlk defa karşılaşıyoruz."

Dabria'ya dik dik baktım. "Konuşabilir miyiz? Yalnız?"

Neşeli bir sesle, "Hiç sormayacaksın sandım," dedi.

İnsanları iterek tuvaletlere açılan koridora doğru yürüdüm. Kalabalıktan uzaklaşınca, hızla Dabria'ya döndüm. "Bir, en yakın arkadaşımın zihniyle oynamayı bırak. İki, burada ne arıyorsun? Üç, Patch'in beni inandırdığından çok daha hoşmuşsun." Büyük olasılıkla bu sonuncusunu söylememe gerek yoktu ama hazır Dabria'yla baş başa kalmışken lafı dolandıracak havamda değildim. Konuya doğrudan girmekte fayda vardı.

Dudakları hoşnut ve yılışık bir gülüşle büküldü. "Ve sen de, hatırladığımdan çok daha sıradansın."

Birden kot pantolon, desenli tişört ve asker tarzı bir şapkadan daha şık bir şeyler giymediğime pişman olmuştum. "Net olalım diye söylüyorum, Patch seni çoktan aşmış."

Dabria bana yarı kapalı kirpiklerinin arasından bakmadan önce bir süre manikürünü inceledi. Ardından gözden kaçmaya-

cak bir pişmanlıkla, "Keşke ben de onu aştığımı söyleyebilseydim," dedi.

İçimden Patch'e öfkeli bir, *sana söylemiştim*! düşüncesi gönderdim.

Sadece, "Karşılıksız aşk berbat bir şeydir," demekle yetindim.

"O burada mı?" Dabria kalabalığı gözden geçirmek için kafasını çevirdi.

"Hayır. Ama onu takip etmeyi kendine görev edindiğine göre, eminim bunu zaten biliyorsundur."

Gözlerinde muzip bir ışıltıyla, "Ah, demek fark etmiş?" dedi.

"Üzerine atılmayı hayatının amacı olarak benimsemişken bu zor olmasa gerek."

Dudaklarını öne çıkaran gülümsemesi sertleşmişti. "Sadece bil diye söylüyorum, Jev'in pantolonunun içinde tuttuğu tüyüm olmasa, seni sokağın ortasına sürükleyip hızla yaklaşan bir arabayı ön sıradan izlemeni sağlamakta bir an tereddüt etmezdim. Jev, şimdilik senin için burada olabilir ama ben olsam fazla rahatlamazdım. Seneler içinde bir hayli düşman kazandı ve sana kaçının onu cehenneme zincirlemek için can attığını söyleyemem. İnsanlara onun davrandığı gibi davranıp iki gözün kapalı uyuyamazsın," derken sesinde soğukkanlı bir uyarı hissediliyordu. "Yeryüzünde kalmak istiyorsa..." beni tepeden tırnağa süzerek, "... çocuksu, küçük bir kızın dikkatini dağıtmasına izin veremez. Onun bir müttefike ihtiyacı var. Arkasını kollayacak, ona faydası olacak birisine."

"Ve sen, bu iş için doğru kız olduğunu düşünüyorsun," diye tıslıdım.

"Kendi türüne bağlı kalman gerektiğini düşünüyorum. Jev bağlanmayı sevmez. Sana şöyle bir bakmam bile, elini üstünden çekmediğini anlamam için yeterli."

"O değişti," dedim. "Senin onu tanıdığın zamanki gibi değil."

Kahkahası duvarları çınlattı. "Saflığına hayranlık mı duymalı, yoksa içine biraz sağduyu mu tıkmalı karar veremiyorum. Jev asla değişmeyecek ve seni sevmiyor. Seni Kara El'den intikam almak için kullanıyor. Hank Millar'ın başına konan ödülün ne kadar yüksek olduğunu biliyor musun? *Milyonlarca* dolar. Jev bu parayı diğer bütün kovulmuş melekler kadar, belki daha da fazla istiyor. Çünkü o parayı düşmanlarına olan borcunu ödemek için kullanabilir ve peşini bir an bırakmadıklarını söylediğim zaman, bana inan. Seni, yani Kara El'in mirasçısını elinin altında tuttuğu için herkesten avantajlı. Sen Kara El'e pek çok kovulmuş meleğin sadece hayalini kurabileceği kadar yakınsın."

Gözümü bile kırpmadan, "Sana inanmıyorum," dedim.

"Kara El'i istediğini biliyorum, tatlım. Tıpkı onu yok edecek kişi olmak istediğin gibi. Nefil olduğu düşünülürse, bu kolay bir başarı değil ama bir an için mümkünmüş gibi davranalım. Sence onu doğru insanlara teslim ettiği zaman on milyon dolarlık bir çek alacakken Jev, Hank'i senin eline bırakır mı? Bir düşün."

Dabria bunu söylerken tek kaşını kurnaz bir edayla havaya kaldırdı ve dönüp kalabalığın arasına daldı.

Bara döndüğümde Vee, "Seni bilmem ama ben o hatunu sevmedim," dedi. "Kokarca tespit-metremde birincilik için Marcie'yle kapışır."

Tatsız bir halde, *daha beter*, diye düşündüm. *Çok daha beter.*

Vee taburesinde yükselerek, "İçgüdü demişken, şu Romeo'ya karşı ne hissettiğim konusunda kararımı tam olarak verebilmiş değilim," dedi.

Bakışlarını takip ettim ve ucundaki Scott'ı gördüm.

Çevresindekilerden bir kafa uzun boyuyla kalabalığı yararak ilerliyordu. Güneşten yer yer sararmış kahverengi saçları bir şapka gibi duruyordu ve kirli kot pantolonu ve dar tişörtüyle kelimenin tam anlamıyla, ümit vadeden bir rock grubunun basçısı gibi görünüyordu.

Dudaklarını çarpıtarak, "Gelmişsin," dedi ve sevindiğini hemen anladım.

Scott'ın bir süre daha saklanmak konusundaki dik başlı itirazının neden olduğu huzursuzluğumu belli etmemeye çalışarak, "Hayatta kaçırmazdım," dedim. Eline bakmamla Kara El'in yüzüğünü çıkarmamış olduğunu görmem bir oldu. "Scott, bu en yakın arkadaşım, Vee Sky. İkiniz resmen tanışmış mıydınız hatırlamıyorum."

Vee, Scott'ın elini sıktı ve, "Bu odada benden daha uzun boylu en az bir kişinin daha olmasına sevindim," dedi.

Scott, ayrıntıya girmeye hiç niyeti olmadığını belli eden bir sesle, "Evet, boyumu baba tarafından almışım," dedi. Sonra bana döndü ve, "Okula dönüş dansı konusunda," dedi. "Yarın saat dokuzda evine bir limuzin göndereceğim. Şoför seni dansa götürecek, seninle orada buluşacağım. Bileğin için şu çiçek zımbırtılarından almam gerekir miydi? Tamamen unutmuşum."

Vee kaşları havaya fırlamış halde başparmağını şaşkınlık içinde ikimizin arasında gezdirerek, "Siz ikiniz, dansa birlikte mi geliyorsunuz?" diye sordu.

Bunu ona söylemeyi atladığım için kendimi tekmeleyebilirdim. Kendimi savunmam gerekirse, aklımda o kadar çok şey vardı ki.

"Arkadaş olarak," dedim. "Gelmek istersen; ne kadar kalabalık olursa, o kadar şenlikli olur."

Vee gerçekten hevesi kırılmış gibi bir sesle, "Evet ama artık elbise alacak zamanım yok," dedi.

Ayaküstü düşünerek, "Yarın sabah ilk iş İpek Bahçesi'ne gideriz. Çok vaktimiz var. Mankenin üstündeki mor payetli elbiseyi beğenmemiş miydin?"

Scott başparmağıyla omzunun arka tarafını işaret etti. "Isınmam lazım. Gösteriden sonraya takılabilirseniz beni kuliste bulun, size özel bir tur attırayım."

Vee ve ben birbirimize baktık ve Scott konusundaki değerlendirmesinin birkaç çıta yükseldiğini fark ettim. Diğer yandan ben, bize tur attıracak kadar uzun süre sağ kalabilmesi için dua ediyordum.

Kötü hislerle etrafıma bakındım. Hank'ten, adamlarından ya da belaya işaret eden herhangi bir şeyden izler arıyordum.

Düzenbaz üyeleri sahneye çıktı ve çok sayıda gitarı ve bateriyi akort etmeye koyuldu.

Scott da omzundaki gitarıyla onlarla birlikte sahneye fırlamıştı. Gitar penasını dişlerinin arasında yerleştirmişti ve kendi ritmine ayak uydurarak kafasını sallıyordu. Yan gözle bakınca, Vee'nin de ayağını aynı ritimle yere vurduğunu fark ettim.

Onu dirseğimle dürttüm. "Bana söylemek istediğin herhangi bir şey var mı?"

Gülümsemesini saklamaya çalışarak, "Hoş çocuk,"dedi.

"Erkek detoksu yaptığını sanıyordum," dedim.

Vee beni daha sert dürttü. "Debbie Downerlık[14] yapma."

"Ben sadece gerçekleri netleştiriyordum."

14 Bir cumartesi gecesi şovunun kahramanlarından birinin adı. Ayrıca verdiği kötü haberlerle bulunduğu ortamların tadını kaçıran kişiler için kullanılan argo bir tanım. (ç.n.)

"İşi pişirirsek, bana aşk şarkıları falan yazabilir. İtiraf et, hiçbir şey beste yapan bir erkekten daha seksi olamaz."

"Hı hı," dedim.

"Asıl sana hı hıı."

Sahnede, Şeytanın El Çantası'ndan bir ekip, mikrofon ve anfilerin kurulmasına yardım ediyordu. Ekiptekilerden biri dizlerinin üstüne çökmüş halde kabloları yere bantlarken, alnındaki teri silmek için duraksadı. Gözlerim koluna takıldı ve zihnimde beni geriye doğru sarsacak kadar güçlü ve tanıdık bir görüntü canlandı. Kolunun alt kısmındaki dövmedeki üç kelime yazıyordu. SOĞUK. ACI. SERT.

Bu üç kelimelik kombinasyonun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama daha önce gördüğümden emindim. Bir çift perde hafifçe aralandı ve hafızamın o dövmeyi, Hank'in Land Cruiser'ından dışarı fırlamamdan hemen sonra gördüğümü hatırlamama izin verecek kadar bir kısmını ortaya serdi. SOĞUK. ACI. SERT. Bunu daha önce hatırlamamıştım ama şimdi emindim. Sahnedeki adam oradaydı. Kazanın hemen arkasından. Ben bilincimi kaybederken bileklerimden sıkıca tutup toprağın içinde sürüklemişti. El Camino'daki kovulmuş meleklerden biri olsa gerekti.

Ben bu şaşırtıcı sonuca varırken, kovulmuş melek ellerindeki tozu silkeledi ve sahneden atlayıp kalabalığın etrafından dolaştı. Birkaç kişiyle kısa bir şeyler konuştuktan sonra ağır adımlarla sahne arkasına yürüdü. Ani bir hareketle, Dabria ile benim konuştuğumuz hole saptı.

Vee'nin kulağına, "Tuvalete gidiyorum," diye seslendim. "Yerimi tut." Barın etrafını çevreleyen üç dört kişilik kalabalığın arasından yol açarak kovulmuş meleğin peşinden hole çıktım. Koridorun ucunda hafifçe öne eğilmiş halde duruyordu. Profilini ortaya çıkaracak şekilde hafifçe döndü ve çakmağını dudaklarının

arasındaki sigaraya yaklaştırdı. Üfleyerek bir duman bulutu çıkarıp dışarı yöneldi.

Ona birkaç saniyelik bir avantaj tanıdıktan sonra, kapıyı aralayıp başımı uzattım. Ara sokakta bir avuç sigara içen insan vardı ama bana, gözlerinin gayriihtiyari kaymasının ötesinde dikkat eden olmadı. Kovulmuş meleği arayarak dışarı çıktım. Melek ara sokağın yarısını katetmişti ve sokağa doğru ilerliyordu.

Belki sigarasını tek başına içmek istiyordu ama içimden bir ses, mekânı geri dönmemek üzere terk ettiğini söylüyordu.

Seçeneklerimi gözden geçirdim. İçeri koşup Vee'den yardım isteyebilirdim ama elimden geldiği sürece onu bu işe katma riskini almak istemiyordum. Destek için Patch'i arayabilirdim ama gelmesini beklersem, kovulmuş meleği kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kalırdım. Ya da Patch'in öğüdünü dinler, kovulmuş meleği kanat yaralarından faydalanıp hareketsiz bıraktıktan *sonra* destek çağırırdım.

Patch'e olabildiğince avantaj sağlamaya karar verdim ve elini çabuk tutması için dua ettim. Ortalıkta, Hank'in bulmasını istemediğimiz kanıtlar bırakmamak için, arama ve mesajları acil durumlara saklamaya karar vermiştik. Eğer bu da bir acil durum oluşturmuyorsa, ne oluştururdu bilmiyordum.

Telaşla, ŞEYTANIN EL ÇANTASI'NIN ARKASINDAKİ ARA SOKAK, diye yazdım. ARABA KAZASINDAKİ KOVULMUŞ MELEĞİ GÖRDÜM. KANAT YARALARINI HEDEFLİYORUM.

Ayakkabı tamircisinin arka kapısına yaslanmış kar küreğini hiç düşünmeden aldım. Planım yoktu ama eğer kovulmuş meleği etkisiz hale getireceksem, bir silaha ihtiyacım olacaktı. Arada şüphe çekmeyecek bir mesafe bırakarak onu ara sokağın sonuna kadar izledim. Sokağa saptı, sigarasını kanalizasyona fırlattı ve

cep telefonundan bir numara çevirdi. Saklandığım kuytudan konuşmasını bölük pörçük dinledim.

"İşi bitirdim. Burada. Evet, o olduğundan eminim."

Telefonu kapadı ve ensesini kaşıdı. Kulağa biraz çelişkili –ya da pes etmiş– gibi gelecek şekilde iç geçirdi.

Bu sessiz düşünme halinden faydalanarak arkasından yaklaştım ve küreği yana doğru savurdum. Kürek meleğin sırtına, tam kanat izlerinin olması gerektiği yere sahip olduğumdan habersiz olduğum bir güçle çarptı.

Kovulmuş melek öne doğru sendeledi ve tek dizinin üstüne indi.

Küreği bu kez daha büyük bir güvenle bir kez daha vurdum. Sonra üçüncü, dördüncü ve beşinci kez. Onu öldüremeyeceğimi bildiğim için bir darbe de başına indirdim.

Dengesini kaybederek sallandı ve yere yığıldı.

Ayağımın ucuyla dürttüm ama taş kesilmişti.

Arkamdan telaşlı ayak sesleri yükseldi ve elimde sımsıkı tutmaya devam ettiğim kürekle arkama döndüm. Patch koşmaktan nefes nefese kalmış halde, karanlığın arasından çıktı. Bir bana, bir de kovulmuş meleğe baktı.

Bu kadar kolay olmasının şoku içinde, "Onu... onu yakaladım," dedim.

Patch küreği usulca elimden alıp bir kenara bıraktı. Dudakları hafif bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Melek, bu adam kovulmuş bir melek değil."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

Patch adamın yanma diz çöktü ve gömleğini tutup yırttı. Adamın pürüzsüz ve kaslı vücuduna bakakaldım. Görünürde tek bir kanat yarası yoktu.

"Ama emindim," diye kekeledim. "O olduğunu sandım. Dövmesini tanıdım."

Patch bana baktı. "O bir Nefil."

Nefil mi? Ne yani? Bir *Nefil'i* mi kendinden geçirmiştim?

Patch, Nefil'i sırtüstü çevirdi ve gömleğinin düğmelerini çözüp göğsünü inceledi. Gözlerimiz aynı anda köprücük kemiğinin hemen altındaki damgaya kaydı. Sıkılı yumruk, fazlasıyla tanıdık gelmişti.

Hayret içinde, "Kara El'in işareti," dedim. "O gün bize saldıran ve bizi neredeyse yoldan dışarı itenler, Hank'in kendi adamları mıydı?" Bu ne demek oluyordu? Ve Hank bu kadar yanlış bir yargıya nasıl varabilmişti? Kovulmuş melekler olduklarını iddia etmişti. Oldukça emin bir hali vardı.

Patch, "Bunun El Camino'daki adamlardan biri olduğuna emin misin?" diye sordu.

Hatamı fark ederken kanım beynime sıçradı. "Ah, fazlasıyla eminim."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

28

"Araba kazasını Hank kurguladı," dedim ölümcül bir sakinlikle. "Başlangıçta kazanın planlarını altüst ettiğini sanmıştım ama hiçbiri tesadüf değildi. Adamlarına bize çarpmalarını söyledi ve zihnime, onların kovulmuş melekler olduklarını yerleştirdi. Ben de buna kanacak kadar aptaldım!"

Patch, Nefil'in bedenini gizlemek için bakımsız bir çalılığın arkasına çekti.

"Böylece kendine gelmeden önce kimsenin dikkatini çekmeyecek," dedi. "Seni tam olarak gördü mü?"

Dalgın bir sesle, "Hayır, onu hazırlıksız yakaladım," dedim. "Ama Hank arabasını çarptırmaya neden ihtiyaç duydu? Olay bana baştan sona anlamsız geliyor. Arabası hurdaya döndü ve bu süreçte kendisi de bir hayli hırpalandı. Anlamıyorum!"

Patch, "Bu meseleyi çözene dek gözümün önünden ayrılmanı istemiyorum," dedi. "İçeri git ve Vee'ye eve onun arabasıyla dönmen gerekmediğini söyle. Beş dakika sonra seni ön kapıdan alırım."

Ellerimi, tüyleri diken diken olmuş kollarımın üstünde dolaştırdım. "Sen de benimle gel. Yalnız olmak istemiyorum. Ya içeride Hank'in başka adamları da varsa?"

Patch, kulağa hiç de neşeli gelmeyen bir ses çıkardı. "Vee bizi bir arada görürse, işler iyice karışır. Ona seni eve götürecek birisini bulduğunu söyle; onu daha sonra ararsın. Kapının hemen iç tarafında duracağım. Seni gözümün önünden ayırmayacağım."

"Buna inanmaz. Artık eskisinden daha temkinli." Hızla akla yatkın tek çözümü ürettim. "Eve onunla gideceğim ve o beni bırakınca, seninle çiftlik evinin yukarısındaki yolda buluşacağım. Hank evde; bu yüzden gereğinden fazla yaklaşma."

Patch beni kısa ve sert bir öpücük için kendine çekti. "Dikkatli ol."

Şeytanın El Çantası'nın içinde, seyircilerden bir şikâyet homurtusu yükseliyordu. İnsanlar sahneye peçete ve pipetler atıyorlardı. Salonun diğer ucundaki bir grup, "Düzenbaz berbat, Düzenbaz berbat," diye tezahürat yapmaya başladı. Yolumu dirseklerimle açarak Vee'ye ulaştım.

"Neler oluyor?"

"Scott toz oldu. Öylece koşup gitti. Grup onsuz çalamaz."

Midemde nahoş bir kıpırtı oldu. "Gitti mi? Neden?"

"Yakalasaydım sorabilirdim. Sahneden telaşla atladı ve son hızla kapıya koştu. Önce herkes şaka olduğunu sandı."

Vee'ye, "Buradan hemen çıkmalıyız," dedim. "Kalabalık daha fazla durmayacaktır."

"Bana uyar." Vee bar taburesinden atlayıp hızla kapıya doğru yürüdü.

Çiftlik evine varınca, Vee Neon'u araç yoluna soktu. "Sence Scott'ın içine ne kaçtı?" diye sordu.

Yalan söylemek çok cazip gelse de, Vee'yle oyun oynamaktan yorulmuştum. "Sanırım başı belada," dedim.

"Nasıl bir bela?"

"Galiba bazı kötü hatalar yaptı ve yanlış insanları üzdü."

Vee önce afallamış gibi göründü, *ardından* şüpheli. "Yanlış insanlar mı? Ne tür yanlış insanlar?"

"Çok kötü insanlar, Vee."

İhtiyaç duyduğu tek açıklama buydu. Neon'u geri vitese taktı. "Eee, o zaman biz ne duruyoruz? Scott dışarıda bir yerde ve bizim yardımımıza ihtiyacı var."

"Ona yardım edemeyiz. Peşindeki insanlar pek vicdan sahibi değiller. Canımızı yakıp yakmamak konusunda en ufak bir tereddüt yaşamazlar. Ama yardım edebilecek birisi var. Ve eğer şansı yaver giderse, bu akşam Scott'ı kasabadan çıkarıp güvende olacağı bir yere götürecek."

"Scott'ın kasabadan ayrılması mı gerekiyor?"

"Burası onun için güvenli değil. Peşindeki adamların kaçmayı denemesini beklediklerinden eminim ama Patch onları aşmanın bir yolunu bulacaktır ve..."

"Dur bir dakika! Yani Scott'a *o* kaçık mı yardım edecek?" Bana suçlayan gözlerle bakarken, Vee'nin sesi her saniye biraz daha yükseliyordu. "Onunla yine görüştüğünü annen biliyor mu? Bunun *belki de* benimle paylaşman gereken bir bilgi olabileceği hiç aklına geldi mi? Bunca zamandır onun hakkında yalan söylüyor, öyle birisi hiç olmamış gibi rol yapıyorum ve bu süre zarfında sen arkamdan işi pişiriyordun, öyle mi?"

Her tür pişmanlıktan arınmış avaz avaz itirafını duymak öfkemi alevlendirmişti. "Yani sonunda Patch konusunu itiraf etmeye hazırsın, öyle mi?"

"İtiraf etmek mi? *İtiraf etmek*, ha? Yalan söyledim, çünkü o pislik torbasının aksine sana ne olduğunu gerçekten önemsiyorum. O adam sağlam pabuç değil. Ortaya çıktıktan sonra hayatın bir daha eskisi gibi olamadı. Hazır lafı açılmışken, benimki de. Boş bir sokakta Patch'e rastlamaktansa, bir suç çetesiyle yüz yüze gelmeyi tercih ederim. İnsanlardan yararlanmak konusunda gerçekten çok iyi ve bana yine eski numaralarını çevirme peşindeymiş gibi geliyor."

Ağzımı açtım ama o kadar bozulmuştum ki, düşüncelerimi çözmekten âcizdim. "Onu benim gördüğüm şekilde görebilsen..."

"Böyle bir şey *olursa*, gözlerimi oyacağımdan emin olabilirsin."

Kendimi kontrol etmek için mücadele ediyordum. Kızgın ya da değil, sağduyulu davranabilirdim. "Yalan söyledin, Vee. Gözümün içine baka baka yalan söyledin. Annemden beklerdim ama senden..." Kapıyı ittim. Aniden, "Hafızam yerine gelince bunu nasıl izah edecektin?" diye sordum.

"Gelmeyeceğini umuyordum." Vee ellerini havaya kaldırdı. "İşte. Söyledim. Eğer bu, o ucubeyi hatırlamamak anlamına geliyorsa, hafızan olmadan çok daha iyiydin. O yakınındayken doğru düzgün düşünemiyorsun. Onda iyi *olabilecek* yüzde biri görür ve yüzde doksan dokuzluk saf psikopat kötüyü algılayamaz gibisin."

Ağzım açık kalmıştı.

"Başka?" diye çıkıştım.

"Hayır. Bu kadarı, konu hakkındaki düşüncelerimi üç aşağı beş yukarı özetliyor."

Arabadan fırladım ve kapıyı çarparak kapadım.

Vee camını indirdi ve kafasını dışarı uzatıp, "Aklın başına geldiğinde, numaramı biliyorsun!" diye bağırdı.

Ardından gazı kökleyerek araç yolundan çıktı ve son hızla uzaklaştı.

Kendimi toplamak için bir süre çiftlik evinin gölgesinde durdum. Hastaneden hafıza namına tek bir kırıntıdan yoksun halde eve döndüğüm ilk zamanlarda Vee'nin verdiği belirsiz cevapları düşündüm ve öfkem patlama noktasına geldi. Ona güvenmiştim. Kendi başıma çözemeyeceğim şeyleri bana anlatacağına inanmıştım. En kötüsü, annemle işbirliği yapmış olmasıydı. Gerçeği ulaşamayacağım kadar uzağa itmek için hafıza kaybımdan yararlanmışlardı. Onların yüzünden, Patch'i bulmam uzun zamanımı almıştı.

O kadar gerilmiştim ki, az daha Patch'le yolun başında buluşmak için sözleştiğimizi unutuyordum. Öfkemin kontrolünde hışımla çiftlik evinden uzaklaşırken, Patch'ten gelebilecek herhangi bir işarete karşı gözümü dört açtım. Sonunda gölgelerin arasında karaltısını seçebilir hale geldiğimde, ihanet duygumun en kötü kısmı durulmuştu ama henüz Vee'yi arayacak ve barış çubuğu uzatacak durumda değildim.

Patch yolun kenarına park ettiği siyah ve eski Harley Davidson Sportster motosikletinin üstünde oturuyordu. Onu görünce havada bir hareketlenme hissettim; tehlikeli ve cezbedici bir şey, elektrik yüklü bir tel misali vınlıyordu. Onu gördüğüm anda, olduğum yerde durdum. Kalbim, sanki Patch onu avucunun içinde kavramış ve bana kendine özgü yollardan hükmediyormuş gibi hızlanmıştı. Buna inanıyordum. Ay ışığı altında, kesinlikle suçlu gibi görünüyordu.

Yanına yaklaşınca bana bir kask uzattı. "Tahoe nerede?" diye sordum.

"Bırakmak zorunda kaldım. Hank'in adamları da dâhil, pek çok insan onu kullandığımı biliyordu. Issız bir tarlaya park ettim. Artık Chambers adında bir evsizin yuvası."

Ruh halime rağmen başımı arkaya atarak güldüm.

Patch bana soran gözlerle ve kaşlarını kaldırarak bakıyordu.

"Geçirdiğim akşamdan sonra buna ihtiyacım vardı."

Beni öptü ve kaskı çenemin altından bağladı. "Yararım olmasına sevindim. Atla, Melek. Seni eve götürüyorum."

Yerin altında olmasına rağmen, oraya vardığımızda Patch'in stüdyosu sıcacıktı. Delphic'in altındaki istim borularının buna bir katkısı olup olmadığını düşünmekten kendimi alamadım. Ayrıca Patch'in çabucak yaktığı bir şömine de vardı. Ceketimi aldı ve holün hemen dışındaki dolaba kaldırdı.

"Aç mısın?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırma sırası bana gelmişti. "Yiyecek mi aldın? Benim için?" Meleklerin yemeklerin tadını alamadıklarını ve yeme ihtiyacı duymadıklarını söylemişti, bu da gıda alışverişini gereksiz kılıyordu.

"Hemen otoban çıkışında organik gıdalar satan bir dükkân var. En son ne zaman yiyecek alışverişine gittiğimi hatırlamıyorum." Gözlerinde bir gülümseme ışıldıyordu. "Biraz abartmış olabilirim."

Işıl ışıl paslanmaz çelik eşyalar, siyah granit tezgâhlar ve ceviz dolap kapaklarıyla göz alan mutfağa yürüdüm. Oldukça erkeksi ve şıktı. Önce buzdolabına gittim. Su şişeleri, ıspanak, roka, mantarlar, zencefil kökü, Gorgonzola peyniri ve beyaz peynir, doğal fıstık ezmesi ve süt bir yandaydı. Sosisli sandviçler, soğuk etler, kola, çikolatalı puding ve kutu krem şanti diğer yanda. Patch'i market koridorlarında alışveriş arabasını iter ve hoşuna giden her şeyi içine atarken canlandırmaya çalıştım. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Bir puding kaptım, bir tane de Patch'e uzattım ama o hayır der gibi başını salladı. Bar taburelerinden birine tünedi ve dirseğini düşünceli bir tavırla tezgâha yasladı. "Bayılmandan önce kazaya dair hatırladığın başka bir şey var mı?"

Çekmecede bir kaşık buldum ve pudingten bir kaşık aldım. "Hayır." Kaşlarımı çattım. "Gerçi bu önemli olabilir. Kaza öğle yemeğinden hemen önce oldu. İlk başta, baygınlığımın birkaç dakikada uzun sürmüş olamayacağını düşündüm ama hastanede uyandığımda akşam olmuştu. Bu da günümden altı saatin kayıp olduğu anlamına gelir. Bu durumda, o kayıp altı saati nasıl değerlendiriyoruz? Hank'le birlikte miydim? Hastanede bilincim kapalı halde yatıyor muydum?"

Patch'in gözlerinden endişeli bir parıltı geçti. "Bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama Dabria'yı Hank'e yaklaştırabilirsek, ondan bir şeyler okumayı başarabilir. İçini göremez ama gücünün bir kısmını hâlâ koruyorsa ve Hank'in geleceğini görebilirse, bu bize neyin peşinde olduğuna dair bir ipucu sağlayabilir. Geleceğinde her ne varsa, geçmişinden bağımsız olamaz. Ancak Dabria'yı Hank'e yaklaştırmak kolay olmayacak. Çok dikkatli davranıyor. Dışarı çıktığı zamanlarda, en az bir düzine adamı etrafında aşılmaz bir bariyer oluşturuyor. Sizin evdeyken bile adamları dışarıda bekliyor, kapıları koruyor, etrafta dolaşıyor ve sokağı göz hapsinde tutuyorlar."

Bu benim için yeni bir haberdi, kendimi kişisel haklarıma tecavüz edilmiş gibi hissettim.

"Dabria demişken, kendisi bu akşam Şeytanın El Çantası'ndaydı." Umursamaz bir tavır takınmaya çalışmıştım. "Kendini tanıtma nezaketini gösterdi."

Patch'i dikkatle izledim. Ne aradığımı ben de bilmiyordum. Bu, aradığım şeyi ancak görünce anlayacağım anlardan biriydi.

Hakkını vermek gerekirdi –ki buna canım sıkılmıştı– en ufak bir dışa dönük duygu ya da ilgi göstermedi.

"Hank'in başına bir ödül konduğunu söyledi," diye devam ettim. "Onu ele geçirmeyi başaran ilk kovuluş meleğe on milyon dolar. Hank'i bir Nefilim ayaklanmasına liderlik ederken görmek istemeyecek pek çok insan olduğunu söyledi ve her ne kadar konunun inceliklerine girmediyse de, sanırım detayları tek başıma çözebilirim. Ortada Hank'in iktidarda olmasını istemeyen Nefillerin olması beni şaşırtmaz. Onu kilit altına alınmış halde görmeyi tercih eden Nefiller." Vurgulamak için duraksadım. "Darbe planlayan Nefiller."

"On milyon kulağa mantıklı geliyor." Bir kez daha gerçek hislerine dair tek bir ipucu yoktu.

"Beni satacak mısın, Patch?"

Uzunca bir süre konuşmadı ama konuştuğunda kelimeleri sessiz bir alayla titreşiyordu. "Bunun, Dabria'nın düşünmeni istediği şey olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu akşam seni Şeytanın El Çantası'na kadar tek bir niyetle takip etti: Zihnine sana ihanet etmek istediğim fikrini sokmak. Sana bütün servetimi kumarda kaybettiğimi ve on milyon doların benim için çok güçlü bir cazibesi olduğunu da söyledi mi? Hayır, yüzünden öyle olmadığını anlayabiliyorum. Belki de sana dünyanın her köşesine sakladığım kadınlar olduğunu ve parayı peşimden ayrılmamaları için kullanacağımı söylemiştir. Kıskançlık onun zevkine daha uygun, işte bu yüzden henüz doğru noktaya isabet etmediysem bile, yaklaştığıma bahse girebilirim."

Güvensizliğimi gizlemek için meydan okumayı kullanarak çenemi dikleştirdim. "Uzun bir düşman listesi biriktirdiğini ve onlara olan borçlarını ödemeyi planladığını söyledi."

Patch kükrer gibi güldü. "Uzun bir düşman listem olduğunu inkâr edecek değilim. Hepsini on milyon dolarla halledebilir miyim? Belki evet, belki de hayır. Konu bu değil. Yüzyıllardır düşmanlarımdan hep bir adım önde oldum ve böyle de devam etmek niyetindeyim. Hank'in kellesini bir tepside görmek benim için bir çekten daha fazlasını ifade ediyor ve senin de benimle aynı arzuyu paylaştığını öğrenmek, onu –Nefil ya da değil– öldürmenin bir yolunu bulma kararlılığım iyice güçlendirdi."

Ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Patch haklıydı. Hank hayatının kalan kısmını ücra bir hapishanede karantina altında geçirmeyi hak etmiyordu. Hayatımı ve ailemi mahvetmişti, ölümden daha azı, ceza olmak için fazla nazik kalırdı.

Patch parmağını dudağına götürüp beni susturdu. Bir saniye sonra, kapıya hoyratça vuruldu.

Birbirimize baktık, Patch düşüncelerime konuştu. *Beklediğim kimse yok. Yatak odasına git ve kapıyı kapa.*

Başımı eğerek anladığımı gösterdim. Sessiz hareketlerle stüdyoyu boydan boya geçtim ve kendimi yatak odasına kapattım. Kapı arasından Patch'in güldüğünü duydum. Sonraki kelimeleri tehditle örülüydü. "Burada ne arıyorsun?"

Boğuk bir ses, "Kötü bir zaman mı?" diye sordu. Kadınsı ve tuhaf biçimde tanıdıktı.

"Bunu sen söyledin, ben değil."

"Önemli."

Ziyaretçinin kimliği netleşirken, göğsüm dehşet ve öfkeyle doldu. Dabria haber vermeden gelmişti.

Fazla pürüzsüz ve davetkâr bir sesle, "Sana bir şey getirdim," dedi.

Bahse girerim öyledir, diye düşündüm alayla ve kendimi, dışarı fırlayıp ona sıcak bir karşılama töreni yapmaktan son anda alıkoydum. Dinlediğimi bilmediği sürece konuşmaya daha açık olması olasıydı. Gururum ve potansiyel bilgi arasında ikincisi galip geldi.

Dabria, "Şansımız yaver gitti," diye devam etti. "Kara El bu akşam benimle temasa geçti. Görüşmek istedi, yüklü bir miktar ödemeye istekliydi; ben de kabul ettim."

Patch, "Senden geleceğini okumanı istedi," dedi.

"İki gün içinde ikinci kez. Karşımızda çok dikkatli bir Nefil var. *Dikkatli* ama eskisi kadar değil. Küçük hatalar yapıyor. Bu defa korumalarını yanında sürükleme zahmetine girmemişti. Konuşmamızın duyulmasını istemediğini söyledi. İkisinin birbiriyle örtüşeceğinden emin olmak için geleceğini ikinci kez okumamı istedi. Alınmamış gibi yaptım ama bilirsin, benden şüphe duyulmasını sevmem."

"Ona ne söyledin?"

"Normalde görüşlerim kâhin ile müşteri arasında kalır ama bir anlaşma yapmayı düşünebilirim," dedi Dabria. "Masaya ne süreceksin?"

"Kâhin mi?"

"Belli bir havası var, sence de öyle değil mi?"

Patch, "Ne kadar?" diye sordu.

"Fiyatı ilk söyleyen kaybeder. Bunu bana sen öğrettin."

Patch'in gözlerini devirdiğini görür gibiydim. "On bin."

"On beş."

"On iki. Şansını zorlama."

"Seninle iş yapmak her zaman çok eğlenceli, Jev. Eski günlerdeki gibi. Harika bir ekiptik."

Şimdi gözlerini devirme sırası bana geçmişti.

"Konuşmaya başla," dedi Patch.

"Hank'in ölümünü gördüm ve bunu ona doğrudan söyledim. Detay veremedim ama yakında dünyadan bir Nefil'in ayrılacağını söyledim. 'Ölümsüz' kelimesinin yanlış bir tabir olduğunu düşünmeye başlıyorum. Önce Chauncey, şimdi de Hank."

Patch'in tek söylediği, "Hank'in tepkisi ne oldu?" oldu.

"Tepki vermedi. Tek laf etmeden çıkıp gitti."

"Başka?"

"Elinde bir baş melek kolyesi olduğunu biliyor olmalısın. Kolyeyi üzerinde hissettim."

Bunun Marcie'nin Patch'in kolyesini benden çalmayı başardığı anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Onu tuvaletime uyacak takıyı seçmeye davet etmiştim ama tuhaf biçimde, teklifime ilgi göstermemişti. Tabii Hank ona evin anahtarını vermiş ve ben yokken odamı kurcalamasını söylemişse şaşırmazdım.

Dabria manidar bir sesle, "Aklına kolyesini kaybeden eski baş melekler geliyor mu?" diye sordu.

Patch'in yumuşak cevabı, "Paranı yarın transfer ederim," oldu.

Dabria, "Hank o kolyeyi ne için istiyor?" diye üsteledi. "Kapıdan çıkarken şoförüne onu depoya götürmesini söylediğini duydum. Depoda ne var?"

Patch sesinde bir miktar alayla, "Kâhin olan sensin," dedi.

Dabria'nın şen kahkahası, işveli bir tona bürünmeden önce stüdyonun duvarlarında yankılandı. "Belki *senin* de geleceğine bakmalıyım. Kimbilir, belki benimkiyle kesişiyordur."

İşte bu beni ayağa kaldırmıştı. Gülümseyerek odadan çıktım. "Merhaba, Dabria. Ne güzel bir sürpriz."

Hışımla döndü. Beni süzerken gözleri öfkeyle yanıyordu.

Kollarımı başımın üstüne kaldırdım. "Sesinin hoş tınısı beni uyandırdığında ufak bir şekerleme yapıyordum."

Patch gülümsedi. "Sanırım kız arkadaşımla tanışmışsın, Dabria."

Neşeli bir sesle, "Ah, evet, tanıştık," dedim. "Neyse ki bundan bahsedecek kadar uzun süre yaşayabildim."

Dabria ağzını açtı, sonra yeniden kapadı. Bu sırada yanakları daha koyu bir pembeye bürünmüştü.

Patch bana, "Görünüşe bakılırsa, Hank kendine bir baş melek kolyesi bulmuş."

"Planın işe yaraması komik."

"Şimdi o kolyeyle ne yapacağını bulmamız gerek," dedi Patch.

"Ceketimi alayım."

Patch hoşuma gitmeyen bir sesle, "Sen burada kalıyorsun, Melek," dedi. Genelde duygularını ele vermezdi ama bu kez sesinde endişeyle karışık bir sertlik vardı.

"Bu işi tek başına mı üstleniyorsun?"

"Öncelikle, Hank bizi bir arada görmemeli. İkincisi, seni hızla felakete dönüşebilecek bir şeyin içine sürükleyemem. Bir nedene daha ihtiyaç duyuyorsan, seni seviyorum. Bu benim için bilinmeyen bir bölge ama gecenin sonunda eve, sana geleceğimi bilmeye ihtiyacım var."

Gözlerimi kırpıştırdım. Patch'in benimle bu tür bir şefkatle konuştuğunu hiç hatırlamıyordum. Ama kolay kolay vazgeçemezdim.

"Söz verdin," dedim.

Motosiklet montunu üstüne geçirirken, "Ve sözümü tutacağım," dedi. Yanıma geldi ve alnını alnıma dayadı.

Bu kapıdan bir santim bile dışarı çıkmayı aklından geçirme, Melek. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Hank'in o kolyeyi baş meleğe, ben ne istediğini duyamadan takmasına izin ve-

remem. Orada saldırıya açık durumda olacaksın. İstediği bir şeyi elde etti, ona ikincisini de vermeyelim. Bu işi sonsuza dek bitireceğiz.

Yüksek sesle, "Burada, güvende olduğunu bildiğim yerde kalacağına söz ver. Diğer seçenek, Dabria'dan kalmasını ve bekçi köpekliği yapmasını istemem olur." Kaşlarını, *hangisi?* diye sorar gibi kaldırdı.

Dabria ve ben birbirimize baktık. İkimizin yüzünde de memnuniyetten eser yoktu.

"Çabuk dön," dedim.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

29

Patch'in stüdyosunda bir ileri bir geri gidip gelirken, kendimi arkasından koşmamaya ikna etmeye çalışıyordum. Bana söz vermişti. Bana Hank'in işini tek başına bitirmeyeceğine *söz* vermişti. Bu, onun olduğu kadar –belki de daha fazla– benim de kavgamdı ve Hank'in bana kaç yönden acı çektirdiği düşünülünce, cezasını küçük dozlar halinde vermeye hak kazanmıştım. Patch, Hank'i öldürmenin bir yolunu bulacağını söylemişti ve ben onu, bu dünyadaki suçlarının ona sonsuza dek musallat olacağı bir sonraki hayatına gönderecek kişi olmak istiyordum.

Zihnime şüpheli bir ses süzüldü. *Dabria haklıydı. Patch'in paraya ihtiyacı var. Hank'i doğru insanlara teslim edecek, bana paradan bir miktar verecek ve ödeştiğimizi söyleyecek.* Patch izin istemek ile özür dilemek arasında ikinciyi tercih ettiğini kesin bir dille söylemişti.

Kollarımı Patch'in kanepesinin arkasına dayadım ve kafamda yanında Hank olmadan ve canlı dönmesi halinde onu bağlayıp

işkence etmenin farklı yollarını icat ederken, sakinleşmek için derin nefesler aldım.

Cep telefonum çalmaya başladı, açmak için elimi yandan askılı çantamın içine daldırdım. "Neredesin?"

Kulağımda kısa, kesintili bir nefes hışırdıyordu. "Peşimdeler, Grey. Onları Şeytanın El Çantası'nda gördüm. Hank'in adamlarını. Tüydüm."

"Scott!" Beklediğim ses değildi ama kesinlikle önemsiz sayılmazdı. "Neredesin?"

"Telefonda söylemek istemiyorum. Kasabadan çıkmam gerek. Otobüs durağına gittiğimde Hank'in adamları oradaydı. Her yerde adamları var. Polis gücünde dostları var ve sanırım onlara fotoğrafımı vermiş. İki polis beni bir markete kadar takip etti ama arka kapıdan kaçtım. Charger'ı bırakmak zorunda kaldım. Yayayım. Bulabildiğin kadar nakde, saç boyasına ve kıyafete ihtiyacım var. Volkswagen'i verebilirsen alırım. Sana elimden geldiğince çabuk geri öderim. Yarım saat sonra, saklanma yerimde buluşabilir miyiz?"

Ne diyebilirdim ki? Patch bir yere kıpırdamamamı söylemişti. Ancak Scott'ın vakti hızla daralırken arkama yaslanıp hiçbir şey yapmadan duramazdım. Hank şu anda deposunda meşguldü ve Scott'ı kasabadan çıkarmayı denemek için daha uygun bir zaman olamazdı. *Sonrasında affedilmek için yalvarırım.*

Scott'a, "Yarım saat içinde oradayım," dedim.

"Yolu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet." Hemen hemen.

Telefonu kapar kapamaz, Patch'in stüdyosunda oradan oraya koşturmaya, dolap kapaklarını ve çekmeceleri açıp kapayarak Scott'ın işine yarayabilecek ne var ne yok toplamaya koyuldum. Kot pantolonlar, tişörtler, çoraplar, ayakkabılar. Patch, Scott'tan birkaç santim kısaydı ama idare etmesi gerekecekti.

Antika maun dolabı açınca, çılgın arayışım yavaşladı. Görüntüyü sindirmek için bir süre olduğum yerde durdum. Patch'in gardırobu kusursuz bir düzen içindeydi; keten pantolonlar raflarda katlı, takım elbise gömlekleri tahta askılarda asılı bir şekilde duruyordu. Üç takım elbisesi vardı; dar yakalı, özel dikim siyah bir takım, lüks bir Newman tarzı ince çizgili ve Jacquard dikişli kömür grisi bir takım. Küçük bir kutuda ipek mendiller, bir çekmecedeyse kırmızıdan mora ve siyaha her renkte sıra sıra ipek kravat duruyordu. Siyah koşu ayakkabılarından Converse'lere, İtalyan makosenlere kadar her tür ayakkabı –hatta her ihtimale karşılık nubuk parmak arası terlikler– bile vardı. Havaya sedir ağacı kokusu hâkimdi. Beklediğim bu değildi. Kesinlikle. Benim tanıdığım Patch, kot pantolon giyerdi; tişörtler ve biçimsiz bir beyzbol şapkası. Patch'in *bu* yanını bir gün görecek miyim acaba diye merak ettim. Hatta Patch'in farklı yönlerinin bir sonu olup olmadığını bile düşündüm. Onu tanıdığımı sandıkça, gizem derinleşiyordu. Zihnimde yeni şüphelerle, kendime Patch'in bu gece beni satacağına inanıp inanmadığımı sordum.

İnanmak istemiyordum ama işin aslı, sınırdaydım.

Banyoda bir çantaya tıraş bıçağı, sabun ve tıraş köpüğü attım. Sonra bir şapka, eldivenler ve aynalı bir Ray Ban. Mutfak dolaplarında sayısız sahte kimlik ve beş yüz dolardan fazla tutacak bir banknot rulosu buldum. Patch paranın Scott'a gittiğini duyunca mutluluktan havalara uçmayacaktı ama bu şartlar altında Robin Hoodçuluk oynamayı makul gösterebilirdim.

Bir arabam yoktu ama Scott'ın mağarası Delphic Eğlence Parkı'na iki kilometreden daha uzak olamazdı bu yüzden hızlı bir yürüyüş tutturdum. Patch'ten ödünç aldığım kapüşonlu *sweatshirt*'ü kafama geçirip yol kenarından yürüdüm. Saat geceyarısına yaklaşırken, parktan peş peşe ayrılan araçlar vardı ve birkaç kişinin kornaya basmasına rağmen, çok dikkat çekmemeyi başardım.

Parkın dışına uzanan ışıklar sönükleşip yol otobana doğru kavislenince korkuluktan atlayıp kumsala yöneldim. Yanıma bir fener almayı akıl ettiğim için şükrederek ışığı çıkıntılı kayalıkların üstünde dolaştırdım ve yolun en zorlu kısmına başladım.

Tahminime göre yirmi dakika geçmişti. Sonra otuz. Nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kumsalın manzarası çok az değişmişti, siyah ve parlak okyanus sonsuzluğa uzanıyordu. Hank'in adamlarının izini bir şekilde sürmüş olmasından deli gibi korktuğum için, Scott'a seslenmeye cüret edemiyordum. Ancak yerimi Scott'a işaret etmek niyetiyle arada sırada durup fenerin ışığını sahilde dolaştırıyordum.

On dakika sonra, yukarıdaki kayalıklardan tuhaf bir kuş ötüşü duyuldu. Durup dinledim. Ses bir kez daha, bu kez daha yüksek perdeden duyuldu. Feneri derhal o tarafa çevirdim ama bir an sonra Scott tısladı. "Kaldır şu ışığı!"

Büzgülü bez çanta kalçamda zıplarken kayalardan yukarı tırmandım. Scott'a, "Özür dilerim, geç kaldım," dedim. Çantayı ayaklarının dibine attım ve nefesimi düzene sokmak için kayalardan birine oturdum. "Aradığında Delphic'teydim. Volkswagen yok ama sana kıyafet ve saçlarını gizlemen için de kışlık bir şapka getirdim. Ayrıca nakit beş yüz dolar da var. Elimden gelenin en iyisi buydu."

Scott'ın bu kadar kısa sürede, bu kadar çok şeyi bulmayı nasıl başardığımı sorgulayacağından emindim ama beni kollarının arasına çekerek ve kulağıma hararetli bir, "Teşekkürler, Grey," fısıltısıyla beni hazırlıksız yakaladı.

"İyi olacak mısın?" diye fısıldadım.

"Getirdiğin ıvır zıvırların faydası olacak. Belki kasabadan çıkmak için otostop çekerim."

"Önce benim için bir şey yapmanı istesem, dikkate alır mıydın?" Dikkatini çekince, cesaretimi toplamak için derin bir ne-

fes aldım. "Kara El yüzüğünden kurtul. Okyanusa at. Bunu enine boyuna düşündüm. Yüzük seni Hank'e doğru çekiyor. Üzerine bir tür lanet yerleştirmiş, onu taktığın zaman üzerinde bir güç sağlıyor." Artık yüzüğe şeytan hilesi yapıldığından emindim ve yüzük Scott'ın üzerinde durdukça, çıkarmasına ikna etmek daha da zorlaşacaktı. "Tek açıklama bu. Bir düşün. Hank seni bulmak istiyor. Seni kendine çekmek istiyor. Ve yüzük bu konuda kusursuz bir iş çıkarıyor."

İtiraz etmesini bekledim ama yüzündeki pes etmiş ifade, onun da içten içe aynı sonuca vardığını gösteriyordu. Sadece itiraf etmek istememişti. "Ya güçler?"

"Buna değmez. Üç ayı sadece kendi gücüne güvenerek atlattın. Hank o yüzüğe nasıl bir lanet koymuşsa, hiç iyi değil."

Scott usulca, "Bu senin için önemli mi?" diye sordu.

"Sen benim için önemlisin."

"Hayır dersem?"

"Yüzüğü parmağından çıkarmak için elimden ne geliyorsa yaparım. Dövüşte seni yenemem ama denemezsem bununla yaşayamam."

Scott bir homurtu çıkardı. "Benimle dövüşür müydün, Grey?"

"Beni ispatlamaya zorlama."

Scott beni şaşırtıp yüzüğü çevirerek çıkardı. Sessizce parmaklarının arasında tutup dikkatle baktı. "İşte sana fotoğraflık bir an," dedi ve yüzüğü dalgaların arasına fırlattı.

Tuttuğum nefesimi koyverdim. "Teşekkürler, Scott."

"Başka son arzun var mı?"

"Evet, *git*," derken sesimin hissettiğim kadar mutsuz çıkmaması için çaba harcıyordum. Bir anda gitmesini istemez olmuştum. Ya bu sonsuza dek sürecek bir vedaysa... Gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi kırpıştırdım.

Isıtmak için nefesini ellerine verdi. "Arada sırada iyi olduğundan emin olmak için annemi yoklar mısın?"

"Tabii ki."

"Ona benden bahsedemezsin. Verecek bir şeyi olmadığına inandığı sürece, Kara El ona ilişmeyecektir."

"Güvende olduğundan emin olurum." Onu hafifçe ittim. "Şimdi beni ağlatmadan git buradan."

Scott bir süre, gözlerinde tuhaf bir bakışla olduğu yerde durdu. Bu gergin bir bakıştı ama çok fazla değil. Daha fazla beklenti, daha az kaygı. Eğildi, dudaklarını dudaklarıma usulca örterek beni öptü. Hiçbir şey yapmadan bitirmesine izin verecek kadar afallamıştım.

"Çok iyi bir arkadaş oldun. Arkamı kolladığın için teşekkürler."

Elimi ağzıma götürdüm. Söylenecek çok şey vardı ama doğru sözler ulaşamayacağım kadar uzağa kaçmıştı. Artık Scott'a değil, arkasına bakıyordum. Silahları çekilmiş, sertleşmiş bakışları odaklanmış ve bir halde kayalara tırmanan Nefil dizisine.

"Eller yukarı! Eller yukarı!"

Bağırıyorlardı ama sesleri kulaklarıma, ağır çekimdeymiş gibi döne döne ulaşıyordu sanki. Gittikçe haykırışa dönüşen tuhaf bir vızıltı, kulaklarıma kadar ulaştı. Öfkeli dudaklarının kıpırdadığını, silahlarının ay ışığında parladığı görebiliyordum. Scott ve beni, birbirimize iyice sokulacak şekilde dört bir yandan sıkıştırıyorlardı.

Scott'ın gözlerindeki umut ışıltısı, yerini korkuya terk ederek kaybolmuştu.

Çantayı yere bırakıp ellerini başının arkasında kenetledi. Gece havasının içinden çıkıveren sert bir nesne –bir dirsek ya da yumruk– kafatasına indi.

Scott yere yığıldığında, ben hâlâ sözcükleri bulmak için debeleniyordum. Dehşetimin arasında bir çığlığa bile geçit yoktu.

Sonunda, aramızdaki tek şey sessizlikti.

30

Ellerim bağlı ve gözümde, görüşümü tamamen engelleyen bir bantla, siyah bir Audi A6'nın bagajına tıkılmıştım. Bağırmaktan sesim kısılmıştı ama şoför beni ücra bir yere götürüyor olsa gerekti. Beni susturmaya bir kez bile yeltenmemişti.

Scott'ın nerede olduğunu bilmiyordum. Hank'in adamları sahilde etrafımızı sarmış ve ikimizi farklı yönlere sürüklemişlerdi. Scott'ı bir yer altı hapishanesinde zincirlenmiş ve Hank'in insafına terk edilmiş halde düşündüm.

Ayakkabılarımla bagaj kapağına vurdum. Bir o yana bir bu yana yuvarlandım. Bağırdım, çığlıklar attım ve sonunda nefesimin orta yerinde tıkanıp hıçkırıklara boğuldum.

Nihayet, araba yavaşladı ve motor sustu. Adımlar çakıl taşlarını ezdi, bir anahtar kilidin içinde sürtünerek döndü ve bagaj kapağı açıldı. İki çift el beni çekip kaldırdı ve kaba hareketlerle sert zemine bıraktı. Bacaklarım yolculuk sırasında karıncalanmıştı ve tabanlarıma yapılan bir iğnelenme saldırısıyla karşı karşıyaydım. Gardiyanlarımdan biri, "Bunu nereye istiyorsun, Blakely?" diye

sordu. Sesine bakılırsa on sekiz, on dokuz yaşından daha büyük olamazdı. Gücüne bakılırsa, pekâlâ çelikten yapılma da olabilirdi.

Bir adam, tahminen Blakely, "İçeri,"dedi.

Bir rampadan yukarı ve bir kapıdan içeri itildim. İçerisi serin ve sessizdi. Havaya benzin ve terebentin kokusu hâkimdi. Hank'in depolarından birinde olup olmadığımızı merak ettim.

İki yanımdaki adamlara, "Canımı yakıyorsunuz," dedim. "Hiçbir yere gidemeyeceğim ortada. Bari ellerimi çözseniz?"

Beni tek kelime etmeden basamaklardan yukarı, ikinci bir kapıdan içeri taşıdılar. Katlanan bir metal sandalyeye oturtup ayak bileklerimi sandalyeye zincirlediler.

Birkaç dakika sonra, kapı bir kez daha açıldı. Gelenin Hank olduğunu daha görmeden anlamıştım. Kolonyasının kokusu içimi panik ve tiksintiyle doldurmuştu.

Çevik parmakları göz bağımın düğümüyle oynadı ve bant boynuma düştü. Karanlık odaya bir anlam vermeye çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. Küçük bir oyun masası ve ikinci bir katlanır sandalye dışında hiçbir şey yoktu.

Sesim hafifçe titreyerek, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Diğer sandalyeyi zeminde sürükleyerek benimkinin tam karşısına yerleştirdi. "Konuşmak."

"Havamda değilim, teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

Bana doğru eğildi. Gözlerini kısınca, göz kenarlarındaki çizgiler derinleşmişti. "Kim olduğumu biliyor musun, Nora?"

Tüm gözeneklerimden ter fışkırıyordu. "Aklıma gelenleri mi söyleyeyim? Sen pis, yalancı, manipülatif, *değersiz*, küçük bir..."

Eli, ben gelişini görmeden savrulup çeneme sert bir darbeyle indi. Ağlayamayacak kadar şoke olmuş halde, hızla geri çekildim.

Bir hayli ürkütücü bir ses tonuyla, "Benim biyolojik baban olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"'Baba' çok keyfi bir kelime. Diğer yandan hödük..."

Hank başını hafifçe eğdi. "O zaman şunu sorayım: Bu, babanla konuşmak için uygun bir dil mi?"

İşte şimdi yaşlar göz pınarlarıma birikmişti. "Yaptığın hiçbir şey, sana 'babam' olduğunu söyleme hakkını vermez."

"Öyle bile olsa, sen benim kanımdansın. Ve benim işaretimi taşıyorsun. Bunu daha fazla inkâr edemem, Nora. Tıpkı senin de kaderini inkâr edemeyeceğin gibi."

Omuzlarımı oynattım ama burnumu silecek kadar kaldıramamıştım. "Kaderimin seninle hiçbir ilgisi yok. Beni, daha bir bebekken başkasına vererek hayatım üzerindeki söz hakkını kaybettin."

"Ne düşünürsen düşün, doğduğun günden itibaren hayatının her yönüyle fazlasıyla ilgiliydim. Senden, seni korumak adına vazgeçtim. Kovulmuş melekler yüzünden, ailemi feda etmek zorunda kaldım."

Sözünü küçümseyici bir kahkahayla kestim. "Sakın, zavallı ben klişesine başlama. Seçimlerinin suçunu kovulmuş meleklere yüklemekten vazgeç. Beni verme kararını kendin aldın. Belki o zamanlar beni önemsiyordun ama artık aldırdığın tek şey, Nefilim kan toplumun. Sen bağnazın tekisin, hepsi bu."

Ağzı, bir tel gibi gerildi. "Beni, toplumumu ve Nefilim kan ırkını aptal duruma düşürdüğün için seni hemen şimdi öldürmeliyim."

Hissettiğim her tür kaygıyı bastıran bir hiddetle, "O zaman bunu hemen yap," diye diklendim.

Ceketinin içine uzandı ve güvende durması için yatak odamdaki şifonyere sakladığım siyah tüye benzeyen bir tüy çıkardı.

"Danışmanlarımdan biri bunu odanda buldu. Kovulmuş bir meleğin tüyü. Kendi kanımdan, canımdan birisinin düşmanla arkadaşlık ettiğini öğrenince ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin. Beni kandırdın. Kovulmuş meleklerle yeterince uzun süre takılınca, kandırma eğilimleri bulaşıcı olabiliyormuş demek. Bu kovulmuş melek Patch mi?" diye sordu açıkça.

"Paranoyan hayret verici. Çekmecelerimi kurcalarken bir tüy bulduysan ne olmuş yani? Bu neyi ispatlar? Sapık olduğunu mu?"

Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. "Gerçekten seçmek istediğin yol bu mu? Kovulmuş meleğin Patch olduğundan hiç şüphem yok. Önceki gece odanda varlığını hissettim."

"Bariz biçimde benden daha çok şey bilirken beni sorguya çekmen ironik. Belki de yer değiştirmeliyiz."

"Çekmecendekinin kimin tüyü olduğuna inanmamı bekliyorsun?" Hank'in sesinde neşeden eser yoktu.

Her kelimemden meydan okuma süzülerek, "Tahminin benimki kadar iyi," dedim. "Tüyü sen beni oraya attıktan sonra, mezarlıkta buldum."

Yüzüne hain bir gülümseme yayıldı. "Adamlarım Patch'in kanatlarını aynı mezarlıkta kopardı. Bunun onun tüyü olduğunu iddia edebilirim. Yalanlarının birbirine dolandığını da söyleyebilirim."

Göstermemeye çalışarak yutkundum. Patch'in tüyü, Hank'in elindeydi. Bunun ona verdiği güçten haberdar olup olmadığını bilme imkânım yoktu. Olmaması için dua edebilirdim sadece.

Dikkatimi bu dehşet verici düşünceden uzaklaştırmaya gayret ederek, "Araba kazasını senin planladığını biliyorum," dedim. "Bize çarpanların senin adamların olduğunu da. Gösteriye ne gerek vardı?"

Gözlerindeki üstünlük taslayıcı ışıltı beni huzursuz etmişti. "Tartışma konuları listemdeki bir sonraki madde buydu. Sen bayginken üzerinde bir kan nakli gerçekleştirdim," dedi rahatça. "Damarlarını kendi kanımla doldurdum, Nora. Safkan Nefilim kanımla."

Aramıza kırılgan bir sessizlik çöktü.

"Bu tür bir operasyon daha önce hiç başarıyla yapılmamıştı. Ama ben kâinatın yasalarını yumuşatmanın bir yolunu buldum. Şu ana kadar işler beklendiğinden daha iyi gitti. Sana en büyük endişemin, naklin seni oracıkta öldürmesi olduğunu söylesem?"

Cevap bulmak, bana söylediği dehşet verici şeylere bir anlam vermek için çabalıyordum ama zihnim sersemlemişti. Kan nakli mi? *Neden, neden, neden*? Bu, hastanede neden o kadar tuhaf hissettiğimi açıklayabilirdi. Hank'in neden o kadar hırpalanmış ve güçten kesilmiş göründüğünü de. Gergin bir sesle, "Bunu yapmak için şeytan hilesi kullandın," dedim.

Tek kaşını kaldırdı. "Demek şeytan hilesini duydun? Melek mi çözdü?" diye tahmin yürütürken hiç hoşnut görünmüyordu.

"Nakli neden gerçekleştirdin?" Zihnim bir cevap bulmak için son hızla işliyordu; demek bir kurban, bir *doppelgänger*[15], bir deney için bana ihtiyacı vardı. Başka ne sebebi olabilirdi ki?

"Annenin seni dünyaya getirdiği günden beri damarlarında benim kanımı taşıyordun ama yeterince saf değildi. Birinci nesil bir Nefil değildin ve senin safkan olmana ihtiyacım var, Nora. Artık çok yaklaştın. Geriye sadece, cennet ve cehennem karşısında değişim yeminini etmen kaldı. Yemini ettiğin zaman, dönüşüm tamamlanmış olacak."

15 (Alm.) Halk biliminde yer alan ve yaşayan kişinin genellikle kötülüğü ya da kötü şansı temsil eden doğaüstü ikizi. (ed.n.)

Kelimelerinin ağırlığı yavaşça üstüme çökerek midemi bulandırdı. "Beni beyni yıkanmış, itaatkâr Nefil askerlerinden birine dönüştürebileceğini mi sandın?" Kurtulmaya çalışarak, sandalyede deli gibi sallanmaya başladım.

"Ölümümü öngören bir kehanet duydum. Geleceğime bakmak için şeytan hilesinin güçlendirdiği bir aygıt kullanıyordum ve emin olmak için ikinci bir görüş aldım."

Onu duymuyordum bile. İtirafıyla deliye dönmüştüm, öfkeden titriyordum. Hank, bana mümkün olabilecek en kötü şekilde tecavüz etmişti. Hayatımla oynamış ve beni canının istediği şekilde çarpıtıp bir kalıba sokma girişiminde bulunmuştu. Rezil ve katil kanını damarlarıma enjekte etmişti.

"Sen Nefilsin Hank, ölemezsin. *Ölmezsin*. Bunu ne kadar dilesem de..." Sesim zehirliydi.

"Hem aygıt hem de eski bir ölüm meleği aynı şeyi gördü. Fazla zamanım yok. Dünyadaki son günlerimi, kovulmuş meleklere karşı seni orduma liderlik etmeye hazırlamakla geçireceğim," derken durumu kabullenmiş gibiydi.

Her şey yerli yerine oturmuştu. "Bu koca planı, Dabria'nın tek bir sözüne göre mi yürütüyorsun? Onun yeteneği falan yok. Paraya ihtiyacı var. Geleceği senden ya da benden daha fazla tahmin edemez. Şu anda kendi kendine deli gibi gülüyor olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Benim bilmediğim bir şeyi bilirmiş gibi duygusuz bir sesle, "Bundan şüpheliyim," dedi. "Ordumu komuta etmen için senin safkan Nefil olmana ihtiyacım var, Nora. Toplumumu yönetmen için. Benim kanuni mirasçım olarak ortaya çıkmana ve dünyanın dört bir yanındaki Nefilleri tutsaklıktan kurtarmana ihtiyacım var. Heşvan'dan sonra, artık kovulmuş melekler tarafından yönetiliyor olmayacağız. Kendi kendimizin efendisi olacağız."

"Sen delisin. Senin için hiçbir şey yapmam. Özellikle de o yemini asla etmem."

"Sen işaretlisin. Seçilmişsin. İnşa ettiğim her şeyin lideri olmanı gerçekten istediğimi mi sanıyorsun," dedi sertleşmiş bir sesle. "Bu konuda hiç söz hakkı olmayan tek kişi sen değilsin. Kader bize bunu dayatıyor, biz kadere değil. Önce Chauncey vardı, sonra da ben. Ve şimdi sorumluluk sana düşüyor."

Bütün nefretimi arkasına koyduğum bakışlarımı ona diktim. "Orduna liderlik etmesi için kan bağın olan bir akraba mı istiyorsun? Marcie'yi kullan. O, insanlara emretmeye bayılır. Doğal durur."

"Onun annesi safkan bir Nefil."

"Bunu beklemiyordum ama bu daha da iyi. Herhalde Marcie de safkan Nefil oluyordur." Şirin, küçük bir üstün varlık üçlüsü.

Hank'in gülüşü gittikçe daha yorgun bir hal alıyordu. "Susanna'nın hamile kalmasını hiç beklemiyorduk. Safkan Nefiller başarıyla çiftleşemez. Marcie'nin bir tür mucize olduğunu ve çok uzun yaşamayacağını daha en başından anladık. Onda benim işaretim yoktu. Her zaman minyon, cılız ve hayatta kalmak için debelenen bir çocuk oldu. Artık fazla ömrü kalmadı. Annesi de ben de bunu hissedebiliyoruz."

Bir dizi hatıra bilinçaltıma âdeta akın etti. Bunu daha önce de konuştuğumuzu hatırlıyordum. Bir Nefil'in nasıl öldürüleceği konusundan bahsederken. Ailenin soyundan gelme on altı yaşındaki bir dişiyi öldürerek. Biyolojik babamın beni feda edeceği konusundaki şüphelerimi hatırladım. Hatırladığım...

Bir anda her şey netleşti. "Marcie'yi Rixon'dan saklama zahmetine girmemen bu yüzdendi. Bu yüzden beni verdin ama onu yanında tuttun. Kurban olarak kullanılacak kadar uzun ömürlü olmayacağını biliyordun."

Diğer taraftan ben tam pakete sahiptim. Hank'in Nefil işareti ve kusursuz bir hayatta kalma şansı. Rixon'ın beni kurban etmesine mani olmak için bebekken saklanmıştım ama şimdi kaderin bir cilvesiyle, Hank devrimine benim liderlik etmeme niyetleniyordu. Gerçeği tamamen dışarıda bırakmayı dileyerek gözlerimi sıkıca yumdum.

Hank, "Nora," dedi. "Gözlerini aç. Bana bak."

Başımı salladım. "Yemini etmeyeceğim. Ne şimdi ne de on dakika sonra, asla." Burnum akıyordu ve silemiyordum. Hangisi daha aşağılayıcıydı bilmiyordum; bu mu, yoksa dudaklarımın titremesi mi?

Sahte bir kibarlıkla, "Cesaretini takdir ediyorum," dedi. "Ancak çeşit çeşit cesaret vardır ve bu sana uymuyor."

Saçımı parmağıyla kulağımın arkasına itince yerimden sıçradım. Neredeyse babacan sayılabilecek bir hareketti. "Safkan Nefil olmak için yemin et ve orduma hükmet, seni ve anneni salayım. Seni incitmek istemiyorum, Nora. Seçim senin. Yemini edersen bu geceyi bitirebilirsin. Her şey bitecektir." Bileklerimdeki düğümleri açtı ve ip kayarak yere düştü.

Kucağımda ovuşturduğum ellerim titriyordu ama nedeni kansızlık değildi. Söylediği başka bir şey içime korku salmıştı. "Annem?"

"Bu doğru. Annen burada. Aşağıdaki odalardan birinde. Uyuyor."

O berbat yanma hissi gözlerimin arkasındaki yerine geri döndü. "Canını yaktın mı?"

Sorumu yanıtlamak yerine, "Ben Kara El'im," dedi. "Meşgul bir adamım ve dürüst olacağım, bu akşam olmak isteyeceğim son yer burası. Yapmak istediğim son şey de bu. Ama elim kolum bağlı. Güç senin elinde. Yemini et. Sen ve annen, birlikte çıkıp gidin."

"Onu hiç sevdin mi?"

Şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Anneni mi? Tabii ki sevdim. Bir zamanlar onu çok sevdim. Ama dünya artık farklı. Vizyonum değişti. Irkımın çıkarı için kendi aşkımı feda etmek zorunda kaldım."

"Onu öldüreceksin, değil mi? Yemini etmezsem, yapacağın şey bu olacak."

"Hayatım zor kararlarla şekillendi. Bu akşam da o kararları almaya son verecek değilim." Kaçamak cevabı içimde en ufak bir şüphenin kalmamasına neden olmuştu.

"Onu görmeme izin ver."

Hank odanın karşı tarafındaki pencere dizisini işaret etti. Annemi içinde bulacağım durumdan korkarak yavaşça ayağa kalktım. Pencereden dışarı bakınca, aşağıdaki depoya bakan bir tür ofiste olduğumu fark ettim. Annem portatif bir yatağa kıvrılmıştı ve o uyuklarken üç Nefil başında nöbet tutuyordu. Benim gibi, onun algısı da rüyalarda netleşiyor ve Hank'in gerçekte nasıl bir canavar olduğunu görüyor mudur acaba diye merak ettim. Hank hayatından sonsuza dek çıktığı ve artık onu parmağında oynatamayacağı zaman, gerçekte nasıl birisi olduğunu benim gibi görebilecek miydi? Bana Hank'le yüzleşme cesaretini veren şey, bu soruların yanıtı oldu.

"Bana ulaşabilmek için onu seviyormuş gibi mi yaptın? Bütün o yalanlar, bu an için miydi?"

Hank sabırla, "Üşümüşsün," dedi. "Yorgunsun. Açsın. Yemini et ve bu işe bir son verelim."

"Yemini ettiğim ve sen de şüphelendiğim gibi yaşamayı sürdürdüğün takdirde, ben de senden bir yemin etmeni istiyorum. Bu kasabadan ayrılmanı ve annemin hayatından sonsuza dek kaybolmanı."

"Anlaştık."

"Ve önce Patch'i aramak istiyorum."

Kükremeyi andıran bir kahkaha koyverdi. "*Hayır*. Gerçi bakıyorum, sonunda Patch konusunda dürüst davranmaya başladın. Ona büyük haberi yemini ettikten sonra verebilirsin."

Şaşırtıcı değildi ama denemek zorundaydım.

Sahip olduğum bütün meydan okuma gücünü sesime yansıttım. "Yemini senin için etmeyeceğim." Gözlerimi bir kez daha pencereye çevirdim. "Annem için edeceğim."

"Kendini kes." Hank avucuma bir çakı koyarken talimatları verdi. "Safkan bir Nefil olmak ve ölümümden sonra ordumu yönetmek için kendi kanın üstüne yemin et. Yemini bozarsan, cezanı kabul et. Senin ve annenin ölümü."

Gözlerimi gözlerine diktim.

"Anlaşma böyle değildi."

"Artık öyle. Ve süresi beş saniye içinde dolacak. Bir sonraki anlaşma, arkadaşın Vee'nin ölümünü de içerecek."

Ona hiddet ve hayretle baktım ama elimden gelenin en kötüsü buydu. Beni tuzağa düşürmüştü.

"Önce sen," diye emrettim.

Yüzüne yansıyan kararlılık olmasa, eğlendiği bile söylenebilirdi. Elini keserken, "Önümüzdeki ayı çıkarırsam, Coldwater'dan ayrılacağıma, seninle ve annenle asla temas kurmayacağıma yemin ederim. Bu yemini bozarsam, bedenim toza dönüşsün."

Bıçağı aldım, sivri ucunu etime batırdım ve Patch'in hafızasında gördüklerinden hatırladığım şekilde elimi sallayarak birkaç damla kanı özgür bıraktım. Yapmak üzere olduğum şey için beni affetmesi için sessiz bir dua mırıldandım. Nihayetinde, kana ve ırka üstün gelecek bir aşkımız olması için. Patch'i biraz daha

düşünürsem devam edememekten korkarak, düşüncelerime burada son verdim. Kalbim iki farklı yöne doğru çekilirken içimdeki boş bir noktaya çekildim ve beni bekleyen korkutucu görevle yüzleştim.

"Damarlarımda dolaşan bu yeni kanla artık insan değil, safkan bir Nefil olduğuma yemin ederim. Ve *eğer* ölürsen, orduna liderlik edeceğim. Bu sözü çiğnersem annemin de benim de öleceğimizi biliyorum." Yemin, sonuçlarının ağırlığıyla karşılaştırılınca fazla basit kalıyordu ama çelik gibi bakışlarımı Hank'e çevirdim. "Doğru yaptım mı? Söylemem gereken başka bir şey var mı?"

Başının hırçın bir hareketi, bilmem gerekeni anlattı.

İnsan soylu hayatım sona ermişti.

Hank'ten ayrıldığımı ya da yanımda ancak güçlükle yürüyecek kadar uyuşturulmuş olan annemle depodan dışarı yürüdüğümü hatırlamıyordum bile. O küçük odadan dışarıdaki karanlık sokaklara çıkışım, bulanık bir görüntüydü. Annem şiddetle titriyor ve kulağıma anlaşılmaz sesler mırıldanıyordu. Kendimin de üşüdüğünü şöyle böyle hatırlıyordum. Havada don kokusu vardı ve nefesim, gümüşi bir beyazlıkla yoğunlaşıyordu. En yakın zamanda sığınacak bir yer bulamamam halinde annemin hipotermiye girmesinden korkuyordum.

Benim durumum da o kadar korkunç muydu, bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum. Donarak ölebilir miydim? Ölebilir miydim? Yeminle tam olarak ne değişmişti? Her şey mi?

Yolun karşısında, çekilmesi için lastikleri polis tarafından işaretlenmiş ve terk edilmiş bir araba duruyordu. Fazla düşünmeyerek kapılarını kontrol ettim. Şans eseri kilitli değildi. Annemi usulca arka koltuğa yatırdım ve sonra direksiyonun altın-

daki kabloları kurcalamak için eğildim. Birkaç denemenin sonunda motor tıksırarak çalışmaya başladı.

Anneme, "Endişelenme," diye mırıldandım. "Eve gidiyoruz. Bitti. Hepsi geçti." Kelimeleri daha çok kendimi buna inandırmak için söylüyordum çünkü buna *ihtiyacım* vardı. Yaptığım şeyi düşünemiyordum. Dönüşüm nihayet tetiklendiğinde acı verici olup olmayacağını bile bilmiyordum. Tetiklenmesi gerekiyor muydu? Daha yüzleşilecek çok şey var mıydı?

Patch. Onunla yüzleşmem ve yaptığım şeyi itiraf etmem gerekiyordu. Kollarının beni sarışını bir daha hissedebilecek miydim? Bunun her şeyi değiştirmeyeceğini nasıl umabilirdim ki. Ben artık sadece Nora Grey değildim. Safkan bir Nefil'dim. Düşmanıydım.

Soluk renkli bir nesne sendeleyerek karşıma çıkınca frene asıldım. Araba sarsılarak durdu. Bir çift göz benden tarafa çevrildi. Kız tökezledi. Ayağa kalktı, belli ki kaçmaya çalışıyordu ama hareketlerini kontrol edemeyecek kadar derin bir travma halinde, yolun karşı tarafına doğru yalpaladı. Kızın kıyafetleri yırtılmış, yüzü dehşetle donmuştu.

Yüksek sesle, "Marcie?" dedim.

Otomatik olarak konsolun üstünden uzanıp yolcu kapısını açtım. "İçeri gir!" diye emrettim.

Marcie kollarını karnına sarmış; küçük, ağlamaklı sesler çıkararak olduğu yerde duruyordu.

Kendimi arabadan dışarı attım ve onu tuttuğum gibi arabanın içine ittim. Başını dizlerinin üstüne eğdi ve gereğinden hızlı nefes alıp vererek, "Kusacağım," dedi.

"Burada ne arıyorsun?"

Hâlâ nefes almaya çalışıyordu.

Kasabanın bu metruk bölgesinde daha fazla oyalanmak istemeyerek direksiyonun başına geçtim ve gaza bastım. "Telefonun yanında mı?"

Boğazının gerisinden boğuk bir ses yükseldi.

Arabaya aldığım kişinin kim olduğunu artık daha iyi idrak ettiğim için istediğimden daha keskin bir sesle, "Bilmiyorsan diye söylüyorum, biraz acelemiz var," dedim. Hank'in kızı. İlle söylememem gerekiyorsa, kız kardeşim. Yalancı, hain, kız kardeş müsveddem. "Telefon? *Var mı, yok mu?*"

Başını oynattı ama bu bir hayır mıydı, yoksa evet mi, kestirememiştim.

Hıçkırıklar arasında zar zor anlaşılan bir sesle, "Kolyeyi çaldığım için bana öfkelisin,"dedi. "Beni kandırdı. Bunun, birlikte sana karşı oynayacağımız bir muziplik olduğuna beni ikna etti. O gece notu yastığına seni korkutmak için bırakmıştım. 'Güvende değilsin.' Babam, annenin ve senin içeri girdiğimi görmemeniz için bana bir şey yaptı; sanki transa geçmiş gibiydim. Ondan şüphelendim ama tek soru sormadım. Gergindim ama heyecanlıydım da. Ama sen odanda bile değildin. Babam sen okuduktan sonra kaybolsun diye nota da bir şey yaptı. Komik olacağını düşünmüştüm. Senin parçalanmanı izlemek istiyordum. Aklım yerinde değildi. Babamın dediklerine uydum. Sanki üzerimde bir tür *gücü* vardı."

Kararlı bir sesle, "Dinle beni, Marcie," dedim. "Bizi buradan çıkaracağım. Ama bir telefonun varsa, şu anda çok işime yarayabilir."

Titreyen ellerle çantasını açmaya uğraştı. İçini karıştırdı ve sonunda cep telefonunu çıkardı. Göz kenarlarından yaşlar süzülürken, "Beni kandırdı," dedi. "Babam olduğunu sandım. Beni sevdiğini. Eğer senin için bir şey fark edecekse, kolyeyi ona ben

vermedim. Verecektim. Bu akşam bana söylediği gibi depoya getirdim. Ama sonra... Sonunda... Kafesteki o kızı gördüm..." Sesi duyulmaz oldu.

Marcie'ye karşı empatiye benzeyen hiçbir şey hissetmek istemiyordum. Onu arabada istemiyordum, nokta. Bana bel bağlasın istemiyordum. Ya da ona bel bağlamak istemiyordum. Aramızda hiçbir bağ olsun istemiyordum ama bir şekilde yukarıda saydıklarımın tümü gerçek olmayı başarmıştı.

"Lütfen telefonu bana ver," dedim yumuşak bir sesle.

Marcie telefonu elime koydu. Dizlerini göğsüne çekip başını üzerine koydu ve usulca ağladı.

Patch'i aramalıydım. Ona Hank'in kolyeyi almadığını söylemem gerekiyordu. Ve yaptığım şeyle ilgili korkunç gerçeği anlatmalıydım. Telefonun her çalışında, bu işi atlatabilmek için kendi ellerimle kurduğum bariyerin biraz daha yıkıldığını hissediyordum. Ona gerçeği söylediğim anda Patch'in yüzünün alacağı şekli hayal etmeye çalıştım. Dudağım titriyor, nefesim kesiliyordu.

Telesekreteri devreye girdi. Ben de Vee'nin numarasını çevirdim.

"Yardımına ihtiyacım var," dedim. "Annem ve Marcie'ye göz kulak olman gerek." Hattın diğer ucundan gelen ses karşısında telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. "Evet, Marcie Millar. Her şeyi daha sonra anlatırım."

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

31

Saat üçe geliyordu. Marcie ve annemi hiçbir açıklamada bulunmadan Vee'nin bakımına bırakmıştım. Vee cevap isteyince, yüzümü her tür duygudan arındırarak başımı kararlı bir tavırla sallamıştım. Tek kelime etmeden, yalnız kalabileceğim gözlerden uzak bir yol bulmak niyetiyle oradan ayrılmıştım. Ama amaçsız yolculuğumun net bir varış noktası olduğu kısa süre içinde ortaya çıkmıştı.

Son hızla Delphic Eğlence Parkı'na doğru ilerlerken yolu gördüğüm söylenemezdi. Yaptığım ani frenle lastiklerim öterken park alanına girdim ve kendimi tamamen, büsbütün yalnız buldum. Kendime ne yaptığımı düşünme izni verme cesaretini göstermemiştim ama şimdi, etrafım karanlık ve durağanlıkla çevrilmiş haldeyken, cesur olmaya daha fazla dayanamıyordum. Her şeyi kaldırabilecek kadar güçlü değildim. Başımı direksiyona dayayıp hıçkırmaya başladım.

Almak zorunda olduğum karar ve bunun bana maliyeti yüzünden ağlıyordum. En önemlisi, bunu Patch'e söylemek konusunda ne yapacağımı bilmediğim için ağlıyordum. Bunun şahsen bildirmem gereken bir haber olduğunu biliyordum ama korkuyordum.

Nihayet ilişkimizde bir yerlere varmışken, kendimi her şeyin ötesinde nefret ettiği şeye dönüştürdüğümü itiraf edebilir miydim?

Numarasını tuşladım, telesekreter devreye girince rahatlama ile korku arasında kalakaldım. Ne yaptığımı biliyor olabilir miydi? Duygularını kabullenene kadar benden kaçıyor muydu? Başka seçeneğim olmasa da, böylesi aptalca bir karar aldığım için bana lanet mi ediyordu?

Kendi kendime, *hayır*, dedim. Bunların hiçbiri değildi. Patch yüzleşmekten kaçmazdı, bu benim sorunumdu.

Arabadan çıktım ve kasvet içinde kapılara doğru yürüdüm. Başımı parmaklıklara yasladım ve soğuk metalin tenime işlediğini hissettim ama acısı, içimdeki pişmanlık ve özlem sancısıyla boy ölçüşemezdi. İçimden, *Patch!* diye inledim. *Ben ne yaptım?*

Demir kapıları tuttum, içeri girebilmenin bir yolunun olmadığını fark ederken metalik bir homurtu dikkat kesilmeme neden oldu. Elimin altındaki çelik, kilden yapılmış gibi bükülüyordu. Gerçek kafama dank etmeden önce, şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. Ben artık bir insan değildim. Gerçek anlamda bir Nefil'dim ve onların gücüne sahiptim. Yeni güçlerimin düşüncesiyle omurgamdan yukarı ürkütücü bir hayranlık hissi tırmandı. Eğer şimdiye dek kendimi yemini geri almanın bir yolu olabileceğine ikna etmeye çalışıyorduysam da, geri dönülmeyecek noktaya son hızla ilerliyordum.

Parmaklıkları aralarından geçebileceğim şekilde aralayarak parkın içinde koşmaya başladım ve sadece Patch'in stüdyosuna yaklaşınca yavaşladım. Kapı tokmağını çevirirken parmaklarım titriyordu. Barakayı ağır adımlarla geçtim ve eğilip gizli kapıdan içeri süzüldüm.

Deneme yanılma metoduyla ve hafızamı bir hayli zorlayarak doğru kapıyı buldum. Patch'in stüdyosundan içeri girdim ve bir

sorun olduğunu daha ilk anda anladım. Havada yakın zamanda yaşanmış şiddetli bir mücadelenin izleri vardı. Açıklayabileceğim bir şey değildi ama kanıt, sanki gazetede okumuşum gibi elle tutulur haliyle oradaydı.

Görünmez bir enerji izini takip edip etrafımı saran tuhaf titreşimler konusunda ne yapmam gerektiğini bilemeyerek, temkinli adımlarla Patch'in stüdyosundan içeri girdim.

Yatak odasının kapısını ayağımla iterek açtım ve gizli kapıyı işte o zaman gördüm.

Siyah granit duvarlardan biri yana doğru hafifçe kaydırılmıştı ve arkasındaki karanlık koridora açılıyordu. Kirli zeminde su birikmişti. Duvarlara monte edilmiş meşaleler puslu bir parlaklıkla yanıyordu.

Koridorda ayak sesleri yankılandı; midem kaskatı kesilmişti. Meşalenin ışığı, Patch'in çıkıntılı yüz hatlarını ve beni delip geçercesine bakan, düşünceler içinde kaybolmuş gözlerindeki sert bakışı aydınlatıyordu. Yüz hatları o kadar acımasızdı ki. Felce uğramış gibi kıpırdamadan durmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ona bakamıyordum, bakamıyordum işte. Gittikçe azalan bir umut ve her an biraz daha artan bir utançla doluydum. Tam gözlerimi kapamaya hazırlanırken bakışları kaydı ve gözlerimiz buluştu. Tek bir bakışıyla bütün ağırlık yol oldu. Savunma gücüm çözülüverdi.

Ona doğru yürüdüm; önce yavaş yavaş, bedenim duygularımın etkisiyle titreyerek. Sonra ondan uzak olmaya daha fazla dayanamayarak kollarına koştum.

Gözyaşlarına boğularak, "Patch, nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedim.

Beni göğsüne iyice bastırdı. Kulağıma, "Her şeyi biliyorum," diye fısıldadı.

Mutsuzluk içinde, "Hayır, bilmiyorsun," dedim. "Hank beni yemin etmeye zorladı. Ben artık... Yani ben bundan sonra..." Dilim dönüp de söyleyemiyordum. Patch'e söyleyemezdim. Beni reddetmesine dayanamazdım. Yüz ifadesindeki en ufak bir duraksama, gözlerindeki bir aşağılama parıltısı bile...

Beni hafifçe sarstı. "Sorun değil, Melek. Beni dinle. Değişim yeminini biliyorum. Her şeyi bildiğimi söylüyorsam, bana inan."

Parmaklarımı tişörtüne kenetleyip göğsüne doğru hıçkırdım. "Nasıl bilebilirsin?"

"Buraya geldiğimde sen gitmiştin."

"Özür dilerim. Scott'ın başı dertteydi. Ona yardım etmem gerekiyordu. Her şeyi mahvettim."

"Seni aramaya çıktım. Baktığım ilk yer, Hank'in orası oldu. Zihninle oynayıp gitmeni sağladığını sandım. Onu sürükleyerek buraya getirdim ve her şeyi itiraf ettirdim." Nefesini bitkin bir ses eşliğinde bıraktı. "Kendi gecemin nasıl geçtiğini anlatabilirim ama bence kendi gözlerinle görmelisin."

Tişörtünü çıkardı.

Parmaklarımı Patch'in kanat yarasına yerleştirip bilmek istediklerime konsantre oldum. Sadece birkaç saat önce, Patch stüdyodan ayrıldıktan sonra olanlara.

Zihninin karanlık kuytularına çekilirken bir ses kakafonisi kulaklarıma çalınıyor; yüzler, ayırt edemeyeceğim bir hızla birbirine karışıyordu. Gece vakti, sokakta sırtüstü yola uzanmıştım sanki. Kornalar ötüyor, lastikler tehlikeli sayılacak kadar yakınımda vınlıyordu.

Bütün enerjimle, *Hank,* diye düşündüm. *Patch, Hank'i bulmak için çıktıktan sonra ne oldu?*

Hafıza, Hank'in deposunun dışındaki kasvetli bir sokağın köşesine açıldı. Bu benim gizlice girmeyi başardığım değil, Scott'la birlikte resimlerini çekme girişiminde bulunduğumuz depoydu. Hava rutubetli ve ağırdı, yıldızlar bir bulut örtüsünün arkasına saklanmıştı. Patch kaldırımda sessizce ilerledi ve Hank'in muhafızı olduğunu tahmin ettiğim birisine arkadan yaklaştı. Üzerine atıldı ve muhafız, acı bir feryat etmenin ötesine geçemeden onu sırtüstü yere yapıştırdı. Patch adamın üzerinden çıkardığı silahları pantolonunun beline yerleştirdi.

Şaşkınlık içinde Gabe'in, 7-Eleven'ın arkasında beni öldürmeye çalışan Gabe'in ta kendisinin, tam karşıda kalan karanlığın içinden çıktığını gördüm. Dominic ve Jeremiah da peşindeydiler. Üçü de pis pis sırıtıyordu.

Gabe, Nefil'in yakasındaki kiri silkelerken alaycı bir sesle, "Bak sen," dedi.

Patch muhafızı, Gabe ve diğerlerine teslim ederken, "Ben işaret verene kadar sessiz kalmasını sağlayın," dedi.

Gabe, Patch'e, "Beni kandırmasan iyi edersin, dostum," dedi. "Kara El'in kapının diğer tarafında olduğuna güveniyorum." Çenesini deponun kapısına doğru kaldırdı. "Senden beklediğimi yerine getir, geçmişteki bütün haksızlıkları unutayım. Bu konuda bir yanlış yapacak olursan, sana kanat yaralarına demir bir çubuğun saplanmasının ne demek olduğunu gösteririm... Tam bir yıl boyunca, her gün."

Patch ölçülü ve serinkanlı bir bakışla karşılık verdi. "İşaretimi bekleyin."

Kapının üzerindeki küçük, kare şeklindeki pencereye yaklaştı. Ben de peşinden gittim ve içeri baktım.

Kafesteki baş meleği gördüm. Hank'in Nefil adamlarından birkaçı oradaydı.

Ancak beni şaşırtan, omuzları düşmüş, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış halde birkaç adım ötede duran Marcie oldu. Kanı çekilmiş ellerinden, Patch'in baş melek kolyesi olduğunu tahmin ettiğim şey sarkıyordu; gözleri gizlice arkasında Patch'in ve benim durduğumuz kapıya çevrildi.

Baş melek, kafesinin parmaklıklarını tekmeleyip vahşice eğilip bükülerek müthiş bir gürültüye neden oluyordu. Hank'in adamları derhal mavi bir ışık saçan –şeytan hilesiyle donatıldığına hiç şüphe duymadığım– zincirlerini kamçı gibi savurup baş meleğin vücuduna indirdiler. Arka arkaya inen birkaç darbenin sonunda, baş meleğin teni, zincirlerinki gibi mavimsi bir renk aldı ve melek boyun eğerek kafesin zeminine çöktü.

Hank elini kolyeyi işaret edecek şekilde uzatırken, "Bu onuru sana lütfetmemi ister misin?" diye sordu. "Ya da istersen kolyeyi boynuna ben takabilirim."

Marcie artık titremeye başlamıştı. Teni kül rengiydi ve hiçbir şey söyleyemiyordu.

Hank, "Haydi, hayatım," diye üsteledi. "Korkulacak bir şey yok. Adamlarım onu etkisiz hale getirdi. Canını yakamaz. Nefil olmak budur işte. Düşmanlarımızın karşısında durmayı bilmeliyiz."

Marcie, "Ona ne yapacaksın?" diye kekeledi.

Hank güldü ama bitkin gibiydi. "Tabii ki kolyeyi boynuna takacağım."

"Ya sonra?"

"Sonra sorularımı cevaplayacak."

"Onunla sadece konuşmak istiyorsan, neden kafesin içinde durması gerekiyor?"

Hank'in gülümsemesi inceldi. "Kolyeyi bana ver, Marcie."

"Kolyeyi muziplik olsun diye almamı istediğini söylemiştin. Birlikte Nora'ya oynadığımız bir oyun olduğunu. *Ondan* hiç bahsetmedin." Marcie kafesteki baş meleğe dehşet dolu bir bakış attı.

Hank elini uzatırken emretti. "Kolye."

Marcie duvara doğru geri adım attı ama gözleri onu ele verdi ve çok kısa bir an için kapıya kaydı. Hank ona doğru bir hamle yaptı ama Marcie daha hızlıydı. Kapıyı iterek dışarı koştu; az kalsın Patch'e çarpıyordu.

Patch onu yakalayıp dengesini sağladıktan sonra, gözlerini elinden sarkan kolyeye çevirdi. "Doğru olanı yap, Marcie," dedi kısık sesle. "O kolye sana ait değil."

Hatıradaki bu olayların, annem ile benim depodan ayrılmamızdan sadece birkaç dakika sonra, ben Marcie'yi yoldan almadan hemen önce yaşanmış olması gerektiğini fark etmiştim. Patch'i ucu ucuna kaçırmıştım. Bunca zamandır Hank'e karşı gelmek için Gabe ve adamlarını toplamakla meşguldü demek.

Marcie çenesi titreyerek başını salladı ve elini öne uzattı. Patch kolyeyi tek kelime etmeden cebine attı. Ardından çelik gibi bir sesle emretti. "Git!"

Vakit kaybetmeden Gabe, Dominic ve Jeremiah'ya işaret verdi. Üç adam ileri atıldı ve son hızla depodan içeri girdiler. Patch, Hank'in muhafızını da önüne katarak arkada kalmıştı.

Hank kovulmuş melekler çetesini karşısında bulunca, inanamadığını gösteren bir ses çıkardı. Patch, Gabe'e, "Buradaki Nefillerin hiçbiri bağlılık yemini etmedi," dedi. "Tadını çıkar."

Gabe yüzünde zevk dolu bir gülümsemeyle bakışlarını odanın içindeki Nefillerin üstünde dolaştırdı. Açgözlülükle neredeyse yanmakta olan bakışları en çok Hank'te oyalandı. "Bu güçlü kuvvetli Nefillerin hiçbirinin *henüz* bağlılık yemini etmediğini söylemeye çalışıyor."

Hank, "Bu da ne?" diye söylendi.

Gabe parmak boğumlarını çatırdatarak, "Neye benziyor?" diye sordu. "Buradaki dostum Patch, Kara El'i nerede bulabileceğimi söyleyince ilgimi çekti. Yeni bir Nefil aracı arayışında olduğumu söylemiş miydim?"

Odadaki Nefiller yerlerinden kıpırdamamıştı ama her birinin yüzündeki korku ve gerilimi görebiliyordum. Patch'in ne planladığından emin değildim ama belli ki bu da planın bir parçasıydı. Bir baş meleği kurtarmasına yardım edecek kovulmuş melekleri bulmakta güçlük çekeceğini söylemişti ama belki de sonunda onlardan yardım almanın bir yolunu bulmuştu: Savaş ganimetlerini teklif etmek.

Gabe, Jeremiah ve Dominic'e ayrılmalarını işaret edince, ikisi odanın birer köşesini tuttu.

Gabe, Hank'e, "Siz on, biz dört kişiyiz," dedi. "Hesabı sen yap."

Hank hain bir gülümsemeyle, "Sandığınızdan daha güçlüyüz," dedi. "Ona karşı dört. Bana iyi bir oran gibi gelmedi."

"Çok komik. Oysa ben kulağa bir hayli çekici geldiğini sanıyordum. Kelimeleri hatırlıyorsundur, değil mi, Kara El? 'Efendim, senin adamın oluyorum.' Provaya başla. Sen bu sözleri şakımadan, hiçbir yere gitmiyorum. Sen benimsin, Nefil. *Benim.*" Gabe, sözlerini parmağını alaycı bir tavırla öne uzatarak bitirdi.

Hank adamlarına patladı. "Orada öyle dikilip durmayın! *Bu kibirli kovulmuş meleği dize getirin!*"

Ancak daha fazla emir yağdıracak kadar uzun süre orada kalmadı. Son hızla kapıdan dışarı fırladı.

Gabe'in kahkahası kirişlerden geri yankılandı. Kapıya yürüdü ve ardına kadar açtı. Sesi geceye karışıyordu. "Korktun mu, Nefil? Korksan iyi edersin. İşte geliyorum."

Bu sözlerle birlikte binadaki bütün Nefiller ön ve arka çıkışlardan dışarı kaçtı. Jeremiah ve Dominic de zafer naraları atarak peşlerinden koştular.

Patch bomboş kalan depoda, yüzü kafese dönük halde durdu. Baş meleğe yaklaştı. Melek uyarıcı bir tıslamayla geri çekildi.

"Canını yakmayacağım." Patch ellerini meleğin görebileceği bir yerde tutuyordu. "Kafesin kilidini açıp seni salacağım."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Çünkü sen buraya ait değilsin."

Meleğin yorgunlukla çevrelenmiş gözleri, Patch'in yüzünde dolaştı. "Karşılığında ne istiyorsun? Dünyanın hangi gizemlerini aydınlatmamı istersin? Gerçek için kulağıma ne tür yalanlar fısıldayacaksın?"

Patch kafesin kapağını açtı ve elini içeri uzattı. "Senden, söyleyeceklerimi dinlemenden başka bir şey istemiyorum. Seni konuşturmak için kolyeye ihtiyacım yok çünkü söyleyeceklerimi duyunca, yardım etmek isteyeceğini biliyorum."

Baş melek, ağırlığını istemeyerek Patch'e vererek tutuk adımlarla kafesten çıktı. Mavi renge çalan bacakları, belli ki şeytan hilesinden zarar görmüştü.

Gözlerine yaşlar birikirken, "Daha ne kadar bu durumda kalacağım?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama sanırım ikimiz de, baş meleklerin yardımına koşacakları konusunda hemfikir olabiliriz."

Baş melek boğuk bir sesle, "Kanatlarımı kesti," dedi.

Patch başını eğdi. "Ama koparmadı. Umut var."

Melek, gözleri çakmak çakmak yanarken, "Umut mu?" dedi. "Bütün bunlarda umut vadeden bir şeyler görebiliyor musun? Bu

konuda yalnızsın." Mutsuz bir sesle, "Benden ne tür bir yardım istiyorsun?" diye sordu.

Patch açık açık, "Hank Millar'ı öldürmenin bir yolunu istiyorum," dedi.

Donuk bir gülüşle, "İşte bu konuda yalnız değilsin," dedi.

"Sen bunu yapabilirsin."

Baş melek itiraz etmek üzere ağzını açtı ama Patch sözünü kesti.

"Baş melekler bundan önce en az bir defa ölümle oynadılar. Bunu yine yapabilirler."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Beş ay önce, Chauncey Langeais'nin soyundan gelen bir dişi, kendini spor salonunun kirişlerinden aşağı attı ve bu fedakârlık, Langeais'nin ölümüne neden oldu. Adı Nora Grey ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, ondan bahsedildiğini duymuş olmalısın."

Patch'in sözleri beni şoke etmişti. Söyledikleri kulağıma yabancı geldiği için değil. Başka bir anısında kendimi Chauncey Langeais'yi öldürdüğümü söylerken duymuştum ama hatıradan çıkınca bunu ısrarla inkâr etmiştim. Şimdi artık gözlerimi gerçeğe kapamamın bir yolu yoktu. Zihnimdeki sis kıpırdandı ve bir dizi görüntü yansımasında, kendimi birkaç ay önce okulun spor salonunda gördüm. Patch'e zarar vermek için beni öldürmek isteyen Chauncey Langeais adında bir Nefil'le birlikteydim.

Onun soyundan geldiğimin farkında olmayan bir Nefil.

"Bilmek istediğim, kendini feda etmesinin neden Hank Millar'ı öldürmediği," dedi Patch. "Hank onun soyunda birinci dereceden yer alan bir Nefil'di. İçimden bir ses bana bu işte baş meleklerin parmağı olduğunu söylüyor."

Baş melek, Patch'e tek kelime etmeden bakıyordu. Patch, onun başından beri zayıflatılıp hırpalanmış duruşunda bir çatlak açmayı başarmıştı. Melek nihayet alaycı bir gülümsemeyle, "Başka komplo teorin var mı?" diye sordu.

Patch kafasını salladı. "Teori değil. Bir hata. Baş meleklerin hatası. İlk başta gözden kaçırmıştım ama ne olduğunu fark edince, baş meleklerin ölümle oynamış olduklarını fark ettim. Hank'in yerine Chauncey'nin ölmesine izin verdiniz. Hank'in başınıza açtığı onca sorun düşünülürse, neden?"

"Bu konuyu seninle konuşacağımı gerçekten düşünüyor musun?"

"O zaman benim teorimi dinle. Şöyle olduğunu düşünüyorum: Sanırım yaklaşık beş ay önce, baş melekler Chauncey ve Hank'in şeytan hilesini kurcalamaya başladıklarını sezdiler ve onları durdurmak istediler. Hank'in iki kötüden daha zayıf olanı olduğuna inanarak önce ona yaklaştılar. Baş melekler, Nora'nın fedakârlığını öngörebilmişti ve Hank'e bir anlaşma önerdiler. Hank, şeytan hilesiyle oynamayı bırakırsa, onun yerine Chauncey'nin ölmesine izin vereceklerdi."

Baş melek, "Hayal gücün hayret verici," dedi ama sesi güçsüz çıkmıştı, Patch'in bir şeyleri yakaladığını anladım.

"Hikâyenin sonunu duymadın," dedi Patch. "Bahse girerim Hank, Chauncey'yi sattı. Ardından da baş melekleri. O zamandan beri, Chauncey'nin kaldığı yerden şeytan hilesini kullanmayı sürdürüyor. Baş melekler onun bu bilgiyi başkasına aktarmadan önce, resimden çıkmasını istiyor. Ve şeytan hilesinin ait olduğu yere, cehenneme dönmesini. İşte ben burada devreye giriyorum. Baş meleklerden ölümle bir kez daha oynamalarını rica ediyorum. İzin versinler, Hank'i öldüreyim. Şeytan hilesi bilgisini kendisiyle birlikte mezara götürür ve eğer teorim iddia ettiğim kadar

doğruysa, sen ve diğer baş meleklerin tam olarak istediği de bu." Patch anlamlı bir sesle ekledi. "Tabii senin, Hank'in ölmesini istemek için kendine ait nedenlerin olduğunu biliyoruz."

"Bir an için baş meleklerin ölümle oynadıklarını varsayalım. Bu kararı tek başıma alamam. Oybirliği gerektirir."

"O zaman konuyu masaya taşıyalım."

Baş melek ellerini iki yana açtı. "Belli olmuyorsa diye söylüyorum, ben masada falan değilim. Şuradan şuraya gidecek imkânım yok. Uçamam. Evi arayamam, Jev. Şeytan hilesinin etkisi altında olduğum sürece, radarlarında görünmez bir noktayım."

"Bir baş meleğin kolyesindeki güç, şeytan hilesinden daha kuvvetlidir."

Baş melek bitkin bir sesle, "Benim bir kolyem yok," dedi.

"Benimkini kullanacaksın. Baş meleklerle konuş. Fikrimi sun ve oylamaya aç." Cebinden baş melek kolyesini çıkardı ve zinciri onun yerine açtı.

"Bunun bir oyun olmadığını nereden bileceğim? Beni sorularını cevaplamaya zorlamayacağından nasıl emin olacağım?"

"Olmayacaksın. Şu anda sahip olduğun tek şey, inanç."

"Benden hain olduğu herkesçe bilinen birisine güvenmemi istiyorsun. Sürülmüş bir meleğe." Bakışları, Patch'in bir göl kadar şeffaf olan yüzünde dolaştı.

Patch kolyeyi ona bir kez daha uzatırken usulca, "Bu uzun zaman önceydi," dedi. "Arkanı dön de takayım."

Baş melek yumuşacık bir sesle, "İnanç," dedi. Gözleri seçeneklerini tartar gibiydi. Ya Patch'e güvenecek ya da sorunlarıyla tek başına mücadele edecekti.

Sonunda saçlarını kaldırarak döndü. "Kolyeyi tak."

32

Patch'in kollarının beni sardığını fark edince, nefes alıp verişim yavaşladı. Yatak odasının zemininde oturuyorduk ve sırtımı ona yaslamıştım. Kulağıma rahatlatıcı sözler fısıldayarak beni öne arkaya sallıyordu.

"İşte gerçek bu," dedim. "Chauncey'yi gerçekten öldürdüm. Bir Nefil'i öldürdüm. Bir ölümsüzü. Birisini öldürdüm. Dolambaçlı yoldan ama öldürdüm işte."

"Fedakârlığının Hank'i öldürmesi gerekiyordu."

Başımı uyuşukça salladım. "Bunu baş meleğe söylediğini duydum. Her şeyi gördüm. Depoyu boşaltmak ve baş melekle yalnız konuşmak için Gabe, Jeremiah ve Dominic'i kullandın."

"Evet."

"Gabe, Hank'i bulup bağlılık yemini etmeye zorladı mı?"

"Hayır, zorlardı ama Hank'e önce ben ulaştım. Gabe'e tamamen dürüst davranmamıştım. Hank'i ona vereceğimi düşünme-

sini sağladım ama Dabria deponun dışında bekliyordu. Hank kapıdan çıktığı anda, Dabria onu ele geçirdi. Dönüp senin burada olmadığını görünce, sana ulaştığını sandım. Dabria'yı aradım ve sorgulamak için Hank'i buraya getirttim. Dabria konusunda üzgünüm," diye özür diledi. "Onu yanımda götürdüm çünkü ona ne olduğu umurumda değil. O kaybedilebilir ama sen değil."

"Kızmadım," dedim. Dabria, endişelerim arasında en alt sıralardaydı. İçimde deli gibi çırpınan daha büyük bir endişem vardı. "Baş melekler oylama yaptı mı? Hank'e ne olacak?"

"Oy kullanmadan önce benimle konuşmak istediler. Olup biten onca şey yüzünden bana güvenmiyorlar. Onlara Hank'i öldürmeme izin vermeleri halinde, şeytan hilesi için endişelenmelerine gerek kalmayacağını söyledim. Ayrıca Hank'in ölmesi halinde, senin Nefil ordusunun lideri olacağını da hatırlattım. Savaşı durduracağına söz verdim."

"Ne gerekirse." Başımı sabırsızlık içinde sallıyordum. "Hank'in yok olmasını istiyorum. Oybirliği sağlandı mı?"

"Bu kargaşayı arkalarında bırakmak istiyorlar. Bana Hank konusunda yeşil ışık yaktılar. Gündoğumuna kadar vaktimiz var." Yerde, bacağının yanında duran silahı işte o zaman fark ettim.

"Bu anı elinden almayacağıma söz vermiştim," dedi. "İstediğin hâlâ buysa, bu konuyu tartışmaya sonsuza dek kapayacağım. Ama bu işe körü körüne girmene izin veremem. Hank'in ölümü sonsuza dek seninle kalacak. Bunu geri alamayacak ve asla unutmayacaksın. Onu ben öldürürüm, Nora. Bana izin verirsen bunu yaparım. Seçenek ortada. Karar sana ait ve her halükarda yanında duracağım ama hazırlıklı olmanı istiyorum."

Gözümü bile kırpmadım. Silahı aldım. "Onu görmek istiyorum. Gözlerinin içine bakmak ve seçimlerinin onu nerede bıraktığını fark ettiği andaki pişmanlığını görmek istiyorum."

Patch'in kararımı kabul etmesi sadece bir saniye sürdü. Beni gizli koridora soktu. Tek ışık, duvarlara monte edilmiş meşalelerden geliyordu. Alevler koridorun ilk birkaç adımlık kısmını aydınlatıyordu ama sonrasındaki boğucu karanlıkta hiçbir şey seçemiyordum.

Patch'in peşinden derinlere, daha derinlere yürüdüm. Koridor bizi hafif bir eğimle aşağı doğru yönlendiriyordu. Sonunda bir kapı belirdi. Patch demir halkayı çekti ve kapı bize doğru açıldı.

İçeride Hank hazırdı. Patch'in üzerine atıldı. Kelepçeler onu yarı yolda durdurup yumruklarının havada kalmasına neden oldu. Bana göre fazla delice olan bir kahkahayla, "Bu işin yanına kalacağını sanarak kendini kandırma," dedi. Bakışları onay ve nefretle parlıyordu.

Patch'in yanıtı, "Senin baş melekleri kandırabileceğini sandığın gibi mi?" oldu.

Hank'in gözleri temkinle kısıldı. Bakışları, o anda ilk kez fark ettiği elimdeki silaha kaydı. Gerçekten iç ürpertici bir sesle, "Bu da ne?" diye sordu.

Silahı doğrultup Hank'e nişan aldım. Yüzünün önce kafa karışıklığı, sonra da düşmanlıkla gölgelendiğini görmek büyük zevkti. "Birisi bana neler olduğunu söyleyebilir mi?" diye çıkıştı.

Patch, "Vaktin doldu," dedi.

"Baş meleklerle kendi anlaşmamızı yaptık," dedim.

Hank her kelimesinden gazap taşarak, "Ne anlaşması?" diye hırladı.

Silahı göğsüne çevirdim. "Artık ölümsüz değilsin, Hank. Nihayetinde ölüm kapıya dayandı."

İnanmıyormuş gibi kısa bir kahkaha attı ama bakışlarındaki korku dolu ışıltı, bana inandığını anlatıyordu.

"Bir sonraki hayatın nasıl olacak çok merak ediyorum," diye mırıldandım. "Şu anda kurduğun hayatı sorguluyor musun, merak ediyorum. Her kararı yeniden düşünüp nerede yanlış gittiğini çözmeye çalışıyor musun? Kullanıp incittiğin sayısız insanı hatırlıyor musun? İsimlerini tek tek anıyor musun? Annemin yüzü gözünün önüne geliyor mu? Umarım geliyordur. Umarım yüzü sana bir an olsun rahat vermez. Sonsuzluk uzun bir zaman, Hank."

Hank zincirleri öyle sert çekti ki, bir an kopacaklar sandım.

"Adımı hatırlamanı istiyorum," dedim. "Senin benim için yapman gereken şeyi, benim senin için yaptığımı unutma. Az da olsa merhamet göstermek."

Vahşi ve kindar ifadesi bir anda gizli bir merakla gölgelenmişti. Akıllı bir adamdı. Ama niyetimi kavradığından emin değildim.

"Nefilim ayaklanmana liderlik etmeyeceğim," dedi. "Çünkü ölmeyeceksin. Aslına bakarsan, biraz fazla bile yaşayacaksın. Tabii Ritz'de yaşamayacağın kesin. Tabii Patch dairesini bir üst sınıfa çıkarmak niyetinde değilse." Kaşlarımı kaldırıp Patch'e devreye girmesi için işaret verdim.

Düşüncelerime konuştu: *Ne yapıyorsun, Melek?*

Zihnine konuşabilme yeteneğim, beni şaşırtarak kendiliğinden geldi. Zihnimde bir şalter açıldı ve kelimelerimi sadece zihinsel gücümle aktarabilmeye başladım. *Onu öldürmeyeceğim, sen de öldürmeyeceksin. Bu yüzden boşa heveslenme.*

Ya baş melekler? Bir anlaşma yaptık.

Bu doğru değil. Ölümü bizim kararımız olmamalı. İstediğimin bu olduğunu sandım ama sen haklıydın. Onu öldürürsem bunu asla unutmam. Onu sonsuza dek yanımda taşırım ve istediğim bu değil. Ben hayatıma devam etmek istiyorum. Doğru kararı veriyorum. Her ne kadar bu kısmını kendime saklasam

da, baş meleklerin bizi kirli işlerinde kullandıklarını biliyordum. Kendi adıma, ellerimi kirletmekten yeterince yorulmuştum.

Patch beni şaşırtarak itiraz etmedi. Hank'e döndü. "Ben soğuk, karanlık ve dar olmasını tercih ederim. Ve ses geçirmemesini de sağlayacağım. Böylece ne kadar yüksek sesle ya da ne kadar uzun süre ulursan ulu, sana arkadaşlık edecek tek şey kendi sefaletin olacak."

Kelimenin arkasına bütün samimiyetimi koyarak Patch'e, *Teşekkürler*, dedim.

Dudaklarına muzip bir gülümseme yerleşti. *Ölüm onun için fazla iyiydi. Böylesi çok daha eğlenceli.*

Ortamdaki hava bu kadar ağır olmasa gülebilirdim.

"Bu, Dabria'ya inanmanın bedeli," dedi Patch. "O bir kâhin değil, psikopat. Yaşa ve gör."

Hank'e son bir söz söyleme fırsatı verdim ama beklediğim gibi, nutku tutulmuştu. En azından beceriksizce de olsa bir özür girişimi beklemiştim ama buna bel bağlamamıştım. Oysa Hank'in verdiği son karşılık beklenti dolu, tuhaf, hafif bir gülümsemeyle geldi. Etkisi hafifçe sinirlerimi bozmuştu ama sanırım amacı da buydu.

Küçük hücreyi sessizlik kapladı. Havadaki gerginlik dağılmıştı. Hank'e dair bütün düşünceleri zihnimden kovarak yanı başımda duran Patch'in varlığını iyice hissettim. Havada belirsizlikten rahatlamaya dönen hafif bir değişim hissediliyordu.

Bitkinlik bütün gücümü tüketmişti. Bunun ilk işareti, titremeye başlayan ellerim oldu. Dizlerim de titriyordu ve son olarak da bacaklarım. Bu tükenme hissi içimde sersemletici bir sihir gibi akıyordu. Hücrenin duvarları, havasız ortam ve hatta Hank bile benden uzaklaşır gibiydi. Beni ayaklarımın üstünde tutan tek şey Patch'ti.

Hiç uyarmadan, kendimi kollarına attım. Öpüşünün gücüyle beni duvara dayadı. Bedeninden bir rahatlama titremesi geçerken parmaklarımı tişörtüne geçirdim ve daha önce hiç olmadığı kadar yakınımda olmasına ihtiyaç duyarak iyice kendime çektim. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve tadını aldım. Hücrenin serin karanlığında, sıcak bir telaş bizi birbirimize bağlarken öpüşünde uzmanlıktan eser kalmamıştı.

Kulağıma, "Haydi buradan çıkalım," diye fısıldadı.

Tam ona evet diyecekken göz ucuyla ateşi gördüm. Önce meşalelerden birinin duvardaki yerinden çıktığım sandım. Ama alev, sersemletici ve doğallıktan uzak bir maviyle Hank'in elinde dans ediyordu. Gözlerimin gördüğü ama inanmayı reddettiği şeyin ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Gerçek kafama parça parça dank etti. Hank bir elinde mavi, titrek bir ışık topu, diğerindeyse Patch'in tüyünü tutuyordu. Birbirinden dağlar kadar farklı iki madde. Biri aydınlık, diğeri karanlık. Önüne geçilmez şekilde birbirlerine çekiliyorlardı. Tüyün ucundan incecik bir duman yükseliyordu.

Uyarmak için seslenmeye vakit yoktu. Hiçbir şeye vakit yoktu.

O kısacık zaman diliminde, silahımı kaldırdım. Tetiği çektim.

Atış, Hank'i kolları iki yana uzanmış, ağzı şaşkınlıktan açık halde duvara savurdu.

Bir daha da kıpırdamadı.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

33

Patch ceset için mezar kazma zahmetine girmedi. Gündoğumundan bir ya da iki saat önce, hava karanlıkken cesedi kıyıya, Delphic'in kapılarının biraz ötesine sürükledi ve botunun ucuyla iterek uçurumdan aşağı, öfkeyle köpüren dalgalara attı.

Isınmak için Patch'e sokulurken, "Ona ne olacak?" diye sordum. Buz gibi rüzgâr, kıyafetlerimin arasından süzülüp tenimi soğuk bir tabakayla kaplıyordu ancak asıl üşüme içimden, kemiklerimin iliklerinden geliyordu.

"Akıntı onu aşağı götürecek ve köpek balıkları kolay bir yemek bulacak."

Yanlış anladığını göstermek için başımı salladım. "Ruhuna ne olacak?" Hank'e söylediğim şeylerin gerçek olup olmadığını düşünmekten kendimi alamıyordum. Zamanın sonuna kadar eziyet mi çekecekti? Hissettiğim her tür pişmanlığı bir kenara ittim. Hank'i öldürmek istememiştim ama sonuçta bana seçenek bırakmamıştı.

Patch sessiz kaldı ama beni kollarıyla korurcasına sararak göğsünde tutmayı sürdürdüğünün farkındaydım. Ellerini kollarımın üstünde dolaştırdı. "Donuyorsun. Haydi, seni bana götüreyim."

Olduğum yerde durdum. "Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım. "Hank'i öldürdüm. Adamlarına liderlik etmem gerek ama onlarla ne yapacağım?"

"Bir yolunu buluruz," dedi Patch. "Bir plan yapacağız ve bu işin sonunu getirene dek yanında olacağım."

"Gerçekten bu kadar kolay olacağına inanıyor musun?"

Patch muzip bir ses çıkardı. "Kolay olanı isteseydim kendimi Rixon'ın yanına, cehenneme zincirlerdim. İkimiz birlikte yan gelir yatar, ışınların tadını çıkarırdık."

Aşağıya, kendilerini kayalara çarpıp paramparça eden dalgalara baktım. "Baş meleklerle anlaşma yaptığın zaman senin konuşmandan endişelenmediler mi? Bu onları iyi göstermeyecektir. Tek yapman gereken, şeytan hilesinin kullanılabileceğini duyurmak. Böylece Nefilim ve kovulmuş melekler arasındaki çılgınlıktan beslenen bir karaborsayı başlatabilirsin."

"Konuşmamak için yemin ettim; bu da anlaşmanın parçasıydı."

Kısık sesle, "Sessizliğinin karşılığında başka bir şey isteyebilir miydin?" diye sordum.

Patch gerildi; düşüncelerimin istikametini anladığını hissettim. Uysal bir tavırla, "Fark eder mi?" diye sordu.

Ederdi. Hank artık bir ölü olduğu için hafızamı gölgeleyen pus, güneşin önündeki bulutlar gibi kendi kendini yakıyordu. Anıları eksiksiz bir şekilde hatırlayamıyordum ama resimler oradaydı. Her dakika biraz daha güçlenen parlamalar ve anlık görüntüler. Hank'in üzerimdeki gücü ve kontrolü, onunla birlikte her an biraz daha ölüyor ve beni Patch'le birlikte mücadelesini verdiği-

miz her şeyi hatırlamaya daha açık bir konuma getiriyordu. İhanet, sadakat ve güven sınavları. Onu neyin güldürdüğünü, neyin kızdırdığını biliyordum. En derin arzusunu biliyordum. Onu net olarak görebiliyordum. Nefes kesecek kadar net.

"Seni insana dönüştürmelerini isteyebilir miydin?"

Nefesini usulca bıraktığını duydum, konuştuğunda sesinde saf bir dürüstlük vardı. "Bu sorunun kısa cevabı şu: Evet, isteyebilirdim."

Görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaşmıştı. Mantıken Patch'in kararını onun adına vermediğimi biliyor olmama rağmen, kendi bencilliğimle sarsılmıştım. Yine de. Kararı benim yüzümden almıştı ve suçluluk duygum, aşağıdaki deniz gibi kabarıp köpürüyordu.

Patch tepkimi görünce bir itiraz homurtusu çıkardı. "Hayır, beni iyice dinle. Sorunun uzun cevabı şu: Seni tanıdığımdan bu yana, benim için her şey değişti. Beş ay önce istediklerim, şu anda istediklerimden çok farklı. Bir insan bedeni istiyor muydum? Evet, hem de çok. Bu, şu anda önceliğim mi? Hayır." Bana ciddi gözlerle baktı. "İstediğim bir şeyden, ihtiyaç duyduğum bir şey için vazgeçtim. Sana ihtiyacım var, Melek. Hiçbir zaman bilemeyeceğin kadar. Artık bir ölümsüzsün. Ben de öyle. Bu da bir şeydir."

Gözlerimi yumup, "Patch," diye başladım. Kalbim bir ipin ucunda asılıydı sanki.

Ağzı, yakıcı bir kanat çırpma hafifliğiyle kulak mememe sürtündü. "Seni seviyorum." Sesi dolambaçsız, şefkatliydi. "Bana eskiden kim olduğumu hatırlatıyorsun. Ve bende yine o adam olma isteği uyandırıyorsun. Şu anda seni kollarımın arasında tutarken, bütün olumsuz olasılıkları alt edebilir ve bir arada olabilirmişiz gibi geliyor. Eğer kabul edersen, seninim."

Ve öylece, tamamen sırılsıklam halde, tir tir titrediğimi ve en ufak bir alakamın olmasını istemediğim bir Nefilim toplumu-

nun lideri olmaya aday olduğumu unutuverdim. Patch beni seviyordu. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Ben de seni seviyorum," dedim.

Hafifçe inleyerek, başını boynuma doğru eğdi. "Ben seni, senin beni sevmeden çok daha önce seviyordum. Seni geçebileceğim tek konu bu ve elime geçen her fırsatta bunu gündeme getireceğim." Tenime yasladığı dudakları şeytani bir gülümseyişle kıvrıldı. "Haydi, gidelim buradan. Seni evime götürüyorum; bu kez sonsuza dek. Yarım kalmış bir işimiz var ve sanırım bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi."

Zihnimde kocaman bir soruyla tereddüt ettim. Seks önemli bir meseleydi. İlişkimizi –ya da hayatımı– bu yönde karmaşıklaştırmaya hazır olduğumdan emin değildim ve bu, oldukça uzun bir geri tepme listesinin sadece birinci maddesiydi. Bir insan soyluyla birlikte olan kovulmuş melek bir Nefil –dünyada asla barınmaması gereken bir varlık– yaratıyorsa, bir Nefil'le birlikte olan bir kovulmuş meleğe ne demeliydi? Melekler ve kovulmuş melekler arasındaki soğuk ilişkiden görebildiğim kadarıyla, henüz böyle bir şey olmamıştı ama bu da beni muhtemel sonuçlar karşısında sadece daha tedbirli kılıyordu.

Her ne kadar geçmişte baş melekleri kötü adamlar olarak görmekle yetindiysem de, şimdi içimde büyük bir şüphe baş göstermişti. Meleklerin insan soylulara –ya da benim durumumda bir Nefil'e– âşık olmaması için özel bir neden var mıydı? Irklarımızı birbirinden ayırmayı hedef alan antik bir kural... ya da doğa ve kaderle oynanmasına karşı oluşturulmuş bir muhafız? Patch bir zamanlar Nefilim ırkının var olmasının tek nedeninin, kovulmuş meleklerin cennetten atıldıkları için intikam aramaları olduğunu söylemişti. Onları süren baş meleklerle ödeşmek için,

bir zamanlar korumaktan bizzat sorumlu oldukları insan soyluları baştan çıkarmışlardı.

İntikamlarını fazlasıyla almışlardı. Ve asırlardır köpüren bir yeraltı savaşının patlamasına neden olmuşlardı: Bir yanda kovulmuş melekler, diğer yanda Nefiller ve ortada sıkışıp kalmış insan soylu rehinler. Düşüncesi beni ne kadar korkutsa da, Patch bunun bütün bir ırkın yok oluşuyla son bulacağını söylemişti. Henüz gerçekleşmemiş bir yok oluşla.

Hepsi yanlış yatağa girmiş kovulmuş bir melek yüzündendi.

"Henüz değil," dedim.

Patch tek kaşını kaldırdı. "Bu henüz gitmemek için mi, yoksa benimle gitmemek için mi?"

Ona anlamlı bir bakış attım. "Sorularım var."

Dudağının kenarında bir gülümseme belirdi ama bu, sesine yansıyan belirsizlik tınısını saklamaya yeterli değildi. "Beni sadece cevap almak için yanında tuttuğunu tahmin etmeliydim."

"O ve bir de öpücükler var. Sana inanılmaz öpüştüğünü söyleyen oldu mu?"

"Fikrini önemsediğim tek insan şu anda yanımda." Gözlerimizi aynı seviyeye getirmek için çenemi hafifçe kaldırdı. "Benim evime dönmen gerekmiyor, Melek. İstediğin buysa, seni evine götürebilirim. Ya da benim evimde, ortaya SAKIN GEÇMEYİN şeridi çekilmiş odamın iki uzak ucunda uyumak istersen, buna da varım. Pek hoşuma gitmez ama yaparım."

Samimiyetinden etkilenerek ve takdirimi gösterecek doğru hareketi bulmaya çalışarak elimi tişörtünün altına soktum. Parmak boğumlarım tenine sürtündü ve duyduğum arzu, beni paramparça etti. Neden insanı alev alev yakıp kavuran hisler, mantığı unutmayı bu kadar kolaylaştırıyordu?

Sesimde bir miktar coşkunun çınlamasına izin vererek, "Eğer henüz fark etmediysen söyleyeyim, benim de sana ihtiyacım var," dedim.

Saçlarımı parmaklarıyla okşayıp yelpaze misali omuzlarıma serip yüzüme büyük bir dikkatle bakarak, "Lütfen, lütfen evet de," dedi. Sesine bir boğukluk yerleşmişti. "Lütfen bu gece benimle kal. O kadarla kalsa bile, sana sarılmama izin ver. Bırak seni güvende tutayım."

Cevap olarak parmaklarımı parmaklarının arasına kaydırıp bizi birbirimize kenetledim. Öpüşüne pişmanlıktan uzak bir cesaret, açlık ve atılganlıkla karşılık verirken, dokunuşunun eklemlerimi gevşettiğini, vücudumda varlığından bile habersiz olduğum yerleri erittiğini hissettim. Beni her defasında bir öpücükle çözüyor, kontrolümden usul usul soyarak karanlık ve tahrik edici güçlü bir sıcaklığın içine atıyordu. Geriye bir tek o ve ben kalana dek. Onun nerede başladığını, benim nerede bittiğimi unutana dek.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@

34

Patch motosikletini çiftlik evinin önüne park ettiğinde, güneş günün yarısını aydınlatmıştı. Yüzüme yapışmış bir gülümsemeyle, tenimin her zerresinden sıcak bir ışıltı yayarak motosikletten indim. *Kusursuz* buydu.

Bunun sonsuza dek süreceğini düşünecek kadar saf değildim ama anı yaşamakla ilgili söylenenlerde bir doğruluk payı vardı. Yeni safkan Nefilim kanımı ve beraberinde gelmesi kaçınılmaz bütün sonuçları –bu dönüşümün kendini nasıl göstereceği ve Hank'in ordusunu yönetme meselesi de dâhil– gelecekte ilgilenilecek konular arasına kaldırmaya çoktan karar vermiştim.

Şu anda isteyebileceğim her şeye sahiptim. Uzun bir liste sayılmazdı ama hayatımın aşkının yeniden kollarımın arasında olmasından başlayarak bir hayli tatmin ediciydi.

Kayışını çözüp kaskımı Patch'e uzatırken, "Dün gece çok eğlendim," dedim. "Çarşaflarına resmen âşığım."

"Âşık olduğun tek şey çarşaflar mı?"

"Hayır, yatağına da âşığım."

Patch'in gözleri parladı. "Yatağım açık bir davet."

Yatağın ortasına çekilmiş bir SAKIN GEÇMEYİN bandıyla uyumamıştık çünkü birlikte uyumamıştık, nokta. Ben yatağı, Patch ise kanepeyi almıştı. Benden daha fazlasını istediğini biliyordum ama kafamın yerinde olmasını istediğini de biliyordum. Bekleyebileceğini söylemişti ve ona inanmıştım.

"Bana elini verirsen, kolunu kaptırırsın," diye uyardım. "Yatağını işgal etmemden endişe duymalısın."

"Kendimi çok şanslı sayarım."

"Evinin tek kötü tarafı inanılmaz az sayıdaki ikincil kozmetikler. Saç kremi yok. Dudak parlatıcısı yok. Güneş kremi yok." Başparmağımla evi işaret ettim. "Dişlerimi fırçalamam gerek ve bir duşa ihtiyacım var."

Sırıtarak motosikletten atladı. "İşte ben *buna* davet derim."

Ayak parmaklarımın üstünde yükselerek onu öptüm. "İşim bitince, harekât günü başlayacak. Vee'nin evine gidip annemi alacağım ve her ikisine de gerçeği anlatacağım. Hank artık yok ve gerçeği söylemenin zamanı geldi."

Bu konuşma için can atmıyordum ama yeterince beklemiştim. Bunca zamandır kendime, Vee'yi ve annemi koruduğumu söylemiştim ama onları gerçekten uzak tutmak için yalan söyleyip durmuştum. Işıkla baş edemeyeceklerinden korktuğum için onları karanlığa hapsetmiştim. Ben bile bu işteki mantığın şaştığının farkındaydım.

Ön kapının kilidini açıp anahtarlarımı girişteki tabağa attım. Daha üç adım atmamıştım ki Patch dirseğimi tuttu. Yüzüne baktığım anda bir sorun olduğunu anladım.

Patch bedenini bana siper etmeye fırsat bulamadan önce Scott mutfaktan çıktı. Eliyle bir işaret yaptı ve koridorda iki Nefil belirdi. İkisi de Scott'la aynı yaşlardaydı. Uzun boylu, kaslı ve sert hatlıydılar. Beni açık bir merakla süzüyorlardı.

"Scott," diyerek Patch'in arkasından çıktım ve onlara doğru yürüdüm. Kollarımı boynuna doladım ve onu hararetle kucakladım. "Ne oldu? Nasıl kaçtın?"

"Bu şartlar altında, ön saflarda yer alarak kilit altında tutulmaktan daha yararlı olacağıma karar verildi. Nora, seni Dante Matterazzi ve Tono Grantham'la tanıştırayım," dedi. "Her ikisi de Kara El'in ordusunda teğmenler."

Patch, Scott'a bir iki saat içinde ikinci Nefil'ini öldürmeye yetecek bir darbe indirmeye hazır gözlerle bakarak hızla yanımıza geldi. "Bu adamları Nora'nın evine mi getirdin?"dedi Scott'a sanki boynunu koparacakmış gibi bakarken.

"Sakin ol, adamım. Onlar iyi. Onlara güvenilebilir," dedi Scott.

Patch'in kahkahası kısık sesli ancak yırtıcıydı. "Yalancılığı herkesçe bilinen bir adamdan güven veren haberler."

Scott'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Bu oyunu oynamak istediğinden emin misin? Senin dolabında da az iskelet saklı değil."

Ah, Tanrım.

Ortamı yumuşatmaya ve Patch ile Scott'a birbirlerine testosteron katkılı hakaretler savuracak zaman tanımaya gerek görmeden, "Hank öldü," dedim.

Scott başını salladı. "Biliyoruz. Ona işareti göster, Dante."

Dante elini uzattı. İşaret parmağında, Scott'ın okyanusa attığına eş bir yüzük duruyordu. Mavi ve acayip bir ışıkla parlıyordu, öyle ki gözlerimi kapasam bile zihnimin gerisinde onu görebiliyordum. Dante, "Kara El öldüğü takdirde bunun olacağını söylemişti," diye açıkladı. "Scott haklı. Bu bir işaret."

Scott başını eğdi. "Bu yüzden salındım ya. Ordu tam bir pandomim. Kimse ne yapacağını bilmiyor. Heşvan kapıda, Kara El'in

savaş planları vardı ama bu adamlar huzursuzlar. Liderlerini kaybettiler. Paniğe kapılmak üzereler."

Bu bilgileri değerlendirdim. Aklıma bir fikir geldi. Dante ve Tono'yu temkinli gözlerle süzerek, "Beni, yani Hank'in halefini nerede bulacağını bildiğin için seni salıverdiler," diye tahmin yürüttüm Dante ve Tono'yu dikkatle süzerken. Scott onlara güvenebilirdi ama benim kendi kararımı vermem gerekiyordu.

"Dediğim gibi, bu çocuklar temiz. Sana bağlılıklarını ilan ettiler bile. Parçalanma başlamadan, olabildiğince çok sayıda Nefil'i senin safına katmalıyız. Şu anda ihtiyaç duyacağımız son şey bir darbe."

Başım dönüyordu. Aslında darbe hiç fena fikir değildi. Bu işi isteyecek bir başkası var mıydı? Bana uyardı.

Nefillerden biri öne çıktı. Beni, "Ben Dante," diye bilgilendirdi. Bir doksandan uzun ve iri cüsseliydi, Latin havası adına çok yakışıyordu. "Ölmeden önce Kara El bana, ölümünden sonra senin kumandanlığı üstlenmeyi kabul ettiğini bildirdi."

Bu anın bu kadar çabuk gelmesini beklemediğim için güçlükle yutkundum. Ne yapılması gerektiğini biliyordum ama daha fazla zamanımın olmasını umuyordum. Bu anı korkuyla beklediğimi söylemek hafif kalırdı.

Üç adamın gözlerine tek tek baktım. "Evet, Hank'in ordusuna liderlik edeceğime yemin ettim. Şöyle olacak. Bu bir savaş olmayacak. Onlara gidin ve dağılmalarını söyleyin. Bağlılık yemini etmiş bütün Nefiller, ne kadar büyük olursa olsun, hiçbir ordunun alt edemeyeceği bir kanunla yükümlüler. Bu noktada savaşa girmek intihar olur. Kovulmuş melekler daha şimdiden cezalandırma planı yapıyorlar ve tek umudumuz onlara savaşmayacağımızı net olarak bildirmek. Bu şekilde değil. Bitti. Adamlarınıza bunun bir emir olduğunu söyleyin."

Dante gülümsedi ama ifadesi sertti. "Bu konuyu yanımızda bir kovulmuş melek varken tartışmamayı tercih ederim." Bakışlarını Patch'e çevirdi. "Bize bir iki dakika verir misin?"

"Sanırım, Patch'ten gitmesini istemenin anlamsız olduğu ortada. Ben ona her şeyi söyleyeceğim." Dante'nin tatsız ifadesi karşısında ekledim. "Hank'e yemin ederken Patch'ten ayrılmak konusunda tek söz etmedim. Evet, doğru. Yeni Nefil lideriniz bir kovulmuş melekle çıkıyor." *Dedikodular başlasın.*

Dante'nin sert baş eğişi, kabullenmenin dışında her anlama gelebilirdi. "O zaman bir konuyu netleştirelim. Bu iş bitmedi. Belki kesintiye uğradı ama bitmedi. Kara El bir devrim başlattı ve iptali, ortalığın durulmasına yetmeyecek."

"Benim ortalığın durulması gibi bir kaygım yok. Ben bir bütün olarak Nefilim ırkı için endişeleniyorum. Herkes için en iyi olanı düşünüyorum."

Scott, Dante ve diğer Nefil –adı neydi, Tono mu?– sessizce bakıştılar. En sonunda Dante her üçü adına da konuşur gibi, "O zaman daha büyük bir sorunumuz var demektir," dedi. "Çünkü Nefilim, isyanın onlar için en iyisi olacağına inanıyor."

Patch, "Kaç Nefil?" diye sordu.

"Binlerce. Bir şehri doldurmaya yetecek kadar." Dante'nin gözleri bana çevrildi. "Onlara özgürlük yolunda liderlik etmeyeceksen, yeminini bozmuş olursun. Bu durumda kellen koltukta demektir, Nora."

Patch'e baktım.

Sakince düşüncelerime konuşarak, *Kararlılığını koru,* dedi. *Onlara savaşın olmayacağını ve pazarlığın sona erdiğini söyle.*

Dante'ye, "Hank'e ordusuna liderlik edeceğimi söyledim," dedim. "Ama asla özgürlük sözü vermedim."

"Kovulmuş meleklere savaş açmazsan, binlerce Nefil'i kendine düşman edinmiş olacaksın," diye karşılık verdi.

İçimden, *Ve binlerce Nefil'i düşman edineceksem, pekâlâ baş meleklere de savaş açabilirim,* diye geçirdim.

Patch'in Hank'i öldürmesine, Patch benim ayaklanmayı bastıracağıma dair söz verdiği için müsaade etmişlerdi.

Dikkatimi Patch'e çevirdim ve ikimizin de aynı dehşet verici düşünceyi paylaştığını fark ettim.

Her halükarda, savaş yaklaşıyordu.

Şimdi tek yapmam gereken, rakibimi seçmekti.

Tarama:miuwmiu
Düzenleme:buk@